

Europeiska gemenskapernas officiella tidning

ISSN 1024-3046

C 187 E

44:e årgången

3 juli 2001

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I (Meddelanden)	
	EUROPAPARLAMENTET	
	SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR	
(2001/C 187 E/001)	E-2778/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Underlåtenhet att bevara befintliga tjänster på en stödmottagande enhet inom pastaföretaget Misko A.E.	1
(2001/C 187 E/002)	E-2779/99 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Stöd till de anställda vid företaget Misko som tvingas flytta till en annan arbetsplats	1
	Gemensamt kompletterande svar på de skriftliga frågorna E-2778/99 och E-2779/99	2
(2001/C 187 E/003)	P-2531/00 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Projekt som samfinansieras av gemenskapen och regionen Condado (Pontevedra i Spanien) (kompletterande svar)	3
(2001/C 187 E/004)	E-2807/00 från Robert Goebbels till kommissionen Ämne: Användning av industrimark som återställts med hjälp av EU-medel (kompletterande svar)	3
(2001/C 187 E/005)	E-3180/00 från Theresa Villiers till rådet Ämne: ERM II	4
(2001/C 187 E/006)	E-3396/00 från Antonios Trakatellis till rådet Ämne: Oegentligheter och fusk i samband med valförrättning i Albanien	5
(2001/C 187 E/007)	E-3421/00 från Andre Brie till rådet Ämne: Desertörers och vapenvägrares situation efter Kosovokrigets slut	6
(2001/C 187 E/008)	E-3432/00 från Cristiana Muscardini och Sergio Berlato till kommissionen Ämne: Övervakning av anställda	7
(2001/C 187 E/009)	E-3487/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Godkännande av helikoptrar för brandsläckningsarbeten	9
(2001/C 187 E/010)	E-3488/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Bristfälligt uppfyllande av gemenskapens arbetslagstiftning när det gäller helikoptrar för brandsläckningsarbeten i Spanien	9

SV

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/011)	E-3489/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Konkurrensproblem inom sektorn för brandsläckningsverksamhet utförd med helikoptrar i Spanien	10
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3487/00, E-3488/00 och E-3489/00	11
(2001/C 187 E/012)	E-3504/00 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Kommissionsavdelningarnas oberoende från tobaksindustrin	12
(2001/C 187 E/013)	P-3528/00 från W.G. van Velzen till kommissionen Ämne: Tjeckiska kärnkraftverket Temelin	13
(2001/C 187 E/014)	E-3531/00 från Ioannis Marínos till rådet Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern	15
(2001/C 187 E/015)	E-3539/00 från Raffaele Costa till rådet Ämne: Eurokrisen: se över datumet för när de nationella valutorna skall ersättas och minska Europeiska centralbankens personal	16
(2001/C 187 E/016)	P-3572/00 från Bart Staes till rådet Ämne: Tillgången till EU-handlingar	17
(2001/C 187 E/017)	E-3587/00 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Miljöförstörelse förorsakad av cementindustrin i Chalkida	17
(2001/C 187 E/018)	E-3595/00 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Utvidgning av hamnen i Adamas på ön Milos i Kykladerna, Grekland	18
(2001/C 187 E/019)	E-3599/00 från Luciano Caveri till kommissionen Ämne: Kommissionens undertecknande av protokoll	19
(2001/C 187 E/020)	E-3616/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Böter för Grekland	21
(2001/C 187 E/021)	E-3620/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Vindkraftsanläggning i skyddsområde på ön Syros	21
(2001/C 187 E/022)	E-3633/00 från Marco Cappato till rådet Ämne: Rapport om direktiv 95/46/EG och dess eventuella omarbetning	22
(2001/C 187 E/023)	E-3653/00 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Nederländernas massmedielag och förhållandena inom konkurrensen mellan offentliga och kommersiella radiostationer	23
(2001/C 187 E/024)	E-3654/00 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Skillnad mellan offentliga och kommersiella radioföretag vid planeringen av frekvensspektrumet	24
(2001/C 187 E/025)	E-3655/00 från Elly Plooij-van Gorsel till kommissionen Ämne: Skillnad mellan offentliga och kommersiella radioföretag vid utauktionering av radiofrekvenser i Nederländerna	24
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3653/00, E-3654/00 och E-3655/00	25
(2001/C 187 E/026)	E-3658/00 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Utbyggnad av metron i Athen	25
(2001/C 187 E/027)	E-3676/00 från Bob van den Bos till kommissionen Ämne: Katastrofhjälp och program för bistånd till det översvämningsdrabbade Moçambique	26
(2001/C 187 E/028)	E-3691/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Försämrad jordbruksproduktion i provinsen Malaga	28
(2001/C 187 E/029)	E-3699/00 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Bifångst av tumlare	29
(2001/C 187 E/030)	E-3709/00 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Ett kommissionsuppdrag angående fjäderfäkött i Thailand	29
(2001/C 187 E/031)	E-3712/00 från Paul Lannoye till kommissionen Ämne: Vägbygge mellan GU-177 och orten Jadraque – sträckningen genom Carrascosa de Henares	30

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/032)	E-3713/00 från Marjo Matikainen-Kallström till kommissionen Ämne: Utredning av vilka följder ett exportförbud för tobak skulle få	32
(2001/C 187 E/033)	E-3714/00 från Paul Lannoye till kommissionen Ämne: Tillgång till upplysningar om utbyggnaden av Madrids flygplats Barajas	32
(2001/C 187 E/034)	E-3718/00 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Terrorism, våld och svart humor på webbplatser	34
(2001/C 187 E/035)	E-3727/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Bristen på Europeiska center för företagsamhet och innovation i sydvästra England	35
(2001/C 187 E/036)	E-3728/00 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: BSE i Frankrike	36
(2001/C 187 E/037)	E-3733/00 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Förlängning av motorvägen Lissabon-Cascais från Birre till Areia (kompletterande svar)	36
(2001/C 187 E/038)	P-3739/00 från Jens-Peter Bonde till kommissionen Ämne: Ödeläggelse av en kurdisk stad	37
(2001/C 187 E/039)	E-3751/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Införande av moms på blodprodukter som tillverkats med hjälp av rekombinant teknik	37
(2001/C 187 E/040)	E-3754/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Fysisk planering inom EU: Terra-programmet	38
(2001/C 187 E/041)	E-3756/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Europeisk strategi för fysisk planering och de kustnära randområdena inom ramen för EU:s mål 1	39
(2001/C 187 E/042)	E-3759/00 från Gilles Savary till kommissionen Ämne: Europeiska kommissionens syn på prispförhandlingarna inom IATA	40
(2001/C 187 E/043)	E-3761/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Vitalisering av europeiska stadsområden och exemplet "Bologna 2" i Calderara di Reno	41
(2001/C 187 E/044)	E-3762/00 från Giovanni Pittella till kommissionen Ämne: Additionalitetsprincipen	42
(2001/C 187 E/045)	E-3764/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Spanska regeringens stöd till användning av silverjod mot hagel	43
(2001/C 187 E/046)	E-4006/00 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: Användning av silverjod	43
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3764/00 och E-4006/00	43
(2001/C 187 E/047)	E-3766/00 från Nelly Maes till kommissionen Ämne: Märkning och kontroll av skinn från djur	44
(2001/C 187 E/048)	E-3774/00 från Juan Izquierdo Collado till kommissionen Ämne: Vattenförsörjning till Zaragoza	45
(2001/C 187 E/049)	E-3775/00 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Nytt fiskeavtal mellan EG och Grönland och samtycke	45
(2001/C 187 E/050)	E-3781/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Illojal konkurrens inom friluftslivssektorn	46
(2001/C 187 E/051)	E-3783/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Kompletterande åtgärder för att en ny BSE-epidemi bland nötkreatur på fortlöpande basis skall gå att undvika?	47
(2001/C 187 E/052)	P-3788/00 från Torben Lund till kommissionen Ämne: Vetenskapliga kommitténs bedömning av förslag om kemiska ämnen som ger upphov till rubbningar i de endokrina körtlarna	48
(2001/C 187 E/053)	P-3789/00 från Cecilia Malmström till kommissionen Ämne: Kommissionär de Palacios anförande om Cashman-betänkandet den 16 november 2000	50

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/054)	E-3790/00 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Mervärdesskattesats på renovering av byggnader	51
(2001/C 187 E/055)	E-3792/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Folkhälsoaspekter och franskt nötkött	51
(2001/C 187 E/056)	E-3794/00 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Projekt avseende forskning kring plötslig spädbarnsdöd (SIDS)	52
(2001/C 187 E/057)	E-3795/00 från Armando Cossutta till kommissionen Ämne: Galna ko-sjukan och användningen av kött- och benmjöl i Italien	53
(2001/C 187 E/058)	E-3799/00 från Michl Ebner till kommissionen Ämne: Pant på engångsflaskor i Tyskland	55
(2001/C 187 E/059)	E-3974/00 från Mario Mastella till kommissionen Ämne: Den tyska regeringens avsikt att införa en pant på tomma dryckesbehållare	55
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3799/00 och E-3974/00	56
(2001/C 187 E/060)	E-3814/00 från John Bowis till kommissionen Ämne: Efterlevnad av direktivet om svin från 1991	56
(2001/C 187 E/061)	E-3815/00 från John Bowis till rådet Ämne: Direktivet om svin	57
(2001/C 187 E/062)	E-3829/00 från Astrid Thors till kommissionen Ämne: Språkliga minoriteter i ansökarländerna	58
(2001/C 187 E/063)	E-3835/00 från Elisabeth Schroedter till kommissionen Ämne: Ekonomiskt stöd från EU till ett arrangemang med företrädare från den högerextremistiska musikvärlden	59
(2001/C 187 E/064)	E-3838/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Det turkiska inrikesministeriets vägran att utfärda visum för cyprioter	60
(2001/C 187 E/065)	E-3846/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Överträdelse av direktiv 97/11/EG genom rivningar i kvarteret Cabanyal-Canyamelar (Valencia)	61
(2001/C 187 E/066)	E-3847/00 från Riitta Myller till kommissionen Ämne: Främjandet av kollektivtrafiken	62
(2001/C 187 E/067)	E-3848/00 från Giovanni Pittella till kommissionen Ämne: Handel med organ från människor	63
(2001/C 187 E/068)	E-3852/00 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Förtidspensionering	64
(2001/C 187 E/069)	E-3854/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Utvidgningen och fisket	66
(2001/C 187 E/070)	E-3858/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Utvidgningen och regionalpolitiken: den europeiska territoriella strategin	67
(2001/C 187 E/071)	E-3859/00 från Diana Wallis till kommissionen Ämne: Gemenskapsövergripande avlyssningssystem	68
(2001/C 187 E/072)	E-3860/00 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Farligt avfall i Segurafloddalen (Spanien)	69
(2001/C 187 E/073)	E-3861/00 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Nitratföreningar i Segurafloddalen (Spanien)	70
(2001/C 187 E/074)	E-3862/00 från Concepció Ferrer till kommissionen Ämne: Öppnande av tredje länders marknader	71
(2001/C 187 E/075)	E-3865/00 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Återställande av Mainalo-området i ursprungligt skick	72

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/076)	E-3866/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förbränning av plast	73
(2001/C 187 E/077)	E-3867/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – tillgång till reservdelar	74
(2001/C 187 E/078)	E-3868/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – reservdelar och övergångsperiod	74
(2001/C 187 E/079)	E-3869/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – reservdelar och undantag	74
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3867/00, E-3868/00 och E-3869/00	74
(2001/C 187 E/080)	E-3872/00 från Cristiana Muscardini till kommissionen Ämne: Mineralvatten från Grönland	75
(2001/C 187 E/081)	E-3876/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik (kemiska vapen i Turkiet)	75
(2001/C 187 E/082)	P-3878/00 från Anneli Hulthén till kommissionen Ämne: Resurser för människor drabbade av Creutzfeldt Jacobs Syndrom	76
(2001/C 187 E/083)	E-3887/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Diskriminering av anställda inom kärnkraftssektorn	77
(2001/C 187 E/084)	E-3894/00 från Robert Goebbels till kommissionen Ämne: Inverkan på sysselsättningen av förslaget om bestämmelser för kollektivtrafiken	78
(2001/C 187 E/085)	E-3901/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Allt flera trafiktunnlar i den dubbla markanvändningens tjänst	79
(2001/C 187 E/086)	E-3902/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Bättre möjligheter att förebygga och bekämpa tunnelbränder	80
(2001/C 187 E/087)	E-3906/00 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Åtgärder som EU bör vidta efter de uppdagade fallen av nötkreatur drabbade av galna ko-sjukan i Galicien, Tyskland och på Azorererna	81
(2001/C 187 E/088)	E-3925/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Brasilien och regummerade däck	82
(2001/C 187 E/089)	E-4014/00 från David Bowe till kommissionen Ämne: Export av regummerade och omarbetade däck till Brasilien	83
(2001/C 187 E/090)	E-4026/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Regummerade däck	83
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-3925/00, E-4014/00 och E-4026/00	83
(2001/C 187 E/091)	E-3926/00 från Cristina Gutiérrez-Cortines till rådet Ämne: Europeiska socialfonden och utbildning av lärare	84
(2001/C 187 E/092)	E-3927/00 från Bernard Poignant till kommissionen Ämne: Tillämpningen av ILO:s konvention 147 på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar	84
(2001/C 187 E/093)	E-3928/00 från Bernard Poignant till kommissionen Ämne: Sjömän som överges i Europeiska unionens hamnar	85
(2001/C 187 E/094)	E-3929/00 från Béatrice Patrie till kommissionen Ämne: Användning av jordbruksprodukter för andra ändamål än livsmedelsändamål	86
(2001/C 187 E/095)	E-3937/00 från Wolfgang Ilgenfritz till kommissionen Ämne: Partistöd	88
(2001/C 187 E/096)	E-3949/00 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Miljökonsekvensbedömning	89

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/097)	E-3953/00 från Gorka Knörr Borràs till kommissionen Ämne: Decentraliseringsprocessen i Slovakien	90
(2001/C 187 E/098)	E-3954/00 från Gorka Knörr Borràs till kommissionen Ämne: Minoritetsspråk i Slovakien	90
(2001/C 187 E/099)	E-3960/00 från Ioannis Averoff till kommissionen Ämne: Tillämpning av direktiv 85/337/EEG, ändrat genom direktiv 97/11/EG – Länet Ioannina, Epirus	91
(2001/C 187 E/100)	E-3967/00 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Miljöförstöring i naturreservatet Hondo i Alicante i Spanien	92
(2001/C 187 E/101)	E-3968/00 från Malcolm Harbour till kommissionen Ämne: Skattepolitiska incitament för energisnåla bilar	94
(2001/C 187 E/102)	E-3971/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Transporter av levande husdjur	95
(2001/C 187 E/103)	E-3977/00 från Bartho Pronk till kommissionen Ämne: Minimialdersgräns för den yrkesaktiva befolkningen	96
(2001/C 187 E/104)	E-3979/00 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Deponibyggget i västra Portugal	97
(2001/C 187 E/105)	E-3980/00 från Ursula Schleicher till kommissionen Ämne: Jämförelse av kontrollanters och inspektörers arbetsuppgifter och yrkesutbildning på hälsovårdsområdet i Europa	98
(2001/C 187 E/106)	E-3982/00 från Carlos Carnero González till kommissionen Ämne: Huruvida det vore lämpligt att ha kontakter i informativt syfte mellan kommissionen och FN:s representant för Ekvatorialguinea	99
(2001/C 187 E/107)	E-3986/00 från Giovanni Pittella till kommissionen Ämne: Användning av EU-medel enligt lag 488	101
(2001/C 187 E/108)	E-3987/00 från Jan Mulder till kommissionen Ämne: BSE-krisens konsekvenser för kalvköttssektorn	102
(2001/C 187 E/109)	E-3991/00 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Det svenska förbudet mot alkoholreklam	103
(2001/C 187 E/110)	E-3998/00 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Försenad utveckling av ekologisk odling i Grekland	103
(2001/C 187 E/111)	E-3999/00 från Brian Simpson till kommissionen Ämne: Järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har ett museivärde	104
(2001/C 187 E/112)	E-4000/00 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Märkning av kläder	105
(2001/C 187 E/113)	E-4004/00 från Juan Naranjo Escobar till kommissionen Ämne: Reformen av kommissionen	106
(2001/C 187 E/114)	E-4007/00 från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm till kommissionen Ämne: System för avloppsvatten i Borriana	108
(2001/C 187 E/115)	E-4009/00 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Växthus i livsmiljöområdet Cabo de Gata	109
(2001/C 187 E/116)	E-4021/00 från Lisbeth Grönfeldt Bergman till kommissionen Ämne: Finlands miljöbestämmelser om förpackningar är konkurrenshämmande	110
(2001/C 187 E/117)	E-4022/00 från Michl Ebner och Klaus-Heiner Lehne till rådet Ämne: Avskaffande av skatteprivilegier för personer i diplomatisk tjänst	110
(2001/C 187 E/118)	E-4028/00 från Angelika Niebler till kommissionen Ämne: Harmonisering av lagstiftningen om reklam i Europeiska gemenskapen	111

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/119)	E-4029/00 från Caroline Jackson till kommissionen Ämne: Körkortsbekvämlighet för tunga transportfordon	112
(2001/C 187 E/120)	E-4031/00 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Behandling av djur på marknaderna i Belgien	113
(2001/C 187 E/121)	E-4032/00 från Manuel Pérez Álvarez till kommissionen Ämne: Rättigheter för arbetstagare på fartyg som seglar under bekvämlighetsflagg	114
(2001/C 187 E/122)	E-4035/00 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Kommitté 133	115
(2001/C 187 E/123)	E-4039/00 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Siemens	116
(2001/C 187 E/124)	E-4040/00 från Sérgio Sousa Pinto till kommissionen Ämne: Konkurrenspolitik – missbruk av dominerande ställning	117
(2001/C 187 E/125)	E-4044/00 från Theresa Villiers till kommissionen Ämne: Renoveringen av ordförande Prodis kontor	118
(2001/C 187 E/126)	P-4045/00 från Giovanni Fava till kommissionen Ämne: Legalisering av bebyggelse samt det regionala operativa programmet för Sicilien 2000–2006	119
(2001/C 187 E/127)	P-4049/00 från Giorgio Celli till kommissionen Ämne: Legalisering av bebyggelse samt det regionala operativa programmet för Sicilien 2000–2006	120
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-4045/00 och P-4049/00	120
(2001/C 187 E/128)	E-4050/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Stödundervisning på grekiska gymnasier	121
(2001/C 187 E/129)	E-4051/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Införlivande av Naousa i Urban-initiativet	123
(2001/C 187 E/130)	E-4057/00 från Generoso Andria, Umberto Scapagnini och Stefano Zappalà till kommissionen Ämne: Jordbruk i Capaccio-Paestum	123
(2001/C 187 E/131)	E-4064/00 från Giorgio Celli till kommissionen Ämne: Åtgärder för ekologiskt återställande i Emilia Romagna (Italien)	124
(2001/C 187 E/132)	E-4066/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Prishöjningar till följd av att euron införs och gamla priser omräknas i nya belopp	125
(2001/C 187 E/133)	P-4070/00 från James Fitzsimons till kommissionen Ämne: Mervärdesskatt på solfångare och främjande av en ökad användning av växtolja som bränsle	126
(2001/C 187 E/134)	P-4071/00 från María Sornosa Martínez till kommissionen Ämne: Kommissionens ingripande i fallet med överledningen Júcar-Vinalopó (Spanien)	127
(2001/C 187 E/135)	E-4085/00 från Gary Titley till kommissionen Ämne: Informationskampanjen inför utvidgningen	128
(2001/C 187 E/136)	E-4087/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Varianten CJD – den form av BSE som drabbar människan	129
(2001/C 187 E/137)	E-4088/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Golvbelägningsindustrin	130
(2001/C 187 E/138)	E-4090/00 från Salvador Garriga Polledo till kommissionen Ämne: Främjande av handelsförbindelserna mellan EU och Mercosur och Chile	130
(2001/C 187 E/139)	E-4092/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Avsaknaden av EU-stöd till solenergiprogrammet i Andalusien (Spanien)	131
(2001/C 187 E/140)	E-4094/00 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: EU:s åtgärder i samband med utrotningshotade husdjur	132

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/141)	E-4098/00 från Toine Manders till kommissionen Ämne: En rättslig ram för tillhandahållandet av gränsöverskridande tjänster	133
(2001/C 187 E/142)	E-4104/00 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Tvångsarbete i Nepal, Pakistan och Indien	134
(2001/C 187 E/143)	E-4114/00 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Tvångsarbete	134
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-4104/00 och E-4114/00	134
(2001/C 187 E/144)	P-4105/00 från Frédérique Ries till kommissionen Ämne: Kommissionens ansvar för renoveringskostnaderna för Berlaymont-byggnaden	135
(2001/C 187 E/145)	P-4107/00 från Luigi Cesaro till kommissionen Ämne: Småbrottslighet i norra Neapel	136
(2001/C 187 E/146)	E-4109/00 från Ilka Schröder till kommissionen Ämne: Årsrapporten från Europeiska centret för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk/testning av tabletter	137
(2001/C 187 E/147)	E-4115/00 från Laura González Álvarez till kommissionen Ämne: Mord i Colombia	138
(2001/C 187 E/148)	E-4120/00 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Luftkonditionering i bilar påverkar miljön negativt	139
(2001/C 187 E/149)	E-4123/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Antalet ålar och glasålar minskar i en stor del av Europa.	141
(2001/C 187 E/150)	E-4125/00 från Glyn Ford till kommissionen Ämne: Vätebränsleceller	141
(2001/C 187 E/151)	P-4131/00 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Luftföreningar i Aten	142
(2001/C 187 E/152)	E-4133/00 från Rainer Wieland till kommissionen Ämne: En israelisk medborgares rätt att spela i den tyska handbollsligan	143
(2001/C 187 E/153)	E-4136/00 från Chris Davies till kommissionen Ämne: Anpassning till tekniska framsteg för tjuugoåttonde gången av direktivet om farliga ämnen (67/548/EEG)	144
(2001/C 187 E/154)	E-4140/00 från Avril Doyle till kommissionen Ämne: Ordningen för färskött	145
(2001/C 187 E/155)	E-4144/00 från Elizabeth Lynne till kommissionen Ämne: Behandling av ateister, agnostiker och humanister	146
(2001/C 187 E/156)	P-4148/00 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Bestämmelser för finansiering av obligatoriska BSE-tester på djur som är äldre än 30 månader	147
(2001/C 187 E/157)	P-4150/00 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Omorganisation av generaldirektoratet för miljö	147
(2001/C 187 E/158)	E-4151/00 från Patricia McKenna till rådet Ämne: Kvinnors rättigheter i Saudiarabien	148
(2001/C 187 E/159)	E-4155/00 från Brigitte Langenhagen till kommissionen Ämne: Saluföring av nors. Hur EU:s hygienförordning omsätts i praktiken	149
(2001/C 187 E/160)	E-4160/00 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Kvoter för bomull	150
(2001/C 187 E/161)	E-4161/00 från Jeffrey Titford till kommissionen Ämne: Det kemiska testningsprogram som Europeiska kommissionen föreslagit	151
(2001/C 187 E/162)	P-4163/00 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Strukturstöd till mål 1-regioner från och med 2006	152

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/163)	P-0001/01 från Adriana Poli Bortone till kommissionen Ämne: Löner till de italienska militärerna i Kosovo	153
(2001/C 187 E/164)	E-0006/01 från Kathleen Van Brempt till kommissionen Ämne: Utsläpp av flygfotogen över havet	153
(2001/C 187 E/165)	E-0008/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Europeisk försvars- och säkerhetspolitik och Nato	154
(2001/C 187 E/166)	P-0009/01 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Fallet Lernout&Hauspie: subventionering av polisprojektet Sensus	154
(2001/C 187 E/167)	E-0012/01 från Luis Berenguer Fuster till kommissionen Ämne: Beslut om statsstöd i Spanien	156
(2001/C 187 E/168)	E-0014/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Musselodlingar i EU	157
(2001/C 187 E/169)	E-0015/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Musselodlingar i EU	158
(2001/C 187 E/170)	E-0017/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Blåmusselindustrin i EU	159
(2001/C 187 E/171)	E-0021/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: ICCAT:s tolfte extrasammanträde	160
(2001/C 187 E/172)	E-0024/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Slopade tullavgifter på tonfiskfiléer	160
(2001/C 187 E/173)	E-0026/01 från Marianne Thyssen till kommissionen Ämne: Elektroniska betalningssystem skall läggas om så de fungerar med euro	161
(2001/C 187 E/174)	E-0027/01 från Paulo Casaca till kommissionen Ämne: Leverans av kärnmjök	162
(2001/C 187 E/175)	E-0034/01 från Erik Meijer till rådet Ämne: Amerikanskt gift mot växtodlingar avfolkar glesbygd i Colombia	163
(2001/C 187 E/176)	P-0035/01 från María Izquierdo Rojo till kommissionen Ämne: Diskriminering av manliga pensionärer i fråga om pensionsrätt för barnår	164
(2001/C 187 E/177)	P-0036/01 från Joaquim Miranda till kommissionen Ämne: Ansökan om anslag ur Sammanhållningsfonden för ett system för vattenförsörjning och rening av avfallsvatten för flera kommuner i norra Alentejo	165
(2001/C 187 E/178)	P-0044/01 från Antonios Trakatellis till kommissionen Ämne: Privatisering av Olympic Airways	167
(2001/C 187 E/179)	P-0045/01 från Christos Zacharakis till kommissionen Ämne: Grekcypriot bortförd av turkcyprioter	168
(2001/C 187 E/180)	E-0046/01 från Ursula Schleicher till kommissionen Ämne: L-cystein av människohår	168
(2001/C 187 E/181)	E-0050/01 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och initiativet NMD	169
(2001/C 187 E/182)	P-0053/01 från Giuseppe Picchio till kommissionen Ämne: Situationen för gruppen Carime	170
(2001/C 187 E/183)	P-0055/01 från Dorette Corbey till kommissionen Ämne: Brandskyddsmedel	171
(2001/C 187 E/184)	P-0069/01 från Alexander de Roo till kommissionen Ämne: Kollektiva överenskommelser mellan tillverkare om återvinningskostnaderna för elektriska och elektroniska produkter och uttjänta bilar och dessa överenskommelsers förenlighet med gemenskapens konkurrensregler	173

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/185)	E-0074/01 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Kreditföretag	174
(2001/C 187 E/186)	E-0078/01 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: "Uppköp för destruktion" av nötkreatur som är äldre än 30 månader för att undvika eventuell konsumtion av kött från djur som är smittade av galna ko-sjukan, och tillämpningen av denna bestämmelse i Galicien	175
(2001/C 187 E/187)	E-0082/01 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Obligatoriska test för att upptäcka eventuella fall av BSE hos djur som är äldre än 30 månader som har slaktats i slakterier i Galicien	176
(2001/C 187 E/188)	E-0085/01 från Camilo Nogueira Román till rådet Ämne: Frekventa dödsfall längs Spaniens sydkust orsakade av de förhållanden under vilka unga afrikanska invandrare tar sig till Spanien	176
(2001/C 187 E/189)	E-0086/01 från Camilo Nogueira Román till kommissionen Ämne: Tolv ecuadorianska invandrare omkomna i en olycka i Murcia i Spanien	177
(2001/C 187 E/190)	E-0090/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Samfinansiering av åtgärder för bekämpning av BSE	178
(2001/C 187 E/191)	E-0091/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: BSE: massgrav för nötkreatur och djurfoder i Mesía (Galicien)	178
(2001/C 187 E/192)	E-0092/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: BSE: Åtgärder som skall vidtas av medlemsstaterna	179
(2001/C 187 E/193)	E-0093/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Avstjälningsplats för kokadaver i Mesía (Galicien, Spanien)	181
(2001/C 187 E/194)	E-0096/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: BSE: blodgivning	181
(2001/C 187 E/195)	E-0098/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: BSE: förbränningsanläggningar	182
(2001/C 187 E/196)	E-0100/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Oväder i Galicien: konsekvenser för fiskesektorn och skaldjursfisket	183
(2001/C 187 E/197)	E-0102/01 från Brice Hortefeux till kommissionen Ämne: Valet av nyckelperiod för övergången till euron	184
(2001/C 187 E/198)	E-0106/01 från Dana Scallon till kommissionen Ämne: Stöd till Honduras efter orkanen	185
(2001/C 187 E/199)	E-0109/01 från Heidi Hautala till kommissionen Ämne: Bättre utformning av fordon för boskapstransport	186
(2001/C 187 E/200)	P-0115/01 från Philip Bradbourn till kommissionen Ämne: Begränsad användning av Linate flygplats i Milano	187
(2001/C 187 E/201)	P-0116/01 från Roberta Angelilli till kommissionen Ämne: Privatiseringar och priserna på allmännyttiga tjänster	188
(2001/C 187 E/202)	P-0117/01 från Marit Paulsen till kommissionen Ämne: Djurskyddslagstiftningen i Europa	189
(2001/C 187 E/203)	P-0118/01 från Mauro Nobilia till kommissionen Ämne: Rätten till återbetalning av felaktigt erlagda låneräntor i Italien	190
(2001/C 187 E/204)	E-0119/01 från Ria Oomen-Ruijten till kommissionen Ämne: Eventuella hälsorisker med de smakförstärkande tillsatserna E621 och E632 (glutamat)	191
(2001/C 187 E/205)	E-0127/01 från Konstantinos Hatzidakis till kommissionen Ämne: Grekcyriot olagligt gripen av den turkcyriotiska regimen	192
(2001/C 187 E/206)	E-0135/01 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Arbetskraftens rörlighet	192

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
(2001/C 187 E/207)	E-0137/01 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Lagstiftningsdiskussioner	193
(2001/C 187 E/208)	E-0138/01 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den ekonomiska statistikens punktlighet	193
(2001/C 187 E/209)	E-0139/01 från Christopher Huhne till kommissionen Ämne: Den ekonomiska statistikens punktlighet	194
(2001/C 187 E/210)	E-0145/01 från Toine Manders och Jules Maaten till kommissionen Ämne: Brandfarliga kläder	194
(2001/C 187 E/211)	P-0147/01 från Vincenzo Lavarra till kommissionen Ämne: Risker i samband med förekomsten av asbest (Fibronitfabriken) i Bari	195
(2001/C 187 E/212)	E-0165/01 från Nelly Maes och Bart Staes till kommissionen Ämne: Tillkännagivanden inom ramen för habitatdirektivet	197
(2001/C 187 E/213)	E-0167/01 från Ioannis Marinos till kommissionen Ämne: Turkiet verkar för att annektera den ockuperade delen av Cypern	197
(2001/C 187 E/214)	E-0170/01 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Bildande av ett vänortsnätverk	198
(2001/C 187 E/215)	E-0188/01 från Toine Manders till kommissionen Ämne: Barnarbete och unga fotbollsspelare	199
(2001/C 187 E/216)	P-0198/01 från Neil MacCormick till kommissionen Ämne: lokalisering av minor och minröjning	200
(2001/C 187 E/217)	E-0201/01 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Bränsletankar vid bensinstationer i Grekland	201
(2001/C 187 E/218)	E-0219/01 från Glenys Kinnock till kommissionen Ämne: Förfaranden för förbränning av BSE-smittade slaktkroppar i alla medlemsstater	202
(2001/C 187 E/219)	E-0221/01 från Jules Maaten till kommissionen Ämne: Oljebälte vid Galapagosöarna	202
(2001/C 187 E/220)	E-0229/01 från Roberto Bigliardo till kommissionen Ämne: Turkiets ansökan om medlemskap i EU	203
(2001/C 187 E/221)	P-0231/01 från Michael Cashman till kommissionen Ämne: Bankavgifter för utlänningar	203
(2001/C 187 E/222)	E-0237/01 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Uppdrivna priser på ägarlägenheter i Belgien på grund av skatteavdrag i Nederländerna för räntor på hypotekslån	204
(2001/C 187 E/223)	E-0243/01 från Erik Meijer till kommissionen Ämne: Beslutsprocessens avslutande i fråga om anklagelserna för bedrägeri med medel till linodling i Spanien och andra anklagelser mot ledamöter av kommissionen	205
(2001/C 187 E/224)	P-0246/01 från Monica Frassoni till kommissionen Ämne: Internmeddelande från kommissionen av den 12 oktober 1990 om BSE	206
(2001/C 187 E/225)	E-0250/01 från Gorka Knörr Borràs till kommissionen Ämne: Kurdistan och separatism	207
(2001/C 187 E/226)	E-0251/01 från Astrid Lulling till kommissionen Ämne: Kommissionens ståndpunkt när det gäller "den europeiska huvudstaden"	208
(2001/C 187 E/227)	E-0254/01 från Ilda Figueiredo till kommissionen Ämne: Uppsägning av arbetstagare	209
(2001/C 187 E/228)	E-0256/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning	209

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/229)	E-0260/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning	210
(2001/C 187 E/230)	E-0262/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning	210
(2001/C 187 E/231)	E-0264/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning	210
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna E-0256/01, E-0260/01, E-0262/01 och E-0264/01	210
(2001/C 187 E/232)	P-0275/01 från Charles Tannock till kommissionen Ämne: Bestämmelser avseende buller i Europeiska unionen	211
(2001/C 187 E/233)	P-0278/01 från Jean-Charles Marchiani till kommissionen Ämne: Europeiska unionens subventioner till vänortskommuner	211
(2001/C 187 E/234)	E-0287/01 från Mark Watts till kommissionen Ämne: Skydd av slaktkycklingar	212
(2001/C 187 E/235)	E-0299/01 från Hanja Maij-Weggen till kommissionen Ämne: Barnarbete	213
(2001/C 187 E/236)	P-0303/01 från Carlos Carnero González till kommissionen Ämne: Information om användandet av EU-medel för utbildning och sysselsättning som förvaltas av IMEFE i Madrid	214
(2001/C 187 E/237)	P-0355/01 från Carlos Carnero González till kommissionen Ämne: Ny och allvarlig information om felaktig användning av de gemenskapsmedel för utbildning och sysselsättning som förvaltas av IMEFE vid Madrids kommun	214
	Gemensamt svar på de skriftliga frågorna P-0303/01 och P-0355/01	215
(2001/C 187 E/238)	P-0306/01 från Giorgio Celli till kommissionen Ämne: Överföring av BSE	215
(2001/C 187 E/239)	E-0318/01 från Graham Watson till kommissionen Ämne: Upphörandet med Europapartnerskapprogrammet	216
(2001/C 187 E/240)	E-0323/01 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Europeiska språkåret och den planerade nedläggningen av avdelningen för frisiskt språk och frisisk litteratur vid Amsterdamuniversitetets humanistiska fakultet	217
(2001/C 187 E/241)	P-0344/01 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Förlängning av Athens tunnelbana	218
(2001/C 187 E/242)	P-0346/01 från Helena Torres Marques till kommissionen Ämne: Distribution av euror före januari 2002	218
(2001/C 187 E/243)	P-0348/01 från Giuseppe Di Lello Finuoli till kommissionen Ämne: Upphandling av bygg- och anläggningsarbeten i Messina avseende en spårväg som finansieras med europeiska medel	219
(2001/C 187 E/244)	P-0354/01 från Rosa Miguélez Ramos till kommissionen Ämne: Förhandlingar om fiskeavtalet med Marocko	219
(2001/C 187 E/245)	P-0359/01 från Eryl McNally till kommissionen Ämne: Handeln med katt- och hundskinn	220
(2001/C 187 E/246)	E-0380/01 från Klaus-Heiner Lehne till kommissionen Ämne: Etableringsfrihet i Nederländerna	221
(2001/C 187 E/247)	E-0387/01 från Nicholas Clegg till kommissionen Ämne: Galapagosöarna	222
(2001/C 187 E/248)	P-0417/01 från Jillian Evans till kommissionen Ämne: Förlust av arbetsplatser vid Corus fabriker i Förenade kungariket	222

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (<i>fortsättning</i>)	Sida
(2001/C 187 E/249)	P-0418/01 från Francesco Speroni till kommissionen Ämne: Avsaknaden av sakregister i traktatsamlingen	223
(2001/C 187 E/250)	P-0443/01 från Georges Berthu till kommissionen Ämne: Racines verksamhet	224
(2001/C 187 E/251)	P-0449/01 från Mihail Papayannakis till kommissionen Ämne: Partnerskapet mellan EU och Turkiet	224
(2001/C 187 E/252)	P-0480/01 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Kommissionens tjänstemän till förfogande för svenskt rättsväsende	225
(2001/C 187 E/253)	E-0483/01 från Alexandros Alavanos till kommissionen Ämne: Den turkycypriotiska regimens olagliga arrestering av en grekcypriot	226
(2001/C 187 E/254)	P-0505/01 från Gerard Collins till kommissionen Ämne: Den fria rörligheten för arbetstagare	226
(2001/C 187 E/255)	E-0522/01 från Jonas Sjöstedt till kommissionen Ämne: Sänkta arbetsgivaravgifter	228
(2001/C 187 E/256)	E-0532/01 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Färöarnas självständighetssträvanden	229
(2001/C 187 E/257)	P-0536/01 från Wolfgang Ilgenfritz till kommissionen Ämne: EU-stöd till Ungern	229
(2001/C 187 E/258)	E-0578/01 från Jorge Hernández Mollar till kommissionen Ämne: Stöd från Europeiska unionen till en tunnel under Gibraltar sund	230
(2001/C 187 E/259)	P-0586/01 från Sebastiano Musumeci till kommissionen Ämne: Missbildningar hos nyfödda barn på Sicilien	230
(2001/C 187 E/260)	E-0618/01 från Lord Inglewood till kommissionen Ämne: De europeiska Nato-ländernas försvarsbudgetar	231
(2001/C 187 E/261)	E-0655/01 från Bart Staes till kommissionen Ämne: Tyska kemiska vapen i Turkiet	231
(2001/C 187 E/262)	E-0675/01 från Daniel Varela Suanzes-Carpegna till kommissionen Ämne: Avgifter för fiskelicenser i EU:s internationella fiskeavtal	232
(2001/C 187 E/263)	P-0750/01 från Hiltrud Breyer till kommissionen Ämne: Stödköp av nötkött – BSE-krisen	232
(2001/C 187 E/264)	E-0944/01 från John McCartin till kommissionen Ämne: Import av fjäderfän till EU	233
(2001/C 187 E/265)	P-1157/01 från Francesco Speroni till kommissionen Ämne: Skyddad ursprungsbeteckning – tillsatser och konserveringsmedel vid ostframställning	233

I

(Meddelanden)

EUROPAPARLAMENTET

SKRIFTLIGA FRÅGOR MED SVAR

(2001/C 187 E/001)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2778/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Underlåtenhet att bevara befintliga tjänster på en stödmottagande enhet inom pastaföretaget Misko A.E.

Företaget "Misko Pastaindustri A.E.", som är ett dotterbolag till det italienska företaget Barilla, har genom den grekiska utvecklingslagen 1892/90 fått finansieringsstöd för att inrätta en ny produktionsenhet i Thebe, på villkor att det bevarar de befintliga 275 fasta tjänsterna. Innan man byggt klart den nya enheten stängde företaget pastafabriken i Patras och tvingade personalen att antingen sluta eller acceptera en förflyttning till andra av företagens enheter. För de anställda som accepterade en förflyttning angav man dock inte vilken typ av tjänst de skulle få eller vilket datum anställningen skulle börja, inte heller vilken typ av arbete det rörde, vilken lön de skulle få eller kostnaderna för flytten, inte ens vad de skulle syssla med efter det att man lagt ner verksamheten vid fabriken i Patras, vilket skedde den 10 september 1999, till dess man skulle uppta verksamheten vid den nya enheten i Thebe.

Eftersom företagens beslut att lägga ner verksamheten vid fabriken i Patras är ett brott mot villkoret att bevara de befintliga tjänsterna och eftersom det skedde utan att föregås av något samråd med de anställda, vilket uttryckligen föreskrivs i direktiv 94/45⁽¹⁾, vill jag fråga kommissionen:

1. Kommer den att kontrollera stödet till företagens nya enhet vad gäller punkten om att respektera villkoret om att bevara befintligt antal tjänster?
2. Kommer den att utreda om man har iakttagit bestämmelserna i direktiv 94/45 vad gäller åtagandet om information, samråd/förhandlingar med de anställda och med deltagande av fackföreningen för de anställda på Misko i det europeiska arbetarrådet vid företaget Barilla, moderbolag till Misko?

⁽¹⁾ EGT L 254, 30.9.1994, s. 64.

(2001/C 187 E/002)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2779/99

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(18 januari 2000)

Ämne: Stöd till de anställda vid företaget Misko som tvingas flytta till en annan arbetsplats

Företaget "Misko Pastaindustri A.E.", som är ett dotterbolag till det italienska företaget Barilla, har genom den grekiska utvecklingslagen 1892/90 fått finansieringsstöd för att inrätta en ny produktionsenhet i Thebe, på villkor att det bevarar de befintliga 275 fasta tjänsterna. Innan man byggt klart den nya enheten

har dock företaget stängt pastafabriken i Patras och tvingat personalen att antingen sluta eller acceptera en förflyttning till andra av företagets enheter. De anställda som har accepterat att flytta drabbas dock av höga omkostnader för flytten till sin nya arbetsplats, vilket leder till att de tvingas säga upp sig och riskerar att bli arbetslösa.

Finns det någon möjlighet att ge stöd till de anställda för att de skall kunna klara av de höga utgifter som den påtvingade flytten till en ny arbetsplats innebär? Genom vilka program och förfaranden skulle man kunna genomföra detta stöd?

**Gemensamt kompletterande svar
på de skriftliga frågorna E-2778/99 och E-2779/99
ingivet av Anna Diamantopoulou för kommissionen**

(23 februari 2001)

I rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare ⁽¹⁾ ansvarar den centrala ledningen i ett gemenskapsföretag eller en grupp av gemenskapsföretag för de nödvändiga villkor och sätt som behövs för att inrätta ett europeiskt företagsråd eller ett informationsförfarande och ett gränsöverskridande samrådsförfarande för arbetstagare, antingen på eget initiativ eller efter en skriftlig uppmaning av minst 100 arbetstagare som kommer från minst två olika medlemsstater.

Detta betyder att bestämmelserna i direktivet inte innebär att dessa mekanismer automatiskt skall inrättas utan enbart att arbetstagarna har rätt att kräva att sådana mekanismer inrättas.

Efter en första förfrågan av detta slag kommer ett särskilt förhandlingsorgan att inrättas bestående av representanter för arbetstagarna från alla de företag som ingår i en företagsgrupp. Representanterna väljs eller utnämns enligt vissa kriterier för geografisk fördelning och proportionell representation i förhållande till det antal arbetstagare som är anställda i varje medlemsstat.

Den huvudsakliga uppgiften för detta särskilda förhandlingsorgan består i att förhandla om och sluta ett avtal med den centrala ledningen om villkoren för inrättandet och verksamheten i det europeiska företagsrådet eller för ett alternativt informations- och samrådsförfarande.

Enligt de uppgifter som kommissionen fått ser det ut som om det ännu inte finns ett europeiskt företagsråd när det gäller Barilla. Förhandlingar pågår och dessa kommer av allt att döma att inom kort mynna ut i undertecknandet av ett avtal.

Slutligen bör man lägga märke till att när det gäller kollektiva uppsägningar och arbetstagarnas förvärvade rättigheter vid företagsöverlåtelser, som behandlas i direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar ⁽²⁾ och i rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter ⁽³⁾, ändrat genom direktiv 98/50/EG av den 29 juni 1998 ⁽⁴⁾, så är det gemenskapens bestämmelser genomförda i den nationella lagstiftningen som gäller i ett fall som detta.

Europeiska socialfonden (ESF) är villig att undersöka samfinansiering av omfattande åtgärder som syftar till att förhindra och bekämpa arbetslöshet, särskilt när det gäller företag som håller på att omstruktureras. Detta kan göras inom ramen för det operativa programmet i den tredje gemenskapsstödrumen för Grekland som just håller på att utarbetas, särskilt det operativa programmet "Sysselsättningsfrämjande åtgärder och fortbildning". I ett sådant fall bör de grekiska myndigheterna utarbeta och lägga fram en relevant integrerad plan i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1262/1999 av den 21 juni 1999 om Europeiska socialfonden ⁽⁵⁾ och i enlighet med reglerna om statligt stöd.

⁽¹⁾ EGT L 254, 30.9.1994.

⁽²⁾ EGT L 225, 12.8.1998.

⁽³⁾ EGT L 61, 5.3.1977.

⁽⁴⁾ EGT L 201, 17.7.1998.

⁽⁵⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2001/C 187 E/003)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2531/00
från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(25 juli 2000)

Ämne: Projekt som samfinansieras av gemenskapen och regionen Condado (Pontevedra i Spanien)

Den 4 augusti 1997 undertecknades ett avtal mellan Condados samfällighet, bestående av orterna Pontearas, Salvaterra, Salceda och Mondariz, spanska jordbruksdepartementet och Galiciens regionala regering. Enligt avtalet skulle samfälligheten erhålla 500 miljoner pesetas från programmet Proder (Operativt program för utveckling och diversifiering av landsbygdsregioner), samfinansierat av gemenskapen, för att genomföra en rad projekt under perioden 1997–1999. Avtalet innefattade en rad projekt för att utveckla landsbygdens tillgångar, agroturism, landsbygdsturism och småföretag. Bland annat ingick upprustning av herrgården Picon a i Salceda och Casa del Conde i Salvaterra, samt av miljön i slottet Vilasobroso, byggande av en stenborg för att inhysa landsbygdsturister, skapande av ett vinmuseum i Dona Urracas vinkällare i slottet i Salvaterra, skapande av ett centrum för arkeologisk uttolkning i Castro de Trona i Pontearas, samt skapande av en golfbana i Pias.

Demokrati kräver öppenhet och information, och ibland måste EU kompensera för den bristande informationen från vissa lokala förvaltningar som hemlighåller fakta för sina grannar. Den sortens mörkläggnings bryter mot kravet på öppenhet som fastställs av strukturfondernas bestämmelser.

Kan kommissionen redovisa vilka projekt som EU har varit med att finansiera under tiden 1994–1999 i regionen Condado i provinsen Pontevedra?

Vilka belopp har EU bidragit med till sådana projekt? Hur stor har den totala kostnaden för projekten varit?

Har man avslutat alla de projekt för vilka man sökt samfinansiering från gemenskapen? Om inte, har man fått förlängd frist för att kunna genomföra projekten? Till vilket datum?

Kompletterande svar
från Romano Prodi på Kommissionens vägnar

(19 april 2001)

På grund av svarets längd, inräknat ett antal tabeller, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 187 E/004)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2807/00
från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen

(4 september 2000)

Ämne: Användning av industrimark som återställts med hjälp av EU-medel

Den europeiska utvecklingspolen belägen mellan orterna Longwy, Athus och Pétange-Rodange, på ömse sidor om den fransk-belgisk-luxemburgiska gränsen, har utan tvekan bidragit till den ekonomiska tillväxten i den före detta järn- och stålregionen.

Infrastrukturutgifterna för att genomföra den europeiska utvecklingspolen, liksom vissa andra genomföranden på denna plats som sträcker sig över flera gränser, har dragit stor nytta av gemenskapens strukturfonder. Den luxemburgiska regeringen har emellertid nyligen beslutat att 4 hektar industrimark som återställts med stöd av Europeiska unionen skall användas för att rekonstruera gymnasiet Mathias Adam i Pétange.

Anser kommissionen att detta beslut överensstämmer med de mål som ställts upp för den europeiska utvecklingspolen? De europeiska fonder som togs i anspråk på den tiden syftade de också till att denna industrimark skulle kunna användas för skolverksamhet?

**Kompletterande svar
från Michel Barnier på kommissionens vägnar**

(19 februari 2001)

Det europeiska utvecklingscentret inrättades som en reaktion på nedläggningarna och omstruktureringarna inom stålindustrin i den gränsöverskridande industriregionen Longwy-Rodange-Athus för att mildra de svåra sociala och ekonomiska konsekvenserna för regionen av denna omställning.

Målet med det europeiska utvecklingscentret enligt den gemensamma deklARATION som regeringarna i Frankrike, Belgien och Luxemburg gjorde 1985 var framför allt att med gemensamma åtgärder omstrukturera regionen och att återskapa 8 000 arbetstillfällen på tio år. De deltagande länderna satte som enda mål för utvecklingscentret att utveckla regionen, och de föreskrev olika medel för att uppnå detta mål. Exempelvis skulle ett internationellt verksamhetscenter upprättas och en gemensam förvaltningsstruktur införas. Även forskning och utbildning skulle utvecklas (en teknisk utbildningsinrättning på europeisk nivå). Utvecklingscentret har relativt stor spännvidd, och det är inte uteslutet att det skulle kunna omfatta att en gymnasieskola inrättas.

Det bör dock understrykas att ombyggnaden av Lycée Mathias Adam ingår i det internationella verksamhetscentret, närmare bestämt i ett industriområde av nationellt intresse, Rodange, som har anlagts med hjälp av gemenskapsmedel för att nya företag skall kunna etablera sig där.

Enligt de uppgifter finansdepartementet i Luxemburg har lämnat har den tomt där skolbygget planeras färdigställt inom ramen för programmet Resider I (1989-1992). Tomten omfattar fyra hektar och utgör en del av ett större område vars anläggning har bekostats med medel från ERUF, med en stödnivå på 50 %, vilket innebar att stödet uppgick till 4,48 miljoner euro. Syftet med de berörda infrastrukturerna var, vilket också anges i programtexten ⁽¹⁾, att anlägga huvudområdet i det europeiska utvecklingscentret för att locka de investeringar som krävdes och för att fram till 1995 skapa 1 000 nya arbetstillfällen i den luxemburgska delen av området.

Det bör understrykas att det sistnämnda målet uppnåddes och till och med överträffades: fram till 1997 skapades 1 561 arbetstillfällen. Eftersom programmet är avslutat och de uppsatta målen har nåtts är det nu de luxemburgska myndigheterna som utifrån sina prioriteringar och begränsningar avgör om de berörda tomterna skall användas på annat sätt eller inte.

⁽¹⁾ Inriktning 2: anläggning av huvudområdet i det europeiska utvecklingscentret i Rodange, ett industriområde av nationellt intresse.

(2001/C 187 E/005)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3180/00
från Theresa Villiers (PPE-DE) till rådet**

(16 oktober 2000)

Ämne: ERM II

1. Borde Förenade kungariket bestämma sig för att gå med i euron, tror rådet att fördraget skulle kräva att Förenade kungariket ska gå med i ERM II (växelkursmekanismen) före ett inträde i euron, och i sådana fall, hur länge?
2. Om medlemskap i ERM II inte är ett förhandskrav för medlemskap i euron, hur skulle Förenade kungariket då förväntas att leva upp till den växelkursstabilitet som krävs i fördraget?

Svar

(24 april 2001)

I enlighet med Europeiska rådets resolution av den 16 juni 1997 om ERM II och överenskommelsen av den 1 september 1998 mellan ECB och de nationella centralbankerna i medlemsstater utanför euroområdet är medlemsstaternas deltagande i ERM II frivilligt.

Beslut för att fastställa om en medlemsstat som inte deltar i ERM II, men som vill införa euron, uppfyller kriterierna för växelkursstabilitet fattas av rådet på grundval av rapporter från kommissionen och ECB, sedan Europaparlamentet hörts och stats- eller regeringscheferna diskuterat frågan i rådet.

(2001/C 187 E/006)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3396/00

från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till rådet

(6 november 2000)

Ämne: Oegentligheter och fusk i samband med valförrättning i Albanien

Sex grekiska parlamentsledamöter har protesterat mot de oegentligheter och det fusk av stora mått som ägde rum den 15 oktober i samband med den andra omgången av kommunalvalen i Chimara-området i Albanien. De grekiska ledamöterna befann sig i området tillsammans med andra internationella observatörer för att närvara vid valförrättningen efter att partiet Enhet-KEAD hade klagat över våld och fusk i samband med det val som hölls den 1 oktober 2000.

1. Känner rådet till att de albanska myndigheterna, under förevändning att marinen höll övningar och att det rörde sig om formella förfaranden, den 14 oktober 2000 de facto stängde gränserna till havs och på land, vilket ledde till att många invånare i området Chimara inte kunde ta sig fram till vallokalerna för att rösta, och vet kommissionen att den albanska polisen arresterade och skrämde invånarna i Chimara, att de under själva valdagen använde våld och gav röstberättigade stryk framför ögonen på observatörerna och parlamentsledamöterna, att de slängde valsedlar i urnorna, körde iväg övervakningskommittéer, ändrade i valregistren och arresterade flera personer — vilket ledde till att Vasilis Bolanos och partiet Enhet-KEAD som kandiderade i valet förklarade att de inte kommer att erkänna valresultatet?
2. Hur förhåller sig rådet till dessa uppenbara oegentligheter som begåtts — med stöd från regeringen Nano och under överseende av Berishas oppositionsparti — i samband med den andra omgången av kommunalvalen, och vilka åtgärder ämnar den vidta gentemot den albanska regeringen för att garantera en ny valförrättning i området i fråga?
3. Är det möjligt att annullera rådets beslut om beviljande av makroekonomiskt bistånd till Albanien⁽¹⁾ eftersom landet har brutit mot de villkor som gäller skapande av en rättsstat och respekt för mänskliga rättigheter?
4. Kommer förbindelserna med Albanien att tas upp till ny granskning, i synnerhet utfärdandet av rådets beslut som ger kommissionen fullmakt att inleda förhandlingar med Albanien om ett stabiliserings- och associeringsavtal?

⁽¹⁾ EGT L 110, 28.4.1999, s. 13.

Svar

(24 april 2001)

1. Rådet har tagit del av synpunkterna i den preliminära rapport som offentliggjordes den 16 oktober 2000 av Organisationen för säkerhet och samarbete i Europas kontor för demokratiska institutioner och mänskliga rättigheter (ODIHR) i OSSE/ODIHR:s slutrapport av den 11 december 2000 samt i rapporten från Europarådets kongress för lokala och regionala myndigheter av den 10 november 2000 om hur de kommunala valen förlöpte i Albanien.
2. I unionens uttalande om de kommunala valen i Albanien i OSSE:s permanenta råd och i Europarådet beklagade man de allvarliga oegentligheter och de incidenter som konstaterades vid första och andra valomgången, särskilt de som påverkade valdeltagandet för ett stort antal greker från Himara.

3. Genom rådets beslut av den 22 april 1999 om makroekonomiskt bistånd till Albanien anförtroddes kommissionen tillämpningen av beslutet. Rådet ansvarar således inte längre för tillämpningen. Diskussionerna mellan de albanska myndigheterna och kommissionen om vilka villkor för den ekonomiska politiken och institutionerna som skall åtfölja lånet har dock ännu inte gett något resultat, och ingen utbetalning har ännu skett.

4. Den ärade parlamentsledamoten hänvisar till rådets slutsatser av den 21–22 juni 1999, i vilka kommissionen uppmanades att utfärda rekommendationer om förhandlingsdirektiv för ett stabiliserings- och associeringsavtal sedan rådet behandlat en genomförbarhetsstudie om förhandlingen om ett sådant avtal. Sedan kommissionen lagt fram studien drog dock rådet den 24 januari 2000 slutsatsen att Albanien först bör råda bot på en rad ekonomiska, politiska och institutionella svagheter för att landets deltagande i stabiliserings- och associeringsprocessen skall vara fruktbart. Senare uppmanade Europeiska rådet i Feira den albanska regeringen att fortsätta arbetet med att gripa sig an de frågor som tagits upp i genomförbarhetsstudien. Det föreligger således ännu inte något rådsbeslut om att påbörja förhandlingarna om ett stabiliserings- och associeringsavtal.

5. I slutförklaringen från toppmötet i Zagreb, där EU och länderna i västra Balkan möttes den 24 november, erinrade EU om att stabiliserings- och associeringsprocessen grundar sig på iakttagande av de villkor beträffande de demokratiska, ekonomiska och institutionella reformerna som fastställdes av rådet den 29 april 1997 samt på skapandet av en rättsstat och skydd för de mänskliga rättigheterna och minoriteter.

Rådet har inrättat en styrgrupp på hög nivå för EU/Albanien som kommer att göra en bedömning av gjorda framsteg, rekommendera nödvändiga reformer och ge råd och vägledning inom alla angelägna områden enligt kommissionens genomförbarhetsrapport från 1999, nämligen makroekonomisk stabilisering och påskyndade strukturella reformer, stärkande av allmän ordning och säkerhet samt förbättring av styrelsekick och brottsbekämpning (exempelvis reformering av den offentliga förvaltningen, rättsväsen, rättsstatsprincipen och respekten för de mänskliga rättigheterna däri inbegripet rättigheter för minoriteter). Gruppen kan granska andra frågor som hänger samman med stabiliserings- och associeringsprocessen. På detta sätt kan rådet noga övervaka att den albanska regeringen genomför konkreta åtgärder på dessa områden.

6. I ett uttalande av den 1 december erinrade ordförandeskapet på Europeiska unionens vägnar om att det ökade tillgripandet av våld för att uppnå politiska syften är en utveckling som oroar Europeiska unionen. Europeiska unionen framför därför en stark vädjan om att rättsstaten skall respekteras. Albanernas önskan om närmare förbindelser med den Europeiska unionen innebär att gemensamma grundläggande värderingar måste tillämpas, och främst bland dessa är respekten för institutionerna och lagenligheten, avståndet från våld samt en anda av tolerans och dialog.

(2001/C 187 E/007)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3421/00
från Andre Brie (GUE/NGL) till rådet

(8 november 2000)

Ämne: Desertörers och vapenvägrares situation efter Kosovokrigets slut

Parlamentet antog den 6 maj 1999⁽¹⁾ en gemensam resolution om läget i Kosovo. I resolutionen uppmanades medlemsstaterna att ta emot desertörer och vapenvägrare från den jugoslaviska armén och ge dem tillfälligt uppehållstillstånd i EU. Med hänsyn till att:

- tusen av dessa desertörer fortfarande förvägras den rättsstatus av de europeiska regeringarna som de utlovats,
- ett flertal av desertörerna (speciellt i Ungern) lever under människovärdiga betingelser i flyktingläger,
- den största merparten av desertörerna i medlemsstaterna inte beviljas asyl och många av dem till och med måste räkna med avvísning,

Kan rådet besvara följande frågor:

- Är rådet medvetet om dessa problem och vilka ansträngningar har hitintills gjorts?
- Varför har man först uppmuntrat till desertering för att därefter stänga gränserna för dessa desertörer, utan att ge dem någon rättsstatus och till och med hotat några av dem med avvisning?
- Beviljar Europeiska gemenskapen motsvarande ekonomiskt stöd till Ungern där flertalet av dessa desertörer har funnit tillfällig tillflyktsort?
- Har rådet för avsikt att ta upp denna fråga i framtida samtal med den nya jugoslaviska regeringen och vilken ståndpunkt tänker rådet inta?

(¹) EGT C 279, 1.10.1999, s. 411.

Svar

(24 april 2001)

1. Rådet är på det klara över situationen för desertörer och vapenvägrare från Förbundsrepubliken Jugoslaviens armé efter konflikten i Kosovo och har noterat Europaparlamentets resolution av den 6 maj 1999.
2. Som den ärade parlamentsledamoten påminner om, var resolutionen riktad till medlemsstaterna som säkerligen har följt upp Europaparlamentets rekommendationer i de frågor som omfattas av deras suveränitet.
3. Rådet har därför inte särskilt tagit upp denna fråga, men anser att den nya situation som håller på att utvecklas i Belgrad kan vara gynnsam för en positiv lösning för jugoslaviska desertörer och vapenvägrare. Rådet kommer att aktivt engagera sig i denna riktning. Härvid har det positivt mottagit utkastet till amnestilag som den jugoslaviska regeringen nyligen lade fram för sitt parlament och som kan tillämpas på desertörer och vapenvägrare.

(2001/C 187 E/008)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3432/00

från **Cristiana Muscardini (UEN) och Sergio Berlato (UEN) till kommissionen**

(7 november 2000)

Ämne: Övervakning av anställda

Regeringen Blair har bestämt att det från och med den 24 oktober skall vara möjligt för alla företag i Storbritannien att läsa sina anställdas e-postmeddelanden och avlyssna deras telefonsamtal utan de anställdas tillåtelse.

I Belgien måste de anställda visserligen ge sitt samtycke, men även där har arbetsgivarna laglig rätt att övervaka att de anställda använder arbetsplatsens kommunikationsmedel på ett strikt yrkesmässigt sätt. Anser inte kommissionen att detta förfarande allvarligt strider mot de mänskliga rättigheterna, som regeringarna i just dessa länder i tid och otid brukar tala om?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Parlamentsledamoten hänvisar till Förenade kungarikets förordning Statutory Instrument 2000 No. 2699 "The Telecommunications (Lawful Business Practice) (Interception of Communications) Regulations 2000" genom vilken artikel 5.2 i direktiv 97/66/EG (¹) genomförs. Förenade kungariket har nyligen anmält denna rättsakt till kommissionen. Parlamentsledamoten hänvisar även till belgisk lagstiftning enligt vilken individens samtycke krävs och det fastställs flera villkor för att garantera att arbetsgivarens övervakning

av de anställda är laglig (information, proportionalitet och behov ...). Individens samtycke kan t.ex. inte anses vara giltigt om det ges inom ramen för de allmänna anställningsvillkoren. Den belgiska dataskyddsmyndigheten har utfärdat riktlinjer i detta avseende enligt ovan den 3 april 2001.

Enligt artikel 5 i direktivet om skydd för personuppgifter inom telekommunikationsområdet skall medlemsstaterna säkra telehemligheten vid kommunikation via allmänt tillgängliga telenät och allmänt tillgängliga teletjänster. Artikeln omfattar därför inte kommunikation som helt sker via privata nät, men däremot kommunikation från privata nät till allmänt tillgängliga telenät och vice versa. Användarnas samtycke krävs för inspelning av sådan kommunikation.

Det kan emellertid vara svårt att erhålla det tydliga samtycke från båda användare på förhand för inspelning av kommunikation som krävs av företagen för att tillhandahålla bevis om en affärstransaktion, exempelvis för aktieaffärer som gjorts per telefon eller e-post. Ett undantag föreskrivs i samma artikel för denna typ av inspelning som utgör en del av normalt bedrivande av laglig affärsverksamhet.

I direktiv 95/46/EG⁽²⁾ föreskrivs skydd av fysiska personers grundläggande fri- och rättigheter, särskilt rätten till privatliv, i samband med behandling av personuppgifter. Direktivet omfattar inte några särskilda bestämmelser om skydd av personaluppgifter på arbetsplatsen, men de allmänna principerna om laglig behandling av personuppgifter skall respekteras. Arbetsgivarens övervakning av de anställdas kommunikation kan vara laglig, men endast under begränsade omständigheter när de berörda parternas samtycke erhållits eller arbetsgivarens intressen har företräde framför den anställdes grundläggande fri- och rättigheter. I sådana fall bör övervakningen begränsas till vad som är strängt nödvändigt för ett definierat och berättigat ändamål och det måste t.ex. vara möjligt att med tekniska hjälpmedel eller genom en klassificering av telefonsamtal eller e-postmeddelanden utesluta privat kommunikation från sådan praxis och den information som erhålls får inte användas för andra oförenliga ändamål. I sådana fall bör arbetsgivaren informera de anställda om övervakningen.

Dessutom måste de nationella bestämmelserna överensstämma med de allmänna principerna i gemenskapslagstiftningen som, enligt domstolens rättspraxis, även omfattar de grundläggande mänskliga rättigheterna i enlighet med Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna, bl.a. rätten till privatliv.

I enlighet med sin socialpolitiska dagordning⁽³⁾ håller kommissionen för närvarande på att förbereda ett samråd med arbetsmarknadens parter om skydd av personuppgifter i sysselsättningssammanhang och liknande frågor (exempelvis övervakning av de anställda). Detta samråd kommer att utgöra grunden för kommissionens fastställande av hur denna fråga skall behandlas på gemenskapsnivå.

Kommissionen vill också hänvisa parlamentsledamoten till EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna, i vilken rätten till respekt för en persons privatliv och familjeliv, bostad och kommunikationer föreskrivs i artikel 7 och skyddet av personuppgifter föreskrivs i artikel 8. Dessutom är artiklarna 21, 26 och 31 särskilt relevanta för de anställda och för skyddet av deras privata uppgifter.

Kommissionen kommer att undersöka huruvida förordningarna i Förenade kungariket och liknande lagstiftning i övriga medlemsstater är förenliga med direktiven 95/46/EG och 97/66/EG.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet (EGT L 24, 30.1.1998).

(2) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (EGT L 281, 23.11.1995).

(3) KOM(2000) 379 slutlig.

(2001/C 187 E/009)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3487/00**från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(10 november 2000)

Ämne: Godkännande av helikoptrar för brandsläckningsarbeten

För närvarande använder man vid släckning av skogsbränder i Spanien helikoptrar som använts av tidigare arméer i de östeuropeiska länderna. Avtalen för dessa helikoptrar utvidgas sålunda till att omfatta icke godkända verksamheter, såsom att undersöka, hjälpa, rädda och förflytta skadade. Dessa helikoptrar, som inte får användas i övriga EU-länder eftersom de anses osäkra, togs i bruk i Spanien på det villkor att användningen skulle vara tillfällig. Helikoptrarna togs emellertid i bruk redan 1989 och är fortfarande verksamma. Besättningarna (som till en stor del består av utländska arbetstagare) på dessa helikoptrar utför mycket långa arbetsdagar och deras lönevillkor är sämre än de som fastställs i spansk lag. Under perioden mellan 1990 och 1997 gav användningen av dessa olämpliga helikoptrar i Spanien, kombinerad med dåliga arbetsvillkor för besättningarna, upphov till en olycksfrekvens på 17,5 olyckor per 100 000 flygtimmar. Situationen förvärras ytterligare av att största delen av dessa olyckor inte har utretts.

Följande frågor ställs med beaktande av:

- förordning (EEG) nr 3922/91 ⁽¹⁾ om harmonisering av tekniska krav och administrativa förfaranden inom området civil luftfart,
- Förenade luftfartsmyndigheternas gemensamma luftfartsbestämmelser,
- direktiv 89/655/EEG ⁽²⁾ om minimikrav för säkerhet och hälsa vid arbetstagares användning av arbetsutrustning i arbetet, i vilket det (i artikel 3.1.) fastställs att "[arbetsgivaren] skall vidta de åtgärder som behövs för att försäkra sig om att den arbetsutrustning, som ställs till arbetstagarnas förfogande i företaget och/eller verksamheten, är lämplig för det arbete som skall utföras (...) och därmed kan användas av arbetstagarna utan att deras säkerhet och hälsa äventyras",
- direktiv 94/56/EG ⁽³⁾ om grundläggande principer för utredning av flyghaverier och tillbud inom civil luftfart, enligt vilket en utredning över orsakerna till en olycka skall utföras inom ett år:

Anser inte kommissionen att det mot bakgrund av risken för att fler olyckor inträffar vore nödvändigt att fastställa gemenskapsbestämmelser för godkännande av helikoptrar för brandsläckning och på detta sätt undvika att man i medlemsstaterna använder maskiner som redan borde ha förbjudits av säkerhetsskäl?

Anser kommissionen att man i det fall som beskrivits kan tillämpa bestämmelserna i direktiv 89/655/EEG?

Vilka åtgärder ämnar kommissionen vidta mot bakgrund av att detta är ett tydligt brott mot direktiv 94/56/EG eftersom de inträffade olyckorna inte har utretts?

⁽¹⁾ EGT L 373, 31.12.1991, s. 4.

⁽²⁾ EGT L 393, 30.12.1989, s. 13.

⁽³⁾ EGT L 319, 12.12.1994, s. 14.

(2001/C 187 E/010)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3488/00**från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(10 november 2000)

Ämne: Bristfälligt uppfyllande av gemenskapens arbetslagstiftning när det gäller helikoptrar för brandsläckningsarbeten i Spanien

För närvarande använder man vid släckning av skogsbränder i Spanien helikoptrar som använts av tidigare arméer i de östeuropeiska länderna. Avtalen för dessa helikoptrar utvidgas sålunda till att omfatta icke godkända verksamheter, såsom att undersöka, hjälpa, rädda och förflytta skadade.

Besättningarna på dessa helikoptrar består till stor del av utlänningar vars situation ser ut enligt följande:

- Mycket långa arbetsdagar: de arbetar 44 dagar utan avbrott och deras arbetstider överstiger med råge åtta timmar om dagen.
- De utländska piloterna har dåliga lönevillkor och omfattas många gånger inte av något socialt trygghetssystem.
- Eftersom de arbetar med gamla helikoptrar utsätts de för större risker och olyckor än andra piloter.

Vid sitt årsmöte i april 2000 i Tokyo fördömde den internationella pilotfederationen (Ifalpa) offentligt denna verksamhet i Spanien. De spanska fackföreningarna, som ingår i Apythel, har för sin del vänt sig till de spanska ministerierna och till kommissionsledamoten med ansvar för transport. Hittills har emellertid fackföreningarnas krav inte tillgodosetts.

Följande direktiv bör beaktas i detta sammanhang:

- Den ändring av direktiv 104/93/EEG⁽¹⁾ om arbetstidens förläggning som utsträcker sig till området civil luftfart.
- Direktiv 71/96/EEG⁽²⁾ om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster, i vilket det i artikel 1 fastställs följande: "Företag som är etablerade i en icke-medlemsstat får inte behandlas förmånligare än företag som är etablerade i en medlemsstat."
- Direktiv 188/86/EEG⁽³⁾ om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för buller i arbetet, ett direktiv som inte alls uppfylls i fråga om maximigränserna för bullerexponering.

Kan kommissionen uppge om Spanien på ett korrekt sätt har införlivat nämnda direktiv i sin nationella lagstiftning?

Anser inte kommissionen att det på grundval av beskrivna fakta skett ett klart brott mot nämnda gemenskapslagstiftning? Är kommissionen beredd att inleda en undersökning av det beskrivna fallet?

⁽¹⁾ EGT L 307, 13.12.1993, s. 18.

⁽²⁾ EGT L 18, 21.1.1997, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 137, 24.5.1986, s. 28.

(2001/C 187 E/011)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3489/00

från **María Sornosa Martínez (PSE)** till kommissionen

(10 november 2000)

Ämne: Konkurrensproblem inom sektorn för brandsläckningsverksamhet utförd med helikoptrar i Spanien

För närvarande använder man vid släckning av skogsbränder i Spanien helikoptrar som använts av tidigare arméer i de östeuropeiska länderna. Avtalen för dessa helikoptrar utvidgas sålunda till att omfatta icke godkända verksamheter, såsom att undersöka, hjälpa, rädda och förflytta skadade. Besättningarna på dessa helikoptrar består till stor del av medborgare från länder utanför gemenskapen, i första hand från de östeuropeiska länderna. Dessa personer arbetar 44 dagar utan avbrott och deras arbetstider överstiger med råge åtta timmar om dagen. Dessutom är deras löner lägre än för piloter anställda vid spanska flygbolag. Detta leder till att vissa förvaltningar väljer att ingå kontrakt med dessa utländska piloter på grund av lägre kostnader för de utförda tjänsterna.

Vid sitt årsmöte i april 2000 i Tokyo fördömde den internationella pilotfederationen (Ifalpa) offentligt denna verksamhet i Spanien. De spanska fackföreningarna, som ingår i Apythel, har för sin del vänt sig till de spanska ministerierna och till kommissionsledamoten med ansvar för transport. Hittills har emellertid fackföreningarnas krav inte tillgodosetts.

Känner kommissionen till de krav som Ifalpa OCH Apythel lagt fram vid olika tillfällen?

Anser kommissionen att det i de beskrivna fallen kan ha förekommit brott mot gemenskapens konkurrens-
lagstiftning?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3487/00, E-3488/00 och E-3489/00
ingivet av Loyola de Palacio för kommissionen**

(13 februari 2001)

Bekämpningen av de skogsbränder som varje sommar hotar många regioner i Spanien kräver att åtskilliga helikoptrar sätts in för att släcka bränderna och transportera det manskap som utför detta arbete. För närvarande använder samtliga de spanska offentliga administrationer som ansvarar för denna uppgift ett hundratal helikoptrar under den årliga kampanjen för förebyggande och bekämpning av skogsbränder. I detta syfte har de ingått avtal med privata helikopteroperatörer med tillämpning av bestämmelserna om öppna anbudsförfaranden som omfattas av det lagstiftande kungliga dekretet 2/2000 av den 16 juni 2000.

I flertalet fall är dessa helikoptrar registrerade i Spanien. Den spanska helikopterflottan är dock begränsad till antalet och är i avsaknad av vissa sorters specialiserade typer av helikoptrar, varför den inte kan uppfylla alla behov. De företag som har hyrts in av den offentliga administrationen för att bekämpa bränder har därför tillfälligt hyrt in civila helikoptrar som är registrerade i andra medlemsstater. Dessa helikoptrar är registrerade i andra medlemsstater inom Europeiska gemenskapen (Tyskland och Sverige) eller i tredje land (Chile, Förenta staterna, Ryssland, Polen etc). Uthyrningen sker antingen utan besättning (dry lease) eller med besättning (wet lease).

Ännu har inte gemenskapen antagit gemensamma bestämmelser om den tekniska driften av helikoptrarna. Det är därför upp till varje enskild medlemsstat att vidta lämpliga åtgärder för att trygga säkerheten vid luftburen verksamhet, bland annat när det rör sig om särskild verksamhet såsom bekämpning av skogsbränder. Enligt den information som kommissionen har till sitt förfogande ser det ut som att detta är fallet i Spanien. Endast de företag som har ett driftstillstånd (AOC) som intygar att de är i stånd till att utföra brandsläckningsarbete väljs ut för denna uppgift. När dessa företag chartrar helikoptrar som är registrerade i en annan stat underkastas de en förhandsundersökning. Denna undersökning utförs av generaldirektoratet för civilflyget för att kontrollera att de, i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2407/92 av den 23 juli 1992 om utfärdande av tillstånd för lufttrafikföretag⁽¹⁾, har en säkerhetsnivå som motsvarar den som krävs för genomförandet av denna typ av verksamhet med helikoptrar som är registrerade i Spanien.

I samband med sitt förslag om harmonisering av tekniska specifikationer för kommersiell luftburen verksamhet⁽²⁾ har kommissionen nyligen meddelat rådet och parlamentet om sin avsikt att utvidga gemenskapslagstiftningen till att omfatta även de säkerhetsmässiga aspekterna av verksamhet med helikopter. Dessa aspekter kommer bland annat att avse bekämpning av skogsbränder, hjälp- och räddningsaktioner och förflyttning av sårade.

Dessutom har de spanska myndigheterna informerat kommissionen om att direktiv 94/56/EEG⁽³⁾ om grundläggande principer för utredning av flyghaverier och tillbud inom civil luftfart har införlivats i spansk lagstiftning genom det kungliga dekretet 389/1998 av den 13 maj 1998, genom vilket en kommission har inrättats för utredning av flyghaverier och tillbud inom civil luftfart. Denna kommission har fått ansvaret för den tekniska utredningen av alla allvarliga flyghaverier och tillbud inom civil luftfart som inträffar på spansk territorium och är helt oberoende. Kommissionen är därmed behörig att utreda helikopterhaverier som har inträffat i samband med bekämpning av skogsbränder, även om de berörda helikoptrarna är registrerade utomlands. Kommissionen känner inte till att någon sådan olycka inträffat sedan 1993 då en helikopter från ett östeuropeiskt land var inblandat. Kommissionen betvivlar således inte att de spanska myndigheterna tillämpat direktivet korrekt.

Rådets direktiv 86/188/EEG av den 12 maj 1986 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för buller i arbetet⁽⁴⁾ är inte tillämpligt på arbetstagare inom flygtrafiksektorn enligt artikel 1.2 i direktivet.

De minimikrav för säkerhet och hälsa vid användning av arbetsutrustning som fastställs i direktiv 89/655/EEG⁽⁵⁾ (och inte 89/665/EEG) har införlivats genom de kungliga dekreten 1215/1997 av den 18 juli och 773/1997 av den 30 maj. Dessa krav är tillämpliga på helikopterbesättningar under förutsättning att arbetsgivaren är etablerad i Spanien eller i en annan medlemsstat.

När det gäller direktiv 93/104/EEG⁽⁶⁾ avseende vissa aspekter som rör arbetstidens förläggning har de spanska myndigheterna meddelat kommissionen om genomförandebestämmelserna och kommissionen undersöker nu om de är förenliga med direktivet.

Detta direktiv har utvidgats till att omfatta "undantagna sektorer" (som omfattar civilflyget) genom direktiv 2000/34/EG⁽⁷⁾ som skall införlivas av medlemsstaterna före den 1 augusti 2003.

Därtill kommer att rådet den 27 november 2000 antog direktiv 2000/79/EG om arbetstidens förläggning för flygpersonal inom civilflyget⁽⁸⁾. Efter det att detta nya direktiv träder i kraft kommer direktiv 93/104/EG inte längre att vara tillämpligt på civilflyget.

När det gäller direktiv 96/71/EG om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster⁽⁹⁾ har de spanska myndigheterna meddelat kommissionen om genomförandebestämmelserna, och kommissionen undersöker nu om de är förenliga med direktivet.

Dessutom kan kommissionen inte bedöma om kritiken från Ifalpa (International Federation of Air Line Pilots Associations) och den privata sammanslutningen Apythel är välgrundad eller inte.

(¹) EGT L 240, 24.8.1992.

(²) EGT C 311 E, 31.10.2000.

(³) EGT L 319, 12.12.1994.

(⁴) EGT L 137, 24.5.1986.

(⁵) EGT L 393, 30.12.1989.

(⁶) EGT L 307, 13.12.1993.

(⁷) EGT L 195, 1.8.2000.

(⁸) EGT L 302, 1.12.2000.

(⁹) EGT L 18, 21.1.1997.

(2001/C 187 E/012)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3504/00

från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen

(10 november 2000)

Ämne: Kommissionsavdelningarnas oberoende från tobaksindustrin

1. Kan kommissionen bekräfta att det i tjänsteföreskrifterna finns bestämmelser som tar upp frågan om anställda som efter att ha gått i pension tar en tjänst som har anknytning till deras tidigare arbetsuppgifter?
2. Kan kommissionen bekräfta att en tidigare anställd inom kommissionens rättstjänst, med ansvar för frågor som rör den inre marknaden, strax efter att ha gått i pension tog anställning inom tobaksindustrins kampanj för att stoppa antagandet av direktivet om tobaksreklam, och att han därvid hänvisade till sin tidigare tjänst?
3. Om så är fallet, kan kommissionen då förklara varför tjänsteföreskrifterna inte tillämpades i detta fall?
4. Kan kommissionen, mot bakgrund av ovanstående frågor, garantera att dess avdelningar är fullständigt oberoende av tobaksindustrin, i synnerhet när det gäller rättstjänsten, tull- och skatteavdelningarna samt jordbruksavdelningen, och vilka åtgärder, om några alls, har vidtagits för att säkerställa detta oberoende?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Kommissionen ber att få hänvisa parlamentsledamoten till artiklarna 16 och 17 i tjänsteföreskrifterna; dessa gäller alla f.d. tjänstemän inom gemenskapen, och inte bara sådana som tidigare varit anställda vid institutionernas rättstjänster. Det framgår t.ex. av artikel 16 att en tjänsteman som lämnat sin tjänst är skyldig att uppträda med heder och omdöme när det gäller att acceptera vissa uppgifter.

Kommissionen kan bekräfta att man känt till att en tidigare tjänsteman vid kommissionens rättstjänst har engagerats av tobaksindustrin i dess försök att motarbeta förbudet mot tobaksreklam.

Kommissionen har granskat fallet för att försäkra sig om att personen i fråga har följt tillämpliga bestämmelser i tjänsteföreskrifterna (artiklarna 16 och 17). En grundregel vid sådana bedömningar är att tidigare tjänstemän vid kommissionen bör tacka nej till nya anställningar om dessa medför intressekonflikter med tanke på deras tidigare uppgifter som tjänstemän. Detta är fallet om den nya tjänsten kan kopplas till ett ärende som personen ansvarade för som tjänsteman vid kommissionen och om han i det sammanhanget kommer att motarbeta kommissionens ståndpunkt i ärendet.

En liknande situation uppstår om den f.d. tjänstemannen kan dra fördel av konfidentiella uppgifter som han fått ta del av genom sin tjänst vid kommissionen.

I det fall som parlamentsledamoten tar upp ansåg kommissionen att det inte skett något brott mot tjänsteföreskrifterna, eftersom tjänstemannen under sin tid vid kommissionen inte ansvarat för frågor som rör tobak eller den inre marknaden.

Inga enheter vid kommissionen har några kopplingar till tobaksindustrin (eller några andra industrier). Så snart kommissionen misstänker att en anställd brutit mot gällande regler görs en internutredning som, när så krävs, leder till disciplinåtgärder.

(2001/C 187 E/013)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3528/00

från W.G. van Velzen (PPE-DE) till kommissionen

(8 november 2000)

Ämne: Tjeckiska kärnkraftverket Temelin

Mellan Österrike och Tjeckien har det under den senaste tiden uppstått svåra meningsskiljaktigheter när det gäller igångsättandet av det tjeckiska kärnkraftverket Temelin.

1. Vilka rättsliga möjligheter har kommissionen i enlighet med Amsterdamfördraget och med tanke på Tjeckiens förestående anslutning till Europeiska Unionen att avtvinga den tjeckiska regeringen en gränsöverskridande miljöprövning?
2. Förfogar kommissionen över något lagligt instrument för att avtvinga den tjeckiska regeringen en säkerhetsprövning innan Temelin verkligen tas i bruk? Om kommissionen inte förfogar över något rättsligt instrument och inte heller inom ramen för anslutningsförhandlingarna med Tjeckien kan lösa denna fråga på ett tillfredsställande sätt, kan då kommissionen ange vilka diplomatiska steg den tagit gentemot de båda regeringarna och med vilket resultat?
3. Den österrikiska regeringen har rekommenderat Europeiska unionen att inom den närmaste tiden enas om EU-normer för en säker användning av kärnkraft. Är kommissionen i stånd att på kort sikt uppnå detta, och på vilket sätt utvecklas dessa normer och vilka berörs av detta?

4. Anser kommissionen att den samhälleliga acceptansen för kärnkraft skulle kunna öka om det blir fråga om EU-normer för säkerhet och när det kan bli fråga om en EU-politik för säker upparbetning och slutlagring av kärnavfall?
5. Är kommissionen beredd, med tanke på den nuvarande oljekrisen och på grundval av en diversifierad energipolitik, där även en säker användning av kärnkraft passar in, att göra en maximal ansträngning för att förverkliga det som nämnts i fråga 4? Vilka åtgärder kommer kommissionen då att vidta?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(11 januari 2001)

Kommissionen kan inte med juridiska medel tvinga Tjeckiens regering att göra en gränsöverskridande miljökonsekvensbeskrivning (MKB) för kärnkraftsanläggningen Temelin. Denna fråga har varit föremål för bilaterala kontakter mellan Tjeckien, å ena sidan, och Österrike och Tyskland, å andra sidan. Den 16 november 2000 anordnades det en offentlig utfrågning i den tjeckiska staden Tyn i miljökonsekvensfrågan, i vilken berörda utländska parter kunde delta. Den 1 december 2000 skall en liknande utfrågning, som dock inte faller under nuvarande tjeckisk lagstiftning, anordnas i Linz (Österrike) angående anläggningen i Temelin. I enlighet med den nuvarande lagstiftningen i Tjeckien om miljökonsekvensbeskrivningar har de tjeckiska myndigheterna redan låtit påbörja en miljökonsekvensbeskrivning för 78 konstruktionsändringar i Temelin. De har försett Tysklands och Österrikes regeringar med information om detta.

I enlighet med de prioriteringar på kort sikt som fastställts inom ramen för 1999 års partnerskap för anslutning förväntas Tjeckien anta ny lagstiftning, som är förenlig med gemenskapens regelverk, inom området för miljökonsekvensbeskrivningar. Ett lagförslag håller just nu på att debatteras i det tjeckiska parlamentet och förväntas bli antaget i slutet av 2000 och träda i kraft i mitten av 2001. Denna lagstiftning kommer även att omfatta förfaranden för miljökonsekvensbeskrivningar i gränsöverskridande sammanhang. Ett förslag angående Tjeckiens anslutning till Förenta nationernas Esbokonvention förbereds också i det tjeckiska parlamentet. I överensstämmelse med grundläggande rättsprinciper kommer den nya lagstiftningen inte att tillämpas retroaktivt på förfarandet i samband med byggandet av Temelin-anläggningen.

Vid ett bilateralt möte i Melk den 12 december mellan Österrikes förbundskansler Wolfgang Schüssel och Tjeckiens premiärminister Milos Zeman, under medverkan av kommissionen, gick emellertid de tjeckiska myndigheterna frivilligt med på att utöka den pågående miljökonsekvensbeskrivningen för 78 konstruktionsändringar till att omfatta en övergripande och fullständig miljökonsekvensbeskrivning för hela anläggningen, med fullständigt beaktande av de expertutredningar som hittills gjorts.

Ansvar för kärnsäkerheten vid Temelin åligger verksamhetsledningen, som driver anläggningen under överinseende och med tillstånd av den tjeckiska kärnsäkerhetsmyndigheten (SUBJ). Kärnsäkerhetsmyndigheten har underkastat anläggningen ett vederbörligt tillståndsförfarande. Kommissionen ser därför ingen anledning till att kräva att Tjeckien skall göra ytterligare säkerhetskontroller. Kommissionen deltar, med hänsyn till anslutningsförhandlingarna, i rådets pågående ansträngningar med att ange parametrar för en hög kärnsäkerhetsnivå. Dessa ansträngningar kommer att resultera i en utvärdering av kandidatländernas situation och utsikter. Frågan om kärnsäkerhet ingår i den regelbundna dialog som kommissionen för med Tjeckien.

Vidare bestämdes det vid det ovan nämnda mötet i Melk den 12 december att ett trepartsmöte skulle hållas och att kommissionen skulle skicka en trilateral expertgrupp till Wien och Prag i syfte att underlätta dialogen mellan Österrikes och Tjeckiens regeringar beträffande kärnsäkerhet och att finna lösningar på problem som uppstått.

I Euratomfördraget finns det ingen specifik rättslig grund för fastställandet av gemenskapsnormer för säkerheten vid kärnkraftsanläggningar. Medlemsstaterna har därför under de senaste tre årtiondena med framgång utarbetat nationella lagar och bestämmelser för att garantera en hög kärnsäkerhetsnivå inom deras respektive behörighetsområde. Det arbete som har letts av kommissionen sedan 1975 har resulterat i en väletablerad uppfattning inom gemenskapen beträffande kärnsäkerhet. Även om det finns gemensamma principer är det inte alls säkert att lagstiftning på gemenskapsnivå skulle innebära en förbättring jämfört

med den nuvarande situationen, eftersom regleringsrätten och den tekniska utvecklingen på området skiljer sig mycket åt i medlemsstaterna. Om man går för fort fram i frågan är det risk att en minsta gemensamma nämnare läggs till grund för en överenskommelse om konstruktions- och driftsäkerhet. Målet för regleringsåtgärder måste även i fortsättningen vara att garantera en hög kärnsäkerhetsnivå inom varje stat. I samband med utvidgningsprocessen har kommissionen som mål att se till att kandidatländerna uppnår en hög kärnsäkerhetsnivå.

När det gäller allmänhetens acceptering av kärnkraft är den avhängig av en mängd olika faktorer, inte enbart av om det finns gemenskapsnormer för säkerheten. Framsteg när det gäller slutfasen av kärnbränslecykeln och hanteringen av radioaktivt avfall är utan tvekan avgörande i det här sammanhanget.

Kravet på en hög kärnsäkerhetsnivå gäller oberoende av oljepriserna eller diversifieringen av energiförsörjningen. Säkerheten är avgörande i produktion av kärnenergi, oavsett hur stor del denna utgör av de energikällor som utnyttjas.

(2001/C 187 E/014)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3531/00

från Ioannis Marínos (PPE-DE) till rådet

(13 november 2000)

Ämne: Fredsprocessen i Mellanöstern

Under parlamentets plenarsammanträde i Strasbourg den 5 september 2000 talade Avram Burg, Knessets talman, och Ahmed Qurie, hans motpart i det palestinska lagstiftande rådet, om situationen i Mellanöstern, Jerusalems framtida status och hoppet om en slutgiltig fred i denna konfliktdrabbade region. De två talmännens tal var modeller på konstruktiva attityder, innehöll ett stort antal förslag och idéer och visade tydligt att majoriteten i både Israels och Palestinas lagstiftande myndigheter önskade fortsätta på vägen mot försoning. Ett element av högsta vikt i dessa tal var förslaget om att Jerusalem borde förvandlas till en internationell huvudstad, till ett centrum för de monoteistiska religionerna (kristendomen, judendomen och islam) så att den i stället för att vara känd som hatets stad skulle bli kärlekens stad. Paradoxalt nog verkade varken rådet eller kommissionen vara intresserade av förslaget från Israels och Palestinas lagstiftande organ, trots att de genom att anta det och främja dess genomförande skulle kunna få ett slut på dödläget i samband med Jerusalems status och därmed förbättra Europeiska unionens anseende i regionen och väsentligt bidra till att främja freden.

Kan rådet, med tanke på att Jerusalems framtid utgör kärnan i det palestinska problemet och leder till fanatiska död och även till dödsfall på båda sidor, besvara nedanstående frågor. Överväger rådet möjligheten att låta Europeiska unionen stödja förslaget om att förvandla Jerusalem till en internationell stad och en världshuvudstad för de tre monoteistiska religionerna enligt förslaget från parterna i regionen, vilket skulle kunna få ett slut på den oavbrutna blodutgjutelse som vi beklagligt nog ännu en gång bevittnar i regionen? Om så är fallet, avser EU att använda militär närvaro för att garantera ett friktionsfritt genomförande av förslaget?

Svar

(24 april 2001)

Frågan om Jerusalem och de heliga platserna kommer förmodligen att förbli en av de svåraste frågorna att lösa inom ramen för fredsprocessen i Mellanöstern. Många idéer har framförts från olika håll för att finna en utväg ur den återvändsgränd som Jerusalem befinner sig i, däribland att staden skulle "internationaliseras". Rådet är a priori berett att uppmuntra varje lösning som tar hänsyn till legitima förväntningar från respektive part, och den övriga världen. Rådet är redo att ge sitt stöd till utformningen av en sådan lösning om parterna så önskar.

(2001/C 187 E/015)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3539/00**från Raffaele Costa (PPE-DE) till rådet***(13 november 2000)*

Ämne: Eurokrisen: se över datumet för när de nationella valutorna skall ersättas och minska Europeiska centralbankens personal

Med beaktande av:

- Europeiska centralbankens (ECB) oberoende förutsätter att dess ledare är ansvariga för de resultat som uppnåtts beträffande försvaret av eurons köpkraft.
- Euron har minskat mycket i värde i förhållande till såväl dollarn som till andra ledande valutor.
- Övergångsfasen från den virtuella till den verkliga euron är mycket känslig.
- Inledningen av den sista fasen kan allvarligt äventyras av den "förtroendekris" som drabbat allmänheten.
- Marknaderna måste få en tydlig signal för att utlösa en konkret vändning av trenden. Kan rådet mot bakgrund av ovanstående besvara följande frågor:
 1. Anser inte rådet det vara lämpligt att uppmana ECB:s råd, direktion och allmänna råd att förse Europaparlamentet med en detaljerad rapport om eurons situation, och anser inte rådet det vara särskilt lämpligt att se över datumet för när de nationella valutorna skall ersättas av euron?
 2. Anser inte rådet det vara nödvändigt att minska ECB:s personalstyrka från 770 till 300 personer, vilket skulle vara tillräckligt för den verksamhet som skall utföras?
 3. Anser inte rådet att befolkningen i Euroområdet, som är offer för inkompetent politik, skulle kunna visa sitt missnöje i folkomröstningar?

Svar*(24 april 2001)*

1. I art. 113.3 (f.d. art. 109b) i fördraget föreskrivs att Europeiska centralbanken (ECB) årligen skall överlämna en rapport till Europaparlamentet, rådet och kommissionen samt Europeiska rådet om sin monetära politik under både det föregående och det innevarande året.

I enlighet med fördraget har sedan den tredje etappen av EMU inleddes den 1 januari 1999 de deltagande medlemsstaternas nationella valutor ersatts med euron enligt de oåterkalleliga fastställda växelkurser som anges i rådets förordning (EG) nr 2866/98 av den 31 december 1998.

2. Rådet har inget inflytande på antalet anställda vid ECB.

3. I enlighet med fördraget har Europeiska centralbankssystemet (ECBS), som består av ECB och de nationella centralbankerna och vars främsta syfte är att upprätthålla prisstabiliteten, ensam behörighet att i fullt oberoende fastställa och verkställa gemenskapens monetära politik.

Fördraget ålägger alltså ECB och de nationella centralbankerna att inte ta emot instruktioner för utförandet av denna ECBS:s huvuduppgift, vare sig från gemenskapens institutioner eller från medlemsstaterna, även om de framförs vid en eventuell nationell folkomröstning om denna fråga.

(2001/C 187 E/016)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3572/00
från Bart Staes (Verts/ALE) till rådet

(13 november 2000)

Ämne: Tillgången till EU-handlingar

En arbetsgrupp bestående av höga tjänstemän inom Coreper har under sommarmånaderna utarbetat ett förslag för att minska EU-handlingars tillgänglighet. Detta beslut lär vara en följd av en viss förfrågan från en medborgare som rådet inte vill tillmötesgå.

1. När lämnades den aktuella förfrågnings in till rådet?
2. Vem gjorde denna förfrågan?
3. Vilka handlingar gällde denna förfrågan?
4. Varför vill rådet inte tillmötesgå denna ansökan?
5. På vilket vis har denna ansökan och rådets därpå följande avslag förmått rådet att genom ett brådskande förfarande minska europeiska handlingars tillgänglighet?

Svar

(24 april 2001)

Om den ärade parlamentsledamoten i sin fråga hänvisar till rådets beslut 2000/527/EG om ändring av beslut 93/731/EG om allmänhetens tillgång till rådets handlingar, vilket antogs av rådet den 14 augusti 2000, vad avser tillgång till handlingar belagda med sträng sekretess rörande europeisk säkerhets- och försvarspolitik, kan rådet endast upprepa vad det redan har förklarat i sitt svar på den skriftliga frågan E-2846/00 av den 11 september 2000. Om den ärade parlamentsledamoten hänvisar till någon annan fråga, ombeds han att lämna närmare information.

Rådet vill betona att det i sina svar på ansökningar från allmänheten om tillgång till handlingar alltid anger skälen till att handlingar inte lämnas ut och informerar den sökande om vilka möjligheter han eller hon har att få ändring av beslutet, nämligen att begära domstolsprövning eller anföra klagomål hos EU-ombudsmannen enligt de villkor som fastställs i artiklarna 230 och 195 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

(2001/C 187 E/017)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3587/00
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(22 november 2000)

Ämne: Miljöförstörelse förorsakad av cementindustrin i Chalkida

Cementfabriken "Chalkidas cement" är belägen nära staden Chalkida och har sedan den byggdes spridit stora mängder cementdamm i sin omnejd. Protester från de lokala myndigheterna och invånarna har inte gett några resultat.

Industrin har gjort vissa förbättringar genom att installera filter i sina skorstenar. Trots detta sker en stor del av tillverkningsprocessen fortfarande oskyddat (transport och förvaring av material etc.) och det räcker med en vindpust för att dammet skall blåsa in över stan. De flesta uppskattningar pekar på att man genom lämpliga investeringar skulle kunna kapsla in hela processen och industrin hävdar att den påbörjat ett program för att genomföra detta. Det råder dock avsevärda förseningar i detta hänseende och utsikterna är osäkra.

Kan kommissionen, då det är fråga om en tydlig överträdelse av gemenskapslagstiftningen, undersöka frågan och vidta nödvändiga åtgärder för att snabbt få stopp på föroreningen med cementdamm av staden Chalkida?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 januari 2001)

Kommissionen skickade den 13 september 1999 ett brev till de grekiska myndigheterna med en begäran om information om cementföretaget "Tsimenta Xalkidos" arbetsmetoder. Kommissionen refererade bl.a. till direktiv 84/360/EEG⁽¹⁾, och begärde detaljerade uppgifter om utsläpp av SO₂, NO_x och damm från företagets olika enheter. Vid det årliga mötet om genomförandet av gemenskapens miljölagstiftning i Grekland den 9 och 10 december 1999 lovade de grekiska myndigheterna att skicka detaljerad information om företagets arbetsmetoder. Information om företagets enhet D skickades i februari 2000.

Kommissionen kommer att upprepa sin begäran om information från Grekland beträffande företagets övriga enheter. Man kommer även att begära närmare uppgifter om NO_x-utsläppen från enhet D.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 84/360/EEG av den 28 juni 1984 om bekämpning av luftförorening från industrianläggningar, EGT L 188, 16.7.1984.

(2001/C 187 E/018)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3595/00

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(22 november 2000)

Ämne: Utvidgning av hamnen i Adamas på ön Milos i Kykladerna, Grekland

Genom det samfälliga beslutet 69269 av den 30 mars 1998 godkände Greklands ministerium för miljö, fysisk planering och allmänna arbeten och dess ministerium för handelsflottan de i rubriken nämnda arbetena. I november 1999 beslutade Greklands regering att arbetena skulle igångsättas. Dessa arbeten har betecknats som hamnarbeten för att de skall kunna komma i fråga för stöd från gemenskapen. I verkligheten kommer de att innebära djupgående ingrepp i stadsplaneringen och markanvändningen på ön till följd av att fyllningsarbeten skall göras i havet längsmed hela den väg som går utmed stranden. Avsikten med dessa arbeten är att det skall skapas ytterligare körfält för trafiken och ytterligare områden där de barer och restauranger som har sina driftsställen invid havet skall kunna ställa upp bord.

Det förefaller som om bedömningen av miljöpåverkan inte gjorts på ett sätt som överensstämmer med lagstiftningen i frågan (lag 1650/1986, direktiv 85/337/CEE⁽¹⁾ och samfälliga ministeriebeslut 69269/5387/1990). Hos statsrådet [Greklands högsta förvaltningsdomstol] anfördes det besvär den 11 november 1999 med hemställan om att arbetena skulle inställas, men statsrådet avvisade besvären den 18 januari 2000 med stöd av ett nyligen tillkommet lagrum (art. 35 i lag 2721/1999), varvid ordföranden för statsrådets femte kammare utan att förebära några ytterligare argument enbart hänvisade till begreppet "allmänhetens intresse" och således gav sitt bemyndigande till att arbetena skulle fortsättas⁽²⁾. Den 8 november hade det för övrigt i besvär yrkats på att förvaltningens beslut skulle upphävas. Vid behandlingen av dessa sistnämnda besvär fann statsrådet att besvären var tillåtliga och kom därmed att motsäga sig självt, genom att ifrågasätta den karaktär av allmänhetens intresse som åberopats i statsrådets beslut av den 18 januari 2000. Behandlingen av besvären har emellertid bordlagts, efter det att besvären anförts, något som gjort det möjligt för de ansvariga för arbetena att slutföra dessa.

Om det skulle bli gängse bruk att åberopa det ovannämnda stadgandet i lag 2721/1999 innebär detta att de grekiska medborgarnas rätt att under en övergångsperiod åtnjuta skydd från domstols sida kommer att kringskäras i betänklig grad, vilket i sin tur skapar risker för att sådana gemenskapsfinansierade arbeten som har outplånliga konsekvenser för miljön kommer att genomföras.

Kan kommissionen undersöka denna fråga och gentemot de grekiska myndigheterna vidta de åtgärder som är av situationen påkallade för att genomdriva aktning för gemenskapens lagstiftning, särskilt föreskrifterna för miljökonsekvensbedömningar?

Anser inte kommissionen att det finns fog för att hos de grekiska myndigheterna påyrka återbetalning av de medel som gemenskapen beviljat till ifrågavarande projekt, i händelse av att gemenskapens föreskrifter inte efterlevts?

Vilka risker anser kommissionen att det kan föra med sig om det blir gängse praxis att anlita det ovannämnda stadgandet i lag 2721/1999?

- (¹) EGT L 175, 5.7.1985. I den ifrågavarande bedömningen ges det inga upplysningar om arbetena och om miljön som berörs av dem och inte heller någon uppskattning av alla konsekvenser som arbetena kan tänkas ge upphov till eller någon beskrivning av planerade åtgärder för att undvika, minska och avhjälpa skadliga verkningar, lika litet som där ingår någon jämförelse av för- och nackdelar, någon motivering till den lösning som valts utgående från renodlat miljömässiga kriterier eller någon analys av alternativa lösningsformer med tanke på skyddet av viken kring Milos och ekosystemet på denna plats (denna vik är den näst största naturliga viken i Medelhavet). Det bör noteras att ön Milos redan tagit avsevärd skada till följd av mineralutvinning och projekt som syftar till en utvidgning av sådan verksamhet som medför allvarliga konsekvenser för miljön (se skriftlig fråga E-0318/2000) och att inlemmandet av området på västsidan av Milos i nätverket Natura 2000 (enligt direktiv 92/43/EEG, offentliggjort i EGT L 206, 22.7.1992) förhålls av de styrande på det lokala planet, vilka bär det huvudsakliga ansvaret framför allt för ifrågavarande arbeten.
- (²) Arbetena går i huvudsak ut på att utvidga det område som står till restaurangernas och barernas förfogande.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Kommissionen får inte regelbunden information från medlemsstaterna om tillämpningen av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (¹). Därför kommer den, till följd av parlamentsledamotens fråga, att kontakta de grekiska myndigheterna för att kontrollera om alla förfaranden har följts i enlighet med lagstiftningen.

Om gemenskapslagstiftningen inte har följts förbehåller sig kommissionen möjligheten att begära att de nationella myndigheterna avför alla kostnader för projektet i fråga från utgiftsredovisningen i samband med avslutandet av det operativa flerfondsprogrammet 1994–1999 för södra Egeiska havet.

Beträffande artikel 35 i lag 2721/99 påminner kommissionen om, att eftersom det handlar om en nationell bestämmelse om förfarandena för hur tredje part kan föra ett ärende till domstol, har gemenskapen inte behörighet i frågan.

(¹) EGT L 73, 14.3.1997.

(2001/C 187 E/019)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3599/00

från Luciano Caveri (ELDR) till kommissionen

(22 november 2000)

Ämne: Kommissionens undertecknande av protokoll

År 1991 undertecknade Europeiska unionen Alpkonventionen, som sedan ratificerades 1996 och trädde i kraft 1998 (protokollet om Monacos anslutning trädde i kraft 1999). Europeiska unionen har även skrivit under tre verkställandeprotokoll (fysisk planering och hållbar utveckling, jordbruk i bergsområden, natur- och landskapsvård) men har aldrig undertecknat de fyra övriga protokollen (bergsskogar, turism, markskydd, energi), och i slutet av oktober hade den inte heller undertecknat det nya protokollet om transporter. Vid den sjätte alpkonferensen i Luzern (Schweiz) den 30–31 oktober 2000 lyste kommissionen med sin frånvaro.

Vilken betydelse hade kommissionens frånvaro, och hur kommer det sig att kommissionen inte har undertecknat några protokoll sedan 1994? Är kommissionen intresserad av Alpkonventionen? Räknar kommissionen med att de redan undertecknade protokollen kommer att ratificeras? Kommer kommissionen i framtiden att delta aktivt i den ständiga kommitténs och konferensens arbete? Vad anser kommissionen om den europeiska stadgan om bergsområden?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(26 januari 2001)

När det gäller Alpkonventionen, och särskilt de tillhörande protokollen om turism, bergsskogar, markskydd och energi, är det bättre att medlemsstaterna i alpregionen sköter genomförandet än gemenskapen. Det är därför gemenskapen inte har undertecknat protokollen.

Gemenskapen deltog dock aktivt i förhandlingarna om protokollet om transporter, som öppnades för undertecknande av parterna till Alpkonventionen först vid det senaste ministermötet den 31 oktober 2000. Eftersom förhandlingen för gemenskapens undertecknande av protokollet ännu inte var avslutad, kunde gemenskapen emellertid inte underteckna det vid det mötet.

Att kommissionen inte deltog i arbetet med Alpkonventionen, och inte heller i det senaste ministermötet, får dock inte tolkas som bristande intresse för konventionens genomförande. Gemenskapen tar hänsyn till situationen i bergsområdena i sin strukturpolitik och i programmen för regional utveckling och landsbygdsutveckling, även om knappa budgetmedel och personalbrist hindrar kommissionen från att regelbundet delta i arbetet av konventionens ständiga kommitté och kommissionen för närvarande inte har för avsikt att inleda ratificeringsförfaranden för de redan undertecknade protokollen.

Den europeiska regionalpolitiken är framför allt inriktad på de mest missgynnade regionerna och de regioner som genomgår en ekonomisk omstrukturering. De flesta bergsområdena kan därför få gemenskapsstöd. Även i gemenskapsinitiativ som Interreg III och Leader+ tar man hänsyn till bergsområdenas särskilda situation. För bergsregionernas landsbygdsområden är Leader+ av särskilt intresse.

Under Europeiska regionala utvecklingsfondens (ERUF) nya programplaneringsperiod 2000–2006 kommer ett program för alpområdet för första gången att täcka hela den alpregion som omfattas av Alpkonventionen. Deltagarländerna är Frankrike, Italien, Schweiz, Österrike, Tyskland, Slovenien och Liechtenstein. Budgeten torde totalt uppgå till minst 120 miljoner euro, varav 60 miljoner euro öronmärks för ERUF. Syftet är att fullfölja det gränsöverskridande samarbete som inleddes under den föregående planeringsperioden.

När det gäller landsbygdsutvecklingen, verkar den allmänna ram som kommissionen föreslagit vara väl anpassad till bergsområdenas olika funktioner och mångfald. Omläggningen av politiken för landsbygdsutveckling skall nämligen leda till att de olika befintliga instrumenten integreras bättre och att deras genomförande decentraliseras i stor utsträckning. Regionalt anpassade program skall således bana väg för bättre hänsynstagande till de olika EU-regionernas särdrag, och särskilt bergsområdena torde på grund av sin särställning dra nytta av detta.

Bland annat kommissionens deltagande i det första världsforumet om bergsområden i juni 2000 bekräftar det intresse som kommissionen tillmäter dessa områdens särskilda problem.

Dessutom offentliggjordes nyligen en broschyr om "strukturpolitiken och bergsområden" ⁽¹⁾. Det är det första dokumentet på elva år som kommissionen uteslutande ägnar åt bergsområden.

Europeiska stadgan om bergsområden tillhör Europarådets ansvarsområden. Den utarbetades och godkändes av företrädare för medlemsstaterna och icke-statliga organisationer och skall uppmuntra en politik till förmån för bergsområdena. Kommissionen främjar visserligen initiativ av detta slag, men deltar inte aktivt.

⁽¹⁾ ISBN-nr 92-828-8977-7. Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer, katalognr KN-28-00-204.

(2001/C 187 E/020)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3616/00
från Chris Davies (ELDR) till kommissionen
(22 november 2000)

Ämne: Böter för Grekland

I anslutning till kommissionens svar av den 16 oktober på min fråga (P-2843/00)⁽¹⁾ om böter för Grekland:

1. Skall det dagliga bötesbeloppet börja betalas från domen av den 7 april 1992 eller domen av den 4 juli 2000?
2. Har kommissionen nu sänt en skrivelse till den grekiska regeringen och förklarat villkoren? Om inte, i så fall varför?

⁽¹⁾ EGT C 136 E, 8.5.2001, s. 107.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 februari 2001)

Genom domstolens dom av den 4 juli 2000⁽¹⁾ dömdes Grekland att betala dagsböter på 20 000 euro till kommissionen, till kontot "EG:s egna medel". Dagsböterna skall betalas för varje dag som går utan att Grekland vidtar de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen i målet Kommissionen mot Grekland av den 7 april 1992. Dagsböterna skall betalas från och med avkunnandet av ovannämnda dom och fram till dess att Grekland har rättat sig efter domen. Det är alltså från och med den 4 juli 2000 som Grekland måste betala dagsböter på 20 000 euro.

Kommissionen har i enlighet med existerande regler⁽²⁾ skickat ett brev till de grekiska myndigheterna, daterat den 20 oktober 2000, med en anmodan om att betala 1 760 000 euro senast två månader efter mottagande av brevet. Detta belopp motsvarar dagsböter på 20 000 euro för perioden juli–september 2000. I brevet har kommissionen också meddelat att den kommer att skicka ett brev varje månad med krav på betalning av dagsböterna för innevarande månad. Ytterligare ett brev har skickats till de grekiska myndigheterna, den 9 november 2000, med krav på betalning av 620 000 euro. Detta belopp motsvarar det belopp som förfallit till betalning för oktober år 2000.

⁽¹⁾ Mål C-387/97.

⁽²⁾ Beslut av den 14 december 1994 om reglerna för det interna förfarandet för betalning av standardbelopp eller vite som ålagts av domstolen i enlighet med artikel 171 i EG-fördraget.

(2001/C 187 E/021)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3620/00
från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen
(22 november 2000)

Ämne: Vindkraftsanläggning i skyddsområde på ön Syros

På nordvästra Syros i bergsområdet Syringa, vilket ingår i EU:s nätverk Natura 2000 (prioritetsområde "II") och som finns upptaget i den europeiska listan CORINE biotopområden, planeras av regionen för södra Egeiska havet och prefekten för Kykladerna med finansiering genom EU-stöd för mål två, en vindkraftsanläggning bestående av 4 vindkraftsgeneratorer, 60 meter höga och med en effekt på 2,64 MW. Miljöorganisationer och boende på ön har reagerat och uttryckt oro över de katastrofala följderna av projektet för regionens skyddade fågelbestånd, stannfåglar och flyttfåglar, och förstörelse av landskapet.

Elproduktion av vindkraft är helt klart en prioritet, dock inte på bekostnad av skyddade, känsliga och viktiga områden, och därför ställs följande frågor:

1. Har kommissionen för avsikt att ingripa till förmån för att vindkraftverken flyttas till och anläggs inom andra områden av ön där de ekologiska följderna är obetydliga?
2. Finns studier gjorda rörande anläggning och utplacering av vindkraftverk?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(30 januari 2001)

Berget Syringas på Syros tillhör ett område som de grekiska myndigheterna föreslagit till det europeiska ekologiska nätet Natura 2000 i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾. Därför är det viktigt att verksamheten i området inte underminerar dess bevarandevärde. Trots sin betydelse för lokalt fågelliv och flyttfåglar är detta område inte klassificerat som ett särskilt skyddsområde enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽²⁾, och det uppfyller inte de ornitologiska kriterierna för att klassificeras som ett sådant.

En miljökonsekvensbedömning skall göras för detta projekt, och då skall olika alternativ granskas.

Inom denna ram och på grundval av de uppgifter som ledamoten tillhandahåller skall kommissionen kontrollera med de grekiska myndigheterna om man i den miljökonsekvensbedömning som genomförs för projektet i tillräckligt hög grad tagit hänsyn till det område som föreslagits till Natura 2000 och tänkbara alternativa lösningar.

De grekiska myndigheterna har valt ut det berörda projektet till samfinansiering inom ramen för åtgärd 3.2 i gemenskapens operativa energiprogram för perioden 1994–1999, som framför allt syftar till att samfinansiera energiprojekt inom den privata sektorn för utveckling av vindenenergi i Grekland.

Enligt de uppgifter som erhållits från det organ som förvaltar nämnda åtgärd har projektet fortfarande inte genomförts eftersom en grupp medborgare har överklagat dess lokalisering.

På grund av subsidiaritetsprincipen lägger sig kommissionen inte i lokaliseringen av privat eller offentlig infrastruktur i en medlemsstat så länge som miljölagstiftningen och annan berörd gemenskapslagstiftning följs. Subsidiaritetsprincipen innebär också att kommissionen inte systematiskt informeras om lokaliseringen av projekt. Kommissionen kontaktar emellertid de nationella myndigheterna om den får information om att gemenskapslagstiftningen inte följs.

Kommissionen har inte tillgång till några studier om vindkraftverkens placering. Dessa uppgifter kan emellertid erhållas från de grekiska myndigheterna, som har låtit genomföra flera studier som visar vilka platser som är mest lämpade ur energisynpunkt.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2001/C 187 E/022)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3633/00
från Marco Cappato (TDI) till rådet

(22 november 2000)

Ämne: Rapport om direktiv 95/46/EG och dess eventuella omarbetning

Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾ om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter trädde i kraft den 25 oktober 1998. I direktivets artikel 33 föreskrivs följande: "Kommissionen skall första gången tre år efter den tidpunkt som anges i artikel 32.1 och därefter regelbundet till rådet och Europaparlamentet avge en rapport om genomförandet av detta direktiv, eventuellt försedd med lämpliga ändringsförslag. Rapporten skall offentliggöras. Kommissionen skall särskilt undersöka tillämpningen av detta direktiv på behandling av ljud- och bilduppgifter, som rör fysiska personer och skall framlägga alla lämpliga förslag som med beaktande av informationsteknikens och informationssamhällets utveckling visar sig nödvändiga."

Anser rådet det nödvändigt att införa ändringar i direktivet? Om så är fallet, vilka ändringar skall göras och när? När kan rådet behandla direktivförslag KOM(2000) 385 och uttala sig om detta?

(¹) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

Svar

(24 april 2001)

Rådet har ännu inte diskuterat nödvändigheten av att införa ändringar i det övergripande direktivet 95/46/EG eller vad ändringarna kommer att bestå av. Det kommer att göra detta när kommissionens första rapport om tillämpningen av detta direktiv läggs fram för rådet tillsammans med eventuella förslag. Enligt artiklarna 32 och 33 i direktivet skall rapporten läggas fram före utgången av oktober 2001.

Den 28 augusti 2000 lade för övrigt kommissionen fram för rådet ett förslag till direktiv om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom sektorn för elektronisk kommunikation, KOM 2000 (385). Detta förslag syftar inte till att i grunden ändra direktiv 97/66/EG utan endast till att anpassa och uppdatera direktivets innehåll för att beakta den tekniska utvecklingen särskilt genom att skapa teknikneutrala regler och en hög skyddsnivå. Förslaget är en del i det lagstiftningspaket som kommissionen lade fram för rådet i slutet av augusti 2000 för att säkerställa översynen av regelverket för telekommunikationer. Rådet inledde utan dröjsmål granskningen av fyra av förslagen i paketet. När det gäller det ovan nämnda förslaget skall denna punkt på det aktuella stadiet i arbetsplaneringen föras upp på dagordningen för rådets möten den 56 april och den 2728 juni 2001, för en debatt vars syfte är att föra det tekniska arbetet framåt i rådets arbetsgrupp.

(2001/C 187 E/023)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3653/00

från **Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(23 november 2000)

Ämne: Nederländernas massmedielag och förhållandena inom konkurrensen mellan offentliga och kommersiella radiostationer

För att koncentrationer av massmedier inom området (kommersiell) radio skall kunna förebyggas är det enligt artikel 82f i Nederländernas massmedielag förbjudet för kommersiella radioföretag att samtidigt vara med i flera frekvenspaket än ett enda. Till skillnad från den offentliga radion får de inte heller erbjuda kombinationer av sändningstid för reklam. Den offentliga radion tar emellertid genom just sådana erbjudanden 42 procent av den totala mängden radioreklam på marknaden. Detta sker på så sätt, att de fem radiostationerna gemensamt säljer radioreklam och erbjuder dem som gör reklam kombinationer av sändningstid på de olika stationerna. Den populära kanalen radio 3 är den största källan till intäkter för den offentliga radion. Med dessa inkomster subventioneras andra offentliga stationer.

1. Tycker inte kommissionen att man vid avgöranden om vem eller vilka som skall anses inneha en dominerande ställning på marknaden inte skall ta hänsyn till bara kommersiella radioföretag utan också till offentliga sådana?
2. Håller kommissionen med mig om att den åtskillnad som massmedielagen gör mellan kommersiella och offentliga radioföretag i fråga om försäljning av reklamtid leder till en obalans i konkurrensen mellan de kommersiella och de offentliga radioföretagen? Om så är fallet, står detta i strid med EEG-fördraget och/eller med det till Amsterdamfördraget bifogade protokollet om systemet för radio och TV i allmänhetens tjänst i medlemsstaterna?
3. Anser kommissionen att det förändrar villkoren för konkurrensen mellan offentliga och kommersiella radioföretag i sådan grad att det skadar det gemensamma intresset, om vinsterna från reklamintäkter från en offentlig station används för att korssubventionera en annan offentlig station?

(2001/C 187 E/024)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3654/00**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(23 november 2000)

Ämne: Skillnad mellan offentliga och kommersiella radioföretag vid planeringen av frekvensspektrumet

Av Nederländernas telekommunikationslag framgår det att det först måste fattas beslut om frekvenstilldelningen till offentliga radioföretag innan de kommersiella radioföretagen kan få sig några frekvenser tilldelade. För att nå fram till en effektiv omfördelning av FM-frekvensbandet har Nederländernas regering låtit utföra undersökningar (zero-base undersökningar) med syfte att utöka frekvensspektrumet för de kommersiella radioföretagen.

Utgående från resultaten av dessa undersökningar har det fattats beslut om att det skall tilldelas frekvenser på FM för ytterligare ett kommersiellt radioföretag och att hörbarhetsområdet för nästan alla frekvenspaket ansenligt skall utökas med mer än 70 procent. Frekvenser tilldelas med förtur offentliga radioföretag (riksomfattande, regionala och lokala) och avsikten är att denna praxis skall fortsätta med hjälp av konventionella metoder som inte leder till att de offentliga radioföretagen tar åt sig ännu mera frekvensutrymme.

För de kommersiella radioföretagen används en planeringsmetod som går ut på att ny teknik används som gör så att frekvensspektrumet blir avsevärt större.

Kan kommissionen utreda om den skillnad som görs mellan offentliga och kommersiella radioföretag i samband med planeringen av frekvensspektrumet kan leda till att konkurrensen på den kommersiella marknaden störs?

(2001/C 187 E/025)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3655/00**från Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) till kommissionen**

(23 november 2000)

Ämne: Skillnad mellan offentliga och kommersiella radioföretag vid utauktionering av radiofrekvenser i Nederländerna

I Nederländerna pågår förberedelser för en auktion som är avsedd att hållas 2001. Avsikten med den är att man skall komma fram till en effektiv fördelning av radiofrekvenser mellan kommersiella radioföretag. Det handlar om en auktion med budgivning i flera olika omgångar. Tillstånden kommer att beviljas för åtta år, alltså lika länge som för den riksomfattande offentliga radioverksamheten. I motsats till de kommersiella radioföretagen kommer de offentliga radioföretagen att få sina frekvenser gratis och dessutom ha förtur vid tilldelningen.

1. Kan kommissionen undersöka om det att frekvensutrymme gratis ställs till förfogande innebär en sådan form av statligt stöd som är oförenlig med fördraget?

I regeringens ståndpunkt om auktionen förbigicks de offentliga radioföretagen helt och hållet. Det sades bara att det skulle skapas likvärdiga förutsättningar över hela verksamhetsfältet mellan de kommersiella radioföretagen inbördes, men ingenting om förhållandet mellan offentliga och kommersiella radioföretag. I fråga om frekvensutrymme för kommersiella radioföretag ser Nederländernas regering två viktiga uppgifter: att främja tillträde till marknaden för kommersiella radioföretag av olika slag samt främja en sund konkurrens mellan marknads aktörer. Det sistnämnda innebär att alla (i mån av möjlighet) skall ha samma utgångsläge och dessutom att maktkoncentrationer skall hindras uppstå.

2. Håller kommissionen med mig om att om det skall skapas och upprätthållas likvärdiga förutsättningar över hela verksamhetsfältet och bedrivs verksamhet till förmån för en redlig konkurrens på radiomarknaden, då kan man inte bara tala om att det skall råda sunda konkurrensförhållanden mellan de kommersiella radioföretagen inbördes utan likaså mellan offentliga och kommersiella radioföretag?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3653/00, E-3654/00 och E-3655/00
ingivet av Mario Monti för kommissionen**

(15 februari 2001)

EG-domstolen har kommit fram till att TV-sändningsverksamhet i allmänhetens tjänst omfattas av EG-fördraget och den gemensamma marknadens principer, inklusive reglerna om konkurrens och statligt stöd. I synnerhet kan artikel 87.1 (tidigare artikel 92.1) i EG-fördraget vara tillämplig på TV och radio i allmänhetens tjänst om alla villkoren där är uppfyllda. Statligt stöd kan emellertid vara förenligt med EG-fördraget. Enligt artikel 86.2 (tidigare artikel 90.2 i EG-fördraget) kan statligt stöd förklaras vara förenligt med fördraget om det är nödvändigt för att fullgöra en tjänst av allmänt ekonomiskt intresse.

Betydelsen av radio och TV i allmänhetens tjänst framgår av det protokoll om denna fråga som fogats till EG-fördraget genom Amsterdamfördraget. Kommissionen måste ta hänsyn till protokollets tolkningsbestämmelser. Enligt protokollet är medlemsstaterna behöriga att utforma och finansiera denna verksamhet i den utsträckning som finansieringen inte påverkar handelsvillkoren och konkurrensen inom gemenskapen i en omfattning som kan strida mot det gemensamma intresset.

Kommissionen kan inte för närvarande svara på parlamentsledamotens specifika frågor, men kommer i sinom tid och mot bakgrund av ovanstående att utvärdera EG-fördragets betydelse för sändningsverksamhet. När det gäller delfrågan om statligt stöd avser kommissionen att klargöra sin ståndpunkt i ett meddelande under detta år.

(2001/C 187 E/026)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3658/00
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(27 november 2000)

Ämne: Utbyggnad av metron i Athen

Den grekiska regeringen har beslutat att förlänga Athens nuvarande tunnelbanelinje från den nuvarande ändstationen Ethnikis Amynis till Stavros Agias Paraskevis, detta för att underlätta förbindelsen med Athens nya flygfält. Enligt välunderrättade källor har regeringen nu beslutat att, på grund av tidsbrist och av ekonomiska skäl, slopa 4 av de 5 stationer som ursprungligen planerats längs den nya sträckan. Dessa stationer skulle ha tjänat bl.a. Holargos och Agias Paraskevis bostadsområden.

Vidare kan konstateras att man för att finansiera denna utbyggnad har för avsikt att använda gemenskapsmedel som beviljats för att bygga ut tunnelbanelinjen till Egáleo, ett mycket folkligt område i Athen. På detta sätt avser man alltså att offra en förbindelse till Athens mera förfördelade och mindre privilegierade bostadsområden, för att i stället satsa på ett försök att betjäna flygfältet, vilket är tveivelaktigt om det kommer att lyckas — med tanke på att den planerade Stavros-stationen ändå ligger på flera kilometers avstånd från flygfältet. Har kommissionen informerats om dessa väsentliga ändringar i planerna och hur ser kommissionen i så fall på dem?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(15 februari 2001)

Enligt gemenskapens stödram för Grekland för programperioden 2000–2006 skall Europeiska regionala utvecklingsfonden delfinansiera förlängningen av de nya linjerna 2 och 3 i Athens tunnelbanesystem samt anläggandet av en järnvägsförbindelse mellan Athens centrum och den nya flygplatsen i Spata.

Det utkast till operativt program som de grekiska myndigheterna lagt fram för kommissionen – "Trafikleder, hamnar, stadsutveckling 2000–2006" – behandlar följande projekt:

- Linje 2: förlängningen Sepolia–Thivon (2,8 km) kommer att ha tre stationer, medan förlängningen Dafni–Ilioupolis (1,1 km) får en station.
- Linje 3: förlängningen från det nationella försvarshögkvarteret till Stavros (5,4 km) skall få fem stationer, och förlängningen Monastiraki–Egaleo (4,7 km) får fyra.

Flera studier som gjorts under förberedelsefasen för detta operativa program har visat att de valda sträckorna är de som bäst tillgodoser atenarnas behov, särskilt i de mest tätbefolkade delarna av staden.

Man beräknar att det operativa programmet kommer att godkännas av kommissionen i början av 2001, och det är bestämt att stödet för de delfinansierade projekten skall betalas ut senast i slutet av 2008. Med tanke på de olympiska spelen 2004 har den grekiska ministern för offentliga arbeten visserligen fått befogenhet att prioritera tunneln på sträckan försvarshögkvarteret–Stavros framför byggandet av ett antal stationer, men när hela projektet är klart i slutet av 2008 skall alla planerade stationer finnas på plats.

De grekiska myndigheterna har också möjlighet att i framtiden förse Athens tunnelbanesystem med nya linjer, förlängningar av befintliga linjer, eller nya stationer utanför gemenskapens stödrum för 2000–2006.

(2001/C 187 E/027)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3676/00

från Bob van den Bos (ELDR) till kommissionen

(29 november 2000)

Ämne: Katastrofhjälp och program för bistånd till det översvämningsdrabbade Moçambique

Nu har det gått över ett halvår sedan Moçambique drabbades av kraftiga översvämnningar och det är dags att göra en utvärdering av det bistånd som Europeiska unionen hittills ställt till landets förfogande.

1. Vilken är kommissionens bedömning av samarbetet mellan internationella organisationer och icke-statliga organisationer med biståndsprojekt i Moçambique? På vilka punkter behövs det en förbättring?
2. Har erfarenheten av naturkatastrofen i Moçambique föranlett kommissionen att se över eller förbättra sitt samarbete med medlemsstaterna i krissituationer? Har kommissionen till exempel nu vidtagit åtgärder för att förbättra det praktiska samarbetet med EU:s medlemsstater i frågor som berör transport och distribution av krishjälpsvaror? Har det gjorts någon överenskommelse med medlemsstaterna om en ram för hur till exempel armén/flottan i någon EU-medlemsstat i närheten av ett katastrofområde skall hjälpa till med transport eller eventuell utrymningsverksamhet?
3. Under efterspelet omedelbart efter översvämnarna i Moçambique kritiserades det internationella biståndet, däribland också biståndet från EU, för att det kommit alldeles för sent (med undantag då för det bistånd som grannlandet Sydafrika ställde till förfogande). Tänker kommissionen vidta åtgärder för att EU skall kunna agera bättre i situationer av det slag som den som utspelades i Moçambique? Om så är fallet: vilka åtgärder handlar det då om?
4. Kunde kommissionen stå till tjänst med en rapport om strukturreformen av kommissionens delegation i Maputo, såsom det utlovades i juli 1999?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

1. Kommissionens insatser efter översvämningarna i Moçambique under år 2000 visar på ett tätt samarbete med internationella och icke-statliga organisationer, i vilket det ingick en välfungerande samordning med Förenta nationernas kontor för samordning av humanitära frågor (UNOCHA) och med den moçambikiska regeringens nationella institut för katastrofberedskap (INGC) i Maputo. I ett tidigt stadium av hjälpinsatserna valde kommissionen, tillsammans med sin delegation i Moçambique, noggrant ut samarbetspartner – enbart partner som var etablerade i Moçambique sedan länge och som hade dokumenterad erfarenhet av att genomföra biståndsprogram kom i fråga. Hjälpinsatserna underlättades av att en expert från Europeiska gemenskapernas kontor för humanitärt bistånd (ECHO) genast sändes till Moçambique för att, på plats, sköta strategisk programplanering, utvärdera projekt samt övervaka och bedöma hur dessa genomfördes. Kommissionens strategi gick ut på att avveckla katastrofbiståndet efter nio månader med sikte på att ECHO skulle dra sig tillbaka i slutet av 2000, varefter generaldirektoratet för bistånd skulle ta vid med återuppbyggnadsprojekt som löper under en längre period fr.o.m. 2001.

Det tillvägagångssätt som beskrivs ovan har givit utmärkta resultat, vilket flera ledamöter i Europaparlamentet påpekade när de nyligen besökte Moçambique.

2. De storskaliga katastrofhjälpinsatserna i Moçambique omfattade fyra faser. Den första fasen bestod i räddningsarbete som pågick under den första veckan. Den andra omfattade nödhjälp under de första sex månaderna. Den tredje omfattade hjälp avseende återflyttning från den andra till den nionde månaden. Den fjärde fasen, återuppbyggnad, började den fjärde månaden och pågår till den artonde. Utvecklingsbiståndet pågår givetvis ständigt. När det gäller den första fasen, räddningsarbete, kan detta enbart utföras med hjälp av de medel som omedelbart kan ställas till förfogande. I det här fallet innebar det sydafrikanska helikoptrar, som gjorde en beundransvärd insats. Den här typen av hjälp kan omöjligtvis hinna fram i tid från andra världsdelar. När det gäller den andra fasen, nödhjälp, var de logistiska resurserna mer än tillräckliga och ingen människa avled på grund av att hjälpen brast. Hjälp avseende återflyttning och återuppbyggnad (tredje och fjärde fasen) fungerar bra. Människorna i de katastrofdrabbade områdena flyttas till säkrare områden där de har tillgång till rent vatten, hjälp för att återuppta jordbruk och djurhållning samt tillfredsställande hälsovård.

Mot bakgrund av kommissionens snabba och effektiva insatser i det katastrofdrabbade Moçambique finns det således ingen anledning att förbättra samarbetet i nödsituationer. De moçambikiska myndigheterna organiserade samordningen, tillsammans med Förenta nationernas kontor för samordning av humanitära frågor (UNOCHA). Samtliga medlemsstater och internationella icke-statliga organisationer deltog i denna samordning. Med hänsyn till katastrofens omfattning hölls det dessutom dagligen åtskilliga möten, på ambassadors- eller delegationschefsnivå, mellan företrädare för kommissionen och för medlemsstaterna.

3. Katastrofen i Moçambique omfattade tre skeden och inleddes med kraftiga regn i början av februari 2000 i Maputo. Sedan följde cyklonen Elin den 21 och 22 februari 2000 i provinserna Sofala och Inhambane. Den 25 februari öppnade man slutligen dammluckorna till de stora fördämningarna på floderna Limpopo, Save och Buzi för att minska trycket, vilket ledde till omfattande översvämningar som tvingade befolkningen att flytta. Kommissionen hade från första början ständig kontakt med sin delegation i Maputo, och nödvändigt bistånd gjordes tillgängligt från den 6 februari 2000. Situationen blev dock inte kritisk förrän i det tredje skedet. Inom fyrtioåtta timmar (27 februari 2000) var en högt uppsatt teknisk expert, som genast skickats från ECHO:s regionkontor i Nairobi, på plats i katastrofområdet. Denna tidsram står sig väl i jämförelse med andra biståndsgivare, till exempel Förenta staternas kontor för katastrofhjälp till utlandet (Office for Foreign Disaster Assistance) vars insatsstyrka inte var på plats förrän den 4 mars 2000.

Det framgår av alla preliminära utvärderingar och utomstående observationer att kommissionens insatser i Moçambique genomfördes i tid och att de var tillfredsställande och kostnadseffektiva. De bör därför tjäna som exempel.

4. Kommissionen har ställt resurser till förfogande för delegationer i tredje land i enlighet med godkända planer i vilka hänsyn tas till särskilda lokala behov. Kommissionen har inte lyckats utröna vilken reform parlamentsledamoten åsyftar.

(2001/C 187 E/028)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3691/00**från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen**

(29 november 2000)

Ämne: Försämrad jordbruksproduktion i provinsen Malaga

En nedgång på 19 procent. Så kraftigt föll jordbruksproduktionen i den spanska provinsen Malaga under förra året enligt Årsrapporten om jordbrukssektorn i Andalusien 1999.

De nedslående resultaten har olika orsaker, bland annat torkan, den negativa tendensen inom vissa delsektorer, exempelvis skogssektorn, förflyttning av arbetskraft från landsbygden till andra områden vars produktion i större utsträckning lockar unga människor.

I vart fall måste dessa alarmerande resultat leda till att man undersöker vilka åtgärder som bör vidtas för att förhindra att detta upprepar sig under kommande budgetår.

Anser kommissionen att den ekonomiskt borde stödja åtgärder för att undersöka orsakerna till provinsen Malagas nedslående jordbruksresultat under budgetåret 1999 och tillhandahålla ett åtgärds paket för att ge ny kraft åt jordbrukssektorn i provinsen Malaga?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(6 februari 2001)

De uppgifter om en nedgång inom jordbruksproduktionen i provinsen Malaga under 1999 som parlamentsledamoten hänvisar till, kommer antagligen från Årsrapporten om jordbrukssektorn i Andalusien 1999, som publicerats av organet Unicaja.

Enligt rapporten minskade den slutliga jordbruksproduktionen med 18,7 % och den slutliga skogsbruksproduktionen med 17,4 %, medan däremot den slutliga produktionen inom boskapsuppfödningen ökade med 16,69 %, vilket ger en minskning på 11,36 % av den sammanlagda slutliga jordbruksproduktionen.

Dessa makroekonomiska uppgifter bör dock i första hand analyseras i ett historiskt perspektiv för att undvika en sammanblandning med upp- och nedgångar som beror på de klimatvariationer som oundvikligen påverkar jordbruket från år till år.

Uppgifterna i rapporten för perioden 1990–1999 visar att det senaste årets drastiska minskning till en del beror på de föregående två årens mycket positiva resultat och till en annan del på den torka som rått under den senaste säsongen.

Siffrorna för jordbruksproduktionen i pesetas i fasta priser för 1997 och 1998 visar uppgångar på 51,46 % och 12,71 % jämfört med föregående odlingssäsong, vilket motsvarar 63 606 respektive 71 692 miljoner pesetas i fasta priser. Dessa belopp ligger avsevärt högre än genomsnittet för tidigare år som legat runt 40 000–50 000 miljoner pesetas, och resultatet för 1999 som var 58 287 miljoner pesetas.

Vid en analys av de olika delsektorerna framgår det tydligt att nedgången beror på klimatförhållandena. För säd och industrigrödor (t.ex. oljehaltiga grödor) i områden utan konstbevattning gick produktionssiffrorna ner till 40 % av värdet för föregående år, och produktionen inom skogsbruket gick ner till 17,4 %. Alla dessa produktionsgrenar påverkades starkt av den ringa nederbörden under odlingssäsongen.

Dessa siffror förklaras helt i rapporten, i vilken klimatprofilen för jordbruksåret visar att den totala nederbörd som uppmättes under 1999 på samtliga väderstationer i Andalusien var lägre än den genomsnittliga nederbörden under perioden 1961–1998 och att nederbördsmängden i nästan alla områden var mindre än 50 % av detta genomsnitt.

Det operativa programmet för jordbruksområdenas utveckling i Andalusien, som snart skall godkännas, innehåller en rad åtgärder för förbättringar inom jordbrukssektorn och för fortsatt sysselsättning inom jordbruket.

(2001/C 187 E/029)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3699/00
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(29 november 2000)

Ämne: Bifångst av tumlare

Det framgår av svaret av den 16 oktober 2000 (E-2584/00DA)⁽¹⁾ att kommissionen allmänt sett endast har tillgång till mycket få fakta om populationsdynamikens och bifångsternas inflytande på tumlarbestånden.

Kan kommissionen med anledning av detta belysa Ascobans bedömning av tumlarnas situation i Nordsjön respektive Östersjön?

Kan kommissionen i detta sammanhang informera om samarbetet med Ascobans, samt om kommissionen deltar som observatör i Ascobans rådgivande kommittés sammanträden?

⁽¹⁾ EGT C 113 E, 18.4.2001, s. 125.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

Bristen på information om denna art är kommissionen tyvärr inte ensam om, utan det är en situation den delar med vetenskapvärlden. Det är därför inte förvånande att även mycket specialiserade organisationer, som parterna till Avtalet om bevarande av små valar i Östersjön och Nordsjön (Ascobans), fortsätter att efterlysa mer forskning på området.

Kommissionen välkomnar alla insatser för att upprätthålla en gynnsam bevarandestatus för arter som finns med i förteckningen i bilaga 4 i livsmiljödirektivet. Liksom för alla valarter träffar kommissionen regelbundet regionala miljöorganisationer för att utbyta åsikter och information. Ett möte med företrädarna för Ascobans hade planerats till den 8 december 2000 men på grund av oförutsedda händelser var man tvungen att skjuta upp mötet.

Vad gäller medverkan i Ascobans arbete är gemenskapen vad som i texten kallas "regional organisation för ekonomisk integration" och den får därför sända observatörer till mötena.

Hittills har gemenskapen undertecknat slutakten från mötet där texten till avtalet antogs och även själva avtalet. Avtalet har emellertid ännu inte ratificerats. Eftersom kommissionen för tillfället har en stor arbetsbörda och brist på personal beslutar den om deltagande i Ascobans möten från fall till fall.

(2001/C 187 E/030)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3709/00
från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(29 november 2000)

Ämne: Ett kommissionsuppdrag angående fjäderfäkött i Thailand

Kommissionen har offentliggjort en rapport om ett uppdrag som utfördes i Thailand från den 6 december till den 17 december 1999 av dess kontor för livsmedels- och veterinärfrågor och berörde produktionen av fjäderfäkött (DG(SANCO)/1214/1999-MR Final). I punkt 3.6.3. i rapporten står det att hanteringen i slakteriet av lådorna med levande fåglar samt urlastningen av dessa lådor och upphängningen av fåglarna på linor gjordes med omsorg. Sedan står det dock att läsa att bedövningsutrustningen i de flesta anläggningarna inte varit ordentligt inställd och att den centrala behöriga myndigheten inte fastställt de elektriska parametrarna för bedövning. I punkt 5.6 konstateras det att bedövningen bör övervakas mera ingående.

Kan kommissionen förklara på vilket sätt bedövningsutrustningen inte varit ordentligt inställd? Vad gör kommissionen för att hos den centrala behöriga myndigheten i Thailand påyrka en korrigerig av de brister i samband med bedövningen som omtalats i kommissionens rapport?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Under de kontrollbesök som utförs av kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor ägnas särskild uppmärksamhet åt bedövning av fjäderfä som slaktas för att användas som livsmedel. Sådana kontrollbesök har gjorts i alla medlemsstater och i en rad länder utanför EU. Brister har ofta konstaterats föreligga, och dessa kan kategoriseras på följande sätt: brister i fråga om övervakning, bedövningsutrustningens konstruktion (för kort, för bred, fel riktning på flödet etc.) och inställningen (för låg strömstyrka, ingen indikator för strömstyrkan – enbart för spänningen).

Som parlamentsledamoten anger konstaterades dessa brister under kontrollbesöket i Thailand (den 6–17 december 1999).

Ledningen för de olika anläggningarna vidtog omedelbart åtgärder, i vissa fall från en dag till en annan. Bedövningsutrustningen justerades eller reparerades, och om detta inte var möjligt beställde man ny utrustning. Dessutom har uppgifter lämnats om de åtgärder i fråga om utbildning och rådgivning till behörig personal som vidtogs under kontrollbesöket.

Den behöriga myndigheten i Thailand har i efterhand informerat kommissionen om att de elektriska parametrarna för bedövning av olika djurarter nu har fastställts officiellt och att man har infört en mer detaljerad övervakning av driften på anläggningen. Kommissionen avser att under ett kommande uppföljningsbesök i Thailand kontrollera att dessa uppgifter stämmer.

(2001/C 187 E/031)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3712/00

från Paul Lannoye (Verts/ALE) till kommissionen

(30 november 2000)

Ämne: Vägbygge mellan GU-177 och orten Jadraque – sträckningen genom Carrascosa de Henares

Den regionala regeringen i Castilla-La Mancha har givit sitt tekniska godkännande till projektet för att förbättra vägen mellan GU-177 och orten Jadraque (Guadalajara) som redan är under konstruktion. Projektet finansieras med medel ur Europeiska regionala utvecklingsfonden och har fått kännbara miljökonsekvenser för samhället Carrascosa de Henares. Denna nyanlagda väg begraver under ett jordberg de enda vattenkällor i gott skick som finns i detta område och som försörjer floden Henares akvifer. Förstörandet av dessa källor påverkar direkt det skyddade området "Ribera del río Henares" som förlorar vattenmängd på grund av att dessa akviferer försvinner. Den regionala regeringen i Castilla-La Mancha föreslog att detta område skulle betecknas som område av gemensamt intresse (LIC) för att tas upp i nätet Natura 2000 (LIC ES424003). Att källorna förstörs leder även till att växter av stort ekologiskt intresse försvinner, i synnerhet en hundraårig ekskog som ligger bland obebattad odlingsmark, och till en avsevärd avskogning som inverkar på livsmiljöerna för inhemska arter och förstör landskapsbilden.

Det fanns ett mycket mer ekonomiskt och miljövänligt alternativ till detta projekt, nämligen att bygga om den redan befintliga vägen som är slät, rak och utan hinder. Detta projekt har å andra sidan inte underställts en miljökonsekvensbedömning enligt direktiv 85/337/EEG (1) och 97/11/EEG (2) trots att det mer än väl faller inom ramen för de slags projekt och kriterier som avses i bilagorna till dessa direktiv. Behovet av att genomföra studier av miljöeffekterna beaktas dessutom i den spanska statens lagstiftning (väglag 25/1988 av den 29 juli) samt i den autonoma regionen Castilla-La Manchas lagstiftning (väglag för Castilla-La Mancha nr 9/1990 av den 28 december).

Anser inte kommissionen att de spanska myndigheterna inte har uppfyllt direktiven om miljökonsekvensbedömningar, även beträffande skyldigheten att höra den del av allmänheten som berörs och att ta hänsyn till alternativa projektförslag? Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att tillse att direktiv 85/337/EEG och 97/11/EEG tillämpas? Avser kommissionen att inleda ett fördragsbrottsförfarande mot Spanien till följd av icke-genomförande av dessa direktiv? Kan kommissionen bekräfta att detta projekt finansieras med gemenskapsmedel? Om så är fallet, kommer kommissionen att dra tillbaka de gemenskapsmedel som finansierar detta projekt?

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Vad gäller rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt (¹) är det viktigt att påpeka att det i artikel 2 i det direktivet fastställs att projekt som kan komma att få betydande inverkan på miljön på grund av sin art, sitt omfång eller sin belägenhet skall genomgå en konsekvensbedömning innan tillstånd utfärdas.

Denna bestämmelse gäller för projekt som ingår i förteckningarna i bilagorna I och II till direktivet. För projekt som omfattas av bilaga II, som t.ex. det vägprojekt som denna fråga avser, fastställs det i artikel 4.2 i direktivet att de skall genomgå ett sådant förfarande om medlemsstaterna anser att deras egenskaper så kräver.

Direktiv 85/337/EEG ändrades genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 (²). I artikel 3.2 i direktiv 97/11/EG fastställs att om en ansökan om tillstånd lämnas in före den 14 mars 1999, skall bestämmelserna i direktiv 85/337/EEG före dessa ändringar fortsätta att tillämpas.

De spanska myndigheterna har tagit med området "Ribera del río Henares" i sin nationella förteckning över områden av gemenskapsintresse som i framtiden kan komma att tas med i nätet Natura 2000 i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter (³).

Kommissionen har tagit kontakt med de spanska myndigheterna för att begära deras synpunkter på tillämpningen av direktiv 85/337/EEG i detta fall, och för att fastställa om det berörda projektet kan förväntas få betydande inverkan på området, utgående från målen i direktiv 92/43/EEG. Om så är fallet skall det förfarande som avses i direktivets artikel 6 tillämpas.

Enligt de upplysningar som de spanska myndigheterna inkommit med har vägförbättringsprojektet på sträckan CN-101 (f.d. GU-117) samfinansierats inom ramen för Europeiska regionala utvecklingsfonden (Feder), som del av det operationella programmet Castilla-La Mancha för perioden 1994-1999. Det sammanlagda investeringsbeloppet uppgår till 441 794 852 pesetas, varav 65 % tillskjutits av Feder. Kommissionen håller för närvarande på att granska ett klagomål beträffande projektet.

Under alla förhållanden kommer kommissionen i sin egenskap av fördragens väktare att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att gemenskapslagstiftningen respekteras i detta fall, och förbehåller sig rätten att av de nationella myndigheterna kräva återbetalning av all eventuell samfinansiering om brott mot gemenskapsrätten förekommit.

(¹) EGT L 175, 5.7.1985.

(²) EGT L 73, 14.3.1997.

(³) EGT L 206, 22.7.1992.

(2001/C 187 E/032)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3713/00**från Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) till kommissionen**

(30 november 2000)

Ämne: Utredning av vilka följder ett exportförbud för tobak skulle få

I det nya tobaksdirektivet ingår begränsningar för tillverkning och export av tobaksvaror. Enligt tobaksindustrin skulle dessa leda till bortfall av arbetstillfällen inom EU. Vad slags detaljerat undersökningsmaterial har kommissionen att tillgå när det gäller sysselsättningsläget för tobakstillverkare i olika länder av EU?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Det är oklart hur stor del av gemenskapens produktion av cigaretter till export som överskrider de föreslagna gränserna för halterna av tjära, nikotin och kolmonoxid. Enligt information som tillhandahållits i samband med möten mellan kommissionen och företrädare för tobaksindustrin, motsvarar exporten av cigaretter från gemenskapen ungefär 15 % av dess totala cigarettproduktion. Givetvis överskrider endast en bråkdel av de exporterade cigaretterna de föreslagna gränserna.

Följaktligen är det svårt att beräkna hur stor del av gemenskapens produktion som skulle beröras om man vidtar de åtgärder som föreslås. Det är också svårt att veta vilka diversifieringsmöjligheter som finns och vilka effekter en övergångsperiod skulle få. European Confederation of Cigarette Manufacturers (CECCM) utgav 1997 en rapport om sysselsättningsläget i tobaksindustrin⁽¹⁾. På sidan 11 i denna rapport konstateras att enligt den information som tillhandahållits av tobaksbolagens intresseorganisationer i medlemsstaterna, har heltidssysselsättningen inom tobakstillverkningen minskat sedan 1990. Inom de tolv EG-länderna har antalet heltidsanställningar sjunkit med 23 % till 64 184 år 1994 från 83 419 år 1990. Denna fallande tendens är märkbar i de flesta tillverkningssektorer inom EU. Sysselsättningsminskningen beror främst på ständiga förbättringar i arbetsproduktivitet, vilket har att göra med industrins investeringar i mer effektiv utrustning.

Enligt det behöriga industriförbundet beror den minskade sysselsättningen således på faktorer som ligger utanför gemenskapslagstiftningens kontroll.

Kommissionen hänvisar även till pågående förhandlingar om Världshälsoorganisationens ramkonvention om bekämpning av tobaksmissbruk. I enlighet med denna konvention skulle internationellt överenskomna produktnormer kunna införas, som ett komplement till de normer som diskuteras på gemenskapsnivå.

Kommissionen har inget detaljerat undersökningsmaterial av det slag som parlamentsledamoten hänvisar till.

⁽¹⁾ "The tobacco industry in the European Union 1997", Pieda plc.

(2001/C 187 E/033)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3714/00**från Paul Lannoye (Verts/ALE) till kommissionen**

(30 november 2000)

Ämne: Tillgång till upplysningar om utbyggnaden av Madrids flygplats Barajas

I sitt svar av den 5 juli 2000 på vår fråga E-1518/00⁽¹⁾ om tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990⁽²⁾ om rätt att ta del av miljöinformation förklarade kommissionen att myndigheterna besvarat förfrågningarna även om svaret visserligen dragit ut på tiden.

Detta stämmer dock inte, eftersom upplysningarna fortfarande inte ställts till deras förfogande som begärt att få dem.

I en skrivelse till kommissionen (ställd till G. Kremlis) av den 17 juli 2000 kritiserar Entidad de la Moraleja att AENA (bolaget för Spaniens flygplatser) inte besvarar förfrågningar korrekt och därvid åsidosätter direktiv 90/313/EEG. Detta påstående har underbyggts med bevis till stöd för det. Det som i själva verket inträffat är att uppgifterna om genomsnittsvärdena för bullret per timme ställts till förfogande i oriktigt format. Men i och med att möjligheterna att få tillgång till sådana upplysningar inskränkts på detta sätt kommer det att framstå som tvivelaktigt om ens själva bedömningen av miljöpåverkan gjorts med nödvändig stringens. Dessutom kringskärs medborgarnas möjligheter att utöva sina rättigheter i frågor som berör miljöskydd och folkhälsa.

Kan kommissionen ge oss besked om vilka åtgärder kommissionen vidtagit eller avser vidta för att garantera att direktivet i fråga tillämpas i full utsträckning?

Anser inte kommissionen det vore skäl att inleda talan om fördragsbrott mot spanska staten, till följd av att Spanien inte hörsammat ifrågavarande direktiv?

(¹) EGT C 113 E, 18.4.2001, s. 22.

(²) EGT L 158, 23.6.1990, s. 56.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

I artikel 4 i rådets direktiv 90/313/EEG (¹) av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation fastställs att den som anser att hans begäran om uppgifter har avslagits eller lämnats utan avseende utan rimlig orsak, eller som anser sig ha fått ett otillfredsställande svar från en offentligt myndighet, skall kunna begära att få saken prövad hos domstol eller i administrativ ordning i enlighet med det rättssystem som tillämpas i medlemsstaten.

Detta direktiv har införlivats i spansk lagstiftning genom lag nr 38/1995 av den 12 december 1995 rörande rätten att ta del av miljöinformation, nyligen ändrad genom lag nr 55/1999 av den 29 december 1999, som ger personer rätt att inkomma med klagomål i sådana frågor.

I det fall "Entidad de la Moraleja" anser att direktiv 90/313/EEG inte har följts när det gäller förfrågningar om att ta del av miljöinformation från de spanska myndigheterna, har organisationen möjlighet att få sin sak prövad hos lämplig instans på nationell nivå för att säkerställa att de nationella administrativa eller rättsliga instanserna vidtar åtgärder, i egenskap av huvudansvariga för kontrollen av hur medlemsstaternas myndigheter tillämpar gemenskapslagstiftningen.

När det gäller frågan om huruvida direktiv 90/313/EEG i föreliggande fall har tillämpats korrekt, har kommissionen vid upprepade tillfällen uppmanat de spanska myndigheterna att inkomma med upplysningar i ovannämnda ärende, som eventuellt utgör en överträdelse av direktivet.

Det framkommer av de spanska myndigheternas svar att de redan har besvarat flera förfrågningar om information, och att de fortfarande besvarar åtskilliga förfrågningar från organisationen i fråga. Även om upplysningarna ibland kan dröja, ställer de spanska myndigheterna dem till förfogande till personer som så begär. Det bör dessutom noteras att direktiv 90/313/EEG inte innehåller några bestämmelser om i vilken form den begärda informationen skall ställas till förfogande.

I synnerhet om ett överträdelseförfarande skall inledas i förbindelse med bristande tillämpning av direktiv 90/313/EEG i föreliggande fråga skall det noteras att kommissionen, enligt EG-domstolens praxis, inte är skyldig att inleda ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 (f.d. 169) i EG-fördraget, utan den har i detta avseende ett visst handlingsutrymme. I överensstämmelse härmed tar kommissionen inte systematiskt upp varje enskilt ärende som gäller eventuella överträdelser av detta direktiv och som kommer

till dess kännedom. Det är först när det är möjligt att konstatera upprepade, felaktiga administrativa förfaranden eller när det är möjligt att samla enskilda överträdelse som begåtts inom samma område som kommissionen beslutar inleda ett överträdelseförfarande i enlighet med artikel 226 i EG-fördraget. Mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen förfogar över är kan man i föreliggande fall inte tillämpa något av dessa förfaranden.

(¹) EGT L 158, 23.6.1990.

(2001/C 187 E/034)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3718/00
från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(30 november 2000)

Ämne: Terrorism, våld och svart humor på webbplatser

Internet håller alltmer på att bli en mötesplats för alla tänkbara skändligheter. Utöver de barn- och våldspornografiska bilder som sprids på nätet finns det en rad webbplatser som visar upp vedervärdiga scener med attentat och explosioner genomförda av olika internationella terrorismorganisationer, gärna med en ideologisk eller fundamentalistisk inriktning. På andra webbplatser finns det tecknade figurer som sprider skrämmande våldsamt svart humor, där personer dödas av ett pistolskott mot pannan, där en annan person som kallas Ricky Martin torteras och slås sönder och samman, där feta kycklingar dansar tills de exploderar, och där näpna hundvalpar får sina huvuden avsparkade.

Det är visserligen viktigt att respektera att detta kommunikationsmedel är ett uttryck för yttrandefriheten. Anser dock inte kommissionen att:

1. det ständiga spridandet av våldsbudskap, som vittnar om en bristande hänsyn mot den mänskliga värdigheten och om ett bottenlöst förakt för varje form av självreglering, måste underställas lagar som fastställs på internationell nivå?
2. det är lämpligt att utnyttja nästa världsforum om kommunikationsfrågor som anordnas av FN för att lägga fram förslag till en reglering av Internet för att bland annat undvika obehagliga situationer som förekomsten av webbplatsen "unioneeuropea"?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(31 januari 2001)

Sedan kommissionen antog sitt meddelande om olagligt och skadligt material på Internet⁽¹⁾ och sin grönbok om skyddet av minderåriga och den mänskliga värdigheten i oktober 1996⁽²⁾ har kommissionen haft samma inställning till olagligt och skadligt material på Internet. Märkbara framsteg har gjorts tack vare samordnade åtgärder från medlemsstaterna och unionens institutioner.

Huvudansvaret för att ta itu med frågan om olagligt innehåll på Internet åligger rättsliga och rättsvärdande myndigheter. Industrin kan bidra genom att ta bort olagligt innehåll från Internet och genom information och expertkunskaper i enlighet med tillämpliga regler.

Internet är ju dock globalt och hindras inte av nationsgränser. Därför bör internationellt samarbete bestå av att rättsvärdande myndigheter samarbetar på lämpligt sätt, exempelvis genom befintliga kommunikationskanaler som Europol och Interpol. Samarbetet stärks som ett resultat av arbetet i G8-gruppen (de åtta mest industrialiserade länderna) och utkastet till konvention från Europarådet som kommissionen följer noga.

Med skadligt innehåll menas både innehåll som är tillåtet, men som inte får distribueras fritt (barnförbudet) och innehåll som kan distribueras fritt i enlighet med principen om yttrandefrihet, men som kan vara stötande för vissa användare, eller som vuxna (föräldrar och lärare) anser vara skadligt för barn.

Vid utarbetandet av internationella åtgärder måste man ta hänsyn till att synen skiftar i olika länder på vad som är skadligt och hur mycket man kan inskränka yttrandefriheten. Förmodligen går det inte att nå en uppgörelse om en enda uppsättning regler för Internet-innehåll.

Bästa sättet för att motverka skadligt innehåll är en kombination av självreglering från branschens sida inom en rättslig ram, tekniska metoder som gör att man kan skydda barn, tjänster som erbjuder barnvänligt innehåll, samt utbildning och kampanjer för att öka medvetenheten om problemet.

Handlingsplanen för att främja en säkrare användning av Internet⁽³⁾ stödjer följande fyra områden: ett europeisk nät av "hot lines" (som skall ta emot rapporter om olagligt innehåll), självreglering från branschens sida, filtreringssystem och klassificering samt utbildning och kampanjer för att öka medvetenheten. För närvarande pågår 20 projekt.

I enlighet med rekommendationen om skydd av minderåriga och den mänskliga värdigheten⁽⁴⁾ skall medlemsstaterna skapa ett lämpligt ramverk för självreglering.

(¹) KOM(96) 487

slutlight<http://europa.eu.int/ISPO/legal/en/internet/communic.html>.

(²) KOM(96) 483

slutlight<http://europa.eu.int/en/record/green/gp9610/protec.htm>.

(³) Europaparlamentets och rådets beslut nr 276/1999/EG av den 25 januari 1999 om antagande av en flerårig handlingsplan på gemenskapsnivå för att främja en säkrare användning av Internet genom att bekämpa olagligt och skadligt innehåll på globala nät. EGT L 33, 6.2.1999

<http://europa.eu.int/ISPO/iap/decision/en.html>.

(⁴) Rådets rekommendation 98/560/EG av den 24 september 1998 om utvecklingen av konkurrenskraften hos den europeiska industrin för audiovisuella tjänster och informationstjänster genom främjande av nationella system för att uppnå en jämförbar och effektiv skyddsnivå för minderåriga och för den mänskliga värdigheten, EGT L 270, 7.10.1998

http://europa.eu.int/comm/dg10/avpolicy/new_srv/recom-intro_en.html.

(2001/C 187 E/035)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3727/00

från **Graham Watson (ELDR)** till kommissionen

(30 november 2000)

Ämne: Bristen på Europeiska center för företagsamhet och innovation i sydvästra England

Skulle kommissionen kunna förklara varför det för närvarande finns Europeiska center för företagsamhet och innovation i relativt välbärgade områden i Förenade kungariket såsom Birmingham och Cambridge, medan det däremot inte finns något centrum över huvudtaget i sydvästra England, ett område som består av sådana områden som Cornwall som hör till de fattigaste inom EU?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Europeiska företags- och innovationscenter (BIC) är privata företag eller ideella föreningar som inrättats av lokala eller regionala offentlig-privata partnerskap. De grundas utifrån gemenskapens koncept av stöd till företagstjänster som erbjuds under ett EU-varumärke, men är juridiskt och ekonomiskt oberoende.

Det är inte kommissionen som fattar beslut om grundandet av Europeiska företags- och innovationscenter, utan lokala partnerskap av offentliga och privata instanser som är intresserade av och ansvariga för företagsutveckling på lokal och regional nivå. Det gällde till exempel Cambridge.

Områden som åtnjuter stöd genom Europeiska regionalpolitiken, såsom Birmingham, får vid inrättandet av nya BIC dessutom ta emot ekonomiskt stöd av Europeiska regionala utvecklingsfonden (ERUF) under en strikt begränsad period. Sådana projekt bör läggas fram för den behöriga regionala myndigheten.

När det gäller sydvästra England, som omfattas av mål 2-områden inom ERUF, underrättades kommissionen i november 2000 om att "South West of England Development Agency" inlett diskussioner med Europeiska BIC-nätet om grundandet av ett center i Cornwall.

(2001/C 187 E/036)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3728/00
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(30 november 2000)

Ämne: BSE i Frankrike

Skulle kommissionen kunna se till att alla åtgärder som Frankrike vidtar för att råda bot på den senaste BSE-krisen vidtas och genomförs utan någon anspelning på nationalitet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionen har nära följt de åtgärder som Frankrike och andra medlemsstater har tagit med tanke på den senaste utvecklingen när det gäller bovin spongiform encefalopati (BSE). Dessa unilaterala åtgärder har hänvisats till Vetenskapliga styrkommittén, och deras yttrande om åtgärdernas värde beaktas för närvarande av kommissionen. Det är kommissionens avsikt att agera i enlighet med dessa yttranden för att harmonisera dessa åtgärder. All diskriminering på grund av nationalitet skulle vara en överträdelse av gemenskapsrätten och behandlas som en sådan.

(2001/C 187 E/037)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3733/00
från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(30 november 2000)

Ämne: Förlängning av motorvägen Lissabon-Cascais från Birre till Areia

Det meddelas i den lokala pressen att kommunfullmäktige i Cascais betalar markägare 10 000 ESC per kvadratmeter för den mark de äger, för att bygga denna motorväg. Markpriset i detta område skulle i normala fall inte överstiga 500 ESC per kvadratmeter.

Kan kommissionen ange om denna förlängning av motorvägen byggs med hjälp av medel från EU:s budget? Vilka åtgärder vidtar den i så fall för att se till att pengarna inte används för att betala uppskrivade priser till markägarna?

Kompletterande svar
från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Enligt de upplysningar som kommissionen erhållit från de portugisiska myndigheterna har förlängningen av motorvägen mellan Lissabon och Cascais genom anläggning av sträckan Birre-Areia inte medfinansierats av gemenskapen.

(2001/C 187 E/038)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3739/00**från Jens-Peter Bonde (EDD) till kommissionen**

(28 november 2000)

Ämne: Ödeläggelse av en kurdisk stad

Av vilka orsaker skall stöd eventuellt beviljas GAP-projektet, som dämmer upp Eufrat och Tigris och lägger stora delar av syd-östra Turkiet under vatten och bland annat hotar översvämma en mycket gammal kurdisk stad av historisk betydelse för kurderna?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(5 januari 2001)

Kommissionen har inga avsikter att använda gemenskapens budgetmedel för att finansiera dammar i floderna Tigris och Eufrat.

Kommissionen planerar emellertid att samfinansiera ett regionalt utvecklingsprogram i GAP-regionen, vars specifika syfte är att öka möjligheterna till sysselsättning, att stödja inkomstbringande verksamheter för landsbygdsbefolkningen, att renovera och återställa platser som är betydelse för kulturarvet och att främja utvecklingsmöjligheterna vad gäller kultur och turism, samt att förbättra miljövillkoren i regionen.

(2001/C 187 E/039)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3751/00**från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen**

(4 december 2000)

Ämne: Införande av moms på blodprodukter som tillverkats med hjälp av rekombinant teknik

Kommer kommissionen att undersöka möjligheten att i varje medlemsstat införa moms på blodprodukter som tillverkats med hjälp av rekombinant teknik? Är kommissionen medveten om att frågan är problematisk för personer som lider av blödarsjuka?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Enligt de gällande bestämmelserna i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund⁽¹⁾ varierar skattskyldigheten för rekombinanta blodprodukter beroende på vilken produkt det är som levereras.

Även om det finns ett undantag för helblod från människor (artikel 13 A 1 d) gäller detta inte produkter som härrör från sådant blod. Blodprodukter som betraktas som läkemedel enligt definitionerna i rådets direktiv 89/381/EEG av den 14 juni 1989 om utvidgning av tillämpningsområdet för direktiven 65/65/EEG och 75/319/EEG om tillnärmning av bestämmelser som fastställts genom lagar eller andra författningar som rör farmaceutiska specialiteter och som fastställer särskilda bestämmelser för läkemedel som härrör från blod eller plasma från människa⁽²⁾ får dock beskattas med en reducerad skattesats enligt artikel 12.3 a och kategori 3 i bilaga H till direktiv 77/388/EEG. Den reducerade skattesatsen skulle också kunna tillämpas på de rekombinanta blodprodukter som utvecklats med hjälp av bioteknologiska processer och som anges i del A i bilagan till rådets förordning (EEG) nr 2309/93 av den 22 juli 1993 om gemenskapsförfaranden för godkännande för försäljning av och tillsyn över humanläkemedel och veterinärmedicinska läkemedel samt om inrättande av en europeisk läkemedelsmyndighet⁽³⁾. Andra blodprodukter än de som nämns ovan skall beskattas enligt grundskattesatsen.

Kommissionen är medveten om att det inte råder konsekvens i denna fråga och avser åtgärda detta inom en nära framtid i samband med sin nya strategi för mervärdesskatt i syfte att förbättra mervärdesskattsystemets funktion på den inre marknaden ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977.

⁽²⁾ EGT L 181, 28.6.1989. Till följd av detta direktiv anses produkter vilka är baserade på blod eller blodprodukter och vilka har framställts industriellt av allmänna eller privata inrättningar som läkemedel som härrör från blod eller plasma från människor. Detta gäller särskilt albumin, koagulationsfaktorer och immunglobuliner av humant ursprung.

⁽³⁾ EGT L 214, 24.8.1993.

⁽⁴⁾ KOM(2000) 348 slutlig finns på följande adress på Europaservern:
http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/official_doc/com/com.htm.

(2001/C 187 E/040)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3754/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Fysisk planering inom EU: Terra-programmet

Terra var ett av de program som antogs inom ramen för de nyskapande åtgärderna som omfattades av artikel 10 i förordningen för Europeiska regionala utvecklingsfonden för perioden 1994–1999, vilken utgjorde grundvalen för finansieringen av en rad projekt under perioden 1997–1999. Programmet Terra utformades, tillsammans med gemenskapsinitiativet Interreg II C, som ett laboratorium för att utpröva nya instrument och metoder för fysisk planering och för att utvärdera de alternativ som föreslagits av Europeisk strategi för fysisk planering.

Kan kommissionen upplysa om de resultat Terra fått och de slutsatser som kommissionen har dragit av dessa, såsom programmets relation till och inverkan på Europeisk strategi för fysisk planering, särskilt när det gäller kustnära randområden enligt EU:s mål 1?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(25 januari 2001)

Programmet TERRA har utformats som ett laboratorium för att utpröva nya instrument och metoder för fysisk planering. Erfarenheter av programmet, vilka kan tjäna som förebild för andra projekt på lokal, regional, nationell nivå och inom EU, är till exempel behov av nya metoder för fysisk planering, hållbar utveckling som prioritet för lokal utveckling, betydelsen av partnerskap mellan medborgarna och de lokala samhällena, synergieffekter genom samarbete mellan regioner, utveckling av nya instrument såsom observationsorgan för stöd till integrerad utvecklingspolitik.

Några TERRA-projekt, såsom LORE och DIAS rör maritima randområden.

Projektet LORE, som samordnas av Ikarias regionala myndigheter (i Grekland) i partnerskap med Alcamo och Ragusa på Sicilien, Heraklion och Magnesia i Grekland, har gjort det möjligt att utveckla och driva lokala observationsorgan som ansvarar för upprättandet av en mekanism för samordning och kontroll över den fysiska planeringen, något som lokala myndigheter och andra lokala aktörer ansvarat för hittills.

Projektet DIAS, som samordnas av Kretas regionala myndighet i partnerskap med Syracuse på Sicilien, berör fysisk planering med tonvikt på skydd, förvaltning och främjande av miljön och kulturarvet i områden med gemensamma särdrag och problem. Projektet omfattar vissa utvecklingsstrategier för vissa Medelhavs-, bergs- och kustområden med stor kulturrikedom och som är intressanta ur miljösynvinkel, men som riskerar att utsättas för betydande befolkningstryck.

Den strategiska ramen för programmet för regional utvecklingsplanering i europeiskt perspektiv (ESDP) utgör en adekvat politiskt ram och förebild för TERRA. Lokala aktörer har därigenom lärt sig att "se längre" än till de gränser som fastställts av den administrativt och geografiskt ansvarige samt att ta sig an större frågor. TERRA-programmet har, genom att rikta uppmärksamheten på de problem som uppstår vid fysisk planering när nätverk av olika kulturer och administrativa enheter upprättas, bekräftat att ESDP:s politiska alternativ är relevanta för lokalt agerande.

(2001/C 187 E/041)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3756/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Europeisk strategi för fysisk planering och de kustnära randområdena inom ramen för EU:s mål 1

Vid det informella rådsmötet mellan ministrar som ansvarar för fysisk planering i Potsdam i maj 1999 antog medlemsstaterna och kommissionen utvecklingsprogrammet för det europeiska området (ESDP) som utgör en strategisk vision om fysisk planering på gemenskapsnivå och som också behandlar detta ämne i ljuset av EU:s utvidgning.

I sin resolution om den fysiska planeringen och utvecklingsprogrammet för det europeiska området av den 7 februari 1998 uppmärksamade Europaparlamentet i punkt 17 och 18 (betänkande från utskottet för regionalpolitik av den 16 maj 1998) "behovet av att ta itu med politik för utveckling och upprustning av EU:s hamnar, i första hand de som ligger i EU:s avlägsna och yttersta randområden" och "behovet av att stimulera en allmän sjöfartspolitik som kan underlätta kommunikationerna med länder inom och utanför EU genom att främja sjötransporter som är ett miljövänligt transportmedel, som bidrar till att minska trängseln vid landburna transporter och som i dagsläget är underutvecklat, i synnerhet i de avlägsna och yttersta randområdena"

Hur har man inom Europeisk strategi för fysisk planering tagit hänsyn till Europaparlamentets ovan nämnda påpekanden?

Vilka alternativ finns inom ramen för Europeisk strategi för fysisk planering att främja ekonomisk, social och geografisk sammanhållning i kustnära randområden enligt EU:s mål 1?

Anser inte kommissionen att en allmän sjöfarts- och kustpolitik från EU:s sida på ett grundläggande sätt skulle kunna bidra till ekonomisk, social och geografisk sammanhållning i de kustnära randområdena enligt EU:s mål 1 och ta hänsyn till deras särart på samma sätt som Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen redan tar hänsyn till EU:s yttersta randområden?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Projektet för regional utvecklingsplanering i gemenskapen (ESDP) godkändes i maj 1999 vid rådsmötet i Potsdam för ministrarna med ansvar för dessa frågor. Projektet utgör en ram för gemenskapens och medlemsstaternas politik på olika områden.

När det gäller hamnarnas roll bekräftas det i ESDP att inrättandet av ett nät av stora europeiska kusthamnar, inklusive tillhörande system av regionala hamnar, skulle ligga i alla regioners intresse. I det särskilda fallet med avlägset belägna områden och de yttersta randområdena anges det i ESDP att det är viktigt att förbättra de transeuropeiska transportnäten, särskilt för att förbinda centralt belägna områden med ömråden, isolerade områden och avlägset belägna områden.

Gemenskapens territorium karaktäriseras av en stark koncentration av ekonomisk aktivitet och befolkning till ett centralt område. Ett av de viktigaste alternativen enligt ESDP är att främja en balanserad och decentraliserad utveckling av gemenskapen. Därför förespråkas i ESDP att många dynamiska zoner som utgör en integrerad del av den globala ekonomin skall skapas och utvecklas som ett kraftfullt verktyg för att skynda på den ekonomiska utvecklingen och skapa arbetstillfällen inom EU, särskilt i regioner som nu betraktas som strukturellt svaga (regioner som omfattas av mål 1 och mål 6).

Många kustområden i gemenskapens södra delar omfattas av mål 1. Både inom ramen för mål 1 och gemenskapsinitiativet Interreg, där stor tyngd läggs vid samarbete mellan kustområden, bedriver gemenskapen en aktiv politik för att stödja dessa regioner. Inom andra områden, till exempel transportpolitiken för korta transporter, PACT-programmet och politiken när det gäller kusthamnar, inbegripet kommissionens ställningstagande när de gäller de transeuropeiska transportnäten, tar kommissionen också hänsyn till dessa regioners särskilda behov, som måste tillmätas stor betydelse om man skall kunna uppnå en mer balanserad utveckling inom gemenskapen.

(2001/C 187 E/042)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3759/00
från Gilles Savary (PSE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Europeiska kommissionens syn på prisförhandlingarna inom IATA

IATA:s system för förhandlingar om biljettpriser och frakttariffer bildar ett viktigt inslag i det system av samarbete mellan olika flygbolag som införts genom denna organisation och som gör det möjligt med samordning och integration inom den globala luftfarten. Att detta är till nytta för konsumenterna har länge varit ett välkänt faktum. Detta system har länge fått stöd från medlemsstaterna och längre fram också från kommissionen och kommissionen har ansett att gängse praxis inom IATA kunde få bilda ett gruppundantag från tillämpningen av artikel 81.1 i EG-fördraget och artikel 81.3.

Enligt förordning (EEG) 1617/93 ändrad genom förordning (EEG) 1523/96⁽¹⁾ och förordning (EEG) 1083/1999⁽²⁾ inskränks emellertid nu detta gruppundantag till att omfatta endast samråd om tarifferna vid befordran av passagerare. En begäran om individuellt undantag för samråd om frakttariffer, vilken inlämnades till kommissionen av IATA 1997, har fortfarande inte besvarats.

Vad tänker kommissionen göra när det gäller att förnya gruppundantaget för samråd om tarifferna vid befordran av passagerare? Kan kommissionens avsikter sägas återspegla luftfartsbranschens, konsumenternas och medlemsstaternas ståndpunkt?

Av vilka anledningar har kommissionen fortfarande inte uttalat sig om den begäran om individuellt undantag för samråd om frakttariffer som inlämnats för över tre år sedan? Vad ämnar kommissionen göra i detta hänseende?

⁽¹⁾ EGT L 190, 31.7.1996, s. 11.

⁽²⁾ EGT L 131, 27.5.1999, s. 27.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(5 februari 2001)

IATA:s system med samråd om passagerar- och frakttaxor skapades efter andra världskriget, när konkurrensen inom luftfarten var mycket begränsad. Lufttransportmarknaden är nu helt annorlunda, med liberalisering inom gemenskapen, i Förenta staterna och på andra håll, vilket leder till effektiv konkurrens på många linjer.

Kommissionen utreder för närvarande huruvida IATA:s samråd om passagerartaxor skall beviljas undantag enligt artikel 81.3 för ytterligare en period och i så fall på vilka villkor. Generaldirektoratet för konkurrens kommer att publicera ett dokument inom de närmaste veckorna, där man önskar höra branschen, konsumenterna och övriga berörda parter om behovet av IATA:s samrådssystem på en konkurrensutsatt lufttransportmarknad.

Kommissionen kan bekräfta att IATA ansökte om ett enskilt undantag för samrådet om frakttaxor 1997 och att böter således inte kan utdömas för detta. När kommissionen upphävde gruppundantaget för frakttaxorna 1996 angavs skälet vara att samrådet inte längre var nödvändigt för att möjliggöra interlining

och att det ledde till höga taxor för användarna. Kommissionen granskar för närvarande IATA:s ansökan om ett individuellt undantag. Ärendet är komplicerat och undersökningarna har tagit tid. De uppgifter som hittills kommit fram har inte varit tillräckliga för att kommissionen skall kunna bevilja ett individuellt undantag. Ett slutligt beslut i ärendet kommer att fattas under första halvåret 2001.

(2001/C 187 E/043)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3761/00
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Vitalisering av europeiska stadsområden och exemplet "Bologna 2" i Calderara di Reno

I kommunen Calderara di Reno (Bologna), som ligger i regionen Emilien-Romagna (Italien), finns det en mycket stor fastighet som i tidningsspalterna brukar gå under namnet "Bologna 2". Denna fastighet är stadd i ett ohejdbart strukturellt och socialt förfall. "Bologna 2" och dess närområden styrs nämligen av kriminella gäng som ägnar sig åt bl.a. knark- och vapenhandel och hallickverksamhet.

De boende och näringsidkare som kämpar för att området skall vitaliseras riskerar ständigt livhanken, och ordningsmaktens och rättsväsendets insatser ger inga varaktiga resultat.

Calderara di Reno, som är en liten kommun med ungefär 10 000 invånare, har inte tillräckliga resurser för att på egen hand kunna sanera området.

Kan kommissionen ange:

- vilka EU-initiativ som genomförs för att rusta upp förfallna stadsområden, särskilt när det gäller medelstora städer och/eller små kommuner som eventuellt är förenade?
- om det finns gemenskapsinitiativ om att finansiera en vitalisering av stadsområden och om att ekonomiskt stödja sociala upprustningsprogram för de mest förfallna kvarteren och stadsområdena?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(25 januari 2001)

Europeiska unionen kan erbjuda ekonomiskt stöd till stadsområden med socio-ekonomiska problem genom det särskilda gemenskapsinitiativet URBAN II. För övrigt är områden som genomgår omstrukturering stödberättigade inom ramen för strukturfondernas mål 2.

Beträffande URBAN II antog kommissionen den 28 april 2000 det meddelande som fastställer riktlinjerna för detta initiativ när det gäller den ekonomiska och sociala förnyelsen av nedslitna städer och stadsområden för att främja en hållbar stadsutveckling⁽¹⁾. Under programperioden 2000–2006 erhåller detta nya initiativ 700 miljoner euro från Europeiska regionala utvecklingsfonden.

De stadsområden som kan komma i fråga för nämnda initiativ skall ha ett befolkningsunderlag om minst 20 000 personer. Denna lägsta gräns kan dock nedsättas till 10 000 om det finns en tillfredställande motivering för detta. I dessa fall skall stadsområdena uppfylla minst tre av de typspecifika kriterierna på en svår situation som anges i punkt II-11 av ovan nämnda meddelande, t.ex. en hög andel långtidsarbetslösa, omfattande brottslighet eller särskilt eftersatta miljöförhållanden.

Kommissionen påminner om att det, i enlighet med bestämmelserna i nämnda meddelande, ankommer på den berörda medlemsstaten att lägga fram förslag till program inom ramen för initiativet URBAN.

Eftersom kommunen Calderara di Reno inte ligger inom ett område som är stödberättigat enligt mål 2, kan den inte komma i åtnjutande av de pengar som avsatts till detta ändamål.

⁽¹⁾ EGT C 141, 19.5.2000.

(2001/C 187 E/044)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3762/00**från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen**

(4 december 2000)

Ämne: Additionalitetsprincipen

Additionalitetsprincipen är en av de grundprinciper som användandet av strukturfonderna baserar sig på. Enligt denna princip är det inte tillåtet att med gemenskapsmedel ersätta regionernas och de nationella regeringarnas egna skyldigheter när det gäller att förhindra territoriell obalans och säkra utvecklingen.

Endast synergien mellan de europeiska, nationella och regionala insatserna kan garantera en effektiv politik för samordning och tillväxt inom unionen.

Tidigare har bokstaven och andan i ovannämnda princip inte alltid respekterats. Det skall dock medges att en utomordentlig kvalitetsförbättring har genomförts av nästan hela den offentliga förvaltningen på nationell, regional och kommunal nivå för att höja den samlade effektiviteten i de insatser som samfinansieras med EU-medel.

Det är nödvändigt att fastställa mycket striktare förfaranden för att övervaka efterlevnaden av additionalitetsprincipen, och att införa dessa förfaranden i genomförandebestämmelserna för gemenskapens stödramar och i de samlade programplaneringsdokumenten.

Det är nödvändigt att införa sanktioner mot de myndigheter som inte respekterar denna princip.

Kan Romano Prodi, på kommissionens vägnar, ange vilka åtgärder den europeiska gemenskapen avser att vidta i denna fråga?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(26 januari 2001)

På förslag av kommissionen har rådet förenklat förfarandena för kontroll av efterlevnaden av additionalitetsprincipen för programplaneringsperioden 2000–2006, både när det gäller vissa formföreskrifter och tidsplanen för uppföljning av additionalitetsprincipen. Innan denna programplanering inleddes utarbetade kommissionen ett arbetsdokument i vilket man fastställde enhetliga kriterier för kontrollen av efterlevnaden av additionalitetsprincipen för mål 1 och för mål 2 och 3. Detta dokument har vidarebefordrats till parlamentsledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

Enligt artikel 11 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾, skall additionaliteten kontrolleras efter halva tiden och senast den 31 december 2003 samt ännu en gång före den 31 december 2005. Kommissionen kommer att underrätta parlamentet om läget efter varje kontroll.

I ovannämnda förordning föreskrivs inte några särskilda påföljder mot myndigheter som inte respekterar additionalitetsprincipen, eftersom medlemsstaterna motsatte sig detta då förordningen antogs. I samma artikel 11 åläggs medlemsstaterna emellertid vissa skyldigheter: gemenskapsstödramar (GSR) och samlade programdokument (SPD) godkänns endast av kommissionen om det skett en förhandskontroll av additionaliteten. Kommissionen har även i samband med godkännandet av GSR och SPD fastställt att den inte kommer att godkänna en sådan ändring av programplaneringen efter halva tiden, som inbegriper tilldelning av medel från resultatreserven, om inte medlemsstaten har lämnat de uppgifter som erfordras för att kontrollera additionaliteten efter halva tiden.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2001/C 187 E/045)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3764/00**från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen**

(4 december 2000)

Ämne: Spanska regeringens stöd till användning av silverjod mot hagel

Det spanska jordbruksministeriet införde nyligen en ny budgetpost för att finansiera skydd mot hagel som baseras på silverjod, ett ämne som bland annat jordbrukarsammanslutningar anser vara ytterst skadlig såväl för miljön som för skördarna. Den spanska regeringens åtgärd har genomförts med försäkringsbolagens goda vilja, som föredrar att denna tungmetall används så att de inte behöver ersätta möjliga skador till följd av haglet.

Det har bevisats att besprutning med silverjod för att undvika hagelstormar (genom att sprida den med flygplan och att skjuta upp raketer i luften) inte bara leder till svåra konsekvenser för miljön utan även till minskad nederbörd till följd av kondenserat vatten kristalliseras i molnen (uppgifter från naturskyddsorganet Seprona).

Trots dessa argument som framförts av jordbrukarsammanslutningar godkände den spanska regeringens jordbruksminister i augusti i år stöd till antihagelsystem med silverjod.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att förhindra användningen av denna tungmetall som är ytterst skadlig för gemenskapens jordbruk och miljö?

(2001/C 187 E/046)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4006/00**från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen**

(21 december 2000)

Ämne: Användning av silverjod

Odlingarna på obevattnad mark (torkad frukt, oliver) i distriktet El Maestrat och Els Ports i regionen Valencia har under den senaste tiden lidit av en märklig brist på sommarregn, vilket gör det praktiskt taget omöjligt att rädda skördarna. Denna torka kan ha orsakats av en onaturlig manipulation av vädret. Varje gång som ett oväder närmar sig besprutar ett antal flygplan området med silverjod för att på detta sätt undvika hagelstormar.

Detta ämne, enligt uppgifter från jordbrukar- och miljöorganisationer, verkar vara giftigt och ytterst skadligt för miljön och skördarna.

Enligt uppgifter i Statens offentliga bulletin nr 28790 av den 11 augusti 2000 har jordbruksministeriet skapat grunden för stöd till skyddssystem mot hagel som använder sig av silverjod.

Känner kommissionen till dessa fakta?

Kan kommissionen uppge om användningen av detta ämne är förbjuden, och i så fall, vilka åtgärder avser den att vidta?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3764/00 och E-4006/00
ingivet av Margot Wallström för kommissionen**

(1 mars 2001)

Så vitt kommissionen känner till uppgår gemenskapens produktion och import av silverjod till mindre än 10 ton per år. Det samlas in information om sådana ämnen och görs en riskbedömning i varje enskilt fall enligt rådets förordning (EEG) nr 793/93 av den 23 mars 1993 om bedömning och kontroll av risker med

existerande ämnen⁽¹⁾, dvs. de ämnen som fanns på gemenskapens marknad före september 1981 och som finns angivna i EINECS-förteckningen (European Inventory of Existing Commercial Substances). På grund av det stora antal ämnen som tas upp i EINECS-förteckningen (fler än 100 000) har det i förordningen fastställts en prioriteringsordning. Det har offentliggjorts fyra förteckningar över prioriterade ämnen för vilka det har gjorts eller kommer att göras en riskbedömning. Kommissionen kan informera parlamentsledamoten om att silverjodid inte finns upptaget på någon av dessa fyra förteckningar. Kommissionen kan dock i framtiden besluta att begära att det skall lämnas information om detta ämne så att det kan göras en bedömning i enlighet med förordning (EEG) nr 793/93 eller annan gemenskapslagstiftning, och för att det eventuellt skall kunna vidtas andra åtgärder för riskhantering. Sådana åtgärder skulle bland annat kunna utgöras av att utsläppandet på marknaden eller användningen begränsas.

Silverjodid som används för att skydda mot hagel anses inte heller vara ett växtskyddsmedel (bekämpningsmedel i jordbruket) enligt direktiv 91/414/EEG⁽²⁾ om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden.

Enligt rådets direktiv 67/548/EEG av den 27 juni 1967 om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen⁽³⁾, skall tillverkare, distributörer eller importörer av ett kemiskt ämne följa bestämmelserna i direktivet om klassificering, förpackning och märkning av ämnet. Bestämmelserna gäller även silverjodid, även om detta ämne i dagsläget inte finns upptaget i bilaga I till detta direktiv.

De spanska myndigheterna har inte till kommissionen, i enlighet med artikel 88 (f.d. artikel 93) i EG-fördraget, anmält stödet för användning av silverjodid för att skydda mot hagel, vilket fastställs i Spaniens officiella tidning av den 11 augusti 2000 nr 28790. Kommissionen kommer att begära att de spanska myndigheterna anmäler detta stöd enligt artikel 88 i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 84, 5.4.1993.

⁽²⁾ EGT L 230, 19.8.1991.

⁽³⁾ EGT B 196, 16.8.1967.

(2001/C 187 E/047)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3766/00

från Nelly Maes (Verts/ALE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Märkning och kontroll av skinn från djur

På en nyligen ställd fråga om märkning av skinn från djur svarade kommissionsledamoten Lamy att handel med kattskinn och hundskinn utgående från Cites-konventionen inte är förbjuden inom gemenskapen. I Förenta staterna har det emellertid tillkännagivits ett sådant förbud, bland annat därför att det inte är så lätt att fastställa skillnaden mellan å ena sidan skinn från skyddade djurarter och å andra sidan skinn från katter och hundar. Undersökningar som utförts vid universitet har förresten påvisat att det är fullständigt meningslöst att kontrollera skinnens ursprung genom kontroller med blotta ögat.

Överväger kommissionen strängare kontroller för att det skall kunna förhindras att skinn från skyddade djurarter förs in i EU såsom katt- eller hundskinn?

Överväger kommissionen att förbjuda handel med katt- och hundskinn för att ifrågasvara djur på det sättet bättre skall kunna skyddas OCH samtidigt för att täppa till kryphålen i Cites-konventionen och på det sättet trygga en bättre efterlevnad av förbudet mot handel med skinn från skyddade djurarter?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(7 februari 2001)

Kommissionens skyldigheter i fråga om djurskydd har ökat i och med de ändringar som nyligen genomförts i gemenskapslagstiftningen och som omfattar ett protokoll som förpliktar gemenskapens institutioner och medlemsstaterna att ta full hänsyn till djurens välfärd vid utformningen av sin politik. Följaktligen

främjar kommissionens politik ett förbättrat djurskydd och en ökad respekt för välfärd för djuren som kännande varelser. Kommersiellt utnyttjande av pälsdjur är emellertid inte förbjudet enligt lag i gemenskapen eller i medlemsstaterna, vilket redan har påpekats i kommissionens svar på parlamentsledamotens fråga E-2654/00 ⁽¹⁾.

Kommissionen har inga uppgifter om olaglig import av skyddade pälsdjur som omfattas av konventionen om internationell handel med utrotningshotade arter av vilda djur och växter (CITES-konventionen).

När det gäller strängare kontroller av import av djurskinn kan kommissionen bekräfta att tulltjänstemän, med nödvändig utrustning för identifieringsarbetet, utför vederbörlig kontroll av import av utrotningshotade djurarter, i enlighet med rådets förordning (EG) nr 338/97 av den 9 december 1996 om skyddet av arter av vilda djur och växter genom kontroll av handeln med dem ⁽²⁾ genom vilken CITES-konventionen genomförs i gemenskapen.

Mot bakgrund av allmänhetens oro över att katt- och hundskinn utnyttjas kommersiellt, inklusive i internationell handel, kommer kommissionen att följa upp denna fråga för att undersöka om den bör föreslå åtgärder på gemenskapsnivå, med hänsyn till subsidiaritetsprincipen. Kommissionen kommer att hålla parlamentet underrättat om utvecklingen i frågan.

⁽¹⁾ EGT C 136 E, 8.5.2001, s. 69.

⁽²⁾ EGT L 61, 3.3.1997.

(2001/C 187 E/048)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3774/00

från Juan Izquierdo Collado (PSE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Vattenförsörjning till Zaragoza

Vad har kommissionen fattat för beslut när det gäller en möjlig finansiering genom Sammanhållningsfonden under perioden 2000–2006 till projektet för vattenförsörjning från Pyrenéerna till Zaragoza och dess omgivning?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

I januari 2001 föreslog kommissionen att ett förslag skulle antas om att via Sammanhållningsfonden medfinansiera ett vattenförsörjningsprojekt i Zaragoza och 22 kommuner längs floden Ebro. Det rör sig om ett belopp på 70 901 365 euro, och arbetena avser ledningar från La Loteta-dammen till Zaragoza och de andra kommunerna. Däremot kommer man inte att leda vatten från Pyrenéerna, vilket ingick i det ursprungliga projektet.

(2001/C 187 E/049)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3775/00

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Nytt fiskeavtal mellan EG och Grönland och samtycke

Den 14 september 2000 avslutade kommissionen förhandlingarna om ett nytt fiskeavtal med Grönland och i detta föreslår man ett årligt bidrag från EU på 42,82 miljoner euro för perioden 2000–2006. I avtalet görs ingen åtskillnad mellan de två typerna av finansiering, nämligen å ena sidan betalning för

fiskerättigheter och å andra sidan utvecklingshjälp, trots att kommissionen själv lovat att skilja på dessa två typer, som enligt kommissionens eget uttalande skulle innebära 28 miljoner för fiskerättigheter och resten till utvecklingshjälp.

Förutom denna budgetmässiga egenhet är detta avtal ett av dem som får störst anslag och som parlamentet skulle kunna vara berättigat att ge samtycke till.

Anser kommissionen att Europaparlamentet bör ge samtycke för att godkänna detta avtal som ingåtts med Grönland?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(24 januari 2001)

Kommissionen vill erinra om att frågan om samtyckesförfarandet först togs upp i samband med ingåendet av det tredje protokollet med Grönland 1994. Frågan behandlades emellertid inte vidare, på grund av att det inte var klart exakt vad som avsågs med "betydande budgetmässiga följder" i andra stycket i artikel 228.3 (nu artikel 300.3) i EG-fördraget.

Beaktas bör också att Europaparlamentet i samband med 1996 års fiskeavtal med Mauretania lade in en begäran om ogiltigförklaring av rådets förordning om godkännande av det avtalet (mål C-189/97). I sin dom av den 8 juli 1999 fastställde domstolen att den ekonomiska ersättning som skulle utbetalas enligt avtalet inte hade "betydande budgetmässiga följder för gemenskapen" i den betydelse som avses i andra stycket i artikel 228.3 (nu artikel 300.3) i EG-fördraget. Denna dom grundade sig på det faktum att de berörda budgetbeloppen uppgick till ungefär 1 % av krediterna för yttre förbindelser och 5 % av budgeten för fiske, vilket inte anses vara "betydande".

Det nya fjärde protokollet med Grönland kommer att medge en ekonomisk ersättning på 42,82 miljoner euro per år, vilket är klart lägre än de belopp som var aktuella i mål C-189/97. Beloppen överskrider heller inte krediterna för yttre förbindelser och fiske för år 2000 som nämns i domen. Därför anser inte kommissionen att EG-fördraget kräver Europaparlamentets godkännande.

(2001/C 187 E/050)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3781/00

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Illojal konkurrens inom friluftslivssektorn

Provinsstyrelsen i Antwerpen vill investera 440 miljoner franc i att det anläggs en campingplats inom provinsdomänen Zilvermeer Mol. Europeiska kommissionen kommer att via ERUF stå för 110 miljoner franc av detta belopp. Detta stöd från ERUF kan betraktas som illojal konkurrens med hänsyn till de privata campingplatsägarna i provinsen Antwerpen.

Anser kommissionen att stödet från ERUF till anläggandet av en campingplats inom provinsdomänen Zilvermeer Mol (100 miljoner franc) är en form av illojal konkurrens med hänsyn till de privata campingplatsägarna i provinsen Antwerpen?

Om så är fallet: tänker kommissionen då dra in stödet från ERUF till detta projekt för att därmed förhindra att det uppstår en illojal konkurrens med hänsyn till de privata campingplatsägarna i provinsen Antwerpen?

Om så inte är fallet: vilka argument vill kommissionen anföra till förmån för att stödet från ERUF till anläggandet av en campingplats inom provinsdomänen Zilvermeer Mol (100 miljoner franc) inte är att anse som en form av illojal konkurrens med hänsyn till de privata campingplatsägarna i provinsen Antwerpen?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

På grundval av information som tillhandahållits av de flamländska myndigheterna föreslogs, under diskussioner om förberedande av mål 2-program för provinsen Antwerpen (som det fortfarande förhandlas om), möjligheten att renovera campingplatsen i Zilvermeer. Ännu har ingen ansökan om att genomföra projekt i det här området lämnats in.

Enligt rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽¹⁾, särskilt artikel 8.3 i denna, ansvarar medlemsstaterna (på lämplig nivå) för genomförandet av stödåtgärderna. Om Zilvermeer-ansökan lämnas in är det först och främst den flamländska förvaltningsmyndighetens uppgift att bedöma finansieringen via det kommande mål 2-programmet för provinsen Antwerpen.

I enlighet med artikel 34.1 g i nämnda förordning skall förvaltningsmyndigheten se till att all verksamhet som finansieras inom ramen för programmet är förenlig med gemenskapens regler, framför allt med gemenskapens lagstiftning som rör statligt stöd. Om förvaltningsmyndigheten på minsta sätt tvivlar på att en särskild verksamhet är förenlig med gemenskapens statliga stöd, bör den konsultera avdelningen för statligt stöd inom den regionala eller nationella förvaltningen, eller be kommissionen om råd.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

(2001/C 187 E/051)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3783/00

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Kompletterande åtgärder för att en ny BSE-epidemi bland nötkreatur på fortlöpande basis skall gå att undvika?

1. På hur lång sikt förväntar sig kommissionen med beaktande av att BSE-smittade kor på nytt upptäckts i Frankrike och Nederländerna att de nuvarande åtgärderna skall leda till att man definitivt får slut på "galna ko-sjukan"?
2. Förekommer det i dag i EU:s medlemsstater att beståndsdelar från slaktdjur på något sätt – antingen lagligen eller olagligen – används som foder för de ursprungligen växtätande nötkreaturen?
3. Är tillsynen över att inte det relativt billiga slaktavfallet används som foder i dag tillräckligt effektiv för att man aldrig någonsin mer skall behöva räkna med att foder av animaliskt ursprung används på detta sätt?
4. Genom vilka kompletterande åtgärder – både inom djurfodersektorn och i fråga om import av nötkreatur från länder utanför EU – tänker kommissionen nu ordna så att Europa så snabbt som möjligt blir fullständigt fritt från upprepade fall av BSE-smitta och från risken att nya konsumentgrupper längre fram blir offer för Creutzfeldt-Jacob-sjukdomen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Eftersom den genomsnittliga inkubationsperioden för bovin spongiform encefalopati (BSE) är fem år förväntar sig kommissionen en minskning av den kliniska förekomsten av BSE omkring fem år efter införandet av effektiva bekämpningsåtgärder.

Foder för idisslare innehållande protein från däggdjur har varit förbjudet sedan augusti 1994. Från och med den 1 januari 2001 gäller förbudet temporärt även foder som innehåller någon form av bearbetat animaliskt protein och är avsett för djur av alla slag inom animalieproduktionen. Utsmält animaliskt fett tillåts fortfarande som ingrediens i foder för idisslare, förutsatt att det har bearbetats på angivet sätt. Den vetenskapliga styrkommittén har nyligen utvärderat huruvida talg kan användas på ett säkert sätt i sådant foder, och en extra värmebehandling rekommenderas för att höja säkerheten.

Det är medlemsstaterna som ansvarar för genomförandet av gemenskapens bestämmelser om innehållet i djurfoder och för testning med avseende på förekomsten av förbjudna ämnen. Genomförandet övervakas av kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor, vars inspektionsprogram nyligen har intensifierats. Rapporter om dessa inspektioner vidarebefordras till parlamentet och läggs ut på Internet.

Den temporära utvidgningen av förteckningen över animaliska proteiner som inte är tillåtna i foder till att omfatta även ämnen som till exempel fjäderfämjöl gör det betydligt lättare att använda mikroskopisk testning för att upptäcka lagöverträdelser. Det finns dock för närvarande inget test som kan upptäcka alla förbjudna animaliska proteiner. Därför har mycket stränga kontrollbestämmelser införts på gemenskapsnivå när det gäller märkning, separering och behandling i samband med framställning, transport, förvaring och användning på jordbruket av animaliskt protein i foder.

Enligt rådets beslut 2000/766/EG av den 4 december 2000 om vissa skyddsåtgärder vad gäller transmissibel spongiform encefalopati och utfodring med animaliskt protein har det sedan den 1 januari 2001 varit förbjudet att från länder utanför EU importera bearbetat animaliskt protein avsett för utfodring av djur inom animalieproduktionen⁽¹⁾. Detta beslut kommer att gälla fram till den 30 juni 2001. Från den 1 april gäller gemenskapens bestämmelser om att det inte får finnas specificerat riskmaterial i produkter som importeras från länder utanför EU som inte är fria från BSE. Fram till dess gäller jämförbara nationella bestämmelser. Förhoppningsvis kommer förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om fastställande av bestämmelser för förebyggande och kontroll av viss transmissibel spongiform encefalopati⁽²⁾, med ändringar⁽³⁾, som rör förebyggande och bekämpning av denna sjukdomsgrupp, att träda i kraft den 1 juli 2001. Denna förordning innehåller en rad olika bestämmelser, bland annat om import av nötkreatur och produkter från länder utanför EU.

⁽¹⁾ EGT L 306, 7.12.2000.

⁽²⁾ EGT C 45, 19.2.1999.

⁽³⁾ KOM(2000) 824 slutlig.

(2001/C 187 E/052)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3788/00
från Torben Lund (PSE) till kommissionen

(29 november 2000)

Ämne: Vetenskapliga kommitténs bedömning av förslag om kemiska ämnen som ger upphov till rubbningar i de endokrina körtlarna

I september i år publicerade den vetenskapliga kommittén för toxicitet, ekotoxicitet och miljö sitt yttrande om BKH-rapporten om upprättande av en prioritetslista över ämnen vars påverkan på de endokrina körtlarna skall bedömas – utarbetande av en förslagslista över ämnen som grundval för prioritering (BKH-rapport MO355008/1786Q).

Har kommissionen noterat att yttrandet från den vetenskapliga kommittén kraftigt bygger på den kemiska industrins åsikter, och att dessa åsikter verkar vara de enda utomstående kommentarerna, förutom kommentarer från andra vetenskapliga EU-organ? Anser inte kommissionen att den vetenskapliga kommitténs yttrande på detta sätt ger intryck av ett partiskt samråd där bara vissa parter fått komma till tals?

Mot bakgrund av detta, tänker kommissionen ta stor hänsyn till den vetenskapliga kommitténs yttrande när man bedömer vilka åtgärder som skall vidtas på grundval av BKH-rapporten? Hur tänker kommissionen se till att dess slutsatser blir balanserade och tar hänsyn till bidrag från andra berörda parter, som medlemsstaternas myndigheter och internationella miljöorganisationer?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(11 januari 2001)

När det gäller bedömningen från kommissionens vetenskapliga kommitté för toxicitet, ekotoxicitet och miljön (SCTEE) av BKH-rapporten om upprättande av en prioritetslista över ämnen vars påverkan på de

endokrina körtlarna skall bedömas — utarbetande av en förslagslista över ämnen som grundval för prioritering (5 september 2000), måste man komma ihåg att rapporten inte fastställer vilka ämnen som skall figurera på listan, utan bara, som rapportens titel anger, upprättat en förslagslista som grundval för prioriteringen.

När det gäller kommitténs samrådsprocess skall det påpekas att kommissionen bara bad kommittén att yttra sig om BKH-rapporten. Visserligen kom de enda kommentarer från utomstående som kommittén beaktade från European chemical industry council och European crop protection association (kommittén kommenterade särskilt denna extra information i slutet av sitt yttrande), men även andra, utomstående informationskällor om endokrinostörande kemikalier beaktades. Kommittén påpekade detta i sitt yttrande om BKH-rapporten:

... SCTEE har också använt sig av yttrandet från vetenskapliga kommittén för växtskydd (SCP) om betydelsen av endokrinostörningar i samband med rådets direktiv 91/414/EEG om utsläppande av växtskyddsmedel på marknaden (SCP:s yttrande av den 2 december 1999). Det hänvisas också till SCTEE:s tidigare yttrande om endokrinostörande kemikaliers påverkan på människor och djur, med betoning på djur och ekotoxikologiska testmetoder, av den 4 mars 1999. SCTEE har också fått uppgifter om klassificering och märkning av 66 ämnen från Gemensamma forskningscentret (SCTEE/2000/12 — Add. 5A). ... och Cantox Health Sciences International har gett SCTEE dokumentation om resorcinols effekter på sköldkörteln (SCTEE /2000/12 — Add. 3).

Det skall påpekas att vissa av dessa individuella bidrag innehåller flera andra hänvisningar, som kommittén fått sig förelagt. Enbart SCTEE:s sekretariat tillhandahöll SCTEE mer än 120 olika bidrag, som det hade fått från många olika källor, bl.a. näringslivet och icke-statliga organisationer. Man måste också beakta den extremt omfattande förteckningen i SCTEE:s yttrande om endokrinostörande kemikaliers påverkan på människor och djur, med betoning på djur och ekotoxikologiska testmetoder: dokumentet innehåller 438 olika vetenskapliga hänvisningar.

När det gäller frågan om hur SCTEE:s yttrande kommer att beaktas har kommissionen uttryckligen angivit att förfarandet för upprättandet av prioritetslistan över ämnen vars påverkan på de endokrina körtlarna skall bedömas skall ske i två steg: 1) utarbetande av den förslagslista som finns i BKH-rapporten och 2) fastställande av prioriteringarna i samråd med SCTEE och intressenterna. SCTEE och näringslivet har kritiserat BKH-rapporten, men en majoritet av medlemsstaterna och de icke-statliga organisationerna anser att BKH har valt en praktisk metod som är rimlig för en första behandling av uppgifterna, och som kan vara första steget i utarbetandet av en prioritetslista.

Kommissionen höll den 8-9 november 2000 ett öppet samråd med intressenterna i Bryssel. Det fanns ett brett stöd för en prioritetslista för åtgärder som gäller olika delar av förslagslistan. Exempel på prioriterade åtgärder är i) ytterligare utvärdering av ämnen som i BKH-rapporten misstänks vara endokrinostörande eller potentiellt endokrinostörande och som inte omfattas av befintlig lagstiftning, och ii) insamlande av grundläggande uppgifter om de många ämnen beträffande vilka det enligt BKH-rapporten saknas tillräckliga uppgifter för att slå fast att de är endokrinostörande.

Kommissionen är i färd med att utarbeta en rapport över genomförandet av gemenskapens strategi för endokrinostörande ämnen⁽¹⁾, där de åtgärder som skall vidtas och tillhörande tidsplanering anges i detalj. Åtgärderna omfattar en avvägning av behovet av omedelbar handling och behovet av ytterligare utvärdering av enskilda ämnen med beaktande av SCTEE:s egna kommentarer om BKH-rapportens vetenskapliga brister.

(1) KOM(1999) 706 slutlig.

(2001/C 187 E/053)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3789/00**från Cecilia Malmström (ELDR) till kommissionen**

(29 november 2000)

Ämne: Kommissionär de Palacios anförande om Cashman-betänkandet den 16 november 2000

I sitt anförande om Cashman-betänkandet under sessionen den 16 november 2000 tog kommissionär Loyola de Palacio del Valle-Lersundi upp frågan om sterilisering av människor i Sverige. Kommissionären menade, med hänvisning till steriliseringsdebatten, att det kan finnas problem även i ett land där man strävar efter största möjliga öppenhet.

I Sverige skyddas offentlighetsprincipen i grundlagen. Principen innebär att handlingar är offentliga och kan begäras ut av allmänheten, såvida inte ett av de undantag som finns preciserade kan tillämpas. Offentlighetsprincipen, som har anor sedan 1766, har inneburit att den svenska förvaltningen präglas av öppenhet och insyn. Dessutom finns det klara bevis för att en hög grad av öppenhet leder till minskad korruption.

Liksom kommissionären blev vi bestörta när vi fick veta att tvångssterilisering förekommit inom den svenska sjukvården. Däremot delar vi inte kommissionärens påstående att bruket av sterilisering skulle ha skett i hemlighet, och att slutsatsen därav kan dras att inga perfekta system för öppenhet finns. Det är ju faktiskt tack vare den öppna förvaltningen i Sverige som bruket av sterilisering kunnat upptäckas och debatteras!

Vi finner det stötande att en kommissionär valt att kritisera ett enskilt medlemsland i en parlamentsdebatt, inte minst när påståendet görs på felaktiga grunder. Anser kommissionens ordförande att det är lämpligt att i ett tal om öppenhet hänvisa till ett lätt identifierbart land och en tragisk del av dess historia, för att försöka göra gällande att landet i fråga är demokratiskt tveklaktigt? Vad har frågan om sterilisering med den aktuella debatten om allmänhetens tillgång till EU:s handlingar att göra?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(10 januari 2001)

Kommissionsledamoten har tydligt förklarat att hennes anförande i Europaparlamentet inte syftade till att bromsa ansträngningarna att öka insynen i gemenskapens institutioner, och inte heller att kritisera någon enskild medlemsstat. Tvärt om syftade anförandet enbart till att betona att lagstiftning och traditioner vad gäller insyn och öppenhet skiljer sig åt på olika håll i gemenskapen, och att man måste respektera alla länders ståndpunkter i denna fråga. Det finns ingen allmängiltig modell för öppenhet. Alla medlemsstater och alla parlamentsledamöter kan och bör bidra med sina erfarenheter för att hjälpa till att öka öppenheten och möjligheterna till insyn i gemenskapens institutioner.

Därför krävs det en dialog som syftar till att försöka förstå varandras ståndpunkter, snarare än att någon försöker få igenom sina egna synpunkter, om man vill främja kommissionens förslag till insyn i dokument. Det var enbart detta som kommissionsledamoten ville säga med sitt anförande.

Kommissionsledamoten inser dock att hennes ord lätt kan misstolkas om de tas ur sitt sammanhang, och beklagar djupt om så har skett. Kommissionen hoppas att detta svar undanröjer alla missförstånd. Kommissionen och Sverige har samma uppfattning på en mängd punkter om hur man skulle kunna förbättra institutionernas öppenhet, och kommissionen är därför övertygad om att dess förslag om tillgång till dokument, som för närvarande genomgår granskning, kommer att få starkt politiskt stöd från Europaparlamentet och det svenska ordförandeskapet, eftersom Sverige har ett välförtjänt rykte om sig att vara ett land med mycket gamla öppenhetstraditioner, och har tagit initiativet att försöka förbättra öppenheten och insynen i gemenskapen. Kommissionen ser fram emot detta samarbete.

(2001/C 187 E/054)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3790/00**från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen**

(7 december 2000)

Ämne: Mervärdesskattesats på renovering av byggnader

Anser kommissionen att det är önskvärt att krav på nya bostäder, då det är möjligt, uppfylls genom att man bygger om eller renoverar befintliga fastigheter i stället för att bygga nytt på obebyggda grönområden? Är den även beredd att bifalla Gordon Browns begäran om att mervärdesskatten skall minskas till 5 procent på ombyggnad av fastigheter till flerbostadshus och tillåta alla EU-regeringar som så önskar att införa en 0-procentig mervärdesskattesats på renovering av befintliga fastigheter för att främja bevarandet och skyddet av landsbygden?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

Enligt gemenskapens nuvarande mervärdesskattelagstiftning omfattas "tillhandahållande, byggande, renovering och ändring av bostäder såsom ett led i socialpolitiken" av kategori 9 i bilaga H till rådets direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund⁽¹⁾. Medlemsstaterna får därför tillämpa en sänkt mervärdesskattesats på lägst 5 % på dessa tjänster. För reparationer eller ändringar av bostäder som inte omfattas av denna definition gäller normalskattesatsen.

När det gäller nollskattesatser, får endast de medlemsstater som tillämpade en nollskattesats den 1 januari 1991 fortsätta att tillämpa denna under en övergångsperiod. Enligt nuvarande gemenskapslagstiftning är det således inte möjligt att införa en ny nollskattesats.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2000/65/EG av den 17 oktober 2000 (EGT L 269, 21.10.2000).

(2001/C 187 E/055)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3792/00**från Graham Watson (ELDR) till kommissionen**

(7 december 2000)

Ämne: Folkhälsoaspekter och franskt nötkött

Har antingen Vetenskapliga veterinärmedicinska kommittén eller Ständiga veterinärkommittén undersökt om franskt nötkött utgör ett hot mot folkhälsan? Om så är fallet, vilka är deras slutsatser?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Frågan om säkerheten när det gäller nötkött i allmänhet har behandlats i flera yttranden från kommissionens oberoende vetenskapliga styrkommitté. Säkerheten i samband med kött är av största vikt för kommissionen, och omfattande åtgärder har vidtagits för att skydda folkhälsan i medlemsstaterna, inbegripet Frankrike. Ett antal frågor angående de åtgärder som vidtagits i Frankrike eller de åtgärder som vidtagits i övriga medlemsstater rörande franskt nötkött behandlades av Vetenskapliga styrkommittén vid dess möte den 27–28 november 2000.

Vid mötet antog man ett yttrande om:

- den vetenskapliga grunden för det importstopp som tre medlemsstater har föreslagit i samband med risken för BSE i Frankrike och Irland,
- den vetenskapliga grunden för flera åtgärder som föreslagits av Frankrike rörande risken för BSE,
- den vetenskapliga grunden för att förbjuda animaliskt protein i foder till alla djur inom animalieproduktionen, inbegripet svin, fjäderfä, fisk och sällskapsdjur.

Detta yttrande finns tillgängligt på Internetadressen <http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc>. Säkerheten hos franskt kött med ben behandlas i avsnitt 2.a. Vetenskapliga styrkommittén håller med om att en viss minskad risk kan uppnås i Frankrike genom att man ur konsumtionskedjan tar bort sådant kött som inte är urbenat, t.ex. T-benstek.

Vetenskapliga styrkommittén omvärderade den 12 januari 2001 säkerheten när det gäller ryggrad och T-benstek mot bakgrund av de kompletterande åtgärder rörande riskbegränsningar som träder i kraft under 2001. Detta yttrande finns också tillgängligt på ovan nämnda Internetadress med följande rubrik: "Opinion on the questions submitted by EC-services following a request of 4 December 2000 by the EU Council of Agricultural Ministers regarding the safety with regard to BSE of certain bovine tissues and certain animal-derived products".

(2001/C 187 E/056)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3794/00

från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Projekt avseende forskning kring plötslig spädbarnsdöd (SIDS)

Plötslig spädbarnsdöd (SIDS: Sudden Infant Death Syndrome) och oväntat dödfödsel (stillbirth) är två av de allvarligaste sociala och hälsovårdsmässiga problem som modern medicinsk vetenskap ännu inte har lyckats lösa.

Med plötslig spädbarnsdöd avses de fall då ett synbarligen friskt barn plötsligt och oväntat avlider i en ålder av mellan en månad och ett år. Detta drabbar en av 500-1000 födda och utgör den vanligaste dödsorsaken under det första levnadsåret. Med dödfödsel avses de fall då fostret oväntat avlider i graviditetens slutskede och detta sker fem gånger så ofta, trots den utveckling som skett inom mödravården. De känslomässiga konsekvenserna för familjemedlemmarna är förödande och de sociala kostnaderna för medicinsk och psykologisk terapi är mycket omfattande. Dessutom förloras i förtid ett stort antal potentiellt produktiva individer.

Mer fördjupad kunskap om dessa syndrom, som avser den ännu föga utforskade åldern strax före respektive efter födseln, skulle säkerligen få omätbara vetenskapliga och finansiella konsekvenser. Dessa patologier har ännu inte kunnat systematiseras entydigt på det kliniska planet och det är därför nödvändigt att göra fördjupade och mycket känsliga studier på mikroskopisk nivå som endast kan utföras i högst specialiserade centra.

Med beaktande av det ovanstående och de sociala konsekvenserna av detta ombeds kommissionen besvara följande fråga: Har kommissionen i sina forskningsprogram inbegripit projekt för fördjupade studier avseende ovanstående problem? Om så inte är fallet, är den beredd att stödja projekt om forskning kring neuro-kardiologiska syndrom som plötslig spädbarnsdöd och dödfödsel?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(13 februari 2001)

Plötslig spädbarnsdöd anses vara ett allvarligt problem i alla medlemsstater. Diagnostiseringen (riskbedömning av barn som löper risk att drabbas) och även fastställandet av orsakerna till spädbarnsdöd varierar kraftigt.

Därför gav kommissionen, inom ramen för Biomed 1 (1990–1994), stöd till ett projekt som inbegriper femton centrum i tolv medlemsstater. Det främsta syftet var att harmonisera de kliniska protokollen i detta nät. Genom att föra samman uppgifterna från dessa centrum och genom att analysera skillnaderna mellan medlemsstaterna resulterade detta nät i uppgifter som bidrog till att förbättra barnomsorgen. Ytterligare faktorer som beaktades omfattade bl.a. spädbarnets kläder, sängkläder, rummets uppvärmning och huruvida barnet sover i föräldrarnas säng eller inte. Detta projekt har, på både nationell och europeisk nivå, bidragit till riktlinjer för fastställandet av "riskfamiljer", övervakningsförfaranden för spädbarn som löper risk att drabbas och stödgrupper för föräldrar som förlorat spädbarn.

För närvarande ger kommissionen inget finansiellt stöd till något projekt som avser detta ämnesområde. Men en ny ansökan som grundas på det aktuella kunskapsläget och är innovativ kan lämnas in inom området för forskning om folkhälsa inom ramen för programmet Livskvalitet och förvaltning av de levande resurserna som ingår i femte ramprogrammet för forskning, teknisk utveckling och demonstration.

(2001/C 187 E/057)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3795/00

från Armando Cossutta (GUE/NGL) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Galna ko-sjukan och användningen av kött- och benmjöl i Italien

Den 16 november 2000 anklagade Torinos åklagare Guariniello ett företag i den staden för att slakta nötkreatur med hög risk för BSE-smitta och för att kringgå förbudet mot försäljningen av sådant kött. Detta förefaller vara ett tämligen vitt spritt bruk, även med hänsyn till att det förefaller vara enkelt att manipulera stalljournaler och till att användningen av kött- och benmjöl inte är förbjuden inom hela Europeiska unionen. Faktum är att det är allt annat än omöjligt att kött med hög risk för BSE-smitta säljs och sedan sprids.

Kan kommissionen med hänsyn till det ovanstående besvara följande frågor:

1. Har kommissionen informerats av de italienska myndigheterna om det ovanstående och vilka initiativ har den tagit, eller avser att ta, för att skydda medborgarna mot spridningen av farliga livsmedel inom unionen?
2. Vilka konkreta åtgärder har kommissionen vidtagit, eller avser att vidta, för att drastiskt minska risken för saluförsel av smittat kött?
3. Anser kommissionen inte att lagstiftningen om utfodring av husdjur är ett ämne som bör behandlas snarast och få en definitiv lösning för att garantera att befolkningen har tillgång till sunda livsmedel?
4. Anser kommissionen det inte vara paradoxalt att användningen av kött- och benmjöl ända tills för några dagar sedan var tillåten i Frankrike, samtidigt som användningen av sådant mjöl i Italien förbjöds för flera år sedan, redan innan de första fallen av galen ko-sjuka uppdagades i Förenade kungariket?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(23 mars 2001)

Kommissionen har inte fått någon information från de italienska myndigheterna om fallet med slakt av nötkreatur som misstänktes vara BSE-smittade, vilket utreds av Turins allmänne åklagare Guariniello.

Kommissionen har redan vidtagit mycket omfattande åtgärder för att skydda folkhälsan,

framför allt följande:

- Utvidgning av förbudet från juli 1994 mot att utfodra idisslare med däggdjursproteiner till ett tillfälligt förbud mot användning av bearbetat animaliskt protein från alla landdjur i foder avsett för alla husdjur, fr.o.m. den 1 januari 2001.
- Normerna för bearbetning av animaliskt avfall (133 grader vid ett tryck av 3 bar i 20 minuter) fr.o.m. den 1 april 1997, skärpta fr.o.m. den 1 januari 2001.
- Förbud mot att som djurfoder använda döda djur otjänliga som människoföda, fr.o.m. den 1 mars 2001.
- Aktiva övervakningsåtgärder för att upptäcka, bekämpa och stoppa BSE, fr.o.m. den 1 maj 1998 samt införande av snabba diagnostest på nötkreatur som är äldre än 30 månader, med inriktning på högriskkategorier fr.o.m. den 1 januari 2001 och för alla friska nötkreatur fr.o.m. den 1 juli 2001.
- Extraordinära åtgärder för att stödja marknaden så att inga otestade nötkreatur äldre än 30 månader tillhandahålls som människoföda, fr.o.m. den 1 januari 2001.
- Avlägsnande av specificerat riskmaterial från livsmedels- och foderkedjan, vilket till mer än 95 % svarar för smittan, då det kommer från nötkreatur, får och getter i hela gemenskapen, fr.o.m. den 1 oktober 2000. Riskmaterialet, främst hjärna, ryggrad, ögon, tonsiller och delar av inälvorna, hade redan avlägsnats i flera medlemsstater redan innan förbudet infördes, med stöd av kommissionens första beslut om specificerat riskmaterial från juli 1997. Förteckningen över riskmaterial som skall avlägsnas utökades den 1 januari 2001 till att gälla alla inälvor från nötkreatur.
- Embargo på export av levande nötkreatur, kött- och benmjöl och nötkreatursprodukter från Portugal och Förenade kungariket.

Alla gemenskapsåtgärder är vetenskapligt baserade och revideras regelbundet av gemenskapens vetenskapliga styrkommitté.

Ett antal andra förslag från kommissionen behandlas för närvarande av rådet och parlamentet:

- Förslag till en förordning om fastställande av bestämmelser för förebyggande och kontroll av transmissibel spongiform encefalopati (TSE)⁽¹⁾. Rådet (jordbruk) enades i december 2000 om en gemensam ståndpunkt.
- Förslag till en förordning om animaliska biprodukter⁽²⁾, vilken skall garantera att endast material från djur tjänligt som människoföda används i djurfoder.
- Förslag till en förordning om inrättande av Europeiska livsmedelsmyndigheten med ansvar för riskbedömning och information om frågor som rör säkra livsmedel⁽³⁾.

De åtgärder som kommissionen nu vidtar mot BSE skall också ses i det vidare perspektiv som vitboken om livsmedelssäkerhet⁽⁴⁾ utgör. Den innehåller mycket vittgående förslag för att garantera säkra livsmedel hela vägen från jord till bord.

Om gemenskapens åtgärder tillämpas korrekt minskar riskerna för konsumenterna kraftigt. Det är emellertid medlemsstaternas uppgift att effektivt genomföra och tillämpa gemenskapslagstiftningen om BSE. Kommissionens kontor för livsmedels- och veterinärfrågor (FVO) kontrollerar tillämpningen i medlemsstaterna och dess rapporter publiceras regelbundet på kommissionens webbsida.

Trots att brister har rapporterats kan man dra slutsatsen att den totala situationen har blivit märkbart bättre sedan den första BSE-krisen. FVO intensifierar sina kontroller och man kommer att ägna särskild uppmärksamhet åt ett korrekt genomförande av foderförbudet och de nyligen antagna åtgärderna om specificerat riskmaterial och tester.

På grundval av det senaste vetenskapliga utlåtandet från den 12 januari 2001 och slutsatserna från rådet (jordbruk) den 29–30 januari 2001 håller kommissionen på att utarbeta förslag om förbud mot att använda mekaniskt separerat kött, om ytterligare restriktioner mot användning av utsmält fett från idisslare till djurfoder och om avlägsnande av ryggraden.

(¹) EGT C 45, 19.2.1999.

(²) KOM(2000) 574 slutlig.

(³) KOM(2000) 716 slutlig.

(⁴) KOM(1999) 719 slutlig.

(2001/C 187 E/058)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3799/00

från Michl Ebner (PPE-DE) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Pant på engångsflaskor i Tyskland

Tysklands miljöministrar kom nyligen överens om att införa obligatorisk pant på burkar och engångsflaskor. Denna bestämmelse skall träda i kraft sommaren 2001 i syfte att reglera andelen returprodukter och strömmen av burkar. Konsumenterna skall också uppmanas att bära tillbaka flaskorna till de företag som säljer sina produkter i engångsflaskor. Här kommer det att uppstå problem för de företag som importerar drycker till Tyskland i engångsflaskor och som därefter måste ta dem i retur, trots att detta inte krävs enligt ursprungslandets lagstiftning.

Kan kommissionen ange om man med sådana nationella bestämmelser inte sätter igång en marknads-mekanism som motverkar den inre marknaden och det fria varuflödet, och om åtgärden överhuvudtaget är i överensstämmelse med EU:s bestämmelser?

(2001/C 187 E/059)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3974/00

från Mario Mastella (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Den tyska regeringens avsikt att införa en pant på tomma dryckesbehållare

Det har nått till min kännedom att den tyska regeringen planerar att från och med den 19 januari 2001 införa en pant på 0,50 DM på varje flaska/behållare som innehåller drycker (vin, ölburkar, mineralvatten osv.) och som inte kan återanvändas.

Efter att ha erlagt avgiften kommer tyska konsumenter självfallet att kunna lämna tillbaka tomglasen eller burkarna till den försäljare som sålt dryckerna till dem. Försäljaren kan därigenom bli tvungen att ta tillbaka tomglasen och burkarna och i sin tur lämna tillbaka dem till den leverantör som han köpt produkten från. Denna pant kommer inte bara att orsaka tyska importörer ett otroligt arbete i fråga om att planera och organisera transporter till och från leverantörerna, utan även att öka kostnaderna för importerade produkter i förhållande till nationella produkter, vilket kommer att få svåra och allvariga konsekvenser för hela marknaden. De som levererar till den tyska marknaden kommer nämligen att ställas inför ett olösligt problem i samband med de tomglas och tomma burkar som kan ha lämnats tillbaka i sådant skick att de självfallet inte kan återanvändas.

Kommissionen ombeds därför besvara följande frågor:

- Anser kommissionen inte att en sådan åtgärd kan utgöra ett mer eller mindre öppet åsidosättande av gemenskapslagstiftningen om den inre marknaden och av principen om fri konkurrens?
- Avser kommissionen att i förekommande fall ta något initiativ för att undanröja eller åtminstone begränsa den diskriminering som skulle kunna drabba dryckesleverantörer från andra medlemsstater som är verksamma på den tyska marknaden?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3799/00 och E-3974/00
ingivet av Margot Wallström för kommissionen**

(28 februari 2001)

På de tyska miljöministrarnas konferens i oktober 2000 antogs ett gemensamt meddelande med krav på en ändring av Tysklands nuvarande lagstiftning om förpackningar. Miljöministrarna uppmanade den federale miljöministern Jürgen Trittin att utarbeta ett förslag till ändring av lagstiftningen som skulle innebära obligatorisk återlämning av olika dryckesförpackningar.

Det federala miljöministeriet har ännu inte färdigställt något utkast. Ändringen av lagstiftningen bör därför, på det här stadiet, endast betraktas som en avsiktsförklaring från de tyska miljöministrarnas konferens, och den kommer förmodligen att ändras efter det formella samrådsförfarandet, som ännu inte har inletts.

Det är därför för tidigt att utgå ifrån att en eventuell ändring av den tyska lagstiftningen om förpackningar inte skulle vara förenlig med gemenskapslagstiftningen. Kommissionen följer emellertid ärendet på nära håll och kommer att gå igenom utkastet till förslag när det väl föreligger.

När det gäller den tyska lagstiftningen om förpackningar, som bl.a. föreskriver att minst 72 % av dryckesförpackningarna skall återanvändas, skickade kommissionen ett motiverat yttrande till Tyskland i juli 2000. Kommissionen menar att den tyska lagstiftningen inte är förenlig med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽¹⁾ tillsammans med artikel 28 (f.d. artikel 30) i EG-fördraget när det gäller naturliga mineralvatten, som skall tappas vid källan, eftersom man inte funnit den rätta balansen mellan fri rörlighet för varor och miljöskydd.

⁽¹⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

(2001/C 187 E/060)

**SKRIFTLIG FRÅGA E-3814/00
från John Bowis (PPE-DE) till kommissionen**

(7 december 2000)

Ämne: Efterlevnad av direktivet om svin från 1991

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att se till att alla medlemsstater respekterar direktivet om svin från 1991?

Kan kommissionen bekräfta att det hittills endast är Sverige, Förenade kungariket, Danmark, Finland och Nederländerna som har införlivat direktivet eller antagit lagstiftning för att införliva direktivet?

När kommer kommissionen att lägga fram förslag?

Vilket stöd ges till den polska regeringen för att den skall se till att man inte inför intensiv svinuppfödning?

Instämmer kommissionen med att alltför många suggor spenderar nästan hela sitt vuxna liv dräktiga och i suggboxar?

Instämmer kommissionen också med att mänskliga minimistandarder för uppfödning bör inbegripa tillräckligt med utrymme, tillhandahållande av halm, ett alternativ till avklippning av grisarnas svansar samt att man upphör med kastreringar?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Kommissionen har antagit en rapport om läget för den intensiva svinuppfödningen i gemenskapen samt ett förslag om ändring av direktiv 91/630/EEG i syfte att förbättra djurskyddsförhållandena för svin⁽¹⁾. Rapporten och förslaget överlämnades till rådet och parlamentet den 29 januari 2001.

Kommissionens förslag tar upp följande aspekter: reglerna för att hålla suggor i grupp – vilket gör att de får mer utrymme att röra sig på, reglerna för att göra djurens miljö mer stimulerande och för att förbättra golvens utformning, samt förbudet mot de värsta formerna av rutinmässiga operativa ingrepp.

Kommissionen kan bekräfta att fem medlemsstater under de senaste åren har antagit djurskyddsbestämmelser för svin som går utöver dem i rådets direktiv 91/630/EEG.

Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor har genomfört inspektioner för att kontrollera att gemenskapens djurskyddslagstiftning för svin efterlevs på ett tillfredsställande sätt. Medlemsstater som bryter mot reglerna har också blivit föremål för rättsliga åtgärder.

Enligt Sapard-planen för Polen (2000–2006) skall gemenskapen bidra med totalt 205 170 000 euro för investeringar i jordbruksföretag. Bidragen kan ges till jordbrukare som bedriver slaktsvinsuppfödning i 100-250 bås eller som håller 10-25 suggor för produktion i slutet kretslopp. En förutsättning är dock att företaget uppfyller gemenskapens hygien- och djurskyddskrav.

⁽¹⁾ KOM(2001) 20 slutlig.

(2001/C 187 E/061)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3815/00 från John Bowis (PPE-DE) till rådet

(7 december 2000)

Ämne: Direktivet om svin

Är rådet medvetet om att direktivet om svin skulle ha tillämpats från och med 1991 men att endast Förenade kungariket och Sverige hittills har införlivat bestämmelserna i direktivet om svins välfärd medan Danmark, Finland och Nederländerna planerar att göra detta?

När kommer de medlemsstater som inte införlivat direktivet att anta lämplig lagstiftning?

Svar

(24 april 2001)

Den 19 november 1991 antog rådet direktiv 91/630/EEG om fastställande av lägsta djurskyddskrav vid svinhållning.

Enligt artikel 11 i detta direktiv skall medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 1 januari 1994 och genast informera kommissionen om detta.

Förutom dessa hänvisningar till lagstiftning, är det inte rådets sak att kontrollera om medlemsländerna tillämpar sina egna rättsakter, eftersom denna befogenhet enligt fördraget tillkommer kommissionen.

Det bör emellertid erinras om att det direktiv som den ärade parlamentsledamoten hänvisar till för närvarande håller på att ändras. Kommissionen antog den 16 januari ett meddelande där det ingår ett förslag som rör svinens välbefinnande.

(2001/C 187 E/062)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3829/00
från Astrid Thors (ELDR) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Språkliga minoriteter i ansökarländerna

De utredningar som EU har gjort om ansökarländerna visar tydligt att det behövs mera och noggrannare kunskap om språkliga minoriteter i dessa länder.

Hur har kommissionen tänkt gå till väga för att ta med den här aspekten, för att få ansökarländerna att koncentrera sig mer specifikt på språkliga minoriteter vid sidan av befolkningsminoriteter?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(14 februari 2001)

Kommissionen har sedan 1997 regelbundet bedömt kandidatländernas framsteg när det gäller att uppfylla de kriterier för medlemskap som fastställdes av Europeiska rådet i Köpenhamn, inbegripet det politiska kriteriet som kräver "stabila institutioner som garanterar demokrati, rättssäkerhet, mänskliga rättigheter samt respekt för och skydd av minoriteter". Den första bedömningen gjorde kommissionen i sina yttranden om kandidatländernas medlemskapsansökningar 1997 och därefter i de återkommande rapporter som den antagit hösten 1998, 1999 respektive 2000.

Det politiska kriterium som Europeiska rådet i Köpenhamn fastställde innehåller ingen distinktion mellan olika delar som kan ingå i de personers identiteter som tillhör en minoritet, vare sig det är fråga om en persons etniska ursprung eller kulturella, språkliga eller religiösa arv. När kommissionen bedömer vilka framsteg kandidatländerna gjort för att se till att minoriteter respekteras och skyddas fäster den särskild uppmärksamhet vid hur dessa länder har följt och genomfört de principer som ingår i Europeiska rådets ramkonvention för skydd av nationella minoriteter, inklusive de principer som gäller användningen av minoritetsspråk.

För att hjälpa kandidatländerna att avhjälpa de särskilda svagheter och brister som de återkommande rapporterna påpekar har gemenskapen upprättat partnerskap för anslutning med vart och ett av kandidatländerna⁽¹⁾. Inom ramen för dessa partnerskap fastställs prioriteringar på kort och medellång sikt för vart och ett av länderna när det gäller att uppfylla kriterierna för anslutning. Vidare anges det ekonomiska bistånd från gemenskapen som finns tillgängligt som stöd för dessa prioriteringar och vilka villkor som gäller för biståndet.

Den regelbundet återkommande bedömningen av kandidatländernas framsteg när det gäller att uppfylla kraven enligt det politiska kriteriet från Köpenhamn har med stöd av partnerskapsarrangemangen lett till en positiv utveckling i samtliga kandidatländer, även i fråga om minoriteters rättigheter och skyddet av minoriteter, inbegripet användningen av minoritetsspråk. Kommissionen fortsätter sitt arbete i denna riktning.

⁽¹⁾ KOM(1999) 521-532 slutlig.

(2001/C 187 E/063)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3835/00**från Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) till kommissionen**

(7 december 2000)

Ämne: Ekonomiskt stöd från EU till ett arrangemang med företrädare från den högerextremistiska musikvärlden

Mot bakgrund av de tilltagande rasistiska, högerextremistiska och främlingsfientliga tendenserna i Europa varnar vetenskapsmän i synnerhet för effekterna av högerextremistisk musik, eftersom den påverkar ungdomar som tidigare inte kommit i närmare kontakt med högerextremistiska organisationer.

1. Känner Europeiska kommissionen till att det den 14 och 15 juli 2000 i Tarancon (80 kilometer sydost om Madrid) ägde rum en darkwave-konserterhelg med namnet "Arcana Europa", där en rad tongivande företrädare för den europeiska högerextremistiska musikvärlden uppträdde och att det på arrangörens "Los Cantos de Maldoror" Internet-sidor gick att utläsa att detta arrangemang bland annat stöddes av Europeiska unionen och spanska regionala myndigheter?

2. Stämmer det att Europeiska unionen givit ekonomiskt stöd till denna konsert?

Om så inte är fallet, vad avser EU att vidta för åtgärder mot arrangören som olagligt annonserat med EU:s logotyp och med en länk till Europeiska unionens hemsida?

Om så faktiskt är fallet, hur kan kommissionen förklara att man givit ekonomiskt stöd till ett arrangemang där musiker som till exempel österrikaren Gerhard Petrak med artistnamnet Kadmon från gruppen Allerseeelen uppträtt? Han har i många år publicerat sina alster i diverse högerextremistiska tidskrifter i Tyskland och producerar en egen pamflett med namn Aorta, i vilken man hyllar företrädare för nationalsocialismen som till exempel Karl-Maria Wiligut (SS-brigadgeneral, skaparen av SS-dödskillen, Himmlers rådgivare i esoteriska frågor)?

Anser även kommissionen att dessa yttringar ger uttryck för tankegodis som är tydligt rasistiskt och högerextremistiskt och att detta måste bekämpas i enlighet med den allmänna icke-diskrimineringsklausulen i artikel 13 i EG-fördraget och meddelandet från kommissionen av den 25 mars 1998 "En handlingsplan mot rasism" (1) genom vilka till exempel anti-rasismprojekt skall stödjas?

3. I början av juli 2000 uppmärksammade jag Europeiska kommissionens representation om påannonseringen av denna konsert på Internet och begärde uppgifter om i vilken mån Europeiska unionen beviljat ekonomiskt stöd. Trots upprepade förfrågningar (19 juli, 3 augusti, 22 augusti och 7 september) om huruvida EU-medel faktiskt gått till denna konsert har jag ännu inte fått något svar.

Har medarbetarna vid Europeiska kommissionens representation i Berlin meddelat de ansvariga tjänsteheterna i Bryssel om mitt ärende och vilka åtgärder har sedan dess vidtagits i detta ärende?

4. Om EU har givit denna konsert ekonomiskt stöd utan att först känna till dess innehåll, vilka konsekvenser har den redan dragit av detta respektive beslutat om att dra?

Har man redan begärt att få dessa medel tillbaka?

Har kommissionen tagit itu med frågan var ansvaret ligger för beslutet att bevilja detta ekonomiska stöd?

(1) KOM(1998) 183 slutlig.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(28 mars 2001)

1. Projektet "Arcana Europa" fick 1999 ett EU-bidrag på 22 070 euro inom ramen för "Ungdomsinitiativ" (lokala initiativ) ur programmet "Ungdom för Europa". Bidraget betalades till föreningen "Los Cantos del Maldoror" efter det att bidragsavtalet undertecknats.

Ansökningen som låg till grund för urvalet av detta projekt föreslogs av det spanska nationella programkontoret⁽¹⁾. Det fanns inget innehåll av rasistisk eller främlingsfientlig karaktär som kunde leda till att projektet uteslöts från rätten till EU-bidrag.

2. Kommissionens representation i Berlin har framfört parlamentsledamotens kommentarer till de berörda avdelningarna i Bryssel.

Man har gjort efterforskningar hos det spanska programkontoret. Verksamhetsrapporten har granskats ingående. Med ledning av den information som kommissionen förfogat över har den juridiskt sett varit tvungen att hålla sig till bestämmelserna i ovannämnda avtal.

3. I sin skriftliga fråga tillför parlamentsledamoten ytterligare uppgifter. Dessa uppgifter, som gäller bland annat den verksamhet som en av musikerna vid den konsert som ingick i projektet ägnar sig åt under pseudonym, var inte kända för kommissionen när ärendet behandlades och kunde inte beaktas när ansökan om bidrag bedömdes.

4. Kommissionen är lika angelägen som parlamentsledamoten om att bekämpa rasism och främlingsfientlighet. Kommissionen fördömer rasism och intolerans i alla former och förbinder sig att agera mot dem. Kommissionen noterar kommentarerna från Europeiska centrumet för övervakning av rasism och främlingsfientlighet om faror i samband med musik och ny teknik som medel för att sprida rasistiska och främlingsfientliga budskap, och om vikten av aktiva åtgärder inom utbildning, i synnerhet bland ungdomar.

Även om kommissionen i detta fall inte verkar kunna återkalla sina juridiska åtaganden, har kommissionen beslutat att inom ramen för programmet Ungdom främst välja ut projekt som agerar för respekt för mänskliga rättigheter och mot rasism, antisemitism och främlingsfientlighet. Detta tema har valts ut som en av prioriteringarna för 2001 i överenskommelse med programkommittén. Under 2001 planeras en stor konferens i Berlin kring denna fråga i samarbete med den tyska regeringen.

Dessutom kommer kommissionen att ännu mer än tidigare vara uppmärksam på att införskaffa så många garantier som möjligt beträffande projekt som får bidrag inom programmet Ungdom, och kommer att ge rekommendationer till de nationella programkontoren om detta.

⁽¹⁾ Det är de nationella programkontoren som ansvarar för genomförandet av programmet på nationell nivå.

(2001/C 187 E/064)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3838/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Det turkiska inrikesministeriets vägran att utfärda visum för cyprioter

Syftet för den tredje sammankomsten mellan vänsterpartier (från Turkiet, Grekland och de två befolkningsgrupperna på Cypern) i Istanbul var att skapa framsteg för fredliga förfaranden och ett ömsesidigt förtroende mellan de två befolkningsgrupperna på Cypern. Sammankomsten inställdes dock, eftersom det turkiska inrikesministeriet vägrade att utfärda visum för AKEL-partiets representanter. AKEL är det näst största partiet i Cyperns parlament. Påpekas bör att liknande problem även förekom inför den första sammankomsten som dessa partier anordnade.

Har kommissionen för avsikt att ingripa i detta och försöka övertyga den turkiska regeringen om att denna i framtiden inte bör hindra fri rörlighet mellan grannländernas politiska partier? Hur ser kommissionen på det faktum att ett land som kandiderar för medlemskap i Europeiska unionen inte erkänner ett annat kandidatland?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(7 februari 2001)

Frågan som parlamentsledamoten tar upp bör beaktas mot bakgrund av den politiska lösning som man söker på Cypernproblemet.

Unionens ståndpunkt beträffande detta problem bekräftades nyligen åter vid Europeiska rådets möte i Nice i december 2000. I slutsatserna från mötet står det att Europeiska rådet "välkomnade och gav sitt starka stöd till de insatser som Förenta nationernas generalsekreterare gjort för att med respekt för säkerhetsrådets resolutioner nå en övergripande överenskommelse om Cypernproblemet och för att nå ett positivt resultat i den process som inleddes i december 1999. Det vädjar till alla berörda parter att bidra till dessa insatser".

(2001/C 187 E/065)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3846/00

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Överträdelse av direktiv 97/11/EG genom rivningar i kvarteret Cabanyal-Canyamelar (Valencia)

I sitt svar till frågorna E-2416/00, E-2417/00 och E-2418/00 uppgav Europeiska kommissionen att ombyggnadsarbetena i kvarteret Cabanyal-Canyamelar i Valencia klassificeras som "stadsplanering" och att enbart de spanska myndigheterna därför har befogenhet att besluta huruvida det krävs en bedömning om inverkan på kulturarvet.

Kommissionen tog emellertid inte hänsyn till att anläggandet av exempelvis "parkeringar" och "shopping-centrum" enligt bilaga I och II till direktiv 97/11/EG⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt skall föregås av en konsekvensbedömning. I projektet för att förlänga Blasco Ibáñez-avenyn fram till havet ingår denna typ av anläggningsarbeten, varför det helt klart omfattas av ovan nämnda direktiv.

Som kommissionen uppmärksammats på i de tidigare frågorna skulle projektet för att förlänga Blasco Ibáñez-avenyn till havet om det genomfördes innebära att 1 500 stycken 1800-talsbyggnader i det historiska centrumet skulle rivas, vilka hittills skyddats av den valencianska regionalregeringen på grund av sina specifika särdrag och sitt kulturella värde. En av de byggnader som skulle rivas är ett av de mest symboliska exemplen på europeiskt kulturarv, nämligen fiskemarknaden Lonja de los Pescadores, den äldsta i Spanien och en av de äldsta i Europa.

Mot bakgrund av ovanstående ställs följande fråga: Anser inte kommissionen att förlängningen av Blasco Ibáñez-avenyn och dess inverkan på kulturellt och historiskt intressanta platser i kvarteret Cabanyal-Canyamelar strider mot direktiv 97/11/EG?

⁽¹⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Utifrån den information frågeställaren lämnar anser kommissionen att det nämnda projektet skulle kunna omfattas av bilaga 2 till rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽¹⁾ om ansökan om tillstånd lämnades in före den 14 mars 1999. I så fall åligger det medlemsstaten att bedöma huruvida det är nödvändigt att göra en miljökonsekvensbeskrivning.

Om ansökan lämnades in efter detta datum faller det inom bilaga II till rådets direktiv 97/11/EEG av den 3 mars 1997⁽²⁾ om ändring av direktiv 85/337/EEG. Även i detta fall är det medlemsstaten som skall bedöma om det skall göras en miljökonsekvensbeskrivning, med hjälp av trösklar eller kriterier, eller genom beslut från fall till fall. I alla dessa fall skall kriterierna i bilaga III användas.

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

(2001/C 187 E/066)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3847/00
från Riitta Myller (PSE) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Främjandet av kollektivtrafiken

Främjandet av den kollektiva persontrafiken är en central faktor då man försöker genomföra en trafikpolitik som är förenlig med en hållbar utveckling. Kollektivtrafiken minskar belastningen på miljön och skapar ett rättvist samhälle och måste därför betraktas som en offentlig tjänst som det också är berättigat att stöda med offentliga medel. Kommissionens förslag till förordning om principerna om slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar har skapat en rädsla för att kollektivtrafikens handlingsmöjligheter skall försvagas. Öppnandet av den spårbundna trafiken för konkurrens skulle försämra kvaliteten på tjänsterna i t.ex. ett land som Finland där avstånden är långa. På samma sätt skulle begränsandet av det offentliga stödet till vissa avgränsade resenärsgrupper hota kollektivtrafikens konkurrenskraft under resorna till och från arbetet och i motsvarande grad öka privatbilismen. Hur ämnar kommissionen se till att unionens trafikpolitik främjar principerna för en hållbar utveckling, miljövänlighet och ekonomisk och social jämlikhet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(9 mars 2001)

Kommissionen håller helt med om att ökad användning av kollektivtrafiken är en avgörande förutsättning för hållbar utveckling, bevarandet av miljön och social och ekonomisk sammanhållning i enlighet med artikel 161 (f.d. artikel 130d) i EG-fördraget.

Dt är också riktigt att det inom denna sektor inte är lämpligt att införa en helt öppen marknad. Ett sådant tillvägagångssätt skulle bland annat medföra risk för att operatörerna skar ned på samhälleligt och miljömässigt viktiga tjänster.

Kommissionens förslag till medlemsstaternas åtgärder i fråga om krav på allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar⁽¹⁾ innehåller därför ett helt annat tillvägagångssätt, utgående från principen om kontrollerad konkurrens snarare än en helt öppen marknad.

Erfarenheter i medlemsstater som har infört kontrollerad konkurrens visar att denna metod, om de tillämpas korrekt, effektivt bidrar till att göra tjänsterna mer attraktiva och effektiva. Visserligen finns det operatörer som inte är konkurrensutsatta men ändå tillhandahåller utmärkta tjänster, men många andra gör det inte, och kostnaderna för sådana tjänster är vanligtvis höga. Slutna marknader verkar leda till att det är mycket svårt att införa förändringar där de som mest behövs.

Det grundläggande syftet med kommissionens förslag är att främja kollektivtrafikens kvalitet och effektivitet. Som viktigaste utgångspunkt har man härvid valt att förutsätta att offentligt ekonomiskt stöd behövs i de flesta fall.

Detta innebär att de offentliga myndigheterna har stor frihet att fastställa den tjänstenivå och de kvalitetsnormer som krävs och välja den operatör som bäst kan uppnå detta på ett så kostnadseffektivt sätt som möjligt. En särskild bestämmelse i utkastet till denna förordning skall uppmuntra myndigheterna att garantera fortsatt stöd till tjänster av samhällelig betydelse i glesbygder.

Kommissionen är medveten om vikten av att hålla avgifterna på en rimlig nivå för att göra kollektivtrafiken attraktiv och tillgänglig för alla. I förordningsutkastet finns det ingenting som strider mot detta. Om en myndighet beslutar att minska avgifterna för alla passagerare föreslår förordningen endast att en sådan avgiftsminskning bör omfattas av ett avtal om trafik tjänster. På så sätt kan myndigheterna se till att de tillhandahållna tjänsterna är tillförlitliga och av tillfredsställande kvalitet.

Det är också viktigt att ta upp frågan om rättslig osäkerhet. Under de senaste tio åren har det för första gången dykt upp operatörer som tillhandahåller kollektivtrafik tjänster i mer än en medlemsstat. Därmed har frågan om tillhandahållande av statligt stöd och exklusiva rättigheter i denna sektor fått en stark gemenskapsdimension, och det har uppstått rättslig osäkerhet. I den föreslagna förordningen införs en entydig rättslig ram, vilket kommer att lösa detta problem samtidigt som de olika transportpolitiska målen respekteras och kollektivtrafikoperatörernas möjligheter att konkurrera med privatbilismen ökar.

Därför anser kommissionen att utkastet till denna förordning är ett viktigt bidrag till utvecklingen av lokala och regionala transportsystem som på ett effektivt sätt kan motsvara de krav och förväntningar som ställs i dag. Men lagstiftning är endast en del av kommissionens verksamhet på detta område. Samtidigt har man infört praktiska verktyg för att stödja de lokala och regionala myndigheternas och operatörernas verksamhet, som t.ex. en databas över bästa praxis, ett program som hjälper geografiska områden att jämföra kvaliteten på deras transportsystem med andra, motsvarande system, samt omfattande forsknings- och utvecklingsprogram. Alla dessa åtgärder skall samverka för att minska transportsektorns miljökonsekvenser och främja regional och social sammanhållning.

I syfte att utveckla strategier för främjande av integration av miljöhänsyn och hållbar utveckling i enlighet med vad som beslutats vid Europeiska rådets möte i Cardiff 1998, har kommissionen upprättat en expertgrupp bestående av företrädare för medlemsstaternas transport- och miljöministerier. Denna grupp har lagt fram en rapport inför kommissionen, med ett antal rekommendationer för vilka åtgärder som bör vidtas för att främja en hållbar utveckling av transportsektorn, i syfte att bistå kommissionen i dess medverkan i översynen av transportrådets integrationsstrategi. Denna rapport finns tillgänglig via Internet på följande adress: <http://europa.eu.int/comm/environment/trans>.

(¹) EGT C 365 E, 19.12.2000.

(2001/C 187 E/067)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3848/00

från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen

(7 december 2000)

Ämne: Handel med organ från människor

Med hänsyn till:

- att europeisk press de senaste dagarna har givit vid spridning åt Moldaviens inrikesministers uppmaning angående handeln med organ från människor i huvudsakligen fattiga länder som Guatemala, Brasilien, Argentina, Ecuador, Paraguay, men även från länder i Nordafrika och Östeuropa, till Västeuropa och Mellanöstern,
- att handeln med organ från levande människor i Indien sker lagligen och att mer än 2 000 njurar under åren 1990–1993 såldes till välsituerade patienter i västvärlden och Mellanöstern,
- att ungefär 960 patienter i gulfstaterna enligt tillförlitliga uppgifter har köpt en njure i Indien, Egypten, Irak eller Filippinerna, och att priserna år 1998 uppgick till mellan 30 000 dollar för ett hjärta och 20 000 dollar för en njure inköpt via Internet; att priserna år 1999 hade stigit till 100 000 dollar för ett hjärta och en bukspottkörtel och 30 000 dollar för en njure, samt
- att det med hänsyn till detta och andra oroväckande fenomen är nödvändigt att intensifiera det internationella samarbetet och Europols roll för att bekämpa brott genom specifik och strikt övervakning och polisiär verksamhet vid gränserna,

ombuds kommissionen och dess ordförande Romano Prodi besvara följande fråga: Vilken officiell information kan kommissionen ge om ovannämnda företeelse och vilka initiativ har tagits eller kommer att tas för att motverka spridningen av densamma?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Kommissionen är medveten om det problem som parlamentsledamoten tar upp.

Handel med mänskliga organ är ett allvarligt brott, som endast kan motarbetas genom nära samarbete på det internationella planet. Tilläggsprotokollet om människohandel till FN-konventionen om gränsöverskridande organiserad brottslighet behandlar bland annat avlägsnande av organ. Protokollet undertecknades av kommissionen på gemenskapens vägnar den 13 december 2000 i Palermo. Hittills har frågan dock inte diskuterats i rådets arbetsgrupper inom området rättsliga och inrikes frågor.

Sedan juli 1999 är Europol vidare fullt verksam. Till dess uppgifter hör bekämpande av människohandel, däribland handel med mänskliga organ.

Kommissionen anser att medlemsstaterna och Europol måste utöka sitt samarbete på detta område som ett första steg mot en effektivare bekämpning av brottstypen.

Vidare bör man nämna artikel 152 i EG-fördraget i detta sammanhang. Enligt denna artikel skall gemenskapen besluta om åtgärder för att fastställa höga kvalitets- och säkerhetsstandarder i fråga om organ och ämnen av mänskligt ursprung, blod och blodderivat.

I den nya hälsovårdsstrategin,⁽¹⁾ som har utarbetats bland annat för att genomföra dessa bestämmelser, anges målsättningar inom transplantationsområdet (se bilaga 2.1). Ett av förslagen går ut på att utveckla och förvalta ett gemenskapsnätverk för organ och ämnen av mänskligt ursprung. Frågan huruvida ett sådant nätverk också skulle kunna få i uppgift att motarbeta olaglig handel med organ kommer att utredas i nära samarbete med medlemsstaterna.

⁽¹⁾ KOM(2000) 285 slutlig.

(2001/C 187 E/068)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3852/00

från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Förtidspensionering

Enligt pressuppgifter tog Ekofin-rådet den 8 november del av och godkände resultaten i interimrapporten från kommittén för ekonomisk politik ("EPC progress report on the impact of ageing populations on public pensions systems", Ekofinrådet 303, 12791/00). I rapporten drar man den slutsatsen att pensionsåldern måste höjas och förtidspensioneringarna minskas i hela EU för att pensionssystemen skall kunna bibehållas.

Så som jag också kunnat konstatera väckte åsikten stor uppmärksamhet i den europeiska pressen och i synnerhet i den portugisiska där man talade om beslutet som något som kom från "Europeiska unionens".

Den 22 november mottog jag kommissionens meddelande⁽¹⁾ där man lade fram ett förslag till rådets förordning om system för förtidspensioner i Europeiska kommissionen.

Till min förvåning ämnar man i förslaget till förordning inte begränsa kommissionstjänstemännens nuvarande möjligheter till förtidspension utan i stället utarbeta ett förtidspensionssystem för 600 tjänstemän.

Jag skulle därför vilja att kommissionen svarade på följande frågor:

- a) Lade Europeiska kommissionen fram någon avvikande åsikt när det gällde innehållet i rapporten på det senaste Ekofinmötet?
- b) Var inte Europeiska kommissionen företrädd i den arbetsgrupp som godkände rapporten?
- c) Anser inte kommissionen att sådana här motsägelsefulla uttalanden och förslag äventyrar de europeiska institutionernas trovärdighet?

(¹) SEK(2000) 2025.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(2 mars 2001)

Behovet av att begränsa den allmänna tillgången till förtidspensionering för att lindra de ekonomiska och budgetmässiga konsekvenserna av en åldrande befolkning har varit känt under en längre tid. Det ingår i de allmänna riktlinjerna för den ekonomiska politiken och rekommenderas också i rapporten från högnivågruppen för socialt skydd till Europeiska rådets möte i Nice om trygga och stabila pensioner som utarbetats av en arbetsgrupp inom Kommittén för ekonomisk politik. I denna rapport anges det att för att öka sysselsättningsgraden till den nivå som beslutades vid Europeiska rådets möte i Lissabon kommer det att bli nödvändigt att öka sysselsättningsgraden bland äldre arbetstagare och höja den faktiska pensionsåldern. I detta syfte kommer en begränsning av den allmänna möjligheten till förtidspensioneringsordningar att behöva kombineras med reformer av pensionssystemet, så att det finns positiva incitament för äldre arbetstagare att fortsätta arbeta.

Kommissionen, tillsammans med medlemsstaterna och Europeiska centralbanken (ECB), utser medlemmarna i Kommittén för ekonomisk politik. Medlemmarna är högre tjänstemän i de institutioner som har specialkunskaper inom den ekonomiska och strukturella politiken, och enligt kommitténs stadgar, skall de arbeta i gemenskapens allmänna intresse. Kommissionens medlemmar i kommittén är högre tjänstemän från generaldirektoratet för ekonomi och finans.

När man bedömer om det finns något berättigande för den förtidspensioneringsordning som kommissionen föreslår är det nödvändigt att betona att kommissionens förslag är en engångsåtgärd för att underlätta en omfattande strukturereform av institutionen, inte en permanent ordning för förtidspensionering. Reformen av detta slag är ytterst svåra inom alla företag och institutioner. Tidigare reformer inom nationella förvaltningar och många privata företag har visat att förtidspensionering är ett sätt att underlätta större strukturella förändringar. Dessutom har kommissionen åtagit sig att genomföra dessa förändringar inom gällande budgetramar.

För det andra bör det noteras att förtidspensionering är ovanlig inom kommissionen. I genomsnitt har mindre än tio tjänstemän valt denna lösning de senaste åren (jämfört med 300 pensioneringar år 2000). Även om tjänstemän kan gå i pension vid 60 års ålder är den genomsnittliga pensionsåldern ungefär 63 år.

Huvudorsaken till detta är att dagens pensionsordning inom kommissionen redan ger tjänstemännen positiva incitament att fortsätta arbeta efter den normala pensionsåldern 60. Högsta möjliga pension är 70 % av den senaste grundlönen beroende på hur länge man har arbetat. Medan den årliga pensionsökningen före 60 är 2 %, ökas de pensionsrättigheter som uppnåtts vid 60 års ålder med 5 % per år från 60 till 65. Dessutom finns ett antal andra strukturella faktorer som gör att förtidspensionering är mindre intressant.

För det tredje uppfylls ett av målen med ovannämnda riktlinjer, nämligen att kombinera en förtidspensioneringsordning med en reform av pensionssystemet eftersom kommissionen i sin vitbok "Reformen av kommissionen" (¹) av den 1 mars 2000 har förbundit sig att se över det nuvarande pensionssystemet.

Därför finns det ingen motsättning mellan slutsatsen i rapporten från Kommittén för ekonomisk politik om att begränsa den allmänna möjligheten till förtidspensioneringsordningar och kommissionens specifika förslag om förtidspensionering av 600 tjänstemän.

(¹) KOM(2000) 200 slutlig.

(2001/C 187 E/069)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3854/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Utvidgningen och fisket

Efter två år av förhandlingar med kandidatländerna i Luxemburggruppen (Polen, Ungern, Tjeckien, Slovenien, Estland och Cypern), och efter att förhandlingarna med Helsingforsgruppen (Rumänien, Slovakien, Lettland, Litauen, Bulgarien och Malta) inleddes den 28 mars 2000, har Europaparlamentet nu antagit en ny resolution (R5-0417/2000 (¹) av den 4 oktober 2000) om utvidgningen av unionen. Denna resolution inbegriper parlamentets krav i fråga om anslutningsförfarandet och de förhandlingar som pågår inom ramen för detta förfarande. I sitt bidrag till denna resolution har parlamentets fiskeriutskott lagt fram ett antal krav på fiskeområdet.

Skulle kommissionen kunna informera om den ungefärliga tidsplanen för debatten om fiskefrågor inom ramen för anslutningsförhandlingarna med såväl Luxemburggruppen som Helsingforsgruppen samt, i förekommande fall, om det aktuella förhandlingsläget och de resultat som hittills uppnåtts?

Skulle kommissionen kunna uppge huruvida man vid fiskeförhandlingarna kommer att beakta de krav som parlamentets fiskeriutskott lagt fram, framför allt det brådskande behovet av att överbygga de stora brister som för närvarande existerar i de flesta kandidatländers fiskeriförvaltningar, avskaffandet av befintliga brister inom kandidatländernas fiskesektorer när det gäller bestämmelser om miljöskydd och hygien samt när det gäller inspektions- och kontrollåtgärder, behovet av trovärdig information om fiskesektorns struktur i kandidatländerna, avskaffandet av snedvridningar såsom bekvämlighetsflagg, upprättandet av de behöriga förvaltningsstrukturer som behövs för tillhandahållande av detaljerade och trovärdiga uppgifter om fiskesektorn samt målet att uppnå en fullständig tillämpning av gemenskapens regelverk?

(¹) Texter antagna den 4 oktober 2000, s. 1.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(14 februari 2001)

Kommissionen känner till den resolution som parlamentsledamoten avser och kan stödja största delen av rekommendationerna i resolutionen, när det gäller fiske.

Anslutningsförhandlingarna inom kapitlet om fiske inleddes med Cypern, Estland, Polen, Slovenien, Tjeckien och Ungern i april 1999 och med Lettland, Malta och Slovakien i oktober 2000. Kapitlet har preliminärt avslutats med Cypern, Estland, Slovenien, Tjeckien och Ungern samt med Slovakien mot bakgrund av de åtaganden som dessa länder gjort när det gäller förberedelserna att till fullo genomföra regelverket i fråga om fiske.

Kommissionen fäster särskild vikt vid utvecklingen av tillräcklig administrativ förmåga för genomförandet av den gemensamma fiskepolitiken, med särskild tonvikt på övervakning, inspektion och kontroll. Uppmärksamhet fästs också vid förmågan när det gäller struktur- och marknadsåtgärder. Kommissionen är vidare uppmärksam på utarbetandet av ett fullständigt separat och heltäckande register över alla fiskerifartyg under varje kandidatlands flagg, helt i överensstämmelse med gemenskapens krav. Därför är det inte längre möjligt med "bekvämlighetsflagg" inom fiskesektorn.

Miljönormerna tas upp under förhandlingskapitel 22 – Miljö, medan hälsonormer, t.ex. sanitära och veterinära krav behandlas inom kapitel 7 – Jordbruk, inklusive krav som gäller fisk och fiskeriprodukter.

(2001/C 187 E/070)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3858/00**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(8 december 2000)

Ämne: Utvidgningen och regionalpolitiken: den europeiska territoriella strategin

Efter två år av förhandlingar med kandidatländerna i Luxemburggruppen (Polen, Ungern, Tjeckien, Slovenien, Estland och Cypern) inledde man i april 2000 debatterna om tillämpningen av strukturfondernas regelverk (förhandlingskapitel 21) med de sex länder som ingår i nämnda grupp. I detta sammanhang har Europaparlamentet nyligen, i oktober 2000, antagit en resolution (R5-0417/2000⁽¹⁾) av den 4 oktober 2000) om utvidgningen av unionen. Denna resolution inbegriper parlamentets krav i fråga om anslutningsförfarandet och de förhandlingar som pågår inom ramen för detta förfarande.

Skulle kommissionen kunna informera om den ungefärliga tidsplanen för debatten om detta kapitel 21 samt om det aktuella förhandlingsläget och de resultat som hittills uppnåtts? Skulle kommissionen kunna uppge när det ungefär har för avsikt att inleda debatten om detta kapitel 21 med kandidatländerna i Helsingforsgruppen (Rumänien, Slovakien, Lettland, Litauen, Bulgarien och Malta) inom ramen för de anslutningsförhandlingar som inleddes den 28 mars 2000?

I punkt 109 i Europaparlamentets resolution om utvidgningen av EU anser parlamentet följande: "utvecklingsplanering i europeiskt perspektiv (ESDP) måste vidareutvecklas under utvidgningsprocessen samtidigt som subsidiaritetsprincipen iakttas, och tydligt knyts till regionalpolitiken i syfte att reformera strukturfonderna 2006 för att på lämpligt sätt kunna bemöta den utvidgade unionens utvecklingsbehov och kräver i detta sammanhang att kommissionen skall analysera utvidgningens konsekvenser för sysselsättning, sammanhållning och ekonomiskt motiverad in- och utvandring, för att man i god tid skall kunna inleda åtgärder för att undvika regional obalans."

Skulle kommissionen kunna informera om i vilken utsträckning denna begäran från parlamentet beaktas vid behandling av kapitel 21, i synnerhet när det gäller den europeiska territoriella strategin, inom ramen för anslutningsförfarandet och förhandlingarna med Luxemburggruppen?

På vilket sätt kommer denna europeiska territoriella strategi att främja den ekonomiska, sociala och territoriella sammanhållningen i de avlägset belägna kustområden som omfattas av mål 1 på ett sådant sätt att man motverkar den ökning av dessa regioners perifera läge som kommer att uppstå i samband med utvidgningen?

⁽¹⁾ Texter antagna den 4 oktober 2000, s. 1.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Det är i detta skede omöjligt att ge en tillförlitlig tidsplan över när förhandlingarna om kapitel 21 kan avslutas. Kandidatländerna har nått olika långt i sina förberedelser exempelvis när det gäller utvecklingen av den offentliga förvaltningens förmåga. Dessa variationer framgår av de återkommande rapporterna. Den senaste omgången av dessa rapporter antogs av kommissionen den 8 november 2000⁽¹⁾.

Att kandidatländerna skall uppfylla skyldigheten att genomföra gemenskapens regelverk är ett oeftergivligt krav för att de vid anslutningen skall kunna tillgodogöra sig de tilldelade medlen i överensstämmelse med de regler som styr genomförandet av strukturfonderna och sammanhållningsfonden.

När det gäller Helsingforsgruppen, som frågeställaren nämner, har kommissionen tagit emot redogörelser för Lettlands, Litauens, Slovakiens och Maltas ståndpunkter, och det verkar därför sannolikt att förhandlingarna om kapitel 21 med dessa länder kommer att kunna inledas under det svenska ordförandeskapet. Det är ännu oklart om förhandlingarna med Rumänien och Bulgarien kommer att kunna inledas samtidigt.

Debatten om den europeiska sammanhållningspolitiken efter 2006, däribland vilken inverkan den regionala utvecklingsplaneringen i europeiskt perspektiv kommer att få, är ännu bara i sin början. Kommissionen offentliggjorde den 31 januari 2001 sin andra sammanhållningsrapport⁽¹⁾, i vilken framläggs en rad tankar och förslag beträffande denna fråga i syfte att skapa debatt. Parlamentet kommer till fullo att inbegripas i denna debatt. När det gäller de yttersta randområdena är frågeställaren säkert medveten om att kommissionen har lagt fram förslag för rådet rörande strukturpolitik och landsbygdsutveckling i syfte att beakta de särskilda omständigheter som råder i dessa områden⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(2000) 700 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2001) 24.

⁽³⁾ KOM(2000) 732 slutlig.

(2001/C 187 E/071)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3859/00

från Diana Wallis (ELDR) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Gemenskapsövergripande avlyssningssystem

Som svar på min fråga E-2655/00⁽¹⁾ meddelade kommissionen att den inte var medveten om några försök att införa inbyggda avlyssningssystem i gemenskapen.

Artiklarna 20 (om insamling av datauppgifter i realtid) och 21 (om avlyssning av innehållsdata) i Europarådets konvention om Internetrelaterad brottslighet innebär att man inför inbyggda övervakningssystem över hela Europa och eventuellt också (på grund av USA:s inblandning i utarbetandet) över hela världen. De osannolikt breda definitionerna i artikel 1 i utkastet till konvention gör att hotet blir än större. Kommissionen nämnde själv i ett icke-officiellt dokument från den 2 oktober 2000 ett antal betänkligheter i samband med det aktuella utkastet till konvention och påpekade allvaret i förslaget.

I Europarådets dokument CJ-PD(2000)10 om skyddet av personuppgifter nämns också med anledning av direktiv 95/46/EG⁽²⁾ att man skulle kunna hävda att ett allmänt obligatoriskt bevarande av trafikdata är nödvändigt för att utreda straffbara överträdelser. Eftersom förslaget till konvention beskriver trafikdata som alla datauppgifter som hänvisar till kommunikation, är det svårt att se hur detta skulle kunna införas utan ett omfattande övervakningssystem.

Kan kommissionen ange vad den tänker göra för att se till att konventionen inte leder till ett inbyggt övervakningssystem?

⁽¹⁾ EGT C 113 E, 18.4.2001, s. 143.

⁽²⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(22 februari 2001)

Inom ramen för de pågående förhandlingarna för Europarådets konvention om cyberbrott har kommissionen lagt fram ett icke-officiellt dokument (non-paper) i vilket det ges uttryck för olika farhågor vad gäller skyddet av personuppgifter i det kommande dokumentet, vilket parlamentsledamoten påpekar.

Kommissionen kommer att fortsätta att aktivt delta i dessa förhandlingar (i vilka den har observatörsstatus) och försvara gemenskapslagstiftningen efter bästa förmåga.

(2001/C 187 E/072)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3860/00**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen**

(8 december 2000)

Ämne: Farligt avfall i Segurafloddalen (Spanien)

I de autonoma regionerna Valencia och Murcia är Segurafloddalen allvarligt förorenad på grund av utsläppen av farliga ämnen⁽¹⁾. Det förorenade vattnet från Segurafloden och dess bifloder används dessutom till att bevattna jordbruksodlingar i provinsen Alicante, vilket utgör ett gravt jordbruks- och miljöproblem eftersom vattnet inte lämpar sig för bevattning. En biflod till Segura i provinsen Murcia, Guadalentínfloden, är allvarligt kromförorenad. Enligt studier som utförts av olika laboratorier innehåller utsläppen i Guadalentín 2 576 mikrogram krom III per liter och 231 mikrogram krom VI per liter, alltså totalt 2 807 mikrogram krom. FAO rekommenderar i sina internationella normer att vatten som används till bevattning inte innehåller mer än 100 mikrogram. Vetenskapliga studier som utförts vid universitetet i Murcia och Miguel Hernández-universitetet visar på problemets omfattning. Dessa studier har visat att det i Seguraflodens vatten förekommer förorenande ämnen av det slag som tas upp i förteckning I rådets direktiv 76/464/EEG⁽²⁾ av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö. Det rör sig om kadmium och halogena organiska föreningar. Den studie som utförts vid universitetet i Murcia visar även på förekomst av krom och nickel, som ingår i förteckning II i detta direktiv.

1. Anser inte kommissionen att man från Spaniens sida bryter mot direktiv 76/464/EEG om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö, direktiv 83/513/EEG⁽³⁾ om gränsvärden och kvalitetsmål för kadmiumutsläpp och direktiv 84/491/EEG⁽⁴⁾ om gränsvärden och kvalitetsmål för utsläpp av hexaklorcyklohexan?
2. Har de ansvariga myndigheterna i Spanien försett kommissionen med information som kan förklara orsakerna till att det förekommer farliga ämnen i Segurafloden, i mängder som vida överskrider gränsvärdena, med risk för folkhälsan som följd?
3. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit eller planerar den att vidta i denna fråga?

⁽¹⁾ Seguras floddal, liksom dess bifloder och grundvattnet, förorenas av 360 000 ton fast hushållsavfall och 132 000 ton organiskt hushållsavfall, jordbruksavfall och industriavfall, vilket ger upphov till en omfattande miljöförstöring och innebär ett avsevärt hot mot folkhälsan i dessa områden.

⁽²⁾ EGT L 129, 18.5.1976, s. 23.

⁽³⁾ EGT L 291, 24.10.1983, s. 1.

⁽⁴⁾ EGT L 274, 17.10.1984, s. 11.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Eftersom det i första hand handlar om allmän förorening av vatten på grund av utsläpp av farliga ämnen, är kommissionen medveten om de svårigheter som Spanien möter när det gäller genomförandet av rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö⁽¹⁾ och andra direktiv på samma område, såsom rådets direktiv 83/513/EEG av den 26 september 1983 om gränsvärden och kvalitetsmål för kadmiumutsläpp⁽²⁾ och rådets direktiv 84/491/EEG av den 9 oktober 1984 om gränsvärden och kvalitetsmål för utsläpp av hexaklorcyklohexan⁽³⁾. Det bör påpekas att kommissionen har inlett ett överträdelseförfarande mot Spanien i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget, och att domstolen till följd av detta har dömt Spanien⁽⁴⁾ för att landet brutit mot bestämmelserna i artikel 7 i direktiv 76/464/EEG och underlåtit att upprätta specifika program för att begränsa förorening genom vissa farliga ämnen som hör till förteckning II i bilagan till det direktivet.

Det bör också framhållas att kommissionen har inlett ett överträdelseförfarande mot Spanien till följd av olika föroreningsproblem som anmälts i en rad klagomål och frågor från parlamentet och som gäller underlåtelse att uppfylla bestämmelserna i direktiv 76/464/EEG. Även föroreningarna i floden Segura omfattas av det förfarandet och kommissionen har i detta sammanhang lämnat ett motiverat yttrande till Spanien. Överträdelseförfarandet har ännu inte avslutats.

Kommissionen granskar för närvarande de åtgärder som vidtagits och meddelats av de spanska myndigheterna till följd av domstolens ovannämnda dom. Till dessa hör införandet av vattenförvaltningsplaner för de berörda inre vattenområdena. Dessutom har den spanska lagen 29/1985 om vatten i detta hänseende ändrats på ett avgörande sätt genom lag 46/1999. De spanska myndigheterna har också lämnat en rapport från spanska miljöministeriet om utarbetandet av program som syftar till att minska förorening genom ämnen som hör till förteckning II i enlighet med artikel 7 i direktiv 76/464/EEG. De har vidare meddelat att det kungliga dekretet 995/2000 antogs den 2 juni por el que se fijan objetivos de calidad para determinadas sustancias contaminantes ("för att fastställa kvalitetsmål för vissa farliga ämnen").

I sin funktion som fördragets väktare kommer kommissionen givetvis att vidta de åtgärder som krävs för att se till att gemenskapslagstiftningen efterlevs i detta fall med hjälp av de instrument som står till kommissionens förfogande.

(¹) EGT L 129, 18.5.1976.

(²) EGT L 291, 24.10.1983.

(³) EGT L 274, 17.10.1984.

(⁴) Dom av den 25.11.1998. Mål C-214/96.

(2001/C 187 E/073)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3861/00

från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Nitratföroreningar i Segurafloddalen (Spanien)

I Segurafloddalen i de autonoma regionerna Valencia och Murcia är såväl grundvattnet som ytvattnet allvarligt nitratförorenat, vilket konstaterats i de undersökningar som tas upp i den spanska regeringens vitbok om vatten. Orsaken till föroreningen är ett intensivt bruk av gödselmedel, som lett till att 44 880 ton nitrat släpps ut varje år i denna floddal. Vattenmängden i denna del av floden är låg och kan inte absorbera en sådan hög volym av föroreningar, vilket ger upphov till eutrofiering som avsevärt försämrar vattenkvaliteten.

1. Anser inte kommissionen att man från Spaniens sida bryter mot rådets direktiv 75/440/EEG (¹) om den kvalitet som krävs på det ytvatten som är avsett för framställning av dricksvatten i medlemsstaterna?

2. Har man i Spanien betecknat Segurafloddalen som ett "känsligt område", i enlighet med artikel 3.2 i rådets direktiv 91/676/EEG (²) om skydd mot att vatten förorenas av nitrater från jordbruket (nedan kallat "nitratdirektivet")?

3. Har Spanien om så är fallet utarbetat och presenterat åtgärdsprogram, i enlighet med artikel 5 i nitratdirektivet?

4. Är åtgärdsprogrammen utformade i enlighet med föreskrifterna i nitratdirektivet?

5. Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta, med tanke på att det redan finns domar från EG-domstolen i Luxemburg mot Spanien på grund av överträdelser av nitratdirektivet?

(¹) EGT L 194, 25.7.1975, s. 26.

(²) EGT L 375, 31.12.1991, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(27 februari 2001)*

Kommissionen är medveten om att floddalen vid Segura kontaminerats av för höga halter av nitrater som främst orsakats av intensiva jordbruksmetoder, bland annat svinuppfödning och viss frukt- och grönsaksproduktion. Den myndighet som ansvarar för floddalen har uppgivit att nitrathalten i ytvattnet regelmässigt överskrider 50 mg/l på tre platser i regionen Valencia och åtta platser i Murcia. När det gäller grundvattnet överskrider halten i sju akviferer i Murcia totalt sett eller lokalt 50 mg/l (Murcia täcker 95 % av floddalen vid Segura).

Regionen Valencia pekade nyligen officiellt ut dessa områden som känsliga och offentliggjorde ett åtgärdsprogram (den 31 januari 2000), medan regionen Murcia i sin officiella tidning av den 11 januari 2000 uppgav att kväve från jordbruket inte orsakat några problem inom regionen.

Efter det att liknande brister kunnat konstateras i ett tiotal regioner i Spanien undersöker kommissionen nu frågan. Ett tidigare ärende gällande bristen på åtgärdsprogram ledde till att domstolen avgav en fällande dom mot Spanien i april 2000⁽¹⁾. Enligt planerna för landsbygdsutveckling måste Spanien peka ut alla sina känsliga områden före slutet av 2001. Om detta inte görs kan kommissionen komma att dra in gemenskapens stöd.

⁽¹⁾ Mål C-274/98, REG 1998, s. I-2823.

(2001/C 187 E/074)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3862/00**från Concepció Ferrer (PPE-DE) till kommissionen***(8 december 2000)*

Ämne: Öppnande av tredje länders marknader

EU har vidtagit en rad åtgärder för att liberalisera importen av 65 kategorier textilprodukter och kläder från andra medlemsstater i Världshandelsorganisationen (WTO), i syfte att genomföra den tredje etappen enligt avtalet om textilier och kläder.

Vid sidan av dessa åtgärder har förhandlingar inletts med tredje länder med avsikten att uppnå ett ökat öppnande av deras marknader och följaktligen en bättre balans i handelsutbytet mellan EU och tredje länder.

Skulle kommissionen kunna precisera vilka åtgärder som har föreslagits för att uppnå detta ökade öppnande?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar*(25 januari 2001)*

När kommissionen för rådet lade fram förteckningen över de varor som skall ingå i den tredje etappen för införlivande enligt Världshandelsorganisationens (WTO) avtal om textil och konfektion (TEKO) intog den, med tanke på att marknadstillträdet för gemenskapens export av textil- och konfektionsvaror till tredje land inte har förbättrats, ståpunkten att den tredje etappen av liberaliseringen inte borde omfatta mer än vad som föreskrivs i avtalet. Ett antal kvoter bibehölls därför för de känsligaste varorna, men det finns en möjlighet till vidare liberalisering i utbyte mot en bättre tillgång till tredje länders marknader för textil och konfektion.

För att ta itu med frågan om bristande marknadstillträde antog rådet samtidigt förhandlingsdirektiv så att kommissionen i ömsesidigt intresse skulle kunna föra bilaterala förhandlingar om marknadstillträde med tredje land. Förhandlingarna skulle kunna leda till att tredje land fick ett bättre tillträde till gemenskapens marknader — ett tillträde som på bilateral nivå skulle kunna vara mer omfattande än vad som avses i den tredje etappen av liberaliseringen.

Kommissionen har officiellt uppmanat alla textlexporterande WTO-medlemmar att visa sig beredda att delta i förhandlingar om marknadstillträde, och en del av dem har redan uttryckt sitt intresse.

Kommissionen har hittills kunnat förhandla fram och parafera ett avtal med Sri Lanka. Enligt det avtal som paraferades den 5 december 2000 kommer Sri Lanka att minska och binda sina tullar på gemenskapens textlexport, medan gemenskapen kommer att upphäva de fyra textilkvoter som för närvarande tillämpas på Sri Lankas export till gemenskapen.

Ytterligare tredje länder har uttryckt sitt intresse. Kommissionen har inlett sonderande samtal med dessa länder.

(2001/C 187 E/075)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3865/00

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Återställande av Mainalo-området i ursprungligt skick

Ungefär fyra månader har förflutit sedan de förödande bränderna i Arkadien, vilka särskilt drabbade pinjeskogen Mainalo, den enda geomorfologiska formationen i hela Grekland. Mainalo har, på grund av sitt specifika ekologiska värde, införlivats i nätverket Natura 2000, och av de 33 amfibier som lever där är 5 omnämnda i direktiv 92/43/EG⁽¹⁾ och skyddas dessutom av grekisk lagstiftning och Bernkonventionen. En av dessa utgör den enda arten på hela Peloponnesos.

Invånare, samhälls- och miljöaktivister samt politiska representanter i området oroar sig nu för att de åtgärder som krävs för att återställa de förstörda skogarna och skogsområdena i sitt ursprungliga skick är väldigt försenade, och man fruktar för att erosionen, framför allt i sluttningarna, om inga åtgärder sätts in för att bekämpa denna, förr eller senare kommer att göra det svårt att återställa skogarna i deras ursprungliga skick. Jag har också hört klagomål om att man har för avsikt att belägga skogsvägar med asfalt, vilket inte bara kommer att öka fordonstrafiken i de mest avlägsna delarna av naturområdet utan även medföra att den olagliga jaktverksamheten, ljud- och luftföroreningarna samt faran för skogsbrand ökar – vilket sedan i sin tur kommer att skapa förväntningar på att det skall bli tillåtet att börja bygga i området.

Kan kommissionen tala om för mig vilka åtgärder den grekiska regeringen vidtagit för att använda gemenskapsmedel till att bekämpa den förödelse som uppstod i Mainalo?

Har de behöriga grekiska myndigheterna lämnat in konkreta programplaner och en detaljerad beskrivning över de projekt och åtgärder som krävs på området för nyplantering och för att bekämpa erosionen och översvämningarna i området? På tal om de områden som ingår i Natura 2000 sade en representant för kommissionen nyligen till parlamentets miljöutskott att finansieringen ur strukturfonderna kommer att upphöra om dessa områden inte skyddas.

Har planer gjorts upp för hur de skyddade zonerna skall förvaltas och har man utsett administrativa instanser för att främja dessa planers förverkligande i Grekland?

Finns det tillräckligt med personal inom de tjänster och instanser i Grekland som sysslar med miljöfrågor eller kan man här konstatera brister och svagheter?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Mount Mainalo ingår i förteckningen över de områden av betydelse för gemenskapen som har föreslagits av Grekland i kraft av rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter. Med tanke på det framtida upptagandet av området i nätet Natura 2000 måste de nationella myndigheterna se till att områdets bevarandevärde bibehålls.

Ett LIFE-Nature-projekt är under utarbetning och syftar till bevarande, skötsel och förvaltning av området. Enligt de preliminära upplysningar som tillhandahållits av projektets stödmottagare (den lokala utvecklingsbyrån, Arcadia SA) har inte Natura 2000-området berörts av den senaste tidens skogsbränder. Med avseende på stödmottagarens kontraktuella förpliktelser förväntas mer ingående upplysningar inom den närmaste framtiden, vilket kommer att ge kommissionen möjligheten att göra sig en klar bild av situationen.

Ett ansevärt antal förvaltningsplaner har utarbetats i Grekland för de föreslagna Natura 2000-områdena via projekt vars finansiering gemenskapen bidrar till. Det praktiska genomförandet av dessa förvaltningsplaner (som kräver slutförande av därmed förbundna lagstiftningsförfaranden och inrättande av förvaltningsorgan) har dock fram till nu kännetecknats av betydande förseningar.

Den slutliga versionen av det regionala operativa programmet för Peloponnesos, som skall godkännas tidigt detta år, innefattar förebyggande åtgärder och skyddsåtgärder för skogar, däribland de områden som omfattas av Natura 2000, samt åtgärder för att återställa skogar som har skadats av bränder. Närmare upplysningar kommer att ges av Grekland i den programkomplettering som skall utarbetas efter det att Peloponnesos-programmet har godkänts.

Kommissionen är förhindrad att uttala sig om personalen hos och funktionen av de nationella myndigheterna och byråerna för naturens bevarande eftersom detta faller under medlemsstaternas behörighet.

(2001/C 187 E/076)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3866/00

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förbränning av plast

Känner kommissionen till hur de befintliga förbränningsanläggningarna för avfall utvecklats och används och att dessa kan utnyttja plastavfall som bränsle? Känner kommissionen också till att denna nya sort av förbränningsanläggningar antingen släpper ut mycket små mängder, eller inga mängder alls, av farliga ämnen?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 februari 2001)

Kommissionen kommer att inleda arbetet med ett referensdokument för bästa tillgängliga teknik på området för avfallsförbränning under det andra halvåret 2001. Normalt sett slutförs arbetet inom två år. Referensdokumentet kommer att innehålla en sammanställning av bästa tillgängliga teknik för utsläpp i luft och vatten och för en effektivare energianvändning.

Lägsta tillåtna standard för förebränningsanläggningar i Europa beskrivs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/76/EG av den 4 december 2000 om förbränning av avfall⁽¹⁾.

Kommissionen känner till att det gjorts stora framsteg i fråga om förbränning av plastavfall på ett miljövänligt sätt med hög energiåtervinning och mycket små utsläpp av föroreningar i luft och vatten.

⁽¹⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

(2001/C 187 E/077)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3867/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – tillgång till reservdelar

Mot bakgrund av förslaget om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter samt förslaget om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter: Kan kommissionen tydliggöra om man inte i förtid kommer att få kasta elektroniska produkter som saluförs på marknaden före det föreslagna datumet (2008), då flera farliga ämnen skall ersättas med andra ämnen av brist på lämpliga reservdelar? Kan kommissionen ge garantier för att förslagen inte kommer att leda till negativa effekter för konsumenterna?

(2001/C 187 E/078)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3868/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – reservdelar och övergångsperiod

Instämmer kommissionen, mot bakgrund av förslaget om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter och förslaget om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, med att man under en övergångsperiod kommer att bli tvungen att undanta reservdelar till de produkter som saluförts före 2008 från förbudet mot vissa farliga ämnen? Om så är fallet, vilken övergångsperiod skulle kommissionen föreslå?

(2001/C 187 E/079)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3869/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(8 december 2000)

Ämne: Avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter – förslag om elektroniskt avfall – reservdelar och undantag

Instämmer kommissionen, mot bakgrund av förslaget om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter och förslaget om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter, med att ett förbud mot ämnen i reservdelar skulle påverka reservdelarnas utformning i den grad att de skulle kunna bli inkompatibla med de elektroniska produkter till vilka de används? Instämmer kommissionen också med att detta skulle leda till att onödigt avfall skapas?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3867/00, E-3868/00 och E-3869/00
ingivet av Margot Wallström för kommissionen

(23 februari 2001)

I artikel 4 i förslaget till ett direktiv om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter⁽¹⁾ fastställs att vissa tungmetaller och bromerade flamskyddsmedel i dessa produkter skall ersättas från och med den 1 januari 2008. Det är tydligt att detta kravet endast gäller nya produkter som släpps ut på marknaden efter den 1 januari 2008 och det påverkar inte produkter som redan finns på marknaden det datumet.

Det är inte avsikten att förbjuda användningen av reservdelar som innehåller ämnen som omfattas av förslaget ifall de elektriska och elektroniska produkter som för första gången släpps ut på marknaden före 2008 riskerar att inte längre fungera utan sådana reservdelar. Kommissionen håller med om att elektriska och elektroniska produkter annars skulle kastas i onödan.

⁽¹⁾ EGT C 365 E, 19.12.2000.

(2001/C 187 E/080)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3872/00**från Cristiana Muscardini (UEN) till kommissionen**

(8 december 2000)

Ämne: Mineralvatten från Grönland

En grupp grönländska företagare har beslutat att buteljera den ytterst rena is som täcker fyra femtedelar av ön för att saluföra den som mineralvatten.

Konsumtionen världen över av mineralvatten växer årligen med 10 procent och följaktligen skulle den grönländska produkten med lätthet kunna erövra de europeiska marknaderna. Kommissionen ombeds därför att ingripa för att begränsa användningen av arktisk is och eventuellt saluföringen av mineralvatten från ön.

Kommissionen ombeds även att vidta lämpliga åtgärder för att skydda miljön, då buteljeringen av is kommer att skada vår planet som redan skadas av människans handlande, i synnerhet som istäcket krymper med ungefär 45,8 kubikmeter om året.

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Grönland ingår inte i gemenskapen eller i dess tullområde. Förbindelserna med Grönland regleras genom beslut om associering av de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) med gemenskapen. Enligt handelsbestämmelserna för de utomeuropeiska länderna och territorierna skall deras produkter omfattas av principen om fri rörlighet för varor. Detta innebär att tullar eller avgifter med motsvarande verkan inte skall tas ut på produkter med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna vid import till gemenskapen och att kvantitativa importbegränsningar eller åtgärder med motsvarande verkan inte skall tillämpas av gemenskapen. Det finns två undantag från dessa bestämmelser: ett generellt undantag för åtgärder som grundas på hänsyn till allmän moral, för att skydda människors och djurs hälsa, för att skydda miljön osv. och möjligheten att införa skyddsåtgärder under vissa omständigheter. I det här fallet skulle endast ett undantag av miljöskäl eventuellt kunna tillämpas, men i nuläget anser kommissionen inte att en sådan begränsning av handeln är berättigad med hänsyn till miljön.

(2001/C 187 E/081)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3876/00**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(8 december 2000)

Ämne: Gemensamma utrikes- och säkerhetspolitik (kemiska vapen i Turkiet)

I svaret på fråga P-2910/00 meddelar rådet att i enlighet med artikel 22 i EU-fördraget kan "varje medlemsstat eller kommissionen (får) hänskjuta frågor om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken till rådet och lägga fram förslag till rådet". Med tanke på vikten av de specifika punkterna (sic) i de skriftliga frågorna E-1203/00, E-1204/00 och E-1205/00 för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken förefaller det mig påkallat att kommissionen utnyttjar denna möjlighet.

1. Kommer kommissionen att lägga fram förslag till rådet i enlighet med artikel 22 i EU-fördraget för att inhämta ytterligare information från Münchenuiversitetet om de granaters tyska ursprung (Buck och Depyfog) som använts av den turkiska armén vid en kemiskt anfall mot den kurdiska PKK-rörelsen den 11 maj 1999? Om inte, varför vägrar kommissionen om att lägga fram förslag i enlighet med artikel 22 i EU-fördraget givet denna frågas stora vikt för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken?

2. Kommer kommissionen att lägga fram förslag till rådet i enlighet med artikel 22 i EU-fördraget för att inhämta ytterligare information från det tyska försvarsministeriet om den hjälp som detta ministerium givit för att bygga ett nytt militärt och kemiskt laboratorium i Turkiet? Om inte, varför vägrar kommissionen om att lägga fram förslag i enlighet med artikel 22 i EU-fördrag givet denna frågas stora vikt för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Enligt artikel 22 i Fördraget om Europeiska unionen får kommissionen och medlemsstaterna lägga fram förslag för rådet som rör den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Det frågan här gäller är dock påstådd export av produkter med dubbla användningsområden eller möjligtvis militära produkter från en medlemsstat till Turkiet. I detta sammanhang bör det noteras att även om lagstiftningen i fråga om export av produkter med dubbla användningsområden ligger inom gemenskapens behörighet (se rådets förordning (EG) nr 1334/2000 av den 22 juni 2000 om upprättande av en gemenskapsordning för kontroll av export av produkter och teknik med dubbla användningsområden⁽¹⁾) har medlemsstaterna ansvaret för genomförandet av reglerna. Det är således den medlemsstat i vilken exportören är etablerad som skall besluta i frågor om ansökningar om tillstånd och som skall övervaka hur tillstånden används.

⁽¹⁾ EGT L 159, 30.6.2000.

(2001/C 187 E/082)

SKRIFTLIG FRÅGA P-3878/00

från Anneli Hulthén (PSE) till kommissionen

(4 december 2000)

Ämne: Resurser för människor drabbade av Creutzfeldt Jacobs Syndrom

Kan kommissionen garantera att det fortsättningsvis kommer att finnas tillräckliga resurser för människor som drabbats av Creutzfeldt Jacobs Syndrom, såsom vård och rehabilitering? Kan kommissionen också garantera att det avsätts tillräckliga medel för förebyggande åtgärder och forskning?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(15 januari 2001)

I artikel 152 (f.d. artikel 129) i EG-fördraget fastställs särskilt: "När gemenskapen handlar på folkhälsoområdet skall den fullt ut respektera medlemsstaternas ansvar för att organisera och ge hälso- och sjukvård".

Av detta skäl är resurserna för vård och rehabilitering till största delen medlemsstaternas ansvar.

Medel för att intensifiera forskningen om de viktiga frågor som rör transmissibel spongiform encefalopati (TSE) hos människor och djur ställdes emellertid till förfogande genom en europeisk åtgärdsplan som kommissionen föreslog i november 1996. Denna åtgärdsplan antogs snabbt av rådet och parlamentet med en tilläggsbudget på 35 miljoner euro och därmed uppgick den totala summan för gemenskapens finansiering till 50,7 miljoner euro. Därefter har 54 projekt som inbegriper 150 forskningslaboratorier finansierats av kommissionen enligt det fjärde ramprogrammet för forskning (programmen Biomed, Biotech och Fair).

Forskning bedrivs enligt det femte ramprogrammet där alla områden som behandlades i åtgärdsplanen också ingår i programmet Livskvalitet. Dessa områden är följande: Klinisk och epidemiologisk forskning om spongiforma encefalopatier (SE) hos människor, infektionsagensen och överföringsmekanismer, diagnostiken av SE, utvärdering av risken med SE, behandling och förebyggande åtgärder för SE och

samordning av forskningsverksamheten mellan medlemsstaterna. Tre nya projekt har valts ut för finansiering för att fortsätta den kontinuerliga övervakningen av fall av Creutzfeldt-Jakobs sjukdom (CJS), harmonisera diagnostiseringsmetoderna och undersöka tillverkningsprocesserna för att minska risken för smitta. Kommande anbudsinfordringar i programmet Livskvalitet i år och under 2001 kommer att erbjuda ytterligare en möjlighet att förstärka dessa ansträngningar och koncentrera sig på de kritiska områden där forskning behövs.

När det gäller gemenskapsinsatser inom folkhälsoområdet förutses dessutom övervakning av V-CJS enligt Europaparlamentets och rådets beslut nr 2119/98/EG av den 24 september 1998 om att bilda ett nätverk för epidemiologisk övervakning och kontroll av smittsamma sjukdomar i gemenskapen (¹).

Vidare har samarbetsnätverk mellan personer som direkt eller indirekt berörs av V-CJS möjlighet att lämna in projektförslag som svar på anbudsinfordringar som offentliggörs inom ramen för gemenskapens åtgärdsprogram för sällsynta sjukdomar (1999–2003) eller gemenskapens åtgärdsprogram för att förebygga aids och andra överförbara sjukdomar (1996–2000, med förslag från kommissionen om förlängning av programmet 2001–2002).

(¹) EGT L 268, 3.10.1998.

(2001/C 187 E/083)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3887/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Diskriminering av anställda inom kärnkraftssektorn

Känner kommissionen till Dr William Cramps arbete som lett till utvecklingen av ett test varmed personer som är särskilt känsliga för effekterna av strålning kan identifieras?

Instämmer kommissionen med att sådana tester inte borde användas för att välja ut personer för arbete inom kärnkraftssektorn och att miljön borde göras säker för alla i stället för att utöva diskriminering på grund av enskilda människors fysik?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 februari 2001)

Kommissionen känner till William Cramps arbete. Nivån på det vetenskapliga kunnandet gör det emellertid inte möjligt att praktiskt tillämpa resultaten från allt arbete som utförts på området för differentierad strålningskänslighet.

Kommissionen delar därför parlamentledamotens uppfattning att dessa tester inte bör komma i fråga för en klassificering av arbetskraft, i synnerhet eftersom syftet med denna särskilda vetenskapliga forskning om den mänskliga organismens känslighet för radioaktiv strålning är behandling av cancertumörer.

För att skydda personalen mot faran med joniserande strålning fastställs gränsvärden för exponering varje år. Dessa gränsvärden grundas på de senaste forskningsrönen inom det område som rör den joniserande strålningens biologiska verkan. Dessutom genomgår personalen inom den kärntekniska industrin en läkarundersökning varje år i syfte att fastställa de enskilda personernas lämplighet.

Dessa båda åtgärder utgör grunden för de grundläggande europeiska normerna för strålskydd, vars genomslagskraft förtydligas genom den höga skydds nivå som gäller för arbetskraft. Kommissionen anser att det inte krävs ytterligare åtgärder i detta hänseende.

(2001/C 187 E/084)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3894/00**från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Inverkan på sysselsättningen av förslaget om bestämmelser för kollektivtrafiken

I sin avregleringsiver har kommissionen gått ännu ett steg genom att föreslå att anbudsupphandling av persontransporter inom ramen för den offentliga sektorn skall göras var femte år.

Enligt kommissionsledamot Loyola de Palacio avser reformen att "garantera att kollektivtrafikföretag utsätts för mera konkurrens och därigenom erbjuder passagerarna bättre service, följer kostnadsutvecklingen bättre och garanterar en högre säkerhet".

Genom detta förslag har de Palacio uppfunnit en ny trio motsägelser. Konkurrensutsättningen av kollektivtrafikföretag kan pressa kostnaderna, men får oundvikligen till följd att kvalitén på den erbjudna tjänsten minskar (nedläggning av olönsamma linjer, smalare utbud, osv), eller att säkerheten minskar (personal med sämre utbildning, sämre lön och självklart inte lika motiverade).

I många länder erbjuder städer eller kommuner i samverkan sedan länge kollektivtrafik i egen regi. Ofta har de berörda aktörerna ställning som tjänstemän eller åtminstone kommunalanställda. Konkurrensutsättningen av dessa tjänster med privata serviceföretag leder i allmänhet till att kommunal verksamhet med dess personalorganisation försvinner, samtidigt som den som vinner entreprenaden kan rekrytera personal utan tjänsteår (som ofta får lägre lön).

Förstår kommissionen att den genom att tvinga städer och andra delar av den offentliga sektorn att minst var femte år göra en upphandling av kollektivtrafiken (vars värde överstiger 800 000 euro per år), även tvingar dessa delar av den offentliga sektorn att stänga egen verksamhet och avskeda sina anställda?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

Kommissionen uppmärksammar frågeställaren på att myndigheterna enligt artikel 9.3 i kommissionens förslag till förordning om allmänna tjänster och slutande av avtal om allmänna tjänster avseende persontransporter på järnväg, väg och inre vattenvägar av den 26 juli 2000 ⁽¹⁾ kommer att kunna skydda de anställda byte av avtalspart. I vissa fall finns det redan ett skydd genom rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter ⁽²⁾. Kommissionens förslag gör det möjligt för myndigheterna att upprätthålla denna skyddsnivå även om detta inte krävs genom gemenskapslagstiftningen. Förslaget innebär definitivt inte att myndigheterna måste avskeda sin personal.

Kommissionens förslag innebär inte att myndigheterna måste sluta avtal med den anbudsgivare som lämnar det lägsta budet. Myndigheterna kan sluta avtal med kvalitet som kriterium, inte enbart pris. Förslaget innehåller ett stort antal kvalitets- och säkerhetskriterier som måste beaktas vid beviljande av avtal.

Även interna operatörer är företag enligt gemenskapslagstiftningen. De omfattas av gemenskapens bestämmelser om statligt stöd och exklusiva rättigheter. I och med att de multinationella företagen blir fler får brott mot dessa bestämmelser nu en gemenskapsdimension. Gemenskapen avser inte att hindra att kollektivtrafiken drivs av interna operatörer eller andra allmänägda operatörer. Förslaget säger endast att dessa operatörer, liksom alla andra, bör vara tvungna att regelbundet bevisa att de fortfarande är de som är mest lämpade att förse området och samhället i fråga med dessa tjänster. Detta tillvägagångssätt gynnar passagerarna och främjar rättssäkerheten.

⁽¹⁾ EGT C 365 E, 19.12.2000.

⁽²⁾ EGT L 61, 5.3.1977, ändrat genom direktiv 98/50/EG av den 29 juni 1998 (EGT L 201, 17.7.1998).

(2001/C 187 E/085)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3901/00**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Allt flera trafiktunnlar i den dubbla markanvändningens tjänst

1. Kan kommissionen bekräfta att det länge hörde till de absoluta undantagen att det byggdes väg- och järnvägstunnlar och att sådana till en början anlades bara för att dra trafikleder genom bergskedjor och sedermera också för att korsa breda vattendrag där konstruktioner ovan jord inte erbjöd några seriösa alternativ, men att teknikens utveckling nu har gjort det möjligt och lönsamt att bygga tunnlar i avsevärt större utsträckning?
2. Kan kommissionen också bekräfta att lokala, regionala och nationella myndigheter i medlemsstaterna i allt högre grad ser tunnelbyggandet som ett sätt att skapa ökat utrymme för trafiken i tätbefolkade områden, genom ett slags dubbel markanvändning, varvid avsikterna också är att landskapet skall skonas och bullerbelastningen begränsas?
3. Kan kommissionen införskaffa sifferuppgifter om hur medlemsstaterna i kraftigt ökande grad utarbetar och förverkligar planer för tunnelbyggen tätt under jordytan i förhållandevis flacka områden, varvid tunnlar skall användas för planskilda tunnelbanelinjer, höghastighetståg, godstrafik på räls samt som biltunnlar?
4. Håller kommissionen med mig om att besluten om anläggande av tunnlar skall fattas, inte bara utgående från hur mycket mark som kan sparas, hur snabbt trafiken kan fås att flyta och vilka kostnader som är förenade med tunnelbyggena, utan att det därvid också måste ta hänsyn till trafikanternas säkerhet och överlevnadschanser?
5. Kan kommissionen införskaffa sifferuppgifter om hur risken för stora bränder och explosioner (av det slag som under de senaste åren inträffat i fransk-italienska och österrikiska Alperna, såsom Mont Blanc, Tauern, Kaprun) kommer att öka till följd av att det byggs allt flera tunnlar?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(1 mars 2001)

Visserligen har det gjorts stora framsteg när det gäller tunnelbyggande och byggande av täckta vägar, men den här typen av byggnadsverk är fortfarande mycket dyra. Ur ekonomisk synvinkel är de alltså inte ett realistiskt alternativ till öppna vägar.

Det är lokala, regionala eller statliga myndigheter som ansvarar för tunnelbyggande. Vid beslut om anläggning av ny infrastruktur görs en bedömning i varje enskilt fall av tekniska, ekonomiska och miljömässiga begränsningar. Även de kringboendes intressen och synpunkter beaktas. Kommissionen förfogar inte över någon statistik över pågående projekt i medlemsstaterna, eller vilka risker dessa projekt skulle kunna medföra. Kommissionen har heller inte noterat någon ökning av tunnelbyggandet.

Vad gäller planerade åtgärder på gemenskapsnivå hänvisas parlamentsledamoten till kommissionens svar på parlamentsledamotens fråga nr E-3902/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 80.

(2001/C 187 E/086)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3902/00**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Bättre möjligheter att förebygga och bekämpa tunnelbränder

1. Känner kommissionen till att Nederländernas institut för brandskydd och katastrofbekämpning (Nibra) anser att brandförsvaret inte kan släcka tunnelbränder, eftersom släckningsmanskaper inte kan se något för all röken, hettan är för stark och explosionsfaran gör det alltför riskabelt att gå in i tunneln (artikel i tidningen "Rotterdams Dagblad" av den 20 november 2000)?
2. I vilken mån anser kommissionen att sådana, delvis i tunnlar förlagda sträckor, lämpar sig att trafikeras med höghastighetståg, som de sträckor som nu håller på att byggas för höghastighetslinjen Köln-Frankfurt genom Taunusbergen och Westerwald i Tyskland och som planeras för höghastighetslinjen Amsterdam-Bryssel under betesmarkerna öster om staden Leiden i Nederländerna?
3. Hur många gånger ökar risken för att människor skall omkomma om ett höghastighetståg spårar ur i en tunnel eller börjar brinna där?
4. Anser kommissionen det kan tillåtas att transporter av farligt gods, vilka tidigare systematiskt förlades till vägar eller järnvägar utan tunnlar, i våra dagar alltmer kommer att ske via väg- och järnvägstunnlar? Kan det ur säkerhetssynvinkel försvaras att farligt gods överförs från vägar och vattenvägar till järnvägar som går i tunnlar?
5. Är det så, att alla nybyggda tunnlar, alla tunnlar som börjat anläggas och alla tunnlar som befinner sig på projekteringsstadiet uppfyller de kvalitetskrav som gäller för tunneln under Engelska kanalen mellan Frankrike och England, där det inte bara finns två separata tunnlar utan också en tredje som erbjuder en flyktväg för tågpassagerare i en brinnande tunnel?
6. Vad avser kommissionen göra med tanke på ökad säkerhet? Kan det bli aktuellt till exempel med krav på att tunnlar skall ha en rejält tilltagen tvärsnittsytta, att det skall installeras stora sprinkleranläggningar i dem som åstadkommer vattenridåer, att det skall anläggas utrymningstunnlar längsmed nuvarande och nya tunnlar, att längden på de nya tunnlar i möjligaste mån skall begränsas eller att det generellt sett skall uppställas begränsningar för tunnelbyggandet?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(1 mars 2001)

Det är riktigt att tunnlar innebär en väsentligt större risk än öppna vägsträckningar vid större bränder. Räddningstjänsten måste kunna vara framme vid olyckplatsen inom en mycket kort tid, ca tio minuter, för att kunna ingripa.

Däremot har kommissionen ingen exakt information av den typ frågeställaren efterlyser beträffande hur mycket större risken är. De upplysningar kommissionen har tyder på att antalet omkomna i dagsläget, om man ser till alla typer av olyckor, ligger mellan noll och tjugo per miljard kilometer som tillryggalagts.

Kommissionen anser att säkerheten inte utgör en anledning till att avstå från byggandet av nya tunnlar eller täckta vägar, så länge de förses med de senaste säkerhetsanordningarna och uppfyller de strängaste konstruktionsbestämmelserna.

Kommissionen gör emellertid, till följd av de olyckor som skedde 1999 och 2000, en exakt inventering av lagstiftning och standarder som är tillämpliga för järnvägs- och vägtunnlar i medlemsstaterna och av standardiseringsarbete hos relevanta internationella organisationer.

Denna inventering kommer att göra det möjligt att bedöma eventuella fördelar med harmoniserade bestämmelser på europeisk nivå, för såväl järnvägs- som vägtunnlar.

Kommissionen kommer också att mycket noggrant övervaka säkerhetsåtgärderna för sådana infrastrukturarbeten, inbegripet tunnelsträckningar, som får gemenskapsstöd, särskilt via budgeten för de transeuropeiska näten.

Beträffande transport av farligt gods har kommissionen stött OECD:s insats för att införa en metod för jämförelse av riskerna med olika vägsträckningar och via alternativa transportformer. Denna metod skulle kunna visa att det i många fall inte innebär en större risk att använda tunnlar än andra möjliga sträckningar.

(2001/C 187 E/087)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3906/00

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Åtgärder som EU bör vidta efter de uppdagade fallen av nötkreatur drabbade av galna ko-sjukan i Galicien, Tyskland och på Azorerna

Det galiciska samhället är för närvarande, liksom hela det europeiska, djupt oroat över att det problem som tidigare uppstått i Tyskland och på Azorerna även gjort sig gällande i Galicien, dvs. man har uppdagat ett fall av bovin spongiform encefalopati hos en ko. Oron bland jordbrukarna är ännu större och dessa måste tillsammans med de offentliga myndigheterna snabbt finna en lösning på detta allvarliga problem. Samtidigt som jordbrukarna begär att nödvändiga åtgärder på området för hälsoskydd, konsumtion och produktion vidtas borde de inte själva tvingas stå för följderna, framför allt med tanke på att denna sjukdom kan överföras till människor och har uppstått på grund av den bristande framförhållning som myndigheterna i medlemsstaterna och Europeiska unionen visade efter det att epidemin bröt ut i Förenade kungariket och senare spred sig till Frankrike.

Eftersom detta är ett europeiskt problem som följaktligen kräver allmänna lösningar, som i synnerhet kommer att påverka Galicien där det första fallet av denna sjukdom i Spanien har uppdagats, ställer jag kommissionen följande frågor:

- Av vilka orsaker vidtog inte de europeiska institutionerna redan för några år sedan lämpliga åtgärder för att garantera att bovin spongiform encefalopati utrotas, i synnerhet åtgärder i form av förbud mot användning av animaliskt mjöl i djurfoder, dvs. mjöl som till stor del produceras av stora multinationella företag med en produktion som uppgår till tre miljoner ton per år och som förefaller vara orsaken till denna sjukdom?
- Vilka åtgärder kommer EU att vidta tillsammans med de spanska och galiciska myndigheterna med tanke på Galicien för att garantera att denna sjukdom snabbt utrotas?
- Hur har man för avsikt att ekonomiskt ersätta de galiciska jordbrukare som berörs av de tillämpade åtgärderna i de fall åtgärderna innebär att deras djur måste slaktas? Kommer jordbrukarna i så fall att, som sig bör, få den ersättning som krävs för en fullständig ersättning av värdet på boskapen? Kommer jordbrukarna att erhålla nödvändiga ekonomiska stöd som ersättning för de stora förluster som de lidit till följd av den minskade konsumtion som orsakats av befolkningens oro och misstänksamhet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Användning av däggdjursprotein i foder avsett för idisslande djur har varit förbjudet i alla medlemsstater sedan augusti 1994. Detta förbud utvidgades nyligen till att omfatta användning av allt bearbetat animaliskt protein i kreatursfoder.

Utöver foderförbudet har gemenskapen vidtagit ett stort antal åtgärder för att hindra att det ämne som överför bovin spongiform encefalopati (BSE) förs vidare och för att se till att det utrotas. Åtgärderna omfattar destruering vid hög temperatur av däggdjursavfall, obligatorisk anmälning och testning av misstänkta BSE-bärare, snabbtestning av alla friska, sjuka eller nödslaktade nötkreatur äldre än 30 månader och nötkreatur som dött på en bondgård samt bortskaffande och destruering av särskilt riskmaterial. Att genomdriva dessa kontroller är en sak för de spanska myndigheterna.

I kommissionens förordningar (EG) nr 164/97 av den 30 januari 1997 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden i Frankrike genom tillämpning av kommissionens beslut 97/18/EG ⁽¹⁾, (EG) nr 299/97 av den 19 februari 1997 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden i Tyskland ⁽²⁾ och (EG) nr 1112/97 av den 18 juni 1997 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden i Irland genom tillämpning av kommissionens beslut 97/312/EG ⁽³⁾ fastställs rättsliga ramar för kompensation till djuruppfödare vars djur slaktats enligt olika nationella BSE-åtgärder. Kommissionen hade i samtliga fall fått en formell begäran från den berörda medlemsstaten, och förfarandet skulle också vara tillämpligt på Spanien. Enligt dessa kompensationsystem kompenserades uppfödarna i enlighet med djurets objektiva värde. På grund av det marknadstryck som orsakats av sjunkande nötköttskonsumtion föreslog kommissionen nyligen ett antal stödåtgärder för att hjälpa gemenskapsmarknaden att återhämta sig från den rådande krisen. De bereds för närvarande i parlamentet och rådet. Kommissionen kommer också att föreslå ytterligare åtgärder som omfattas av de normala mekanismer för marknadsstyrning som kommissionen driver.

⁽¹⁾ EGT L 29, 31.1.1997.

⁽²⁾ EGT L 50, 20.2.1997.

⁽³⁾ EGT L 162, 19.6.1997.

(2001/C 187 E/088)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3925/00

från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Brasilien och regummerade däck

För några år sedan uppdaterade man EG-förordningarna om regummerade däck och regummerade däck överfördes till samma kategori som nya däck. Detta har lett till att det nu finns ett typgodkännande för regummerade däck inom EG.

Den 27 september 2000 utvidgade den brasilianska regeringen förbudet mot import av begagnade däck, inbegripet omarbetade däck.

Brasilien är en viktig marknad för den regummerade däckindustrin och detta förbud utgör ett allvarligt hot mot den regummerade däckindustrin. Regummeringen av däck är den effektivaste och viktigaste metod som finns för att återanvända och återvinna utslitna däck.

Har kommissionen tagit upp denna fråga med Brasilien?

Vilka åtgärder planerar kommissionen att vidta till följd av förbudet?

(2001/C 187 E/089)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4014/00
från David Bowe (PSE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Export av regummerade och omarbetade däck till Brasilien

Kommer kommissionen att utöva påtryckningar på den brasilianska regeringen vad avser dess beslut att utvidga det existerande förbudet mot import av begagnade däck till den brasilianska marknaden till att även gälla regummerade och omarbetade däck, under förutsättning att däcken är godkända och certifierade EU-produkter?

Om inte, varför?

(2001/C 187 E/090)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4026/00
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Regummerade däck

Vad anser kommissionen om den brasilianska regeringens förbud mot import av regummerade däck, i synnerhet nu som produkter förses med EU-märkning?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-3925/00, E-4014/00 och E-4026/00
ingivet av Pascal Lamy för kommissionen

(6 februari 2001)

Enligt nationella brasilianska handelsregler som anmälts till Världshandelsorganisationen (WTO) är det uttryckligen förbjudet att importera begagnad utrustning, begagnade maskiner och begagnade konsumentvaror. Det enda möjliga undantaget är gåvor.

De brasilianska tullmyndigheterna överlämnade frågan om import av regummerade däck till de rättsliga myndigheterna, som kom fram till att sådan import stred mot de lokala handelsreglerna. De utverkade därför omedelbart ett förbud mot att bevilja importtillstånd för sådana produkter. Genom handelsförordningen Portaria MDIC/SECEX nr 08 av den 25 september 2000 söker man verkställa det rättsliga avgörandet.

Kommissionen är medveten om denna fråga och om det bekymmer den orsakat vissa europeiska företag som tillverkar och exporterar regummerade och halvregummerade däck. Efter inledande kontakter med de brasilianska myndigheterna fick kommissionen uppfattningen att den brasilianska regeringen kan ha hälso- och konsumentskydds-relaterade betänkligheter när det gäller import av begagnade varor. Då produktomfattningen för begagnade varor genom det ovan nämnda rättsliga beslutet utvidgades till att omfatta regummerade däck, har de brasilianska myndigheterna antagit Portaria nr 08, som hindrar import av sådana däck. När kommissionen har fått större klarhet i denna fråga efter samråd med industrin kommer den att vända sig till den brasilianska regeringen och anföra skäl för att de berörda produkterna inte bör ingå i den allmänna kategorin för begagnade varor, samt förklara det europeiska systemet för typgodkännande. Om ingen positiv lösning nås kommer kommissionen mot bakgrund av den brasilianska regeringens svar att fundera över vilka ytterligare åtgärder som kan vidtas.

(2001/C 187 E/091)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3926/00
från Cristina Gutiérrez-Cortines (PPE-DE) till rådet

(20 december 2000)

Ämne: Europeiska socialfonden och utbildning av lärare

I förordningen om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (förordning (EG) nr 1260/1999⁽¹⁾) fastställs olika åtgärdsområden inom ramen för Europeiska socialfonden. Det rör sig bland annat om främjande och förbättring av yrkesutbildning och främjande av utbildning som en del av en politik för livslångt lärande.

Mot denna bakgrund skulle jag vilja ställa följande frågor:

1. Skulle rådet kunna upplysa om hur stort det totala stödet för utbildning är?
2. Hur stort är stödet som är avsett för utbildning av lärare i Spanien?

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999, s. 1.

Svar

(24 april 2001)

Rådet vill uppmärksamma den ärade parlamentsledamoten på att det inte är rådets sak att besluta om storleken på stödet till utbildning eller till utbildning av lärare i Spanien inom ramen för Europeiska socialfonden.

I enlighet med den förordning om allmänna bestämmelser för strukturfonderna som den ärade parlamentsledamoten nämner är det kommissionens sak att fatta ett beslut om bidraget från strukturfonderna i samförstånd med den berörda medlemsstaten.

Rådet kan därför inte besvara den ärade parlamentsledamotens fråga.

(2001/C 187 E/092)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3927/00
från Bernard Poignant (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Tillämpningen av ILO:s konvention 147 på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar

Till följd av den nya katastrof till havs som orsakats av Ievoli Sun har den allmänna opinionens uppmärksamhet återigen riktats på farorna med sjötransporter i gemenskapens vatten. Ett år efter att Erika förliste håller man på att anta ett första paket med sjösäkerhetsåtgärder som kommissionen lagt fram för Europaparlamentet och rådet.

Ändringen av rådets direktiv 95/21/EG om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll), ändringen av direktiv 94/57 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed samt förslaget till förordning om påskyndat införande av bestämmelser om dubbelskrov eller likvärdig konstruktion för oljetankfartyg med enkelskrov rör samtliga tekniska åtgärder i fråga om sjösäkerhetspolitik.

Icke desto mindre får man inte glömma att säkerheten för sjötransporter framför allt beror på människan: 70-80 procent av alla olyckor eller förlisningar beror på den mänskliga faktorn.

Vad anser i detta avseende kommissionen om förbudet mot tillträde till gemenskapens hamnar för fartyg vars sociala villkor inte uppfyller bland annat ILO:s konvention 147? Samma fråga gäller Parisavtalet, som borde ändras så att kontrollerna av de sociala villkoren ombord på fartygen kontrollerades systematiskt och effektivt.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(15 februari 2001)

Enligt rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995 om tillämpning av internationella normer för säkerhet på fartyg, förhindrande av förorening samt boende- och arbetsförhållanden ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar och framförs i medlemsstaternas territorialvatten (hamnstatskontroll)⁽¹⁾ skall uppfyllandet av bestämmelserna i ILO:s konvention 147 om miniminormer i handelsfartyg kontrolleras av inspektörerna för hamnstatskontrollen. Enbart en bristande efterlevnad av de sociala normerna leder inte till att ett fartyg inte tillåts anlöpa en gemenskapshamn. Däremot kan inspektörerna inom ramen för direktivet kvarhålla fartyg som inte uppfyller villkoren om en riskfri och god arbetsmiljö ombord.

Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/95/EG av den 13 december 1999 om tillsyn av efterlevnaden av bestämmelser om arbetstidens längd för sjömän ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar⁽²⁾ stärks denna kontroll, eftersom kontroller i gemenskapshamnarna av uppfyllandet av bestämmelserna i ILO:s konvention 180 och protokollet till konvention 147 om arbetsförhållanden och arbetstid ombord föreskrivs i direktivet. De brister som konstateras under sådana inspektioner (t.ex. om besättningen inte är tillräckligt utvilad) kan leda till kvarhållandet av fartyget.

Slutligen införlivas ändringarna av direktiv 95/21/EG regelbundet i Parisavtalet. Där Parisavtalet och direktiv 95/21/EG skiljer sig åt är medlemsstaterna skyldiga att uppfylla bestämmelserna i nämnda direktiv.

⁽¹⁾ EGT L 157, 7.7.1995.

⁽²⁾ EGT L 104, 20.1.2000.

(2001/C 187 E/093)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3928/00

från Bernard Poignant (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Sjömän som överges i Europeiska unionens hamnar

Bland de många åsidosättanden av sjömännens rättigheter som har påtalats de senaste åren, framgår det av vissa redares skandalösa övergivande av fartygsbesättningen och själva fartygen hur sjömännens livs- och arbetsvillkoren har försämrats.

Problemet behöver såväl internationella lösningar som ett erkännande från Europeiska unionens sida genom speciallagstiftning och samarbete mellan medlemsstaterna.

Borde inte Europeiska unionen upprätta vissa skyddsåtgärder för att förhindra att sjömän hamnar i extrema situationer?

Avser kommissionen att åtgärda dessa brister genom att föreslå lagstiftning som gör bestämmelserna i ILO:s konvention 163, rekommendation 173 om sjömäns välbefinnande samt konvention 166 om repatriering av sjömän tvingande?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(18 januari 2001)

Kommissionen erkänner att det är ett allvarligt problem att vissa redare överger sina fartyg och fartygsbesättningar, och att detta problem berör såväl internationell organ som gemenskapen.

Kommissionen följer med stort intresse hur frågan behandlas på internationell nivå inom den gemensamma expertgrupp som har inrättats med representanter från Internationella arbetsbyrån och Internationella sjöfartsorganisationen. Man får heller inte glömma att problemet med kvarlämnade besättningsmedlemmar är ett internationellt problem, och att detta inte kan lösas på gemenskapsnivå utan att ta hänsyn till frågans internationella dimension.

För att kunna förbättra levnadsförhållanden och arbetsvillkor ombord är det viktigt att medlemsstaterna på rätt sätt tillämpar Internationella arbetsbyråns konventioner när det gäller sjömäns välfärd till sjöss och repatriering. Det räcker emellertid inte att lösa problemet med kvarlämnade besättningsmedlemmar när de berörda fartygen inte för gemenskapsflagg.

Kommissionen har därför för avsikt att först analysera slutsatserna från den arbetsgrupp som nämns ovan innan den överväger möjligheten att ingripa på gemenskapsnivå.

(2001/C 187 E/094)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3929/00

från Béatrice Patrie (PSE) till kommissionen

(13 december 2000)

Ämne: Användning av jordbruksprodukter för andra ändamål än livsmedelsändamål

Den ökade användningen av förnyelsebara jordbruksprodukter för andra ändamål än livsmedelsändamål har en enorm potential för EU. Den skulle kunna göra det möjligt att på en gång minska våra utsläpp av koldioxid, att minska vårt oljeberoende och att minska gemenskapens underskott på vegetabiliskt protein. Framför allt skulle enorma kvantiteter förorenande produkter av mineraliskt ursprung kunna ersättas med produkter av vegetabiliskt ursprung (smörjmedel, lösningsmedel, bläck, biobränslen, pesticider osv.) som har fördelen att vara biologiskt nedbrytbara, ogiftiga och förnyelsebara.

Det skall konstateras att denna sektor förbigås i Agenda 2000. Om kommissionen redan har tagit några initiativ för att utveckla användningen av förnyelsebara resurser för andra ändamål än livsmedelsändamål, saknas likväl en global strategi och samordning mellan de olika generaldirektoraten.

Såväl regionkommittén, i sitt yttrande 2000/C226/06, som ett betydande antal näringsidkare och sociala aktörer inom sektorn för förnyelsebara resurser har nyligen begärt att kommissionen snarast skall inrätta en arbetsgrupp för "icke-livsmedelsändamål" inom sina tjänstegrenar, vilket skulle göra det möjligt att få ett strategiskt perspektiv på ämnet och att föra en sammanhängande politik.

Hur avser kommissionen att reagera på denna gemensamma framställan från regionkommittén och aktörerna inom den berörda sektorn? Avser kommissionen att inrätta sagda arbetsgrupp på kort eller medellång sikt? Utarbetas för närvarande lagstiftningsförslag inom behöriga tjänster avseende användning av produkter av vegetabiliskt ursprung för andra ändamål än livsmedelsändamål?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(7 februari 2001)

Kommissionen anser inte att det i dagsläget skulle vara lämpligt eller ändamålsenligt att tillsätta en speciell arbetsgrupp inom sektorn för icke-livsmedel. Inom ramen för Förenta nationernas konvention om klimatförändring fastställs det i Kyoto-protokollet, som undertecknades i december 1997, att utsläppsnivåerna av växthusgas fram till 2005 skall minska inom alla sektorer inom ekonomin. Kommissionen har förbundit sig att under perioden 2008–2012 minska utsläppen med 8 % jämfört med 1990.

För att kunna fullgöra sina åtaganden antog kommissionen ett europeiskt klimatförändringsprogram genom sitt meddelande om strategier och åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser⁽¹⁾. Kommissionen rekommenderade i detta meddelande att det skulle inrättas tematiska arbetsgrupper för alla prioriterade sektorer inom ekonomin. I detta sammanhang har man inrättat en speciell arbetsgrupp för jordbruksfrågor och en för problem inom skogsnäringen. Arbetsgrupperna består av representanter från samtliga berörda sektorer, dvs. bland annat från kommissionen, experter från medlemsstaterna, företrädare för industrin och för branschorganisationer. De arbetar med förnybara energikällor, och följaktligen också med annan användning av jordbruksprodukter än som livsmedel.

Målsättningen med dessa grupper är alltså att identifiera och utveckla de viktigaste inslagen i de olika gemenskapsstrategier som är nödvändiga för att genomföra Kyoto-protokollet. Resultaten i temaarbetsgrupperna kan komma att ligga till grund för konkreta förslag från kommissionen inom olika områden. De kan innebära justeringar eller ändringar av gemenskapslagstiftningen i syfte att minska växthusgaserna.

Genom inrättandet av en ständig grupp för förnybar energi (1999) skapade kommissionen en plattform för regelbundet informationsutbyte med industri, producenter och branschorganisationer.

Resultaten av Agenda 2000 innebär ytterligare ett viktigt steg mot en anpassning av priserna på jordbruksråvaror till prisnivån på världsmarknaden. På det här sättet erbjuds råvaror från jordbruket, särskilt spannmål och oljeväxter, till konkurrenskraftiga priser för annan användning än livsmedel, dvs. för energiproduktion.

Det är svårt att inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken komma längre på grund av nuvarande hinder, främst Världshandelsorganisationen (WTO) och budgeten. Även om användning av jordbruksråvaror som en förnybar resurs prioriteras inom energi- och miljöpolitiken, borde prisskillnaden mellan bearbetade jordbruksråvaror och konkurrerande fossila bränslen minskas genom skatteåtgärder som kommissionen redan föreslagit ("Skrivener-förslaget") och som också behandlas i grönboken "Mot en europeisk strategi för trygg energiförsörjning"⁽²⁾.

Genom Agenda 2000 fastställdes arealuttagsnivån inom jordbruket till 10 %. Enligt artikel 6.3 i rådets förordning (EG) nr 1251/1999 av den 17 maj 1999 om upprättande av ett stödssystem för producenter av vissa jordbruksgrödor⁽³⁾ får den uttagna arealen användas för produktion av material för framställning inom gemenskapen av produkter som inte primärt är avsedda som livsmedel eller foder utan att detta påverkar stödutbetalningar inom ramen för det stödssystemet, förutsatt att effektiva kontrollsystem används. Tillämpningsföreskrifterna för denna förordning fastställs genom kommissionens förordning (EG) nr 2461/1999⁽⁴⁾. Inom ramen för denna ordning har ungefär 20 %, upp till en miljon hektar, av den uttagna arealen använts. Industrin har kunnat utnyttja mycket fördelaktiga priser på jordbruksråvaror för att utveckla nya avsättningsmöjligheter.

Även gemenskapens stöd till landsbygdsutveckling uppmuntrar till annan användning av jordbruksprodukter än som livsmedel. Inom ramen för de planer för landsbygds utveckling för 2000–2006 som medlemsstaterna har utarbetat och lämnat in till kommissionen för godkännande, planeras stödåtgärder för användning av biomassa inom ramen för stöd till investeringar i jordbruksföretag, till bearbetning och saluföring av jordbruksprodukter och till utveckling av landsbygden.

Dessutom har kommissionen inom ramen för statliga stöd godkänt en del konkreta åtgärder (bl.a. skattemässiga och rättsliga) för att främja energibesparing och förnybar energi. Detta ingår i riktlinjerna för statligt stöd till miljöskydd.

⁽¹⁾ KOM(2000) 88 slutlig.

⁽²⁾ KOM(2000) 769 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽⁴⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2461/1999 av den 19 november 1999 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) 1251/1999 beträffande användningen av jordbruksmark som tagits ur bruk till produktion av råvaror för tillverkning inom gemenskapen av produkter som inte primärt är avsedda till livsmedel eller foder — EGT L 299, 20.11.1999.

(2001/C 187 E/095)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3937/00**från Wolfgang Ilgenfritz (NI) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Partistöd

Kommissionen har i det preliminära budgetförslaget för 2001 återigen tagit upp en särskild budgetpost för bidrag till europeiska politiska partier. Till budgetposten gjordes ett tillägg att det handlar om ett "pm" (symboliskt anslag) eftersom det tydligen på grund av att det inte finns någon rättslig grund, men också av andra orsaker, inte går att fastställa ett bestämt belopp.

Eftersom nationella partier för närvarande får mycket höga bidrag från det egna landets budget, ombeds kommissionen att svara på följande frågor:

1. Finns det redan beräkningar eller undersökningar som visar hur stora dessa budgetposter kan tänkas bli 2001?
2. Känner kommissionen till, eller skulle den redan nu kunna säga, när under 2001 de europeiska partierna kan räkna med dessa bidrag?
3. Kommer alla europeiska partier att få bidrag, eller finns det redan mer specifika krav, enligt vilka man kommer att välja ut de partier som skall erhålla bidrag? Har man kanske redan nu bestämt vilka partier som med säkerhet kommer att få bidrag? Finns det kanske redan nu listor på dessa partier?
4. Har nationella partier, i år eller under tidigare år, redan erhållit bidrag under andra budgetrubriker? Om så är fallet, vilka österrikiska partier har fått bidrag?
5. Är det möjligt att de budgetrubriker som finns i budgeten för bidrag till europeiska politiska partier inte heller 2001 får några medel, men att de nationella partierna erhåller medel från andra budgetrubriker nästa år?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

1. och 2. Som parlamentsledamoten mycket riktigt påpekar infördes en ny budgetpost av parlamentet i 2001 års budget (B3-500N). Anslaget är symboliskt, eftersom det ännu saknas rättslig grund.

Kommissionen har nu lagt fram ett förslag till förordning⁽¹⁾ om stadgar för och finansiering av europeiska politiska partier, på grundval av artikel 308 (tidigare artikel 235) i EG-fördraget. Innan förordningen kan träda i kraft måste parlamentet yttra sig och rådet enhälligt anta den.

3. Kommissionens förslag till förordning fastställer klara villkor för att ett parti skall kunna få stöd:
 - Partiet skall deponera stadgarna hos parlamentet.
 - Det skall i sina program och i sin verksamhet respektera de grundläggande principerna om demokrati, om iakttagande av de grundläggande rättigheterna och om rättsstaten.
 - Partiet eller dess avdelningar på nationell nivå skall företrädas av valda ledamöter i Europaparlamentet eller i nationella parlament eller regionala parlament i minst fem medlemsstater eller ha fått minst fem procent av rösterna i det senaste valet till Europaparlamentet i minst fem medlemsstater.
4. Som klart framgår av revisionsrättens rapport (nr 13/2000⁽²⁾), punkt 46) har vissa politiska grupper finansierat europeiska politiska partier både med pengar och in natura. Detta är en fråga för parlamentet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 898.

⁽²⁾ EGT C 181, 28.6.2000.

(2001/C 187 E/096)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3949/00**från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Miljökonsekvensbedömning

Med hänvisning till det svar som kommissionsledamoten Wallström gav för kommissionens räkning på min tidigare fråga (E-2683/00) ⁽¹⁾ om trafik med höghastighetståg i området kring Roms ringled, måste jag påpeka att jag inte anser svaret på punkt 2 vara övertygande. I artikel 6.2 i direktiv 85/337/EEG ⁽²⁾ anges nämligen att medlemsstaterna skall säkerställa att den berörda allmänheten ges tillfälle att yttra sig innan projektet påbörjas.

Det är tydligt att det är upp till var och en av Europeiska unionens medlemsstater att kontrollera tillämpningen av direktivet, men om en medlemsstat inte gör de kontroller som krävs, sker i praktiken en särbehandling av dess medborgare till följd av den bristande öppenheten i informationsarbetet och av att det blir omöjligt för medborgarna att få information och att delta i beslutsprocessen.

Följaktligen ombeds kommissionen besvara följande frågor:

1. Vilken institution är behörig att ingripa?
2. Vad sker på europeisk nivå?
3. Vilka är de relevanta direktiven?
4. Kan kommissionen ge ett allmänt utlåtande i denna fråga?

⁽¹⁾ EGT C 113 E, 18.4.2001, s. 149.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(22 februari 2001)

Kommissionen är ansvarig för att se till att gemenskapslagstiftningen tillämpas korrekt i alla medlemsstater.

Kommissionens befogenheter är begränsade till dem den tilldelas genom EG-fördraget. I artikel 211 (f.d. artikel 155) i EG-fördraget står följande: "För att säkerställa den gemensamma marknadens funktion och utveckling skall kommissionen övervaka tillämpningen av bestämmelserna i detta fördrag och av bestämmelser som antagits av institutionerna med stöd av fördraget". I artikel 226 (fd artikel 169) i EG-fördraget står vidare följande: "Om kommissionen anser att en medlemsstat har underlåtit att uppfylla en skyldighet enligt detta fördrag, skall kommissionen avge ett motiverat yttrande i ärendet efter att ha givit den berörda staten tillfälle att inkomma med sina synpunkter. Om den berörda staten inte rättar sig efter yttrandet inom den tid som angivits av kommissionen, får denna föra ärendet vidare till domstolen".

Vad gäller det enskilda fallet, har frågan om korrekt tillämpning av gemenskapslagstiftningen om miljökonsekvensbedömning när det gäller det projekt frågeställaren nämner redan behandlats av kommissionen under 1997/1998. Eftersom den föreliggande skriftliga frågan inte innehåller några nya relevanta uppgifter hänvisas frågeställaren till tidigare svar som kommissionen lämnat på hennes skriftliga fråga E-578/98 ⁽¹⁾ och på den skriftliga frågan E-2274/00 från Antonio Tajani ⁽²⁾.

I andra stycket i svaret på den skriftliga frågan E-2683/00 ⁽³⁾ från frågeställaren hänvisas det till frågan om bedömning av ersättning till personer som kan lida skada av projektet. Denna ekonomiska aspekt omfattas inte av gemenskapslagstiftningen om miljökonsekvensbedömning utan faller inom medlemsstaternas behörighet.

⁽¹⁾ EGT C 386, 17.12.1998.

⁽²⁾ EGT C 103 E, 3.4.2001, s. 104.

⁽³⁾ EGT C 113 E, 18.4.2001, s. 149.

(2001/C 187 E/097)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3953/00**från Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Decentraliseringsprocessen i Slovakien

I svaret på min skriftliga fråga E-1924/00 ⁽¹⁾ om decentralisering och regionalisering, meddelade kommissionen att kandidatländerna uppmanats att så snart som möjligt fastställa en provisorisk NUTS-indelning som återspeglar den administrativa strukturen.

Hur långt har Slovakien kommit i arbetet med att fastställa en sådan indelning? Hur långt har Slovakien kommit i decentraliseringsprocessen?

⁽¹⁾ EGT C 72 E, 6.3.2001, s. 150.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Slovariens regering antog ett dokument med principerna för decentralisering och modernisering av den offentliga förvaltningen i mars 2000. Syftet var att på institutionell nivå separera statsförvaltningen från både lokal- och regionalförvaltningen, som skall vara självstyrande.

Kommissionen uppmanar kandidatländerna, bl.a. i samband med förhandlingarna, att i nära samarbete med Eurostat utarbeta sina preliminära nomenklaturer enligt klassificeringen i gemenskapens nomenklatur för statistiska territoriella enheter (NUTS). NUTS-indelningen i kandidatländerna utarbetas utifrån samma principer som gäller för medlemsstaterna och vilka återfinns i kommissionens publikation "Regioner – Nomenklaturen för statistiska territoriella enheter – NUTS" ⁽¹⁾.

I Slovakien har en preliminär NUTS-indelning upprättats. Kommissionen är emellertid medveten om diskussionen om reformeringen av den offentliga förvaltningen i Slovakien. Reformen ser ut att även leda till ändrade administrativa gränser. Myndigheterna i Slovakien har informerat kommissionen om dessa planer.

Den planerade decentraliseringen inbegriper decentralisering av arbetsuppgifterna, budgetbefogenheter och politisk makt. Enligt det ovan nämnda principdokumentet skall det regionala och kommunala självstyret inbegripa behörighet på alla de områden där staten inte ensam är behörig eller där behörigheten delegerats, trots att det alltså är staten som har ansvaret. Regeringen har utarbetat ett paket med detaljerade lagar som skall antas eller ändras (till största delen i år) och en tidtabell för genomförande av reformen.

⁽¹⁾ ISBN 92-829-7575-0.

(2001/C 187 E/098)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3954/00**från Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) till kommissionen**

(13 december 2000)

Ämne: Minoritetsspråk i Slovakien

Enligt kommissionens yttrande från 1997 om Slovakiens ansökan om medlemskap i EU utgör de olika minoriteterna tillsammans mellan 18 och 23 procent av Slovakiens befolkning.

Enligt den befintliga lagen om minoritetsspråk måste en minoritet utgöra mer än 20 procent av befolkningen i den aktuella regionens administrativa huvudstad för att minoritetsspråket skall anses vara ett av de officiella språken. Anser kommissionen att de språkliga minoriteter som inte utgör 20 procent i den administrativa huvudstaden får diskrimineras?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

Kommissionen konstaterade i sina två senaste återkommande rapporter ⁽¹⁾ att det skett betydande framsteg i Slovakien vad gäller utveckling av en sund minoritetspolitik, framtagande av lämplig lagstiftning och inrättande av och stöd till relevanta institutioner.

Lagen om minoritetsspråk kan i detta sammanhang ses som ett viktigt steg framåt, genom vilket den nationella lagstiftningen bringas i överensstämmelse med internationella normer och särskilda rekommendationer från Organisationen för säkerhet och samarbete i Europa (OSSE), Europarådet och kommissionen. Kommissionen välkomnar även antagandet av den slovakiska handlingsplanen för förhindrande av alla former av diskriminering och den slovakiska regeringens initiativ att avfatta en särskild lag om icke-diskriminering.

Kommissionen har dock noterat en kvarstående klyfta mellan utformningen av en sund politik och det praktiska genomförandet av denna. I sin senaste återkommande rapport manade den Slovakien att förstärka sina ansträngningar att tillämpa lagstiftningen på olika områden, att anslå erforderliga budgetmedel och att ägna större uppmärksamhet åt skyddet av minoriteter på lokal nivå.

⁽¹⁾ KOM(2000) 711 slutlig, KOM(1999) 511 slutlig.

(2001/C 187 E/099)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3960/00

från Ioannis Averoff (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Tillämpning av direktiv 85/337/EEG, ändrat genom direktiv 97/11/EG – Länet Ioannina, Epirus

I Tzoumerka i Ioanninas sydöstra del, mellan byarna Kalarrytes, Syrrako och Matsouki, som är byggda i traditionell stil och som även 1975 av kulturdepartementet utnämndes till särskilt natursköna områden, har Tekniska vattenkraftsbolaget, ett dotterbolag till Terna AE, för avsikt att uppföra en anläggning med fyra vattenkraftverk med en totaleffekt om 19,6 megawatt och med en budget på 13 miljarder drachmer. Fullmäktige i de tre landsortskommunerna har enhälligt uttalat sitt motstånd mot bolagets planer.

Men trots de enhälliga besluten i kommunfullmäktige och utan något yttrande från länsfullmäktige, har det ansvariga departementet för miljö, utveckling och jordbruk gjort en bedömning av miljöförutsättningarna för byggnadsverket utan att ta hänsyn till att dessa organ anser att bygget är en överträdelse av både nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning.

Rådets direktiv 85/337/EEG ⁽¹⁾ om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt föreskriver uttryckligen i artikel 6.2 att den berörda allmänheten ges tillfälle att yttra sig innan projektet påbörjas. I artikel 8 i samma direktiv föreskrivs även uttryckligen att de uppgifter som inhämtats enligt artikel 5, 6 och 7 skall beaktas vid tillståndsgivningen.

Medlemsstaterna är förbundna att följa ovanstående bestämmelser.

1. Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att se till att detta direktiv tillämpas både i teorin och praktiken i Grekland, särskilt artikel 6 och 8, och vad har den för avsikt att göra när det gäller ovan nämnda överträdelse?
2. Om kommissionen redan har konstaterat att införlivandet av direktivet, som gjordes 1990 genom ministerbeslut 69269/5387/90, har skett på ett bristfälligt sätt, varför negligerar den detta i ett helt årtionde och på vilket stadium befinner sig införlivandet av direktiv 97/11/EG ⁽²⁾?

⁽¹⁾ EGT L 175, 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EGT L 73, 14.3.1997, s. 5.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(28 februari 2001)*

Kommissionen hade ingen information om det projekt frågeställaren kritiserar. Med frågeställarens information som bas kommer kommissionen att vända sig till de grekiska myndigheterna för att begära upplysningar om den bedömning av inverkan som gjorts för projektet i fråga.

Beträffande överträdelseförfaranden mot Grekland vände sig kommissionen den 11 oktober 2000 till domstolen, eftersom den hade konstaterat att Grekland inte hade vidtagit åtgärder för införlivande av direktiv 97/11/EG⁽¹⁾, (mål C-2000/374). Dessutom inledde kommissionen ett överträdelseförfarande 1993, eftersom den ansåg att Greklands nationella åtgärder för införlivande av direktiv 85/337/EEG⁽²⁾ i Grekland inte var förenliga med direktivet. Kommissionen fick emellertid se över klagomålen eftersom de grekiska myndigheterna förbättrade genomförandet av direktivet under nittio-talet. Utifrån denna nya bedömning konstaterade kommissionen att vissa delar av den grekiska lagstiftningen fortfarande inte var förenliga med vissa bestämmelser i direktivet och den beslutade därför att hänskjuta ärendet till domstolen.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 om ändring av direktiv 85/337/EEG om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 73, 14.3.1997.

⁽²⁾ Rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt, EGT L 175, 5.7.1985.

(2001/C 187 E/100)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3967/00**från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen***(20 december 2000)*

Ämne: Miljöförstöring i naturreservatet Hondo i Alicante i Spanien

Naturreservatet Hondo ("Parque Natural del Hondo") är ett våtmarksområde i provinsen Alicante i Spanien. Detta område, som åtnjuter skydd enligt Ramsarkonventionen om våtmarker, har tagits med i nätverket Natura 2000 enligt direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ och har förklarats för ett särskilt fågelskyddsområde enligt direktiv 79/409/EEG⁽²⁾.

Trots dessa skyddsåtgärder har området drabbats svårt av att jorden och vattnet där förorenats. Under de senaste åren, framför allt sedan 1997, har tusentals fåglar som tillhör fridlysta arter dött, bland dem exemplar av Marmaronetta angustirostris och Oxyura leucocephala (1 545 stycken under 1999) som en följd av att det svårt förorenade vattnet från floden Segura rinner ut i reservatet Hondo. Vattnet i floden Segura innehåller för närvarande synnerligen höga halter av tungmetaller – bly, krom och kadmium – liksom också farliga nivåer av insektsgifter, växtgifter och andra patogena mikroorganismer, enligt oberoende utredningar som nyligen utförts av Miguel Hernández-universitetet (i Alicante) och universitetet i Murcia⁽³⁾.

Till dags dato har ytterst litet gjorts av de lokala och regionala myndigheterna för att råda bot på denna situation och förhindra att djurlivet i reservatet förstörs.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att se till att fågeldirektivet och livsmiljödirektivet efterlevs för att skyddet av miljön och av växt- och djurlivet i naturreservatet Hondo skall kunna tryggas?

Kan kommissionen bekräfta att det behöriga regionstyret, "Generalitat Valenciana" redan fått stöd från EU för skyddet av naturreservatet Hondo? Om så är fallet: från vilket europeiskt program eller vilken fond? Har kommissionen utrett om stödet använts som sig bör? Om stödet inte använts på vederbörligt sätt, ämnar kommissionen då anmoda om ekonomisk ersättning?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ Jfr Universitas Miguel Hernández, División de edafología y química agrícola, Informe sobre la contaminación del río Segura, 22 mars 1999; Universidad de Murcia, Departamento de ecología e hidrología, Informe sobre la contaminación de las aguas del río Segura (Vega Baja), 19 juli 2000.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(1 mars 2001)

Det aktuella området El Hondo har klassificerats som särskilt skyddsområde för fåglar enligt rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar. Dessutom är det ett område av gemenskapsintresse enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter.

I området finns 70 % av Europas bestånd av Marmaronetta angustirrostris. I miljöskyddssyfte samfinansierar kommissionen två projekt inom ramen för Life-Natur i området. Det första avser den första och andra fasen av åtgärdsprogrammet för bevarande av El Hondo och Pego-Olivia, och det ekonomiska bidraget uppgår till 4,164 miljoner euro, vilket motsvarar 75 % av den totala kostnaden. Det andra projektet omfattar åtgärder för bevarande av Marmaronetta angustirrostris, och gemenskapens stöd uppgår där till 297 435 euro, vilket motsvarar 50 % av den totala kostnaden.

Syftet med sistnämnda projekt är att säkerställa bevarandet av denna art i Valencia, och särskilt i El Hondo, som är den viktigaste platsen i gemenskapen för denna art.

Den månatliga övervakningen av området innebär att den mänskliga verksamheten (jakt, fiske, turism) bör kunna anpassas för att de aktuella arterna skall kunna bevaras.

Egendomen El Rincón, som köptes inom ramen för det första Life-projektet, har restaurerats och bör kunna bli en betydelsefull plats för det långsiktiga bevarandet av de arter som finns i området. Eftersom denna egendom kommer att skötas av administrationen (jaktförbud, begränsat tillträde) och de färskvattenresurser finns som krävs för vattennivåerna skall kunna förvaltas på ett lämpligt sätt, är det mycket troligt att den i framtiden kommer att bli en av de viktigaste platserna i det särskilda skyddsområdet för fortplantningen när det gäller arterna Marmaronetta angustirrostris och Oxyura leucocephala.

Administrationen i Valencia har dessutom i El Hondo vidtagit åtgärder för att förvalta det särskilda skyddsområdet (av vilka vissa samfinansierats via projekt inom ramen för Life-Natur), som inneburit att antalet häckande par av båda arterna ökat kraftigt under de senaste åren. När det gäller till exempel Marmaronetta angustirrostris har antalet ökat från 46 par 1996 till 91 par under 1997 och till 164 par 1998. Uppgifterna för 1999 visar att dock att fortplantningen då minskade något på grund av den dåliga vattenkvaliteten i dessa våtmarker.

De åtgärder som vidtagits av områdesförvaltaren (jaktförbud inom en stor del av området, köp av mark för att återskapa livsmiljöer, övervakning etc.) har gjort att beståndet av Marmaronetta angustirrostris kunnat öka mycket kraftigt.

När det gäller vattnet och problemen med arternas mortalitet stämmer det att det under de senaste åren brutit ut två epidemier som förmodligen orsakats av den dåliga vattenkvaliteten i området. Man får inte glömma bort att det handlar om en lagun som används för att lagra vatten för konstbevattning från floden Seguras mynning och detta vatten är av mycket dålig kvalitet. En förutsättning för att problemet skall kunna lösas är att det finns tillgång till annat vatten av bättre kvalitet. Eftersom det råder stor vattenbrist i flodområdet verkar det mycket osannolikt att man inom den närmaste framtiden skulle hitta en lösning på detta problem.

I båda fallen har de myndigheter som ansvarar för förvaltningen av de särskilda skyddsområdena vidtagit alla åtgärder de kan för att mildra epidemiernas effekter (samlat in och bränt djurkroppar, genomfört analyser och övervakat bestånd etc.).

Hittills har projekten fungerat väl och stödmottagaren har visat sig mycket intresserad av att slutföra arbetet.

På ett mer allmänt plan måste det dessutom påpekas att kommissionen den 24 november 2000 godkände ett nationellt program för landsbygdsutveckling med kompletterande åtgärder. Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket skall betala 2,223 miljoner euro till detta program, som skall genomföras på nationellt plan och som främst omfattar miljöåtgärder inom jordbruket för beviljande av stöd till jordbrukare som bedriver ett särskilt miljövänligt jordbruk. Det rör sig bland annat om åtgärder för att

minska användningen av bekämpningsmedel och konstgödsel, extensifiering av grödor för att skydda växt- och djurliv och arealuttag för att upprätta särskilda områden, som kan bidra till ett förbättrat miljöskydd, framför allt i regionen Valencia, som parlamentsledamoten tar upp.

(2001/C 187 E/101)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3968/00
från Malcolm Harbour (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Skattepolitiska incitament för energisnåla bilar

En ny generation miljövänliga fordon med hybridteknik håller nu på att komma ut i handeln. Kan kommissionen bekräfta att det står medlemsstaterna fritt att ha lägre mervärdeskatt på sådana fordon eller erbjuda andra skattepolitiska incitament för att sporra konsumenterna att köpa dessa fordon, eftersom de till en början är dyrare än vanliga bilar?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Enligt gällande lagstiftning om mervärdeskatt är det inte tillåtet att tillämpa en nedsatt skattesats för de fordon som nämns i frågan. Tillämpningen av nedsatt skattesats är begränsad till de varor som uttryckligen nämns i direktivet, och de berörda fordonen ingår inte bland dessa. Inom ramen för den nya strategin på mervärdeskatteområdet⁽¹⁾ planeras emellertid en översyn och rationalisering på medellång sikt av reglerna och undantagen när det gäller fastställande av nedsatta mervärdeskattesatser. I detta sammanhang kommer man att särskilt uppmärksamma frågan om nedsättning av mervärdeskattesatserna som medel i genomförandet av gemenskapspolitiken på olika områden (denna möjlighet skulle till exempel kunna utnyttjas för att befrämja miljöskydd, främja sysselsättningen, osv.).

Vissa medlemsstater tillämpar skattelättnader i form av differentierade registreringsavgifter eller vägtrafikskatter för den nya generationen miljövänliga fordon. De nationella bestämmelserna måste naturligtvis vara förenliga med EG-fördragets bestämmelser, särskilt principen om icke-diskriminering. I gemenskapslagstiftningen⁽²⁾ om utsläppsnormer för olika typer av motorfordon (personbilar, tunga lastbilar) anges under vilka omständigheter medlemsstaterna får bevilja skatteincitament för mera miljövänliga fordon och för fordon som i förväg uppfyller framtida obligatoriska utsläppsnormer. I direktivet (EG) 1999/96 införs också begreppet "miljövänligare fordon" (s.k. EEV-fordon) i syfte att främja teknik som går utöver framtida obligatoriska normer. Kommissionen undersöker för närvarande möjligheten att utvidga tillämpningsområdet för bestämmelserna om EEV-fordon, alternativt att utarbeta motsvarande bestämmelser för personbilar.

Kommissionen är medveten om frågans betydelse och kommer före årets utgång att lägga fram ett meddelande om beskattningen av motorfordon i gemenskapen. Avsikten att därigenom sätta i gång en debatt om åtgärder som kan övervägas nationellt och på gemenskapsnivå, med beaktande av gemenskapens åtaganden och mål på olika områden, däribland miljöområdet.

⁽¹⁾ KOM(2000) 348 slutlig (meddelandet har inte offentliggjorts men är tillgängligt på följande webbplats:http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/french/publications/official_doc/com/com_fr.htm).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 98/69/EG av den 13 oktober 1998 om åtgärder mot luftförorening genom avgaser från motorfordon och om ändring av rådets direktiv 70/220/EEG (EGT L 350, 28.12.1998) samt Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/96/EG av den 13 december 1999 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om åtgärder mot utsläpp av gas- och partikelformiga föroreningar från motorer med kompressions-tändning som används i fordon samt mot utsläpp av gasformiga föroreningar från motorer med gnisttändning drivna med naturgas eller motorgas (LPG) vilka används i fordon och om ändring av rådets direktiv 88/77/EEG (EGT L 44, 16.2.2000).

(2001/C 187 E/102)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3971/00**från Chris Davies (ELDR) till kommissionen***(20 december 2000)**Ämne:* Transporter av levande husdjur

På tal om hur kommissionen övervakar efterlevnaden av den lagstiftning som avser att trygga välbefinnandet hos husdjur som transporteras inom EU, kan kommissionen för vart och ett av de senaste fem åren ange:

1. a) vilket budgetbelopp kommissionen äskat för att bekosta inspektörernas arbete för att trygga efterlevnaden av lagstiftningen?
b) vilket belopp kommissionen faktiskt lagt ut på inspektionerna?
2. huruvida kommissionen avser äska ytterligare anslag för att kunna intensifiera sin verksamhet på detta område?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(26 mars 2001)*

Kommissionen kontrollerar efterlevnaden av gemenskapslagstiftningen avseende skydd av djurs välbefinnande under transport inom EU genom inspektioner som utförs av inspektörer från Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor (FVO). FVO är ett direktorat som lyder under generaldirektoratet för hälsa och konsumentskydd.

Kommissionen har ingen specifik budget för att finansiera inspektörernas kontroll av att gemenskapslagstiftningen efterlevs i samband med transport av levande boskap. Inspektionerna finansieras med hjälp av kommissionens budget och de omfattar personalens löner samt resekostnadsersättning och traktamenten till inspektörer och medlemsstaternas experter som deltar i inspektionerna.

För närvarande utför fyra inspektörer från FVO utslutande inspektioner av djurs välbefinnande, även under transport. Djurskydd ingår i FVO:s allmänna kontrollverksamhet. Vid FVO:s inspektioner av gemenskapens gränskontrollstationer beaktas aspekter som till exempel bemanning samt lokaler och utrustning som används för att undersöka djuren och fastställa om de är i ett sådant tillstånd att de kan importeras. Vid dessa inspektionsbesök kontrolleras också färdplanen. Vid inspektioner av slakterier beaktas inte bara folkhälsofrågor, utan även olika aspekter på djurens välbefinnande under transport. Det är därför omöjligt att skilja kostnader för inspektioner som rör djurskydd från andra uppdrag.

Totalt tio inspektionsbesök speciellt inriktade på djurskydd utfördes under år 2000, jämfört med sju med samma inriktning under 1999. Vid sex av besöken år 2000 utfördes kontroller av djurtransport. Dessutom utförde FVO två inspektioner i december 2000 som gällde användningen av kontroller av exportbidrag för levande nötkreatur och efterlevnaden av bestämmelserna om djurtransport.

Med hänsyn till FVO:s omfattande ansvarsområde, med särskild betoning på livsmedelssäkerhet och djurhälsa, har man för närvarande ingen avsikt att ytterligare öka dess resurser på djurskyddsområdet. Ytterligare ökning är endast möjlig om motsvarande nedskärningar görs inom andra prioriterade områden.

Enligt budgetpost B1-331 "andra åtgärder inom veterinärområdet, för djurens välbefinnande och folkhälsa", planerar man dessutom att avsätta ungefär 700 000 euro för åtgärder på djurskyddsområdet under 2001. Av detta belopp är 400 000 euro avsett för studier med anknytning till skydd av djur under

transport, medan 300 000 euro skall avsättas för en socioekonomisk studie som grundar sig på bestämmelserna i rådets direktiv 1999/74/EG av den 19 juli 1999 om skyddet av värphöns⁽¹⁾. Före 2001 gjordes inga särskilda åtaganden med anknytning till djurskydd (dvs. projekt eller studier) i enlighet med denna budgetpost eller med tidigare budgetposter.

⁽¹⁾ EGT L 203, 3.8.1999.

(2001/C187E/103)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3977/00
från Bartho Pronk (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Minimialdersgräns för den yrkesaktiva befolkningen

I förordning (EG) nr 1897/2000⁽¹⁾ avseende den operationella definitionen av arbetslöshet avgränsas den yrkesaktiva befolkningen som personer inom åldersgruppen 15–64 år.

I de flesta medlemsstaterna av Europeiska unionen är ungdomar läropliktiga tills de uppnår 16 års ålder.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta ge besked om:

1. Vad som är bakgrunden till att ungdomar på 15 år inräknas i den yrkesaktiva befolkningen fastän de i flertalet av EU:s medlemsstater vid denna ålder fortfarande är läropliktiga?
2. I vilka medlemsstater upphör läroplikten redan vid 15 års ålder?

⁽¹⁾ EGT L 228, 8.9.2000, s. 18.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

1. Den nedre åldersgränsen på 15 år när det gäller att definiera arbetskraften är erkänd standard enligt internationella rekommendationer från ILO.

Det är viktigt att arbetslöshet och sysselsättning mäts på ett enhetligt sätt, bland annat för att detta underlättar internationella jämförelser. Att ändra den nedre åldersgränsen i definitionen av arbetskraften till den ålder då skolplikten upphör skulle därför innebära vissa nackdelar. I en del medlemsstater – särskilt de som har ett välutvecklat system för arbetsplatsbaserad grundläggande yrkesutbildning (kombinationssystem) – kan det till exempel vara svårt att dra gränsen mellan obligatorisk skolgång och arbete.

Kommissionen är medveten om situationen när det gäller utbildningssystem och obligatorisk skolgång och om att ungdomar tenderar att utbilda sig allt längre. Ett problem i samband med den kunskapsbaserade ekonomin och det kunskapsbaserade samhället är att sysselsättningsmålen för gemenskapen inte får strida mot behovet att se till att ungdomar uppnår en viss utbildningsnivå utöver den obligatoriska skolgången.

2. I Sverige och Österrike definieras den obligatoriska skolgången inte med en åldersgräns utan som ett visst antal år under vilka eleven ska följa skolundervisningen. Om man vet vid vilken ålder barn börjar skolan, kan man dock i dessa fall beräkna vid vilken genomsnittlig ålder eleverna bör ha avslutat sin obligatoriska skolgång.

Enligt de mest aktuella uppgifter kommissionen har till sitt förfogande (för 1999–2000) genom Eurydice-nätverket för information om utbildning i Europa upphör skolplikten fortfarande vid 15 års ålder i Grekland, Irland, Italien (nyligen införd ändring), Luxemburg, Österrike och Portugal.

(2001/C 187 E/104)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3979/00
från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Deponibyget i västra Portugal

MPI, som är en medborgarrörelse för information om deponibyget i västra Portugal, med kontor i kommunalrådets byggnad i Vilar i kommunen Cadaval (Portugal), har via Generaldirektoratet för regionalpolitik lagt fram ett klagomål för Europeiska kommissionen. Klagomålet gäller förfarandet för val av plats för nämnda deponibyge. Deponin kommer att placeras i ett område där grundvatten bildas för akvifersystemet Torre Vedras, vilket kommer att utgöra en fara för närliggande grundvattenresurser.

Specialister har hävdad, vilket jag även själv kunnat konstatera under ett besök som jag nyligen företog på den utvalda platsen, att det i själva verket finns alternativa platser i närheten. Dessa alternativa platser skulle inte ge upphov till samma miljömässiga, sociala och ekonomiska kostnader som den utvalda platsen där byggnadsarbetena redan har inletts och som gränsar till ett litet bosättningsområde.

Det kan konstateras att ingen allmän debatt har förts om denna fråga och att ingen miljökonsekvensbeskrivning har utarbetats på förhand. Kommunfullmäktige i Cadaval har dessutom motsatt sig valet av denna plats.

Mot denna bakgrund ställer jag kommissionen följande frågor:

1. Vad anser Europeiska kommissionen om det klagomål som medborgarrörelsen för information om deponin i västra Portugal lagt fram?
2. Vilka åtgärder kommer man att vidta för att garantera att gemenskapsfinansieringen verkställs först efter att det bevisats att den plats som valts för nämnda deponibyge är den som orsakar de lägsta kostnaderna och konsekvenserna med tanke på miljön och samhället?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 februari 2001)

Frågeställaren hänvisas till kommissionens svar på den skriftliga frågan P-3498/00 från Jorge Moreira Da Silva (1).

Kommissionen kan emellertid tillägga att de portugisiska myndigheterna precis har svarat på kommissionens brev. Som bilaga till detta svar har de portugisiska myndigheterna bifogat kopior på alla de undersökningar som gjorts på deras initiativ för att analysera projektets eventuella inverkan på olika miljöparametrar.

Kommissionen har dessutom haft informella kontakter med företrädaren för klaganden och de portugisiska myndigheterna för att försöka utröna vilka följdverkningar projektet kan få, särskilt för skyddet av vattentäkter och av människors hälsa.

Kommissionen kan slutligen upplysa frågeställaren om att den för tillfället undersöker alla fakta den har för att kunna fatta beslut i frågan så snart som möjligt.

Kommissionen förbehåller sig rätten att begära att de nationella myndigheterna återbetalar eventuella stödbelopp om gemenskapslagstiftningen inte har följts.

(1) EGT C 163 E, 6.6.2001, s. 141.

(2001/C 187 E/105)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3980/00
från Ursula Schleicher (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Jämförelse av kontrollanters och inspektörers arbetsuppgifter och yrkesutbildning på hälsovårdsområdet i Europa

Införandet och kontrollen av europeiska och nationella bestämmelser är en särskilt viktig faktor när det gäller målet med ett konsumentskydd i samtliga europeiska länder, vilket inte minst återigen har visat sig i samband med de ofattbara händelserna kring BSE. Utbildning av de som på plats ansvarar för att kontrollerna som t.ex. provtagning och liknande utförs spelar en viktig roll i sammanhanget.

Så vitt jag vet finns det stora skillnader mellan dessa yrkesbeskrivningar i de olika medlemsstaterna i EU. Vilka är det som i de enskilda EU-medlemsstaterna ansvarar för kontroll och provtagning på plats, t.ex. när det gäller:

- badvattendirektivet,
- direktivet om dricksvatten,
- livsmedelstiftningens hygienregler?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Principerna för offentlig kontroll av livsmedel anges i ett antal direktiv. Rent generellt gäller rådets direktiv 89/397/EEG av den 14 juni 1989 om offentlig kontroll av livsmedel⁽¹⁾ och rådets direktiv 93/99/EEG av den 29 oktober 1993 om ytterligare åtgärder för offentlig kontroll av livsmedel⁽²⁾. Grundprincipen i dessa direktiv lyder som följer: "Medlemsstaterna skall se till att behöriga myndigheter har, eller har tillgång till, tillräckligt stor, väl kvalificerad och erfaren personal, särskilt inom områden som kemi, livsmedelskemi, veterinärmedicin, medicin, livsmedelsmikrobiologi, livsmedelshygien, livsmedelsteknik och lagstiftning, så att kontrollerna kan utföras på ett adekvat sätt."

Livsmedel av animaliskt ursprung, t.ex. kött, mjölk, mejeriprodukter och fiskeprodukter, skall kontrolleras av den myndighet i medlemsstaten som har ansvar för att utföra veterinärkontroller eller av den myndighet som ansvaret delegerats till. I synnerhet skall kött kontrolleras både före och efter slakt av veterinärer, möjligen med hjälp av kvalificerade medhjälpare. När det gäller yrket veterinär gäller direktiv 78/1026/EEG⁽³⁾: minimisamordning av utbildningen, vilket möjliggör automatiskt erkännande av veterinärers examensbevis utan att deras verksamhetsområde behöver anges.

De flesta andra yrken omfattas av den generella ordningen för erkännande av examensbevis i enlighet med direktiven 89/48/EEG och 92/51/EEG⁽⁴⁾. Enligt direktiven får medlemsstaterna ställa egna krav och kräva att utlänningar kompenserar betydande skillnader i utbildning genom ett lämplighetstest eller en praktikperiod.

Kommissionen har för avsikt, vilket den tillkännagav i vitboken om livsmedelssäkerhet⁽⁵⁾, att lägga fram ett förslag till parlamentet och rådet om offentliga foder- och livsmedelskontroller.

I förslaget kommer kommissionen att skissera en gemenskapsram för offentliga kontroller av alla säkerhetsaspekter inom foder- och livsmedelskedjorna enligt följande:

- Sammanställa och komplettera befintliga regler för nationella kontroller och inspektioner i gemenskapen, vid gemenskapens yttre gränser och i tredje land.
- Integrera befintliga system för övervakning så att ett heltäckande och effektivt system för livsmedels-säkerhet från gård till matbord inrättas.

- Införa en ram för beslut om årliga program för foder- och livsmedelskontroller.
- Sammanställa befintliga regler om ömsesidigt bistånd och förvaltningssamarbete.

Förslaget skall också omfatta operativa kriterier för de myndigheter som utför offentliga kontroller. Förslaget kommer därför att innebära en förbättring jämfört med tidigare direktiv, eftersom kvalifikationerna för de myndigheter som utför foder- och livsmedelskontroller fastställs.

När det gäller dricksvatten anges i 1998 års dricksvattendirektiv⁽⁶⁾ kvalitetskrav för dricksvatten och övervakning samt på metoderna för att analysera dricksvattnets kvalitet. Av särskild vikt i detta sammanhang är bestämmelserna om analytisk kvalitetskontroll. De laboratorier där prov analyseras måste ha system för analytisk kvalitetskontroll som kontrolleras av en person eller organisation som godkänts av ansvarig myndighet. Medlemsstaterna har bindande skyldighet att genomföra dessa bestämmelser, samtidigt som de får välja hur det skall organiseras (centralt, regionalt eller lokalt). Man kan alltså säga att direktivet innehåller de mål som skall uppnås, men medlemsstaterna får själva välja hur de skall uppnå dem.

När det gäller badvatten har 1976 års badvattendirektiv⁽⁷⁾ lett till avsevärda förbättringar i badvattnets kvalitet. Det är dock numera föråldrat både vad beträffar vetenskap och teknik och vad det organisatoriska beträffar. B.l.a. är bestämmelserna om provtagning och kvalitetssäkring vaga.

Därför har kommissionen inlett en grundlig översyn längs samma spår som det nyligen antagna vattenramdirektivet⁽⁸⁾, dvs. meddelande – samråd med de berörda parterna – konferens – lagförslag. Som ett första steg antog kommissionen den 21 december 2000 ett meddelande till parlamentet och rådet: "Utarbetande av en ny badvattenpolitik"⁽⁹⁾

Huvuddragen i ett nytt direktiv blir rättsligt bindande kvalitetsvärden som syftar till ett starkt skydd, överensstämmelse med det nya vattenramdirektivet, information till allmänheten och allmänhetens medverkan samt kvalitetsstyrning och kvalitetssäkring till stöd för dessa mål.

(¹) EGT L 186, 30.6.1989.

(²) EGT L 290, 24.11.1993.

(³) EGT L 362, 23.12.1978.

(⁴) EGT L 19, 24.1.1989 och EGT L 209, 24.7.1992.

(⁵) KOM(1999) 719 slutlig.

(⁶) Rådets direktiv 98/83/EG av den 3 november 1998 om kvaliteten på dricksvatten, EGT L 330, 5.12.1998.

(⁷) Rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten, EGT L 31, 5.2.1976.

(⁸) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område, EGT L 327, 22.12.2000.

(⁹) KOM(2000) 860 slutlig.

(2001/C 187 E/106)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3982/00

från Carlos Carnero González (PSE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Huruvida det vore lämpligt att ha kontakter i informativt syfte mellan kommissionen och FN:s representant för Ekvatorialguinea

Frågeställaren har haft tillfälle att den 23 november sammanträda i Madrid med Gustavo Gallón Giraldo, Förenta Nationernas representant för Ekvatorialguinea.

Även om det förefaller otroligt, befann sig G. Giraldo i Madrid på grund av att Ekvatorialguineas regering inte givit honom tillstånd att besöka landet för att uppfylla sina tjänsteförpliktelser.

Förenta Nationernas representant håller just på att utarbeta sin nästa rapport om situationen i Ekvatorialguinea inför mötet nästa vår i FN:s utskott för mänskliga rättigheter.

Anser inte kommissionen att det skulle vara lämpligt att upprätta officiella och regelbundna kontakter med FN:s representant för Ekvatorialguinea?

Föreligger redan sådana kontakter, och om så inte är fallet, kommer de att inledas i framtiden?

Anser kommissionen att information och synpunkter kan utbytas ömsesidigt med G. Giraldo om situationen för de demokratiska principerna och de mänskliga rättigheterna i det landet?

Vore det inte av intresse att formellt inbjuda honom till Bryssel för att bidra med ytterligare information utöver EU:s intryck av mötet mellan Romano Prodi och Teodoro Obiang?

Avser kommissionen att begära att regeringen i Malabo skall förklara varför den inte beviljat ovannämnda inresetillstånd?

Föreligger redan en rapport från unionens besök i Ekvatorialguinea i höstas?

Svar från Poul Nielson på kommissionens vägnar

(21 februari 2001)

Kommissionen står redan regelbundet i kontakt med Förenta nationernas kommissariat för de mänskliga rättigheterna, som sköter sekretariatsfunktionen för den särskilda representant som FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna utsett för Ekvatorialguinea, Gustavo Gallón Giraldo. Denna ständiga dialog möjliggör ett ömsesidigt informationsutbyte.

Kommissionen deltar i och understöder de ståndpunkter som FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och den särskilda representanten intar när det gäller situationen i Ekvatorialguinea. Kommissionen har kraftfullt yrkat på att Ekvatorialguineas regering förbinder sig att följa deras rekommendationer.

I det pressmeddelande som utfärdades till följd av mötet mellan kommissionens ordförande och president Obiang sades det uttryckligen att en översyn av situationen i Ekvatorialguinea planeras om ett år och att det är speciellt önskvärt att den särskilda representanten för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna och de särskilda rapportörerna deltar i den.

Kommissionen har redan översänt all information den förfogar över till den särskilda representanten och även skriftligen besvarat hans brev av den 2 oktober 2000 rörande kommissionens verksamhet i Ekvatorialguinea på människorättsområdet.

Kommissionen har i ett brev till Ekvatorialguineas president av den 14 september 2000 understrukt hur viktigt den särskilda representantens och de andra tematiska rapportörernas uppdrag är.

Sedan kommissionen fått kännedom om att Ekvatorialguineas regering under år 2000 inte upprepat sin inbjudan till den särskilda representanten för FN:s kommission för de mänskliga rättigheterna att besöka landet, sändes den 15 december 2000 ett brev till Ekvatorialguineas ambassad i vilket kommissionen uttrycker sin oro över detta förhållande.

Rapporterna från de tre parter som deltog i gemenskapens och interparlamentariska unionens uppdrag i september-oktober 2000 finns nu tillgängliga. Den slutliga sammanställningen, som skall leda fram till ett finansieringsförslag, har dock ännu inte färdigställts.

(2001/C 187 E/107)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3986/00
från Giovanni Pittella (PSE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Användning av EU-medel enligt lag 488

Med beaktande av att:

- Företaget Manguro i Parma har med åberopande av lag 488, som reglerar användningen av EU-medel, lämnat in 452 finansieringsansökningar för projekt som förefaller i det närmaste identiska (samma ansvarig, samma kapital och samma projektbeskrivning).
- Detta har skapat stor oro bland allmänheten och allt fler kräver klargöranden från myndigheter, fackföreningar, ekonomiska aktörer och politiker.
- Om de beskrivna projekten godkänns, skulle en mycket stor del av de medel som avsatts med stöd av lag 488 (industrisektorn) gå till dessa projekt.
- Samma sak skulle kunna hända när det blir dags att ansöka om finansiering enligt samma lag för turismsektorn, men det är allas gemensamma vilja att inte göra samma fel en gång till.
- För bara några dagar sedan var det precis 20 år sedan den stora jordbävningen 1980, vilket ger anledning att minnas goda erfarenheter av återuppbyggnad och utveckling, men även vissa företagens erfarenheter av konkurs och bedrägerier.

Kan kommissionen säga om den har för avsikt att kontrollera den beskrivna situationen och om det visar sig nödvändigt fatta lämpliga beslut?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Det italienska industriministeriet, som är ansvarig myndighet för förvaltningen av programmet "Sviluppo imprenditoriale locale" under perioden 2000–2006, har lämnat följande information till kommissionen.

Den 31 oktober 2000, slutdatum för inlämning av ansökningar för 2000, hade 12 400 ansökningar lämnats in, varav 452 hade administrerats av konsultföretaget Manguro. Ansökningarna gällde investeringsprogram som hade lagts fram av 242 företag som representerade många olika produktionssektorer. Vissa parametrar var dock gemensamma, bland annat stödnivån, utgiftssumman, antalet arbetstillfällen som skulle skapas, omsättningen och tidsplanen för genomförande. Dessutom hade alla 242 företagen huvudkontor i Emilia Romagna, samma administratör och ett blygsamt aktiekapital. Företagen var också till stor del inaktiva och saknade anställda.

Handläggningen av ärendena påbörjades i november 2000. För att de bästa programmen skall kunna väljas ut är handläggningen av ärendena noggrant reglerad och skall bland annat omfatta en grundlig genomgång av formella, tekniska, ekonomiska och finansiella aspekter av investeringsprogrammen. Den italienska lagen nr 488/92 tillåter inte att vissa ansökningar utesluts, men varje ansökan utvärderas mycket omsorgsfullt, särskilt när det gäller företagets tillförlitlighet, det föreslagna programmets tekniska och ekonomiska relevans, finansieringsplanens kvalitet och avsättningsmöjligheterna på marknaden.

I slutet av den tre månader långa handläggningstiden utfärdar de ansvariga bankerna slutliga omdömen, positiva eller negativa. På grundval av omdömena kan sedan mer konkreta utvärderingar göras av de olika investeringsprogrammen. De gällande bestämmelserna innehåller de element som krävs för att de ansvariga bankerna skall kunna göra en stringent utvärdering. Stringensen gäller alla inlämnade ansökningar, även de som administreras av företaget Manguro och som på grund av ovan angivna faktorer kommer att gås igenom med den uppmärksamhet situationen kräver.

Kommissionen kommer att följa ärendet noga och begära information från de italienska myndigheterna om resultaten av handläggningen.

(2001/C 187 E/108)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3987/00
från Jan Mulder (ELDR) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: BSE-krisens konsekvenser för kalvköttssektorn

Den nya BSE-krisen har på nytt skapat stora problem på nötköttsmarknaden inom EU. Också sektorn för kalvkött har allvarligt drabbats av dessa problem. De nederländska kalvköttsproducenterna — som i hög grad är beroende av export inom EU — har fått uppleva att exporten gått tillbaka med över 30 procent. Till följd av detta kan endast en begränsad del av de slaktmogna gödkalvarna erbjudas till slakt. Inom uppfödningen av gödkalvar är detta i längden en ohållbar situation, också med tanke på djurens välbefinnande. Därför måste det på kort sikt skapas alternativa avsättningsmöjligheter så att det åter skall bli möjligt att slakta kalvar.

1. Håller kommissionen med om att de nuvarande BSE-betingade problemen på marknaden inte begränsar sig till sektorn för nötkött utan också drabbar kalvköttssektorn?
2. Instämmer kommissionen med att det är bättre att det vidtas åtgärder i tid för att både djupgående störningar på marknaden och problem med djurens välbefinnande längre fram skall kunna undvikas?
3. I en situation där kommissionen ämnar vidta åtgärder till stöd för marknaden för nötkött (privat lagring av kor, ett system för uppköp av nötkreatur med en ålder på över 30 månader och ingripande till förmån för vuxna nötkreatur av hankön), är kommissionen också beredd att vidta åtgärder till stöd för kalvköttssektorn?
4. Håller kommissionen med om att privat lagring av kalvkött är ett effektivt och relativt billigt sätt att avhjälpa problemen på marknaden för kalvkött?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Parlamentsledamotens frågor om sektorn för kalvkött återspeglar den allmänna oro som industrin nyligen gett uttryck för.

Kommissionen är djupt oroad över den allvarliga effekt som situationen när det gäller bovin spongiform encefalopati (BSE) har haft och fortfarande har på gemenskapens marknad för nö- och kalvkött. Av tillgänglig marknadsinformation tycks det emellertid ändå framgå att gemenskapens marknad för kalvkött är något mindre drabbad av krisen än produktionen, konsumtionen och exporten av nötkött. Avsevärt högre priser på kalvkött tyder på att konsumenterna hyser ett visst förtroende för kalvkött, vilket inte är fallet för nötkött.

Marknadsförvaltningen främjas alltid av god planering, men olyckligtvis omintetgörs ibland goda avsikter av händelser som vi inte kan kontrollera.

Budgeten för kalv- och nötkött är begränsad under 2001, och därför bör marknadsstöd främst utgå till den sektor som drabbats hårdast av BSE-krisen. Sektorn för kalvkött får fortfarande ganska bra priser på marknaden, förutom den slaktpremie för kalvkött som infördes som ett led i reformen Agenda 2000. Åtgärder för att främja konsumenternas förtroende bör också få en positiv effekt på efterfrågan på kalvkött.

Privat lagring av kalvkött är inte nödvändigtvis i sig någon kostnadseffektiv åtgärd. Erfarenheterna från 1996, som är det enda år som stöd för privat lagring har utgått, tyder på att det krävdes ett mycket stort stöd (ungefär tre gånger så mycket som det normala stödet till privat lagring av nötkött) för att kalvköttsproducenterna skulle vara intresserade. Den utvärdering som gjordes efter genomförandet av programmet bekräftade inte att marknaden för kalvkött avsevärt förbättrades på grund av stödet till privat lagring, och med tanke på produktens karaktär och den nuvarande handelsstrukturen kan man dra samma slutsats om de nuvarande problemen.

(2001/C 187 E/109)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3991/00
från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Det svenska förbudet mot alkoholreklam

Ett mål kommer nu upp i EG-domstolen om det svenska alkoholreklamförbudet. Kommissionen anser enligt svenska tidningsuppgifter att förbudet ska hävas.

Kan kommissionen motivera varför man vill att det svenska förbudet mot alkoholreklam ska hävas?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

Stockholms tingsrätt har bett domstolen att lämna ett förhandsavgörande om huruvida de gemenskapsrättsliga principerna om fri rörlighet för varor och frihet att tillhandahålla tjänster medger ett nationellt alkoholreklamförbud som det svenska. Kommissionen har uppmanats redogöra för sin inställning och har också lämnat sina synpunkter på de rättsliga följderna av den nationella lagstiftningens tillämpning. Den har inte ifrågasatt att ett alkoholreklamförbud kan vara berättigat av folkhälsoskäl. Däremot har det ifrågasatts om lagstiftningen tillämpas proportionerligt med anledning av omständigheterna i fallet. Kommissionens synpunkter sammanfattas av generaladvokat Francis G. Jacobs i dennes förslag till avgörande av den 14 december 2000 (mål C-405/98). Kommissionen har inte tagit formell ställning till huruvida förbudet bör hävas. Det är domstolen som fattar det slutliga avgörandet.

(2001/C 187 E/110)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3998/00
från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Försenad utveckling av ekologisk odling i Grekland

Enligt ett PM från organisationen för kontroll och certifiering av ekologiska produkter (DIO) i Grekland är genomförandet av miljöåtgärder för jordbruket (ekologiskt jordbruk) kraftigt försenat. Dessa åtgärder finansieras till 75 procent av Europeiska unionen. Särskilt kan nämnas att även om det treåriga programmet för 1998–2000 föreskrev att odling skulle ske på 14 000 hektar, så hade i juli 2000 endast 3 000 hektar använts till ekologisk odling.

1. Vilka uppgifter har kommissionen om i hur stor omfattning man hittills har genomfört miljöåtgärder för jordbruket?
2. Hur stora anslag från den andra gemenskapsstödråden har avsatts för att stärka den ekologiska odlingen i Grekland och hur hög är utnyttjandegraden i Grekland hittills?
3. Vad är anledningen till dessa förseningar och vad blir följderna av dem?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Greklands ursprungliga program för ekologiskt jordbruk i enlighet med rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och

naturvårdskraven⁽¹⁾ godkändes i juli 1995 för 6 000 hektar. I en ändrad version av programmet (1998) ökades arealen med 14 000 hektar, och detta godkändes i januari 1999. Av programplaneringens 20 000 hektar hade jordbrukarna i slutet av 1999 gjort åtaganden att bedriva miljövänligt jordbruk på 9 332 hektar.

Budgeten för det ändrade programmet uppgick för perioden 1995–1999 till 13,7 miljoner euro, och fram till den 31 december 1999 hade cirka 7,4 miljoner euro betalats ut till stödmottagarna. Det bör också påpekas att gemenskapens anslag till det här programmet inte tas med i den andra stödramen eftersom de kompletterande åtgärderna i den gemensamma jordbrukspolitiken, t.ex. ett miljövänligt jordbruk, medfinansieras via garantisektionen vid EUGFJ.

På grund av vad som sagts ovan anser kommissionen inte att förseningarna i det grekiska programmet är anmärkningsvärda, särskilt med tanke på att det ändrade programmet inte godkändes förrän i januari 1999. Detta innebar ju att den "aktiva" perioden (då åtagandena att bedriva miljövänligt jordbruk görs) i praktiken begränsades till endast ett skördeår. Det treåriga program som parlamentsledamoten nämner har således i realiteten varit ett program på knappt ett år. Det bör också påpekas att målet i första hand inte är att försörja marknaden med ekologiska produkter, vilket ju är certifieringsorganens främsta uppgift, utan snarare att erbjuda hela samhället olika tjänster på miljöområdet. Det är just detta som är syftet med förordning (EEG) nr 2078/92. När man kombinerar dessa två mål ställs det också högre och striktare krav i urvalet av stödmottagare.

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

(2001/C 187 E/111)

SKRIFTLIG FRÅGA E-3999/00

från Brian Simpson (PSE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har ett museivärde

Kan kommissionen instämma i det att järnvägar som inom hela EU kan betraktas som kulturarv eller som har ett museivärde spelar en viktig roll när det gäller att bevara vårt industriella arv och tillhandahålla tjänster till både unga och mer ålderstigna turister. Mot denna bakgrund, kan kommissionen tänka sig att bevilja dessa järnvägar ett allmänt undantag från alla gemenskapens framtida förordningar eller direktiv inom transportområdet för att de på ett genuint sätt skall kunna bevara Europas järnvägsarv?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(8 februari 2001)

Järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har museivärde utgör en del av Europas industriella arv och kulturarv. Kommissionen delar åsikten att detta arv bör bevaras och göras tillgängligt för allmänheten.

Den europeiska lagstiftningen, särskilt de senaste förslagen till direktiv avseende järnvägstransporter (som nämns nedan), förhindrar inte att historiska järnvägar bevaras.

Förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om driftskompatibiliteten hos det transeuropeiska järnvägssystemet för konventionella tåg⁽¹⁾ omfattar endast ny utrustning och uppgradering av redan befintlig utrustning.

Dessutom nämns i det s.k. infrastrukturpaketet uttryckligen vissa undantag som skulle kunna omfatta järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har museivärde: I rådets direktiv 91/440/EEG av den 29 juli 1991 om utvecklingen av gemenskapens järnvägar⁽²⁾, i dess ändrade form⁽³⁾, fastställs att "Järnvägsföretag vars verksamhet är begränsad till uteslutande stadstrafik, förortstrafik eller regional trafik omfattas inte av detta direktiv". I förslaget till ett rådsdirektiv⁽³⁾ som ersätter rådets direktiv 95/19/EG av den 19 juni 1995 om tilldelning av järnvägsinfrastrukturkapacitet och uttag av infrastrukturavgifter⁽⁴⁾, fastställs att medlemsstaterna kan utesluta lokala nät och särskilda nät som används för passagerartrafik ur direktivets tillämpningsområde. I rådets direktiv 95/18/EG av den 19 juni 1995 om tillstånd för järnvägsföretag⁽⁴⁾, i dess ändrade form⁽³⁾, fastställs även att medlemsstaterna kan utesluta järnvägsföretag som endast driver passagerartågstrafik på lokal eller särskild järnvägsinfrastruktur ur direktivets tillämpningsområde.

Följaktligen utgör inte gemenskapslagstiftningen något hot mot järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har museivärde eftersom de oftast drivs med hjälp av lokala eller särskilda järnvägsinfrastrukturer.

Kommissionen kommer även i fortsättningen att beakta att det finns järnvägar som kan betraktas som kulturarv eller som har museivärde när den utarbetar framtida lagstiftning.

⁽¹⁾ EGT C 89 E, 28.3.2000.

⁽²⁾ EGT L 237, 24.8.1991.

⁽³⁾ EGT C 321, 20.10.1998.

⁽⁴⁾ EGT L 143, 27.6.1995.

(2001/C 187 E/112)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4000/00

från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Märkning av kläder

Kan kommissionen redogöra för vilka krav om märkning som gäller för kläder som importeras till Japan och USA?

Kan kommissionen redogöra för varför liknande bestämmelser inte gäller inom EU?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(20 mars 2001)

När kläder exporteras till Japan eller USA skall följande uppgifter lämnas på en permanent fastsatt etikett: andel fibrer som används i produkten, skötselråd, ursprungsland samt tillverkare eller importör.

På EU-nivå är den enda rättsakt som rör textilmärkning Europaparlamentets och rådets direktiv 96/74/EG av den 16 december 1996 om benämningar på textilier⁽¹⁾, senast ändrat genom kommissionens direktiv 97/37/EG av den 19 juni 1997⁽²⁾. Textilprodukter får endast marknadsföras i gemenskapen om deras fibersammansättning anges i enlighet med detta direktiv.

Förutom märkning av fibersammansättningen får medlemsstaterna tillämpa nationella bestämmelser om immaterialrätt, ursprungsbeteckningar och illojal konkurrens.

När det särskilt gäller ursprungsmärkning har domstolen fastslagit att märkning av det nationella ursprunget på produkter som tillverkats inom gemenskapen (t.ex. "tillverkad i [medlemsstat]") inte får göras obligatoriska inom gemenskapen, eftersom detta skulle vara en åtgärd med samma verkan som en kvantitativ handelsrestriktion, vilket är förbjudet enligt artikel 28 (f.d. artikel 30) i EG-fördraget⁽¹⁾.

Däremot får gemenskapens näringsidkare på frivillig basis ange det nationella ursprunget på sina produkter, eller ange att produkten är tillverkad i EU. De kan också använda märkningen "tillverkad i EU" om produkten tillverkats i mer än en medlemsstat.

Det är ännu inte bevisat att det är berättigat med ytterligare märkningskrav på gemenskapsnivå, och det är fortfarande en kontroversiell fråga bland de berörda parterna. Under alla omständigheter måste eventuella märkningskrav följa Världshandelsorganisationens krav, och de får i synnerhet inte strida mot kravet på nationell behandling.

Kommissionen strävar efter att begränsa de obligatoriska kraven till ett minimum, och planerar att i samarbete med de berörda parterna överväga metoder för hur de nuvarande märkningsreglerna kan förbättras.

⁽¹⁾ EGT L 32, 3.2.1997.

⁽²⁾ EGT L 169, 27.6.1997.

⁽³⁾ Mål 207/83.

(2001/C 187 E/113)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4004/00

från Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Reformen av kommissionen

Den 30 november i år antog Europaparlamentet fyra betänkanden om vitboken om reformen av kommissionen, som översänts till parlamentet den 13 mars i år. Parlamentet bidrar på detta sätt på ett värdefullt sätt till reformen av kommissionens organisationsstruktur och funktionsätt, utan att för den skull inkräkta på den självständighet som kommissionen fått, liksom alla EU:s institutioner, när det gäller att disponera över de resurser som krävs för att på bästa sätt utföra de uppgifter som den fått genom fördragen.

Med hänsyn till denna självständighet och på samma gång den kontrollfunktion som parlamentet utövar över kommissionen, när anser kommissionen att den kan lägga fram arbetsbeskrivningar för alla tjänstemän i lönegrad A1 och A2? När kommer kommissionen att översända den preliminära tjänsteförteckningen med alla personalförändringar (pensioneringar, förtida pensioneringar, interna omflyttningar, etc.) i anslutning till den administrativa reformen? Och slutligen, när anser kommissionen att den interna revisionsfunktionen kan fungera fullt ut så att revisionsrapporter kan läggas fram så snart som möjligt och med viss regelbundenhet?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(21 februari 2001)

Det pilotprojekt rörande "arbetsbeskrivningar" som startades i somras gäller alla tjänster, inbegripet lönegraderna A1 och A2. Den komplicerade uppgift att bedöma alla tjänster på kommissionen som ursprungligen hade planerats vara slutförd i november 2000 har ännu inte slutförts.

Denna bedömning förväntas bli färdig i mars 2001. Därefter kommer slutliga riktlinjer för arbetsbeskrivningar och målsättningar att fastställas, vilket innebär att projektet avslutas senast i slutet av sommaren.

I driftsbudgeten för 2000 uppgår antalet beviljade tjänster för kommissionens anställda till 17 087, för gemensamma forskningscentret till 2 080 och för indirekta åtgärder till 1 624.

I budgeten för 2001 finns utrymme för ytterligare 400 tjänster, till vilket man bör lägga till 100 tjänster som skall finansieras genom att omvandla anslag för extern personal till anslag för fast anställd personal, vilket tillsammans utgör 500 ytterligare tjänster i driftsbudgeten. Den preliminära fördelningen av tjänster per politikområde anges i kommissionens budget för 2001 (Kapitel A-11 "Personal i aktiv tjänst").

Kommissionen har föreslagit en tillfällig plan för upphörande av anställning (dégagement) enligt vilken 600 tjänstemäns anställning på kommissionen definitivt skulle upphöra under 2001-02. Kommissionen skulle endast behålla 43 av 100 tjänster som blir lediga, vilket innebär en nettominskning på 57 tillsatta tjänster av 100 anställningar som upphör.

Det verkliga antalet tillsatta tjänster kommer att bero på rekryteringen till de nya tjänsterna och antalet anställda som slutar. När det gäller det senare har följande beräkningar gjorts:

Beräkning av antal anställningar som upphör

	2001	2002	2003	2004	2005
Tjänstemän som pensioneras vid 65	105	100	95	95	95
Andra anledningar till upphörande av anställningen (pensionering vid 60-65, invaliditet, överföring till annan institution, etc.)	465	480	495	495	495
Totalt antal anställningar som upphör	570	580	590	590	590

På grund av frågans natur är detta ungefärliga beräkningar, ty det går inte att i förväg ange exakt när någon tänker sluta arbeta.

Med beaktande av de extra tjänster som beviljats för 2001 och den ovan nämnda beräkningen av upphörande av anställning, uppgår antalet beräknade rekryteringar under 2001 till ungefär 1 200 och något färre under 2002.

Kommissionen påpekar att den rekryterade sammanlagt 1 110 personer under 1997, 1 030 under 1998 och 950 under 1999.

Rekryteringsmålen förväntas därför bli uppfyllda.

Den 11 april 2000 inrättade kommission formellt den nya interna revisionstjänsten och godkände en organisationsplan⁽¹⁾. Den 1 maj 2000 hade alla nödvändiga åtgärder vidtagits när det gäller logistik, administrativa anslag och IT-utrustning, den grundläggande metoden hade fastställts och de första 18 personerna som skulle utgöra en del av personalstyrkan hade rekryterats. I mitten av september 2000 var den interna revisionstjänsten fullt operativ, med en direktör (A2), två chefsrevisorer (A3) och 18 revisorer.

Enligt rutinerna för offentliggörande och urval utnämnde kommissionen den 21 december 2000 chefen för interna revisionstjänsten, Jules Muis (lönegrad A1). Han förväntas tillträda tjänsten i slutet av mars 2001. När lämpliga kandidater har valts ut genom ett allmänt uttagningsprov som håller på att förberedas kommer den interna revisionstjänsten att få full personalstyrka (80 anställda) under 2001. De tre återstående tjänsterna (chefsrevisorer) förväntas bli tillsatta före september 2001.

Från och med april 2001 kommer den interna revisionstjänsten att arbeta på grundval av riskbedömningar, samtidigt som den kommer att genomföra en djupgående revision av kommissionens interna kontrollsystem. Den interna revisionstjänsten förväntas bli klar med detta arbete i slutet av 2002⁽²⁾.

⁽¹⁾ SEK(2000) 560.

⁽²⁾ Omfattar inte den ovan nämnda planen för upphörande av tjänstgöring.

(2001/C 187 E/114)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4007/00**från Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) till kommissionen**

(21 december 2000)

Ämne: System för avloppsvatten i Borriana

Borriana i den autonoma regionen Valencia har över 26 000 invånare. Staden har en reningsanläggning för avloppsvatten med tillhörande ledningssystem. Staden består av en stadskärna, där huvuddelen av befolkningen bor, och områden vid havet, där det bor 4 000 personer året runt. Under sommarmånaderna stiger dock invånarantalet till 14 000-15 000 personer, eftersom staden befinner sig i ett turistområde.

Den norra delen av bostadsområdet vid havet befinner sig endast några meter från stranden. Bostadsområdet har en tät bebyggelse med enfamiljshus, men saknar avloppsledningar och varje form av rening av avloppsvattnet från dessa bostäder. Trots befolkningens upprepade uppvaktningsförvaltning sedan tre år inte gjort något åt projektet att bygga ett avloppssystem, som skulle föra avloppsvattnet till reningsanläggningar och som skulle undvika att avloppsvattnet förs direkt ut i Medelhavet.

Rådets direkt 91/271/EEG⁽¹⁾ av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse kräver att medlemsstaterna ska se till att det i alla tätorter med mer än 2 000 invånare finns anläggningar för att samla upp och rena avloppsvatten. För känsliga områden med mer än 10 000 invånare skulle avloppssystem och reningsanläggningar egentligen ha varit i gång den 31 december 1998. För mindre känsliga områden och för områden med 15 000 invånare är slutdatumet den 31 december 2000. På grund av förseningarna i byggarbeterna för anläggningen Avenida de la Consituición är det omöjligt för Borrianas stadsförvaltning att klara av denna tidsfrist.

Att stadsförvaltningen inte uppfyller bestämmelserna får negativa miljökonsekvenser för hela kustområdet vid Burriana. Föroreningen av havet är avsevärd, eftersom det till avloppsvattnet från bebyggelsen tillkommer tre bevattningskanaler, som inte bara utnyttjas för att föra bort befolkningens avloppsvatten utan också för rester från bevattningen av citrusodlingarna och avloppet från några små företag.

Med tanke på att förstöringen av kusten i Borriana leder till att vegetation och havsfauna försvinner och till att stränder förorenas, vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att se till att miljönormerna uppfylls inom den tidsfrist som satts av direktiv 91/271/EEG?

⁽¹⁾ EGT L 135, 30.5.1991, s. 40.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Såsom parlamentsledamoten mycket riktigt påpekar är medlemsstaterna, enligt rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse, skyldiga att se till att det i tätorter med mer än 2 000 invånare (pe) (personekvivalenten är ett mått på organisk förorening och anger den genomsnittliga förorening som produceras per person och dag) finns ledningsnät för att samla upp och rena avloppsvatten. Minimikravet är sekundär (dvs. biologisk) rening. Tätorter med mer än 15 000 pe skulle senast den 31 december 2000 ha varit utrustade med ett system för uppsamling och sekundär rening. I tätorter med mer än 10 000 pe, där avloppsvattnet släpps ut i vattendrag som av medlemsstaterna betecknas som känsliga, skulle det ha funnits system för uppsamling och mer långtgående rening senast den 31 december 1998. De minsta tätorterna får längre tid på sig, fram till den 31 december 2005, för att utrusta sig med uppsamlings- och reningssystem.

Kommissionen har nyligen avslutat en kontroll av den första tidsfristen (31 december 1998) och kommer inom kort att offentliggöra en rapport med resultaten av denna kontroll, och om läget när det gäller rening av avloppsvatten i alla storstäder i EU med mer än 150 000 pe.

Tätorten Borriana i den autonoma regionen Valencia i Spanien, som enligt parlamentsledamoten har mer än 26 000 invånare, släpper ut sitt avloppsvatten i ett område som inte betecknas som känsligt. Tidsfristen för anläggning av ett system för uppsamling och rening av avloppsvatten var således den 31 december 2000.

Kommissionen har just påbörjat en kontroll av läget i alla tätorter som berörs av tidsfristen den 31 december 2000 och har redan upptäckt att flera spanska tätorter, i likhet med Borriana, inte uppfyllde kraven i direktivet vid detta datum. När kontrollen avslutats kan kommissionen i förekommande fall komma att inleda ett överträdelseförfarande mot Spanien för bristande efterlevnad av tidsfristen den 31 december 2000.

(2001/C 187 E/115)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4009/00

från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Växthus i livsmiljöområdet Cabo de Gata

Känner kommissionen till att den spanska regeringen föreslagit att naturparken Cabo de Gata i Almeria i Andalusien skall avsättas som livsmiljöområde?

Känner kommissionen även till att det försiggår ett intensivt illegalt lantbruk i växthus inom naturparken Cabo de Gata?

Känner kommissionen till att regionstyret hyser planer på att legalisera dessa växthus efter 2002?

Håller kommissionen med mig om att detta strider mot bestämmelserna i livsmiljödirektivet?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionen känner inte till de uppgifter frågeställaren nämner.

Detta område har av Spanien föreslagits som område av gemenskapsintresse, ES 000046 "Cabo de Gata-Nijar", för upptagande i Natura 2000-nätet enligt rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽¹⁾.

Enligt artikel 6.3 i direktivet skall alla projekt som inte är nödvändiga för skötseln och förvaltningen av ett område i Natura 2000, men som kan påverka området på ett betydande sätt, bedömas på lämpligt sätt med avseende på konsekvenserna för målsättningen vad gäller bevarandet av området.

Kommissionen har vänt sig till de spanska myndigheterna med en begäran om information om detta projekt för att kontrollera om direktiv 92/43/EEG har tillämpats på ett korrekt sätt i fallet i fråga.

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2001/C 187 E/116)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4021/00**från Lisbeth Grönfeldt Bergman (PPE-DE) till kommissionen**

(21 december 2000)

Ämne: Finlands miljöbestämmelser om förpackningar är konkurrenshämmande

Sveriges system för pant på aluminiumburkar och PET-flaskor har kritiserats på den grund att det försvårar importen och begränsar konkurrensen på den svenska marknaden. Mot bakgrund av detta är det märkvärdigt att Europeiska kommissionen inte alls ingripit mot de så kallade miljöavgifter som i Finland uppbärs på samma produkter. För att komma in på marknaden i Finland måste en utländsk tillverkare betala en miljöavgift på 6 mark (1,01 euro) för varje flaska, vilket innebär ett prispåslag på ungefär 200 procent på produkten.

Av denna anledning frågar jag kommissionen vad kommissionen vill anföra för skäl till att godkänna Finlands miljöavgifter, då man tänker på att detta allvarligt försämrar de utländska tillverkarnas ställning inom konkurrensen i Finland.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

Beträffande det svenska systemet med pant, är kommissionen inte medveten om den kritik frågeställaren hänvisar till. I vilket fall som helst finns det ingenting som tyder på att det inte är förenligt med Europaparlamentets och rådets direktiv 94/62/EG av den 20 december 1994 om förpackningar och förpackningsavfall⁽¹⁾ eller EG-fördraget.

Beträffande det finska systemet bör två faktorer klargöras. För det första uppgår den extra avgiften för drycker som inte ingår i ett godkänt återvinnings- eller återanvändningssystem till 4 mark per liter (inte 6 mark per flaska). För det andra tillämpas denna avgift inte bara för utländska produkter utan också för produkter av inhemskt ursprung.

Kommissionen undersöker för tillfället, på grundval av inkomna klagomål, huruvida det finska avgiftssystemet är förenligt med direktivet och med bestämmelserna för den inre marknaden.

⁽¹⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

(2001/C 187 E/117)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4022/00**från Michl Ebner (PPE-DE) och Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) till rådet**

(3 januari 2001)

Ämne: Avskaffande av skatteprivilegier för personer i diplomatisk tjänst

Privilegierna för diplomater fastställdes som bekant genom Wienkonventionen 1961. Frågeställaren har de senaste månaderna flera gånger i skriftliga frågor till kommissionen uttryckt sin övertygelse om att utvecklingen har sprungit ifrån denna konvention och att den bör ses över. Vid en översyn bör man särskilt behandla frågan huruvida de befintliga privilegierna överhuvudtaget fortfarande är berättigade mot bakgrund av den gemensamma marknaden i Europeiska unionen.

I sina svar har kommissionen (se särskilt E-1996/00) alltid hänvisat till att ett avskaffande eller en ändring av diplomaternas privilegier skulle kräva att man ändrade den befintliga gemenskapslagstiftningen och att det därmed samtidigt fordrades ett enhälligt rådsbeslut.

Kan rådet ange om det ämnar se över de privilegier för diplomater som med den nuvarande gemensamma marknaden i EU säkerligen inte längre är berättigade? Skulle rådet också kunna meddela om det i samband med ansträngningarna att reformera kommissionen också kommer att se över Wienkonventionen från 1961?

Svar

(24 april 2001)

Gemenskapslagstiftningen tillåter befrielse från moms och avgifter i enlighet med privilegierna för diplomater för att följa de internationella sedvanerättsregler, som är kodifierade i Wienkonventionen från 1961 om diplomatiska förbindelser. Gemenskapen skall iakttä dessa regler. (Jfr domstolens dom av den 16 juni 1998, punkt 45.)

Ur den gemensamma marknadens perspektiv och om man anser att de befrielser som beviljas medlemsstaternas beskickningar vid andra medlemsstater inte längre är berättigade, bör gällande gemenskapslagstiftning först ändras, vilket kräver enhällighet i rådet om kommissionens förslag. Detta förutsätter emellertid först att medlemsstaterna kommer överens om att inte längre sinsemellan tillämpa de relevanta bestämmelserna i Wienkonventionen från 1961, bestämmelser som de enligt internationell rätt skall iakttä. Rådet har inte fått några indikationer i den riktningen och det har för övrigt hittills inte lagts fram något förslag från kommissionen om ändring av de relevanta bestämmelserna om befrielse enligt direktiven 77/388/EEG (sjätte momsdirektivet) och 92/12/EEG (avgiftsbelagda varor). Kommissionen har för övrigt meddelat (svar på skriftlig fråga E-1996/99) att den inte har för avsikt att lägga fram något förslag i denna fråga inom den närmaste tiden.

(2001/C 187 E/118)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4028/00

från Angelika Niebler (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Harmonisering av lagstiftningen om reklam i Europeiska gemenskapen

Europaparlamentet antog e-handelsdirektivet vid sin andra behandling i maj 2000. Grundläggande i detta direktiv är principen om ursprungsland. Enligt denna måste de som säljer varor och tjänster över Internet i princip bara följa lagstiftningen om reklam i sitt respektive ursprungsland. Med hänsyn till de olika bestämmelserna om reklam i medlemsstaterna kan detta leda till diskriminering av leverantörer i länder med strikta reklambestämmelser, som i Tyskland.

I Tyskland återfinns man de särskilt strikta reklambestämmelserna i lagen om rabatter och i bestämmelserna om förmåner i samband med köp. Särskilt de tyska bestämmelserna om förmåner i samband med köp, i vilka det fastslås att förmånerserbjudandet inte får göras avhängigt av köp av huvudvaran, utgör vid varuförsäljning över Internet ett otillåtet hinder för den fria rörligheten för varor. Detta långtgående förbud omfattar också service och garantier, något som i övriga medlemsstater är praxis i handeln och är vanligt som marknadsföringsinstrument (exempelvis "buy one, get one for free"). Därigenom diskrimineras främst tyska konsumenter, som måste avstå från extra förmåner, och företag med säte i Tyskland i förhållande till utländska leverantörer.

De negativa konsekvenserna för den inre marknaden kom särskilt tydligt till uttryck i ett utslag i Saarbrückens hovrätt nyligen. I denna dom fastställdes att den livslånga garanti ett företag givit för en produkt utgjorde en överträdelse av bestämmelserna om förmåner i samband med köp och därmed var förbjuden i Tyskland. Samma företag hade inte bara erbjudit denna garanti i alla medlemsstater, utan också i hela världen.

Med hänsyn till denna uppenbara diskriminering av ett lands egna invånare undrar frågeställaren i vilken utsträckning kommissionen anser att man behöver harmonisera reklamlagstiftningen i gemenskapen och i vilken mån den har gett eller kommer att ge instruktioner för förberedelsen av en harmonisering? Ämnar kommissionen vidta lämpliga åtgärder gentemot Tyskland på grund av bestämmelserna om förmåner vid köp, vilka utgör ett hinder för den gränsöverskridande konkurrensen?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Precis som det står i grönboken om marknadskommunikation⁽¹⁾ och det senare uppföljningsmeddelandet⁽²⁾ har kommissionen länge varit medveten om att skillnaderna i de nationella regelverken om marknadskommunikation (vari ingår reklam, marknadsföring, PR, säljfrämjande åtgärder och sponsring) inverkar skadligt på den inre marknaden.

Som ett led i politiken om marknadskommunikation kommer kommissionen i början på detta år att ta fram ett meddelande om säljfrämjande åtgärder på den inre marknaden, där det kommer att anges på vilka områden kommissionen anser att reglerna om säljfrämjande åtgärder behöver harmoniseras för att den inre marknaden skall fungera bättre. Detta kommer att baseras på de senaste två årens yttranden från Expertgruppen för marknadskommunikation, där av medlemsstaterna utsedda experter på reglering om säljfrämjande åtgärder deltar. Meddelandet kommer att omfatta följande erbjudanden: rabatterbjudanden, gratis- eller bonuserbjudanden och pristävlingar.

Det bör för övrigt noteras att för alla typer av nätförmedlad marknadskommunikation finns det i Europaparlamentets och rådets e-handelsdirektiv 2000/31/EG av den 8 juni 2000 om vissa rättsliga aspekter på informationssamhällets tjänster, särskilt elektronisk handel, på den inre marknaden⁽³⁾ fastlagt ett ursprungslandssystem (enligt artiklarna 3 och 6), som går ut på att innehållet i all marknadskommunikation är underkastat lagen (och omfattas av regleringsansvar) i det land det utgår ifrån. När det gäller den tyska lagen om bonus- och gratiserbjudanden (Zugabevordnung), så noterar kommissionen med intresse att de tyska myndigheterna har föreslagit att upphäva den. Kommissionen kommer att följa utvecklingen noga.

⁽¹⁾ KOM(96) 192 slutlig.

⁽²⁾ KOM(98) 121 slutlig.

⁽³⁾ EGT L 178, 17.7.2000.

(2001/C 187 E/119)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4029/00

från Caroline Jackson (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Körkortsbeföring för tunga transportfordon

En av de förare som var inblandad i en olycka på M4-motorvägen mellan London och Bristol den 28 november var en 20-årig belgisk förare som körde ett tungt transportfordon. I Förenade kungariket är det inte möjligt för en 20-åring att inneha körkort för tunga transportfordon. Kan kommissionen förklara hur det kommer sig att förare kan köra i ett visst land med en behörighet som är mindre sträng än den som gäller för landets medborgare? Kan kommissionen också ange om den ämnar harmonisera körkortsbeföringarna för tunga transportfordon?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 mars 2001)

Föreskrifter om minimiåldern hos förare i godstrafik fastställs i rådets förordning (EEG) nr 3820/85 av den 20 december 1985 om harmonisering av viss social lagstiftning om vägtransporter⁽¹⁾. I artikel 5 i rådets förordning fastställs minimiåldern för att få framföra tunga transportfordon till

- b) – 21 år, eller
- 18 år, om föraren har ett sådant bevis på sin yrkeskompetens, som är godkänt av en medlemsstat och som bestyrker fullgjord utbildning till förare av fordon för godstransporter på väg, i enlighet med gemenskapsreglerna om en lägsta utbildningsnivå för förare vid vägtransporter.

I enlighet med vad som föreskrivs i denna artikel är det möjligt för en tjugoårig belgisk förare att framföra tunga transportfordon i Förenade kungariket under förutsättning att föraren har ett bevis på sin yrkeskompetens, som är godkänt av en av medlemsstaterna. Denna bestämmelse i rådets förordning (EEG) nr 3820/85 har direkt effekt.

När det gäller harmoniseringen av kvalifikationerna för förare av tunga transportfordon lämnade kommissionen den 2 februari 2001 in ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om utbildning av yrkesförare för gods- eller och persontransport på väg ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EGT L 370, 31.12.1985.

⁽²⁾ KOM(2001) 56 slutlig.

(2001/C 187 E/120)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4031/00

från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Behandling av djur på marknaderna i Belgien

En film som nyligen gjordes visar att djur behandlas på ett mycket grymt sätt på marknaderna i Ciney och Anderlecht i Belgien. Filmen spelades in mellan juli och september 2000. I filmen ser man hur boskap upprepade gånger får hårda slag med käppar på flanken, i ansiktet och huvudet, och det finns skadade och döda djur och djur som haltar svårt på marknaden. I den värsta scenen i filmen binds ett rep runt frambenet på en ko som inte kan gå. Andra ändan av repet fästs vid en bil, och djuret släpas längs med marken när bilen åkte i väg. I ett annat fall drog man ett djur som låg på rygg uppför en ramp med hjälp av en bil.

Vad ämnar kommissionen göra för att kräva att de belgiska myndigheterna slutar med sådan grymhet på marknaderna? Kommer den att utarbeta ett förslag till rådets direktiv om djurskydd på marknader?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Skydd mot djurplågeri är i allmänhet medlemsstaternas sak.

Enligt det protokoll om djurskydd och djurens välbefinnande som fogats till EG-fördraget i och med Amsterdamfördraget skall både gemenskapen och medlemsstaterna fullt ut ta hänsyn till djurens välbefinnande vid utformning och genomförande av gemenskapens politik i fråga om jordbruk, transport, inre marknad och forskning.

Enligt rådets direktiv 91/628/EEG om skydd av djur vid transport, senast ändrat genom rådets direktiv 95/29/EG av den 29 juni 1995 ⁽¹⁾, gäller detaljerade krav för transportören, bl.a. enligt artikel 5a.1 a) där orsakande av onödigt lidande hos transporterade djur förbjuds. Brott mot dessa bestämmelser kan beroende på omständigheterna innebära djurplågeri.

I den mån djuren i den video som spelats in på vissa belgiska marknader är djur som kan anses fortfarande stå under transportörens ansvar, t.ex. under lastning och lossning, förefaller det som om några av scenerna tyder på att både direktivet och tillämplig nationell djurskyddslag överträtts.

Kommissionen har därför vänt sig till de belgiska myndigheterna och begärt en fullständig förklaring och utförlig information om vad som görs för att förhindra att detta slags händelser upprepas.

Ett överträdelseförfarande mot Belgien pågick redan rörande vissa andra överträdelser av direktivet, och beroende på vilken ytterligare information kommissionen inhämtar kan det bli aktuellt att utvidga överträdelseförfarandet till att även omfatta de händelser parlamentsledamoten syftar på.

Kommissionen kommer att lägga fram en rapport om tillämpningen av direktivet till parlamentet och rådet, och sedan överväga i vilket omfattning direktivet bör uppdateras och ändras.

(¹) EGT L 148, 30.6.1995.

(2001/C 187 E/121)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4032/00

från Manuel Pérez Álvarez (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Rättigheter för arbetstagare på fartyg som seglar under bekvämlighetsflagg

En sysselsättning av hög kvalitet kräver nödvändigtvis att arbetet utförs under pålitliga förhållanden i fråga om hälsoskydd och säkerhet, oberoende av om arbetsplatsen är fast eller rörlig. Arbetet måste även kunna utföras under stabila förhållanden eller i en situation som präglas av stabilitet inom ramen för de olika anställningsmöjligheter som olika regelverk tillåter.

Denna form av stabilitet kan inte uppnås i sådana osäkra situationer som uppstår till följd av bekvämlighetsflagg, dvs. situationer där rättssäkerheten är mycket begränsad eller obefintlig och där det finns stora möjligheter att man underlåter att iaktta eller inte känner till arbetstagarnas sociala rättigheter.

Har kommissionären för avsikt att behandla frågan om en specifik reglering av arbetsvillkoren för de arbetstagare från Europeiska unionen som är anställda på fartyg som för bekvämlighetsflagg och som gör uppehåll i gemenskapens hamnar?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Parlamentsledamoten tar upp frågan om respekten för sociala rättigheter för europeiska arbetstagare som arbetar ombord på fartyg, som för flagg från tredje land.

Vad gäller skydd av arbetstagares hälsa och säkerhet ombord på fartyg är kommissionen helt enig med parlamentsledamoten om att det är viktigt att garantera en lämplig skyddsnivå för dessa arbetstagare oberoende av var arbetsuppgifterna utförs och i synnerhet då de utförs ombord på fartyg som anlöper gemenskapens hamnar oberoende av vilken flagg dessa fartyg för.

I detta hänseende är det viktigt att nämna rådets direktiv 92/29/EEG av den 31 mars 1992 om minimikrav avseende säkerhet och hälsa för förbättrad behandling ombord på fartyg (¹) och rådets direktiv 93/103/EG av den 23 november 1993 om minimikrav för säkerhet och hälsa vid arbete ombord på fiskefartyg (²).

Definitionen av fartyg i dessa båda direktiv (artikel 1 respektive artikel 2) får som följd att minimikraven endast gäller för fartyg "som för någon medlemsstats flagg eller som är registrerat så att det är underkastat en medlemsstats oinskränkta jurisdiktion".

I enlighet med Förenta nationernas havsrättskonvention (³) till vilken gemenskapen är avtalslutande part skall varje stat med beaktande av tillämplig internationell lagstiftning vidta nödvändiga åtgärder gentemot de fartyg som för dess flagg i syfte att uppnå säkerhet till sjöss. Detta gäller besättningens sammansättning, arbetsförhållanden och utbildning. Således definieras rättigheterna för de ombordvarande arbetstagarna av flaggstaten, oavsett arbetstagarnas nationalitet.

Det bör dock påpekas att i rådets direktiv 95/21/EG av den 19 juni 1995⁽⁴⁾ om hamnstatskontroll, föreskrivs bland annat ett system för att kontrollera fartyg som anlöper hamnar i medlemsstaterna. Denna kontroll skall även tillämpas ombord på fartyg som inte är EU-flaggade, i enlighet med de internationellt tillämpliga sociala villkor som föreskrivs i ILO:s konvention 147 (konvention gällande miniminormer att beakta på handelsfartyg)

⁽¹⁾ EGT L 113, 30.4.1992.

⁽²⁾ EGT L 307, 13.12.1993.

⁽³⁾ EGT L 179, 23.6.1998.

⁽⁴⁾ EGT L 157, 7.7.1995.

(2001/C 187 E/122)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4035/00
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Kommitté 133

Kommitté 133 bildar det verkliga centrumet för makt och beslutsfattande i frågor som berör Europeiska unionens handelspolitik. Kommittén har fått namnet efter artikel 133 i Amsterdamfördraget. I den artikeln föreskrivs det att rådet skall utse en särskild kommitté som skall biträda kommissionen. Kommitté 133 bildar länken mellan kommissionen och rådet.

Varje medlemsstat i EU har en ordinarie företrädare i kommittén och en suppleant. Dessa tjänstemän fattar viktiga beslut i frågor som berör internationell handel, såsom banankonflikten, fattiga länders möjligheter att få tillgång till läkemedel och de amerikanska avgifterna på stål från Europa. Råder bortser från eventuella politiska tvistefrågor och bekräftar kommitténs beslut. Somliga förslag dryftas endast inom kommittén och de godkänns sedan utan vidare diskussion av Coreper (de nationella tjänstemännen vid Europeiska unionen).

1. Anser kommissionen att det skulle behöva ges ut en rapport om de handlingar som tagits upp till diskussion i Kommitté 133? Om inte: varför anser kommissionen inte att det skulle behöva ges ut en rapport om de handlingar som tagits upp till diskussion i Kommitté 133?
2. Anser kommissionen att rapporterna från kommitté 133 bör göras tillgängliga för allmänheten? Om inte: varför anser kommissionen inte rapporterna från kommitté 133 bör göras tillgängliga för allmänheten?
3. Avser kommissionen anhålla om att det herefter skall ges ut en rapport om handlingarna och diskussionerna inom Kommitté 133? Avser kommissionen också se till att dessa rapporter blir tillgängliga för allmänheten? Om inte: varför vägrar kommissionen att yrka på att allmänheten skall ha något att säga till om i samband med den politiska beslutsprocessen i Kommitté 133?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

I artikel 133 (f.d. artikel 113) i EG-fördraget anges ramen för utformningen och genomförandet av gemenskapens handelspolitik. Artikel 133-kommittén, som parlamentsledamoten hänvisar till, har till uppgift att bistå kommissionen med råd i samband med handelsförhandlingar. Specifika mål för gemenskapen i viktiga handelsfrågor och handelsförhandlingar (såsom en ny handelsförhandlingsrunda i Världshandelsorganisationen (WTO) eller diskussionerna om ett handelsavtal med Mercosur) anges i slutsatser eller förhandlingsdirektiv från rådet, vilka blir vägledande för arbetet i artikel 133-kommittén. Vad beträffar artikel 133-kommitténs uppgift och demokratisk ansvarsskyldighet ber kommissionen att få hänvisa parlamentsledamoten till svaret på den skriftliga frågan P-3674/00 från Herman Schmid⁽¹⁾.

Vad beträffar frågan om möjligheterna att utarbeta rapporter om vilka dokument som används och diskussioner som förs i artikel 133-kommittén önskar kommissionen framhålla att artikel 133-kommittén utses av rådet. Det är därför rådets generalsekretariats uppgift att avgöra huruvida sådana rapporter skall utarbetas, hur detta skall ske och vem som skall ha tillgång till rapporterna.

När det gäller tillgång till dokument som kommissionen skickar till artikel 133-kommittén förklarade sig kommissionen i sin skrivelse av den 20 januari 2000 till ordföranden för utskottet för industrifrågor, utrikeshandel, forskning och energi beredd att sända både väsentliga dokument som kommissionen sänder till artikel 133-kommittén och viktiga kommissionsrapporter till parlamentet. Dokument av mer känslig karaktär sänds med beteckningen "Förtroligt" eller "Begränsad spridning". Ett stort antal dokument är dock offentliga och läggs ut på GD Handels webbplats.

Så gott som alla gemenskapens inlagor till WTO, diskussionsdokument om viktigare frågor och centrala dokument om gemenskapens strategi i den nya WTO-rundan är offentliga dokument.

(¹) EGT C 163 E, 6.6.2001, s. 190.

(2001/C 187 E/123)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4039/00
från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Siemens

Har kommissionsledamöterna Liikanen och Monti fått den skrivelse som tillställdes dem av borgmästaren Kerckhaert i Hengelo och handlade om Siemens planer på att lägga ner sitt dotterföretag Demag Delaval i Hengelo eller vid behov förlägga det till Tyskland, trots att detta företag ekonomiskt är vid god hälsa?

Stämmer det att Siemens' övertagande av företagen Demag Delaval fortfarande måste godkännas av Europeiska kommissionen?

Tycker kommissionen det kan tillåtas att ett företag som övertagit ett annat företag omedelbart utlokaliserar driften av det och det till på köpet i en situation där det inte finns några företagsekonomiska skäl som påkallar detta och utlokaliseringen dessutom leder till en stor förlust av arbetstillfällen?

Är kommissionen beredd att ta reda på om Siemens uppfyllt gemenskapslagstiftningens alla krav på hur företaget skall handla gentemot personalen och företagsrådet i denna fråga, mot bakgrund av att det handlar om cirka 700 arbetstillfällen?

Har kommissionen redan besvarat skrivelsen från borgmästaren i Hengelo och, om så inte är fallet, när kan ett svar förväntas?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionärerna för konkurrens respektive näringsliv har mottagit skrivelsen.

Beslutet i koncentrationsärendet Comp/M.2224 — Siemens/Demag Krauss Maffei, som också gäller Demag Delaval Werke, godkändes av kommissionen den 20 december 2000.

Kommissionen saknar behörighet att inom ramen för koncentrationskontroll övervaka företags ekonomiska beslut i lokaliseringsfrågor.

Kommissionen har inga ytterligare uppgifter om bakgrunden till de påstående parlamentsledamoten tar upp och kan därför inte göra någon slutgiltig bedömning av om gemenskapsrätten har överträtts.

Eftersom Tyskland och Nederländerna korrekt har införlivat bestämmelserna i de aktuella direktiven,⁽¹⁾ vill kommissionen påpeka att alla frågor inom detta område i första hand är en fråga för nationell näringslivspolitik och nationella domstolar.

Skrivelsen från borgmästaren i Hengelo besvarades den 10 januari 2001 av generaldirektoratet för konkurrens. Ett svar från generaldirektoratet för näringsliv förbereds.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar, EGT L 225, 12.8.1998; rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter, EGT L 161, 5.3.1977 (svensk specialutgåva, område 5, volym 2, s. 91); rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av ett europeiskt företagsråd eller ett förfarande i gemenskapsföretag och grupper av gemenskapsföretag för information till och samråd med arbetstagare, EGT L 254, 30.9.1994 (svensk specialutgåva, område 5, volym 6, s. 160).

(2001/C 187 E/124)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4040/00

från Sérgio Sousa Pinto (PSE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Konkurrenspolitik – missbruk av dominerande ställning

Jag skulle vilja att kommissionen informerade mig om vilken marknadsställning "Qualiflyer Group Airlines" som administreras av "Qualiflyer Loyalty, Ltd." har och vilka bestämmelser gruppen följer. "Qualiflyer Group Airlines" består av följande flygbolag: Swissair, Sabena, TAP Air Portugal, AOM French Airlines, Crossair, Air Littoral, AirEurope, LOT Polish Airlines, PGA Portugália Airlines, Volare Airlines och Air Liberté.

Det finns mycket konkreta orsaker för medborgarna och konsumenterna att frukta att antagandena om att denna företagsgrupp missbrukar sin dominerande ställning är sanna. Detta tar sig uttryck i högre priser, färre tjänster och ojusta handelsvillkor, i synnerhet på ruten Bryssel/Lissabon-Porto. Vi anser att ett eventuellt missbruk och en brist på konkurrens i synnerhet kan strida mot bestämmelserna i artikel 82 i EG-fördraget.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Qualiflyer-gruppen är en allians mellan flygbolag som kännetecknas av att SAirGroup, Swissairs moderbolag, har en policy att göra investeringar i det kapital som innehas av vissa andra bolag inom alliansen. I många fall ger ett sådant deltagande SAirGroup tillsammans med andra delägare gemensam kontroll i det flygbolag där företaget investerat. "Qualiflyer Loyalty Ltd." är det företag som administrerar de deltagande flygbolagens bonusprogram, men det leder inte Qualiflyer-gruppen.

Kommissionen har tagit ställning till transaktioner där SAirGroup förvärvat gemensam kontroll över andra flygbolag inom Qualiflyer-gruppen. År 1995 fattade kommissionen ett beslut⁽¹⁾ där man förklarade koncentrationen mellan Swissair och Sabena förenlig med den gemensamma marknaden. År 1999 fattade kommissionen ett beslut där SAirGroups och det franska finansholdingbolaget Marine-Wendels förvärv av AOM godkändes. År 2000 godkände kommissionen koncentrationen mellan AOM, Air Liberté och Air Littoral.

Kommissionen har också nyligen undersökt om de avtal om slutits mellan flygbolagen inom Qualiflyer-gruppen är förenliga med artikel 81 (f.d. artikel 85) i EG-fördraget. I februari 2000 skickade kommissionen en varningsskrivelse till fem flygbolag inom Qualiflyer-gruppen (Swissair, TAP, Sabena, Crossair och AOM), varefter dessa företag upphörde med att samordna sina priser inom EG och på rutterna mellan EG och Schweiz.

Det är troligare att konkurrensfarhågorna enligt artiklarna 81 och 82 (f.d. artikel 86) i EG-fördraget kommer att uppstå på "överlappande" rutter, dvs. på rutter som trafikeras av två flygbolag inom Qualiflyer-gruppen som har sina respektive huvudflygplatser i vardera änden av rutten, såsom Bryssel-Lissabon. Mot bakgrund av denna situation skulle kommissionen uppskatta att få del av alla uppgifter som parlamentsledamoten kan tänkas ha om ett eventuellt missbruk av en dominerande ställning eller om andra konkurrensbegränsande metoder.

På andra rutter, såsom de rutter till och från olika franska städer som trafikeras av AOM. Air Liberté och Air Littoral, konkurrerar Qualiflyer-gruppens flygbolag med det bolag som traditionellt ansvarar för rutten.

Portugisiska regeringen tillkännagav för en tid sedan sin avsikt att sälja en andel i TAP. Kommissionen har emellertid inte fått någon anmälan om någon sådan transaktion.

(¹) EGT L 239, 7.10.1995.

(2001/C 187 E/125)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4044/00
från Theresa Villiers (PPE-DE) till kommissionen

(21 december 2000)

Ämne: Renoveringen av ordförande Prodis kontor

1. Skulle kommissionen vilja ange om den nyligen genomförda renoveringen av Prodis kontor på Rue Breydel skedde på kommissionens eller någon annans bekostnad?
2. Skulle kommissionen – om den betalade denna renovering – kunna ange a) dess sammanlagda kostnad och b) över vilken budgetpost denna utgift finansierades?
3. Skulle kommissionen – om det är så att Italiens regering lånat ut föremål för renoveringen – a) kunna ange vilka regler som styr lån från regeringar till kommissionen, mot bakgrund av att kommissionsledamöterna inte längre tjänar sitt respektive hemland, och b) meddela om dessa föremål tagits upp i en förklaring av ordförande Prodi?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(22 februari 2001)

1. När den Prodi-kommissionen tillträdde anslogs 25 000 euro per ledamot för renovering av deras kontor. Denna summa har emellertid inte använts för att köpa nya möbler till Romano Prodis kontor eftersom detta nyligen har inretts med antika möbler som lånas ut helt gratis av Galleria Nazionale di Arte Antica i Rom.
2. Kommissionen har endast betalat transport och försäkring för möblerna. För transporten användes budgetpost A02353 och för försäkringen A02350. Romano Prodi har således inte utnyttjat de 25 000 euro som var örönmärkta för inköp av kontorsmöbler.
3. Det finns inga särskilda regler för hur kommissionen får acceptera lån från medlemsstaterna. I sin egenskap av ordförande för Europeiska kommissionen fick Romano Prodi låna dessa möbler från Galleria Nazionale di Arte Antica för att inreda sitt kontor under den period som mandatet varar. Romano Prodi har redovisat detta på ett korrekt sätt.

4. Reglerna för renovering av kommissionsledamöternas kontor har hittills endast avsett inköp av nya möbler. För närvarande görs en översyn av reglerna för att det i framtiden skall finnas möjligheter att på billigare och enklare sätt renovera ledamöternas kontor.

(2001/C 187 E/126)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4045/00

från Giovanni Fava (PSE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Legalisering av bebyggelse samt det regionala operativa programmet för Sicilien 2000–2006

Det sicilianska regionrådet lade i november fram ett lagförslag som bland annat föreskriver om legalisering av de omkring 170 000 byggnader som olagligt uppförts i kustområdet. Detta lagförslag innebär ett regelrätt upphävande av det enda gällande skyddsinstrumentet för de sicilianska kusterna vilket förbjuder bebyggelse inom ett område av 150 meter från havsgränsen (regional lag 78 av den 12 juni 1976).

Lagförslaget innebär att en gränslinje skall markeras runt olagligt uppförda byggnader, och att kommunerna skall ansvara för att lägga fram "stads- och miljöplaner". Lagförslaget ger även kommunerna det ekonomiska ansvaret för att dra gränslinjerna och för att planera åtgärds paket, men det innehåller inte någon detaljerad beskrivning av kostnadernas omfattning.

Eftersom det råder osäkerhet om hur legaliseringen skall finansieras är det sannolikt att regionen vill försöka använda de resurser som anslagits inom strukturfondernas programperiod 2000–2006. Detta skulle kunna ske genom att åtgärderna täcks under det regionala operativa programmet, som kommunerna kan utnyttja för att anordna projekt med ROP-medel. Strukturfonderna kan även användas för att avlöna de tekniker som av den lokala förvaltningen uppdras att anordna sådana projekt, vilket bidrar till att gynna en särskild yrkesgrupp. Inför denna risk har näringslivet (italienska industriledarförbundet) och företrädare för miljö- och kulturskydds föreningar (Italia Nostra) tagit strid mot legaliseringsåtgärden.

Denna åtgärd riskerar bland annat att medföra negativa konsekvenser för de kustområden i Natura 2000-programmet som utsatts för olaglig bebyggelse, och den skulle även kunna möjliggöra stadsplaneringsprojekt utan miljökontroller eller miljökonsekvensutredningar.

Är kommissionen medveten om det initiativ som tagits av det sicilianska regionrådet?

Kan kommissionen, under fortsättningen av den programperiod som nu utvärderas, garantera att strukturfonderna inte skall kunna användas för att legalisera olaglig bebyggelse?

Kan kommissionen tillse att den eventuella legaliseringen av olaglig bebyggelse inte gör det möjligt att kringgå gemenskapsbestämmelserna om miljökonsekvensutredningar?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att de områden inom Natura 2000-programmet som olagligen bebyggs inte äventyras?

(2001/C 187 E/127)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4049/00
från Giorgio Celli (Verts/ALE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Legalisering av bebyggelse samt det regionala operativa programmet för Sicilien 2000–2006

Det sicilianska regionrådet lade i november fram ett lagförslag som bland annat innehåller bestämmelser om legalisering av de omkring 170 000 byggnader som olagligt uppförts i kustområdet. Detta lagförslag innebär ett regelrätt upphävande av det enda gällande skyddsinstrumentet för de sicilianska kusterna, vilket förbjuder bebyggelse inom ett område av 150 meter från havsgränsen (regional lag nr 78 av den 12 juni 1976).

Lagförslaget innebär att en gränslinje skall markeras runt olagligt uppförda byggnader, och att kommunerna skall ansvara för att lägga fram "stads- och miljöplaner". Lagförslaget ger även kommunerna det ekonomiska ansvaret för att dra gränslinjerna och för att planera åtgärds paket, men det innehåller inte någon detaljerad beskrivning av kostnadernas omfattning.

Eftersom det råder osäkerhet om hur legaliseringen skall finansieras är det sannolikt att regionen vill försöka använda de resurser som anslagits inom strukturfondernas programperiod 2000–2006. Detta skulle kunna ske genom att åtgärderna täcks under det regionala operativa programmet, som kommunerna kan utnyttja för att anordna projekt med medel från detta program. Strukturfonderna kan även användas för att avlöna de tekniker som av den lokala förvaltningen uppdras att anordna sådana projekt, vilket bidrar till att gynna en särskild yrkesgrupp. Inför denna risk har näringslivet (italienska industriledarförbundet) och företrädare för miljö- och kulturskydds föreningar (Italia Nostra) tagit strid mot legaliseringen.

Åtgärden riskerar bland annat att medföra negativa konsekvenser för de kustområden i Natura 2000-programmet som utsatts för olaglig bebyggelse, och den skulle även kunna möjliggöra stadsplaneringsprojekt utan miljökontroller eller miljökonsekvensutredningar.

Är kommissionen medveten om det initiativ som tagits av det sicilianska regionrådet?

Kan kommissionen, under fortsättningen av den programperiod som nu utvärderas, garantera att strukturfonderna inte skall kunna användas för att legalisera olaglig bebyggelse?

Kan kommissionen tillse att den eventuella legaliseringen av olaglig bebyggelse inte gör det möjligt att kringgå gemenskapsbestämmelserna om miljökonsekvensutredningar?

Vilka åtgärder tänker kommissionen vidta för att motverka att de områden inom Natura 2000-programmet som olagligen bebyggs drabbas?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-4045/00 och P-4049/00
ingivet av Margot Wallström för kommissionen

(20 februari 2001)

Kommissionen känner inte till det lagförslag som nämns av parlamentsledamoten. Den kommer emellertid att vaka över att genomförandet av de program som den är med och finansierar stämmer överens med den förordning som reglerar strukturfonderna⁽¹⁾, att åtgärderna stämmer överens med programmets mål samt att de är förenliga med all gemenskapspolitik inbegripet gemenskapens miljöpolitik.

I enlighet med artikel 2 i rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt⁽²⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997⁽³⁾, är medlemsstaterna skyldiga att säkerställa att projekt som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan bland annat på grund av sin art, storlek eller lokalisering blir föremål för krav på tillstånd och en bedömning av deras påverkan innan tillstånd ges. De typer av projekt som är relevanta för direktivet definieras i artikel 4 och anges i de första två bilagorna.

Direktiv 85/337/EEG, i ändrad lydelse, avser projekt. Syftet med direktivet är att hindra uppkomsten av föroreningar och olägenheter vid källan i stället för att senare försöka motverka deras effekter. Direktivet är baserat på principen att tillstånd för offentliga och enskilda projekt som kan antas leda till betydande miljöpåverkan bör ges först efter det att en bedömning har gjorts av den huvudsakliga miljöpåverkan som projekten kan antas medföra. De byggnadsarbeten som parlamentsledamoten hänvisar till har däremot redan genomförts. De är inte längre projekt. I detta specifika fall är en miljökonsekvensbedömning inte motiverad i enlighet med direktivet om miljökonsekvensbedömning eftersom det endast skulle vara användbart för att kontrollera miljökonsekvenserna utan att det på något sätt skulle kunna påverka tillståndet. Därför finns det ingen bestämmelse i direktiv 85/337/EEG, i ändrad lydelse, som motiverar en skyldighet att utföra en miljökonsekvensbedömning med hänvisning till de berörda byggnadsarbetena.

Dessutom bör det betonas att direktivet tillämpas på de typer av projekt som anges i de första två bilagorna till direktivet. På grundval av den information som parlamentsledamoten anger är det inte möjligt att bedöma om de byggnadsarbeten som nämns faller inom en av de typer som anges i de första två bilagorna till direktivet.

Om dessa byggnadsarbeten skulle falla inom ett föreslaget område av gemenskapsintresse i enlighet med rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter⁽⁴⁾, eller inom ett särskilt skyddsområde i enlighet med rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar⁽⁵⁾, skulle bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 92/43/EEG kunna anses vara relevanta.

Med hänvisning till det föreslagna området av gemenskapsintresse i enlighet med direktiv 92/43/EEG har medlemsstaterna vissa skyldigheter att handla på ett sådant sätt att direktivets syfte inte äventyras. Även i avsaknad av en gemenskapslista tillråds medlemsstaternas myndigheter att åtminstone avstå från all verksamhet som kan leda till att ett område på en nationell lista försämras.

Med hänvisning till de särskilda skyddsområdena är medlemsstaterna skyldiga att vidta lämpliga steg för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med detta direktiv. Dessutom skall varje plan eller projekt som enskilt eller i kombination med andra planer eller projekt kan påverka området på ett betydande sätt, bedömas på lämpligt sätt med avseende på konsekvenserna för området.

På grundval av den information som ges är det inte möjligt att fastställa vilka eller hur många av de byggnadsarbeten som faller inom det föreslagna området av gemenskapsintresse eller det särskilda skyddsområdet och det är heller inte möjligt att bedöma om och hur den ovannämnda legaliseringen kan anses som en åtgärd som kan leda till en försämring av livsmiljöerna och habitatet för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts.

Eftersom det inte finns någon grund för klagomål om tillämpningen av gemenskapslagstiftningen kan för närvarande ingen överträdelse fastställas. Den regionala lagstiftning som nämns är fortfarande bara ett förslag och kan som sådant inte strida mot gemenskapslagstiftningen.

⁽¹⁾ EGT L 161, 26.6.1999.

⁽²⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽³⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽⁴⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽⁵⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

(2001/C 187 E/128)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4050/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(9 januari 2001)

Ämne: Stödundervisning på grekiska gymnasier

På stödundervisningen i de högsta klasserna på det grekiska gymnasiet har man lektioner av samma typ som inom den privata extraundervisningen och den sker utanför ordinarie lektionstid. Syftet är att få bukt

med misslyckade studieresultat enhetsgymnasiet för att göra det möjligt för eleverna att fortsätta och fullborda sina studier. Projektet finansieras av åtgärd 1.2 om enhetsgymnasium, inom delprogram 1, allmän och teknisk utbildning i handlingsprogrammet. Programmet kan inte anses särskilt kostsamt, om man beaktar antalet elever som har deltagit i det, men även när det gäller utnyttjandegraden. Det är även ständigt efterfrågat av eleverna, särskilt av dem som kommer från familjer med låg inkomst eller som bor i avlägset belägna områden.

1. Känner kommissionen till vad det beror på att eleverna inte utnyttjar programmet och vilka åtgärder föreslår den för att det skall bli mer tilldragande och effektivt för eleverna?

2. Finns det liknande stödåtgärder för elever i syfte att bekämpa misslyckade insatser i skolan i andra medlemsstater? Om så är fallet, vilka är det som undervisar och i vilket förhållande står dessa lärare till dem som undervisar i skolorna? Anser kommissionen att denna verksamhet samtidigt medverkar till att bekämpa arbetslösheten bland lärarna?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Inom ramen för det operativa programmet "Utbildning och grundläggande yrkesutbildning" i gemenskapsstödramen för Grekland 1994-1999 har man ur Europeiska socialfonden bekostat stödundervisning till gymnasieelever.

Kurserna startades som pilotverksamhet i mars 1998 som stöd till utbildningsreformen (dvs. inrättandet av enhetsgymnasium, avveckling av inträdesprov till högskolor) och för att minska misslyckad skolgång och avhopp. Under läsåren 1998-1999 och 1999-2000 utvidgades åtgärden till fler ämnen, klasser och elever och omfattade även teknisk och yrkesinriktad utbildning.

Under denna tid och enligt information från det grekiska utbildningsministeriet omfattade åtgärden uppskattningsvis 140 000 elever, den sammanlagda kostnader utgjorde 23 miljoner euro och antalet deltagande lärare var cirka 23 000.

Beträffande frågan hur attraktiva kurserna är uppskattar man att cirka 8% av eleverna hoppade av stödundervisningen under läsåret 1999-2000. Problemet gäller främst storstäder. Antalet deltagande elever minskade inte på öarna, i isolerade regioner ooch inom kvällsundervisningen.

Genomförandet av åtgärden hittills har bedömts i en extern utvärdering av det operativa programmet och av projektets vetenskapliga kommitté, och ett antal förbättringar har föreslagits vad gäller undervisning, förvaltning och organisation. Dessa förbättringar kommer att beaktas under den nya programperioden 2000-2006. Dessutom kommer man att anstränga sig att bättre rikta in den nya stödundervisningen för att undvika misslyckad skolgång och minska avhopp, särskilt i mindre gynnade regioner. I detta syfte avser utbildningsministeriet utarbeta särskilda läromedel, förbättra lärarutbildningen och på ett bättre sätt använda ny nätverksteknik. Ministeriet anser att dessa åtgärder kommer att bidra till att göra stödundervisningen mer attraktiv för eleverna och även mer effektiv.

Insatser i andra medlemsstater för att åtgärda misslyckad skolgång samt egenskaperna i deras utbildningssystem skiljer sig medlemsstaterna emellan och är svåra att jämföra. Kommissionen kommer dock att inom ramen för samarbetet med medlemsstaterna uppmuntra Grekland att beakta internationell erfarenhet och bra metoder.

(2001/C 187 E/129)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4051/00**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(9 januari 2001)

Ämne: Införlivande av Naousa i Urban-initiativet

Urban-initiativet har till syfte att ekonomiskt och socialt återuppliva "krisdrabbade" städer och byar med 20 000-50 000 invånare. Naousa är en stad där invånarna med början på 90-talet har drabbats av fattigdom och arbetslöshet, antalet långtidsarbetslösa uppgår t.ex. till 40 procent. Detta beror på att stora textilfabriker har stängt eller dragit ner på verksamheten, och samma sak gäller för de företag som sysslade med plockning, skördande och förpackning av frukt och grönsaker, särskilt efter krisen i Jugoslavien.

Med anledning av ovanstående beskrivning av situationen i Naousa vill jag fråga kommissionen:

1. Kan Naoussa tas med i Urban-initiativet?
2. Finns det åtgärder för Naousas del som skulle kunna få stöd från det regionala programmet för Västra Makedonien inom den tredje gemenskapsstödramen? Med hur stora belopp i så fall? Hur stort var det totala beloppet för de stödåtgärder som Naousa fick från det regionala programmet för Västra Makedonien inom den andra gemenskapsstödramen?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

I bilaga 2 till sitt meddelande med riktlinjerna för ett gemenskapsinitiativ om ekonomisk och social nystart för städer och förorter i kris för att främja en hållbar utveckling av urbana miljöer – URBAN II⁽¹⁾, fastställer kommissionen ett antal kriterier för de stadsområden som skall omfattas i varje medlemsstat. Efter en ministerbegäran ökade kommissionen antalet från 2 till 3 stadsområden för Grekland.

Kommissionen har ännu inte mottagit något officiellt URBAN II-program för Grekland.

Enligt det operativa programmet för centrala Makedonien för perioden 2000–2006 får större insatser inom stadsutvecklingsområdet finansieras. Vilken andel av medlen som får gå till staden Naoussa beslutas av de grekiska myndigheterna.

Under programperioden 1994–1999 avsattes totalt 58 miljoner euro inom ramen för det operativa programmet för centrala Makedonien för medfinansiering av projekt och åtgärder som syftar till att utveckla länet Imathia, som omfattar staden Naoussa, och som har en positiv inverkan på denna.

⁽¹⁾ EGT C 141, 19.5.2000.

(2001/C 187 E/130)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4057/00**från Generoso Andria (PPE-DE), Umberto Scapagnini (PPE-DE)
och Stefano Zappalà (PPE-DE) till kommissionen**

(9 januari 2001)

Ämne: Jordbruk i Capaccio-Paestum

I Salernobukten finns ett område (Capaccio-Paestum) som är underställt vissa arkeologiska restriktioner på grund av det kulturarv som finns där (doriska tempel, begravningsplatser osv.). Området är särskilt bördigt tack vare floden Sele och andra vattendrag.

I lagen föreskrivs som sig bör att ett ovärderligt kulturarv skall skyddas men det tas ingen hänsyn till jordbrukarnas hundraåriga verksamhet på platsen (buffeluppfödning, grönsaksodling osv.).

Kan kommissionen uppmana de lokala myndigheterna att, med hänsyn till skydd av det arkeologiska arvet och landskapsbilden, vidta åtgärder för att berörda jordbrukare skall göras särskilda medgivanden och därmed kunna förbättra sina företag och få tillgång till skattelättnader, bidrag samt finansiering från Europeiska unionen?

Har kommissionen kort sagt för avsikt att se till att de berörda jordbrukarna åtnjuter samma möjligheter som de som inte är bosatta i restriktiva områden?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Kommissionen anser att gällande lagstiftning i fråga om skydd av arkeologiska lämningar, landskapet och miljön absolut måste följas, och att detta är ett villkor för att offentliga myndigheter skall få genomföra åtgärder till stöd för jordbruket, vare sig det rör sig om helt och hållet nationella åtgärder eller åtgärder som medfinansieras av gemenskapen via strukturfonderna eller en landsbygdsutvecklingsplan.

Kommissionen anser sig inte ha behörighet att ingripa för att förmå lokala myndigheter att ge jordbrukarna särskilda tillstånd för att förbättra jordbruksföretagens situation, eller för att de skall få lättnader i fråga om avgifter, skatter och nationell finansiering. Om statliga stöd beviljas innebär kommissionens behörighet att den skall se till att reglerna för statliga stöd i artiklarna 87 – 89 (f.d. artiklarna 92 – 94) i EG-fördraget följs.

När det gäller de stöd som medfinansieras av gemenskapen inom ramen för programmen i fråga bör det påpekas att det operativa mål 1-programmet i regionen Kampanien under perioden 2000/2006, som godkändes av kommissionen den 8 augusti 2000, inte innehåller några särskilda och för det här området förbehållna åtgärder i fråga om landsbygdsutveckling.

De regionala myndigheterna kan emellertid inom ramen för sina befogenheter när det gäller genomförandet fastställa särskilda villkor för att främja åtgärder i det område som brottas med problemen i fråga, under förutsättning att gemenskapens regler för strukturfonderna och för landsbygdsutveckling följs.

(2001/C 187 E/131)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4064/00

från Giorgio Celli (Verts/ALE) till kommissionen

(9 januari 2001)

Ämne: Åtgärder för ekologiskt återställande i Emilia Romagna (Italien)

Kan kommissionen redogöra för de arbeten för "ekologiskt återställande" som slutförts intill bassängen på sockerraffineriet i Mezzano (kod IT 4700012 Ravenna, Italien)? Området är ett skyddsområde enligt habitatdirektivet 92/43/EEG⁽¹⁾ och fågeldirektivet 79/409/EEG⁽²⁾. Åtgärderna har inte genomförts med tillbörlig hänsyn tagen till rekommendationerna om skydd av djurarterna i detta område, och de förstör den naturliga livsmiljön i sin helhet.

Känner kommissionen till denna situation?

Vilka åtgärder ämnar den vidta?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar*(28 februari 2001)*

Det fall frågeställaren tar upp har behandlats av kommissionen i samband med framställning nr 238/99. Denna framställning diskuterades senast vid ett möte i Europaparlamentets utskott för framställningar den 23 maj 2000. Inget brott mot gemenskapslagstiftningen om naturskydd kunde konstateras vid det tillfället och fallet lades följaktligen ned.

Den information frågeställaren lämnar innehåller inga nya uppgifter som skulle kunna föranleda en ändring av kommissionens tidigare analys.

(2001/C 187 E/132)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4066/00**från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen***(10 januari 2001)*

Ämne: Prishöjningar till följd av att euron införs och gamla priser omräknas i nya belopp

Enligt en undersökning utförd vid fakulteten för ekonomiska vetenskaper vid Erasmusuniversitetet i Rotterdam kommer priserna på dagligvaror att den 1 januari 2002 eller kort därefter stiga med mellan 5 och 10 procent. Också på bilar och hus kommer en prisstegring att inträda. Orsaken till detta är att försäljarna alltid prissätter i jämna belopp, såsom 100 eller 99,99 eller 99,95. Vid varje omräkning från gammal nationell valuta till euro kan man få ett sådant jämnt belopp antingen genom att avrunda slutsumman uppåt eller nedåt. Det väntas emellertid att endast avrundning uppåt kommer att bli aktuell. Försäljarna kommer nästan alltid att slå på ett belopp på det gamla priset för att på nytt komma fram till ett iögonenfallande pris.

I anledning av detta vill jag ställa följande frågor:

1. Har kommissionen tillgång till data från några andra undersökningar som bekräftar resultaten av den nederländska undersökningen?
2. Har kommissionen tillgång till data från några andra undersökningar som givit motsatt resultat? Om så är fallet: med vilken argumentering har man vid dessa undersökningar dragit den slutsatsen att priserna inte kommer att stiga mer än de vanligen gör från år till år?
3. Vad tänker kommissionen göra i samverkan med de nationella myndigheterna i de tolv berörda medlemsstaterna för att aktivt motverka en våg av prishöjningar under första halvåret av 2002, till exempel genom att utarbeta sådana regler för hur belopp skall avrundas att priserna i genomsnitt förblir stabila?
4. Hur tänker kommissionen förebygga att det redan under 2001 inträffar osedvanliga prishöjningar såsom ett sätt att ta ut de avrundade eurobeloppen i förskott inför året 2002?
5. Har kommissionen redan några tankar om vad som bör göras ifall det inte skulle gå att förebygga prishöjningar av mera än sedvanligt slag? Hur är det i så fall tänkt att det via löner och sociala inkomstöverföringar skall kunna ges kompensation åt den stora majoriteten medborgare, så att dessa människor, som är beroende av sådana inkomster, skall kunna bevara sin köpkraft?

Källa: De nederländska tidningarna "De Telegraaf" och "Rotterdams Dagblad" av den 7 december 2000.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar*(27 februari 2001)*

1. Kommissionen känner inte till att det skulle ha gjorts någon ekonomisk undersökning på detta område. Författarna till den nederländska undersökningen har för övrigt formellt vänt sig mot hur deras slutsatser presenterats i pressen.

2. Konkurrenstrycket i distributionsledet kommer att få de stora varuhusen att genomföra en övergång till prissättning i euro som är gynnsam för konsumenten. Närbutikerna, som är beroende av en trogen kundkrets, kommer att vara angelägna om att kunderna inte skall kunna anklaga dem för plötsliga prishöjningar och istället vända sig till de stora varuhusen. Flera företag i euroområdet som är marknadsledande i sina respektive länder planerar till och med att "frysa" sina priser under flera månader från slutet av 2001 till början av 2002. De flesta affärer i de medlemsstater som ingår i euroområdet tillämpar för övrigt redan idag dubbel prissättning och denna andel kommer att öka ju närmare vi kommer den tidpunkt då tidsfristerna löper ut. Ett avtal mellan konsumenter och handel som ingåtts under kommissionens överinseende, "Euro-logo", syftar till att främja frivillig dubbel prissättning och iakttagande av god praxis. Detta avtal har ingåtts på nationell nivå i de flesta medlemsstater som ingår i euroområdet.

Den dubbla prissättningen gör det möjligt för konsumenten och i slutändan de nationella och regionala specialiserade kontrollorganen att kontrollera att det inte förekommit någon smyghöjning vid övergången till euron. Det är också anledningen till att kommissionen har rekommenderat att "lokala observationscentrum för övergången till euro" inrättas (rekommendation 98/288/EG av den 23 april 1998⁽¹⁾, särskilt artikel 2), vilket också gjordes i de flesta medlemsstater som ingår i euroområdet.

Att i förväg fastställa priser i euro under det tredje kvartalet i år, vilket kommissionen förordar i sin rekommendation av den 11 oktober 2000⁽²⁾, ligger även i linje med detta mål. Problemet, om det nu finns ett sådant, skulle således antagligen vara begränsat till de sektorer som inte präglas av konkurrens eller till det fåtal butiker som inte tillämpar dubbel prissättning.

3. Den fria prissättningen är en grundprincip för den inre marknadens funktion. Däremot anges de avrundningsregler som skall tillämpas vid omräkningen från nationella monetära enheter till euro i rådets förordning (EG) nr 1103/97 av den 17 juni 1997 om vissa bestämmelser som har samband med införandet av euron och dessa är bindande. Affärsinnehavarna måste således följa omräkningsreglerna när de tillämpar dubbel prissättning. Kommissionen undersöker för närvarande tillsammans med de parter som undertecknat eurologoavtalet hur detta avtal kan förstärkas när det gäller den övergripande prisstabiliteten och man hämtar inspiration från de bestämmelser som redan finns i Spanien och Irland. Det kommer även att övervägas att vidta åtgärder som samordnats med medlemsstaterna så att man snabbt skall kunna följa upp prisutvecklingen i början av 2002.

4. De eventuella prisändringarna görs en gång för alla främst för de varor och tjänster som åsatts så kallade "psykologiska" priser. Det går att fastställa nya psykologiska priser i euro genom såväl höjningar som sänkningar. Det går inte idag att definitivt hävda att det endast kommer att ske genom höjningar. Exemplet från historien (t. ex. decimaliseringen av pund sterling) ger för övrigt inget stöd för tesen att priserna skulle höjas kraftigt.

5. Kommissionen tror inte det föreligger någon sådan risk. Om det skulle ske en viss prishöjning, vilket av ovan anförda skäl och enligt undersökningar bland branschorganisationer inte förefaller troligt, kommer den att vara av mycket begränsad omfattning och eventuella höjningar kommer i genomsnitt att vägas upp av eventuella sänkningar. Det skulle således inte handla om en inflationistisk utveckling där samtliga priser stiger kontinuerligt. Följaktligen är det föga troligt att en dylik engångshöjning av priserna skulle kunna utgöra ett hot mot medborgarnas köpkraft.

(¹) EGT L 130, 1.5.1998.

(²) EGT C 303, 24.10.2000.

(2001/C 187 E/133)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4070/00

från James Fitzsimons (UEN) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Mervärdesskatt på solfångare och främjande av en ökad användning av växtolja som bränsle

Har kommissionen, i syfte att främja miljövänlig teknik, några planer på att lägga fram särskilda förslag om att införa antingen en 0-procentig mervärdesskattesats på solfångare eller en särskild låg mervärdesskatte-

sats för att främja en ökad användning av icke-förorenande energikällor och minska användningen av förorenande produkter? Kan kommissionen också redogöra för sina befintliga och framtida planer samt stimulansåtgärder för att främja en ökad användning av växtoljor i motorfordon och handelsfartyg?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(1 februari 2001)

Enligt gemenskapens nuvarande mervärdesskattelagstiftning omfattas "tillhandahållande, byggande, renovering och ändring av bostäder såsom ett led i socialpolitiken" av kategori 9 i bilaga H till rådets direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾. Medlemsstaterna får därför tillämpa en sänkt mervärdesskattesats på lägst 5 % på dessa tjänster.

När solfångare ingår i den här övergripande processen omfattas de, i likhet med allt byggnadsmaterial, automatiskt av denna bestämmelse, om de tillhandahålls av en byggnadsentreprenör som en del av en tjänst. Om samma varor däremot handlas över disk av en privatperson anses de utgöra ett tillhandahållande av varor, och följaktligen skall normalskattesatsen tillämpas.

Vad nollskattesatsen beträffar, bör det påpekas att den utgör ett undantag från de gällande reglerna enligt vilka normalmervärdesskattesatsen skall tillämpas på alla skattepliktiga transaktioner såsom skatt på konsumtion.

Som parlamentsledamoten känner till, innebär den nya strategin avseende mervärdesskatt⁽²⁾ att en omprövning och rationalisering av de regler och undantag som tillämpas vid fastställande av sänkta mervärdesskattesatser bör övervägas på medellång sikt. Frågan om tillämpningen av sänkta mervärdesskattesatser som ett led i gemenskapspolitiken på olika områden (till exempel för att främja miljöskydd) kommer att ägnas särskild uppmärksamhet.

⁽¹⁾ EGT L 145, 13.6.1977. Direktivet senast ändrat genom rådets direktiv 2000/65/EG av den 17 oktober 2000, EGT L 269, 21.10.2000.

⁽²⁾ KOM(2000) 348 slutlig.

(2001/C 187 E/134)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4071/00

från María Sornosa Martínez (PSE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Kommissionens ingripande i fallet med överledningen Júcar-Vinalopó (Spanien)

I slutet av oktober i år var kommissionen i färd med att undersöka miljöeffekterna av projektet för överledning Júcar-Vinalopó efter att från ifrågavarande ledamot ha mottagit en anmälan samt diverse frågor. Inom ramen för granskningen av detta ärende hade kommissionen uppmanat de spanska myndigheterna att ge sina synpunkter på projektet samt på tillämpningen av, i detta fall, fågeldirektivet.

Det spanska miljöministeriet godkände emellertid nyligen projektets inledande.

Skulle kommissionen kunna ge en lägesrapport beträffande ovan nämnda undersökningar om miljöeffekterna av överledningen Júcar-Vinalopó?

Känner kommissionen till att de spanska myndigheterna har givit sitt godkännande till detta projekt?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(12 februari 2001)

Genom svaren på de skriftliga frågorna E-0819/00 ⁽¹⁾ och E-2650/00 ⁽²⁾ känner parlamentsledamoten redan till att kommissionen har mottagit ett klagomål om vattenavledningsprojektet Júcar-Vinalopó, vilket eventuellt kan innebära en överträdelse av rådets direktiv 85/337/EEG av den 27 juni 1985 om bedömning av inverkan på miljön av vissa offentliga och privata projekt ⁽³⁾, ändrat genom rådets direktiv 97/11/EG av den 3 mars 1997 ⁽⁴⁾, rådets direktiv 79/409/EEG av den 2 april 1979 om bevarande av vilda fåglar ⁽⁵⁾ och rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter ⁽⁶⁾.

I samband med handläggningen av ärendet har kommissionen vänt sig till de spanska myndigheterna för att få deras synpunkter på ovannämnda projektet och på tillämpningen av berörda gemenskapsdirektiv.

De spanska myndigheternas svar har just inkommit och granskas för närvarande av kommissionen.

De spanska myndigheterna har informerat kommissionen om att man just nu är i färd med att undersöka miljöeffekterna av projektet i fråga i enlighet med rådets direktiv 85/337/EEG. Projektet ingår i vattenförvaltningsplanen för Júcar-bukten. Myndigheterna anger att miljökonsekvensbedömningen redan är slutförd och att samråd med allmänheten redan har ägt rum. Det skall noteras att de spanska myndigheterna meddelar att man ännu inte har antagit rapporten om projektets miljöeffekter.

De spanska myndigheterna preciserar även att det slutliga anläggningsprojektet kommer att godkännas först när rapporten om miljöeffekterna har antagit av miljödepartementet. De spanska myndigheterna meddelar att man vid genomförande av det grundläggande projektet, som redan har varit föremål för offentlig upphandling, under alla omständigheter måste ta hänsyn till resultaten från den pågående undersökningen av miljöeffekterna.

⁽¹⁾ EGT C 53 E, 20.2.2001, s. 29.

⁽²⁾ EGT C 136 E, 8.5.2001, s. 66.

⁽³⁾ EGT L 175, 5.7.1985.

⁽⁴⁾ EGT L 73, 14.3.1997.

⁽⁵⁾ EGT L 103, 25.4.1979.

⁽⁶⁾ EGT L 206, 22.7.1992.

(2001/C 187 E/135)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4085/00

från Gary Titley (PSE) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Informationskampanjen inför utvidgningen

När kommissionen framlade sin årsrapport om kandidatländerna tillkännagav Prodi och Verheugen att det skulle lanseras en brett upplagd informationskampanj både inom EU och i kandidatländerna. Hur kommer anslagen att fördelas? Kommer icke-statliga organisationer att kunna framlägga förslag till projekt avsedda att få bidrag inom ramen för denna kampanj? Om så är fallet: hur då?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Informationsstrategin när det gäller utvidgningen är nu under genomförande. Under år 2001 kommer cirka 9,5 miljoner euro att fördelas på delegationerna i kandidatländerna och 5,8 miljoner euro på kommissionens representationer i medlemsstaterna. Dessa belopp motsvarar cirka 80 % av finansieringen och denna proportion kommer att bibehållas under hela perioden 2001–2006. Anslagen görs av

kommissionen på grundval av godkända arbetsprogram framlagda av delegationerna och representationerna. Arbetsprogrammen bör täcka alla de målgrupper som konstaterats vara viktiga i samband med strategin, och till dessa hör naturligtvis icke-statliga organisationer som företräder det civila samhället.

Arbetsprogrammen för delegationerna har godkänts, även för deltagande icke-statliga organisationer, men icke-statliga organisationer i gemenskapen har fortfarande tid att lägga fram projekt för representationerna i medlemsstaterna genom att ta kontakt med berörd informationstjänsteman. Projekten kommer dock endast att finansieras om de bidrar till allmänhetens kännedom om utvidningen, dess utmaningar och dess möjligheter, så att man undviker politiskt missbruk grundat på fruktan och falska föreställningar om dess sociala och ekonomiska följder.

(2001/C 187 E/136)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4087/00

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Varianten CJD – den form av BSE som drabbar människan

Håller kommissionen med om att varianten CJD borde få ett nytt namn, nämligen human spongiform encefalopati?

Vad gör Europeiska unionen för att uppmuntra utbytet av medicinska rön i fråga om behandlingen av denna sjukdom?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

1. Ett team från brittiska Creutzfeldt Jakob Disease (CJD) Surveillance Unit i Edinburgh publicerade 1996 ett dokument⁽¹⁾ där författarna presenterade rön som starkt tydde på ett orsakssamband mellan bovin spongiform encefalopati (BSE) och en variant av Creutzfeld-Jakobs sjukdom (vCJD).

Den nya varianten uppvisar betydande neurologiska skillnader jämfört med den klassiska sporadiska formen, men klassificeras som en human neurodegenerativ sjukdom. Den har fått namn efter den person som undersökte den klassiska formen av sjukdomen, och vCJD är ett väl inarbetat och vedertaget namn i vetenskapliga och medicinska kretsar.

2. Kommissionen införde 1996 en europeisk handlingsplan för forskning om TSE⁽²⁾ med en budget på 50 miljoner euro för att främja förståelse, upptäckt och bekämpning av TSE-sjukdomar, bland annat Creutzfeldt-Jakobs sjukdom (CJD) hos människa och BSE hos kor. Omkring 150 laboratorier deltar för närvarande i 54 olika EU-finansierade forskningsprojekt om TSE-sjukdomar, som rör bland annat humana prionsjukdomar, infektionsagens, riskbedömning, behandling och förebyggande.

Här bör särskilt nämnas ett projekt om utveckling av TSE-behandling baserad på prionproteinbindande sockerarter, där forskningslag från bland annat Tyskland, Förenade kungariket, Frankrike och Israel deltar. Projekten syftar främst till att identifiera mekanismerna för att inhibera förökning av prioner i odlade celler.

Kommissionen anordnade också den 15 december 2000 ett möte för nationella experter på TSE-forskning för att analysera pågående forskningsprojekt, främja utbytet av information mellan forskningslag samt fastställa nya forskningsområden och vilka pågående forskningsteman som behöver stärkas. Denna grupp kommer inom kort att lägga fram en preliminär rapport.

I artikel 152.5 (tidigare artikel 129) i EG-fördraget fastställs följande: "När gemenskapen handlar på folkhälsoområdet skall den fullt ut respektera medlemsstaternas ansvar för att organisera och ge hälso- och sjukvård". Kommissionen kommer dock att överväga olika möjligheter att främja utbytet av information om de bästa behandlingsmetoderna för vCJD. Denna fråga kan behandlas inom ramen för det nya folkhälsoprogrammet⁽³⁾, som för närvarande diskuteras av parlamentet och rådet.

⁽¹⁾ R. G. Will et al., The Lancet 1996: 347:921-25, finns även på www.cjd.ed.ac.uk/lancet.htm.

⁽²⁾ Transmissibla spongiforma encefalopatier (TSE).

⁽³⁾ EGT C 337 E, 28.11.2000 och KOM(2000) 285 slutlig.

(2001/C 187 E/137)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4088/00
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Golvbelägningsindustrin

Har kommissionen utrett hur golvbelägningsindustrin tillhandahåller yrkesutbildning? Har kommissionen några planer på att förbättra utbudet av sådan utbildning?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Arbetsfältet inom golvbelägningsindustrin är stort och mångskiftande och omfattar bl.a. parkettgolv, golvmattor, termoplastiska plattor och keramiska plattor. För alla dessa material krävs det olika yrkesfärdigheter och utbildning. Den verksamhet som för närvarande bedrivs på europeisk nivå gäller det allmänna utbudet av utbildning inom byggindustrin.

Inom Leonardo da Vinci-programmet kan det beviljas stöd till innovativa yrkesutbildningsprojekt. Under 1995–1999 (första etappen av programmet) finansierades ett projekt som gällde golvbelägningsindustrin, närmare bestämt yrkesutbildning för plattsättare i Europa (1995), som genomfördes av branschorganisationen Assopiastrelle. Det fanns också många andra projekt för att främja innovativa lösningar vad gäller utbildning inom byggindustrin i allmänhet.

(2001/C 187 E/138)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4090/00
från Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Främjande av handelsförbindelserna mellan EU och Mercosur och Chile

Det första näringslivstoppmötet som nyligen anordnades i Madrid mellan EU, Latinamerika och Västindien blev ett fruktbart forum där 19 europeiska och latinamerikanska företag deltog för att diskutera konkreta åtgärder i syfte att stimulera handelsförbindelserna mellan EU och Mercosur och Chile.

Den spanska regeringschefen uppmanades av denna grupp vid ett kort besök att låta Spanien ta initiativet till att stimulera dessa förbindelser genom konkreta och effektiva åtgärder, med hänsyn till den privilegierade roll Spanien spelar mellan de två ekonomiska blocken.

Anser kommissionen att det är kommissionens roll att i enlighet med förfrågan från nämnda toppmöte föreslå upprättandet av ett centrum i den spanska huvudstaden, vilket skulle ta fram initiativ och förslag för hur man inom EU å ena sidan och Mercosur och Chile å andra sidan skulle kunna ge företagen inom de båda blocken möjlighet att främja de ömsesidiga handelsförbindelserna?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

1. För närvarande pågår många initiativ i syfte att förbättra handelsförbindelserna mellan de två ekonomiska blocken i fråga.
2. För det första driver Europeiska kommissionen ett nära samarbete med Mercosur EU Business Forum (MEBF), som är en gemensam organisation för näringslivets företrädare och sammanslutningar från båda regionerna och som vill främja de kommersiella förbindelserna mellan EU och Mercosur samt underlätta handels- och investeringsflödet. MEBF har lyckats etablera sig som den huvudsakliga företrädaren för affärsvärlden i EU och Mercosur, och Europeiska kommissionen har stött MEBF-initiativet sedan starten 1998. Det nyligen hållna näringslivstoppmötet mellan EU och Latinamerika och Västindien i Madrid uttalade sitt stöd för MEBF:s verksamhet och inbjöd uttryckligen MEBF till aktivt deltagande i toppmötet. Således finns det redan nu inom affärsvärlden ett forum vars syfte är att förbättra handelsförbindelserna mellan EU och Mercosur.
3. För det andra har Europeiska kommissionen vidtagit konkreta åtgärder för att främja affärsförbindelserna mellan EU och Latinamerika, bl.a. genom ett antal affärsrelaterade ekonomiska samarbetsprogram såsom AL-INVEST, ALURE och ECIP. Denna typ av lyckade program, i synnerhet AL-INVEST, kommer att fortgå i syfte att stödja det europeiska näringslivet i dess kontakter med Mercosur.
4. Med beaktande av det ovan anförda anser Europeiska kommissionen att det för närvarande inte föreligger något behov av ett centrum i Madrid vilket skulle ta initiativ och lägga fram förslag för att företag i EU och Mercosur/Chile skall kunna förbättra sina handelsförbindelser.

(2001/C 187 E/139)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4092/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Avsaknaden av EU-stöd till solenergiprogrammet i Andalusien (Spanien)

De andalusiska installatörerna och tillverkarna av solceller har varnat för att en nedskärning av budgeten för det autonoma stödprogrammet för den här typen av förnybar energi har gjort att sektorn nu står inför en eventuell omställning. Stödet som hade beräknats till ett belopp på 1 700 miljoner pesetas har minskats till 1 200 miljoner.

Enligt den andalusiska regeringens industriråd beror denna minskning på avsaknaden av EU-stöd, vilket enligt sektorns företagare kommer att orsaka ett allvarligt avbrott i den beräknade tillväxten, med en efterfråga som överskrider 45 000 m² solceller, av vilka hälften inte kommer att kunna genomföras.

Kan kommissionen ange vilka uppgifter den förfogar över när det gäller bristen på EU-stöd till utvecklingen av programmet för installationer av den här typen av förnybar energi, och i vilken utsträckning man kan avhjälpa denna brist för att inte begränsa den stora tillväxten på detta område i Andalusien?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

I det integrerade operativa programmet för regionen Andalusien för programperioden 2000–2006, som kommissionen godkände den 29 december 2000, föreskrivs ett belopp på strax över 65 miljoner euro (nästan 11 miljarder pesetas) för att främja förnybara energikällor och energisparåtgärder, både för hushållen och för industrin. Denna insats finansieras till 59 % med gemenskapsmedel.

Kommissionen påminner parlamentsledamoten om att medlemsstaten enligt närhetsprincipen skall använda sina egna energipolitiska kriterier för att bestämma hur beloppet skall fördelas mellan olika alternativa energikällor.

(2001/C 187 E/140)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4094/00

från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: EU:s åtgärder i samband med utrotningshotade husdjur

Djuren håller på att försvinna från bondgårdarna i världen. Varje vecka försvinner två olika raser av de djur som föds upp av människan enligt en rapport som nyligen offentliggjordes av FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation (FAO). När det gäller vissa EU-länder, som till exempel Spanien, är situationen oroande då det finns 69 husdjursraser som riskerar att utrotas, varav 22 befinner sig i en kritisk situation.

Situationen är beklagansvärd eftersom det enligt experterna på området handlar om en ovärderlig genetisk mångfald och med tanke på att förlusten av den genetiska mångfalden leder till ökad sårbarhet för djurraserna.

Kan kommissionen ange vilka åtgärder gemenskapen vidtar inför denna mycket allvarliga situation för att skydda de husdjur som är utrotningshotade och med hänsyn till att den biologiska mångfalden är väsentlig för att vi skall kunna råda bot på sjukdomar och epidemier?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Sedan 1993 och under hela den programperiod som avslutades 1999 har kommissionen godkänt program som innebär ett främjande av uppfödning av tamdjur av sådana raser som hotar att försvinna i de flesta medlemsstater. Dessa program utformades för att bidra till att förverkliga ett av målen med de program för miljöåtgärder inom jordbruket som föreskrivs i artikel 1 c i rådets förordning (EEG) nr 2078/92 av den 30 juni 1992 om produktionsmetoder inom jordbruket som är förenliga med miljöskydds- och naturvårdskraven⁽¹⁾, vilket är att främja ett utnyttjandet av jordbruksarealer på ett sätt som är förenligt med skydd för och förstärkning av den genetiska mångfalden. Gemenskapens ansträngningar på detta område fortsätter för perioden 2000–2006 inom ramen för rådets förordning (EG) nr 1257/1999 av den 17 maj 1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden och om ändring och upphävande av vissa förordningar⁽²⁾, som innebär att samtliga stödåtgärder för jordbruksutveckling och bland annat målen med förordning (EEG) nr 2078 införlivas i en och samma förordning.

Enligt denna förordning, och särskilt de miljöåtgärder inom jordbruket som avses i artikel 22-24, skall stöd beviljas till jordbrukare som åtar sig att under minst fem år bedriva jordbruk med produktionsmetoder som är avsedda att skydda miljön och bevara landskapet. Detta stöd är avsett att bland annat stärka den genetiska mångfalden. I kommissionens förordning (EG) nr 1750/1999 av den 23 juli 1999 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 1257/1999 om stöd från Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGF) till utveckling av landsbygden⁽³⁾ fastställs det i artikel 13 att uppfödning av husdjur av lokala utrotningshotade raser får ingå bland de stödberättigande åtagandena. Inom denna ram finns det i de flesta program som utarbetats av medlemsstaterna och godkänts av kommissionen under programperioden 2000–2006 föreskrifter om bidrag för miljöåtgärder inom jordbruket för uppfödning av husdjur av lokala utrotningshotade raser.

Med beaktande av ovanstående anser sig kommissionen redan ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att skydda husdjur av utrotningshotade raser.

⁽¹⁾ EGT L 215, 30.7.1992.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999.

⁽³⁾ EGT L 214, 13.8.1999.

(2001/C 187 E/141)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4098/00
från Toine Manders (ELDR) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: En rättslig ram för tillhandahållandet av gränsöverskridande tjänster

Det händer allt oftare att det behövs verksamhet som sträcker sig över riksgränserna. Räddningstjänster, såsom polis, brandkår, läkar- och sjukvårdstjänster, men också de lokala myndigheterna samarbetar alla i praktiken. Detta sker emellertid ofta utan någon rättslig grund, så att problem kan uppstå i onödan. Lokala myndigheter, arbetstagare och företagare i gränsområdena har flera gånger kontaktat mig med framställningar i detta hänseende.

Naturligtvis känner jag till att sådana frågor kan ordnas på bilateral bas i avtal, men flera länder har emellertid till följd av ändlösa tvistigheter kommit att bli efter i utvecklingen på detta område. Därför anser jag att det kommer att bidra till att den inre marknaden börjar fungera bättre om det skapas en rättslig ram på europeisk nivå som gör det möjligt att lättare tillhandahålla tjänster, arbeta och driva företag över gränserna.

Jag skulle gärna vilja höra om ni anser det möjligt att utarbeta en europeisk rättslig ram kring detta för att förbättra den inre marknads funktion.

Om ni är av denna åsikt, är ni då också beredd att utarbeta en sådan ram och i så fall, inom hur lång tid?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

Kommissionen antog nyligen en ny strategi för att effektivisera den inre marknaden för tjänster⁽¹⁾. I meddelandet, som tillkommit efter en begäran från EU:s stats- och regeringschefer vid Europeiska rådet i Lissabon, skisseras en tvåårsplan i två steg. Syftet är att det ska bli märkbart lättare att tillhandahålla tjänster över gränserna inom gemenskapen.

Den europeiska lagstiftningen innehåller massor med bestämmelser från en tid då tjänster av naturliga skäl inte så lätt kunde förmedlas över gränserna. Genom att kostnaderna för information, kommunikation och transport har sjunkit har det blivit tekniskt möjligt att konkurrera med tjänster över gränserna. Det är hög tid att lagstiftning och praxis återspeglar att dessa nya möjligheter finns. De nuvarande begränsningarna hämmar urvalet och medför höjda priser för både privata kunder och näringslivet, vilket skadar gemenskapsekonomins förmåga att skapa arbetstillfällen och tillväxt.

I strategin för tjänster på den inre marknaden konstateras att tjänstesektorn utvecklas snabbt. Därför försöker man komplettera det nuvarande sektorsvisa arbetssättet med ett nytt övergripande arbetssätt. Detta ska skapa en allmän ram, inom vilken det är möjligt att tillhandahålla tjänster över gränserna, oberoende av vilken sektor som ett företag är verksamt inom. Blandningen av sektoriella och övergripande åtgärder framgår av tidtabellen för åtgärder i bilagan till strategin.

Under 2001 ska man enligt strategin främst påskynda initiativ inom vissa särskilda sektorer, t.ex. telekom, finansiella tjänster, erkännande av kvalifikationer och marknadsföring. År 2002 kommer kommissionen att meddela medlemsstaterna vilka hinder de unilateralt ska undanröja och lägga fram en förslag till rättsakt med riktade harmoniserade bestämmelser för tillhandahållandet av tjänster (där det är absolut nödvändigt) och dessutom göra en förteckning över alla de tjänster, för vilka medlemsstaterna måste begära ömsesidigt erkännande av de olika ländernas nationella bestämmelser.

⁽¹⁾ KOM(2000) 888 slutlig.

(2001/C 187 E/142)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4104/00
från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(10 januari 2001)

Ämne: Tvångsarbete i Nepal, Pakistan och Indien

Vid Internationella arbetsorganisationens konferens 2001 kommer det att finnas en möjlighet att fästa uppmärksamheten vid att de indiska, nepalesiska och pakistanska myndigheterna upprepade gånger misslyckats med att avskaffa tvångsarbete.

Skulle kommissionen kunna ta ställning till följande frågor:

1. Hur kan en oberoende undersökning göras för att fastställa hur många människor som förslavats på detta sätt samt var de befinner sig?
2. Vad ämnar kommissionen göra för att se till att lagar som förbjuder samtliga former av tvångsarbete förstås och genomförs?
3. Vad ämnar kommissionen göra för att se till att ILO utarbetar system för att övervaka hur organisationen bidragit till att bekämpa tvångsarbete?

(2001/C 187 E/143)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4114/00
från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Tvångsarbete

Vad har kommissionen för planer för att utnyttja ILO:s konferens under 2001 för att fästa uppmärksamheten på att regeringarna i till exempel Indien, Pakistan och Nepal vid upprepade tillfällen misslyckats med att vidta lämpliga åtgärder för att avskaffa tvångsarbete? Planerar kommissionen dessutom att utnyttja denna konferens för att uppmana alla regeringar att erkänna problemets omfattning?

Vilka åtgärder vidtar kommissionen för att uppmuntra ILO att genomföra oberoende och uttömmande undersökningar i länder där det förekommer tvångsarbete för att ta reda på hur många människor som är förslavade på detta sätt samt var dessa befinner sig?

Kan kommissionen ange vilka åtgärder den vidtar för att se till att lagar mot alla former av tvångsarbete är förstaeliga och tillämpas på ett effektivt sätt?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-4104/00 och E-4114/00
ingivet av Christopher Patten för kommissionen

(20 februari 2001)

Kommissionen delar till fullo parlamentsledamöternas oro när det gäller tvångsarbete i södra Asien. Problemets komplexitet och dess nära koppling till sociala, ekonomiska och kulturella faktorer har sin grund i att det fortfarande råder stor fattigdom inom de mest sårbara grupperna av samhället på subkontinenten.

För att lösa problemen med tvångsarbete bör strategierna för utvecklingssamarbete enligt kommissionens mening inriktas på särskilda initiativ som syftar till att minska fattigdomen och därmed förbättra situationen för arbetare inom utsatta sektorer av ekonomin.

Kommissionen erkänner också att de särskilda internationella organen spelar en viktig roll och att det är viktigt att befintliga multilaterala instrument används på ett lämpligt sätt så att arbetsvillkoren för de arbetare som är utsatta för diskriminering förbättras totalt sett.

Internationella arbetsorganisationens (ILO) stundande internationella arbetskonferens 2001 utgör det lämpligaste forumet när det gäller att göra en samlad bedömning av situationen i fråga om tvångsarbete och ge rekommendationer i syfte att komplettera, övervaka och kontrollera efterlevnaden av redan

befintliga arbetskonventioner. Särskilt ILO:s första globala rapport om tvångsarbete som läggs fram som ett led i uppföljningen av ILO:s 1998 framlagda förklaring om grundläggande principer och rättigheter i arbetslivet kommer att utgöra en plattform för behandling av de frågor som parlamentsledamöterna nämner.

Viktiga initiativ i Indien när det gäller att förbättra de mest missgynnade och diskriminerade samhällsgruppernas rättigheter och levnadsvillkor är den lag från 1976 genom vilken tvångsarbetsystemet avskaffades (Bonded Labour System Abolition Act), ILO:s Internationella program för avskaffande av barnarbete (IPEC) och de ständiga bemödandena från gemenskapens och flera olika icke-statliga organisationers sida att koncentrera sig på program för allmän grundutbildning och hälso- och sjukvård.

I Pakistan har regeringen uppgivit att den har för avsikt att se till att efterlevnaden av lagen förstärks. Det finns planer på att ratificera ILO:s konvention nr. 182 om de värsta formerna av barnarbete, och en åtgärdsplan för rehabilitering av tvångsarbetare är under utarbetande. Arbetsministeriet planerar också att på nytt aktivera övervakningskommittéer för att ta itu med frågan om tvångsarbete på lokal nivå. Kommissionen stödjer regeringen genom ett projekt som genomförs av ILO inom ramen för IPEC, och som genom förebyggande åtgärder och åtgärder för rehabilitering tar tag i det mångfasetterade problemet med barn- och tvångsarbete.

Nepal har, förutom en klar författningsmässig rättslig grund (artikel 20) för att garantera människors rätt till skydd mot exploatering, redan ratificerat 7 ILO-konventioner. Den 17 juli 2000 inrättades statliga övervakningskommittéer både på central nivå och på distriktsnivå. En statlig grupp för att övervaka rehabiliteringen av människor som befriats från tvångsarbete har också inrättats, medan ILO:s konvention nr 29 om tvångsarbete för närvarande ligger hos det nepalesiska parlamentet för ratificering.

Kommissionen vill gärna bekräfta att Gemensamma kommitténs möten, på grundval av de samarbetsavtal som gäller med dessa länder, utgjort och fortsättningsvis kommer att utgöra det lämpligaste forumet för regelbunden övervakning av att lagstiftningen om tvångsarbete efterlevs och för att främja initiativ till rehabilitering.

(2001/C 187 E/144)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4105/00

från Frédérique Ries (ELDR) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Kommissionens ansvar för renoveringskostnaderna för Berlaymont-byggnaden

Tidningen *La Libre Belgique* redogjorde den 6 december för resultatet av en studie om Berlaymont som utförts av konsultfirman *Ernst&Young*. Enligt denna studie skulle kommissionen inte kunna flytta tillbaka till Berlaymont 2002 enligt de ursprungliga planerna och kostnaderna skulle avsevärt kunna överskrida det ursprungliga beloppet. Tidningar uppger också att kommissionsledamot Neil Kinnock har hänskjutit ärendet till OLAF som inlett en undersökning. I rapporten för 1999 från SA Berlaymont 2000 anges det på sidan 19 att arbetena med denna renovering beräknas kosta 15,5 miljarder BEF (387,5 miljoner euro). Detta belopp inbegriper prisjusteringar och kommissionens önskemål om extra arbeten på 120 miljoner BEF (3 miljoner euro). I juli 1997 slöts ett samförståndsprotokoll mellan Belgien och kommissionen. I artikel 4.2 i protokollet preciseras att renoveringskostnaden slutgiltigt skall fastställas vid överlämnandet och kontrolleras mot verifikationer. Där anges också att SA Berlaymont går med på att arbeta med "öppet kontrakt" och låta gemenskapen kontrollera alla räkenskapsuppgifter och tekniska data som inverkar på kostnaderna för arbetet, utformningen, projektledningen, diverse kostnader och ränta under byggtiden. Enligt mina uppgifter nämns det i bilaga 1 till protokollet en summa på 13 miljarder, med preciseringen att beloppet utgör en provisorisk beräkning av kostnaden och att den definitiva renoveringskostnaden kommer att fastställas utifrån de slutliga utgifterna.

Jag skulle vilja ställa följande frågor:

1. När kommer resultaten från OLAF:s undersökning att finnas tillgängliga?
2. Kort efter det att protokollet slöts skulle ett avtal utformas och en handling upprättas av en juridiskt utbildad tjänsteman. När skall detta ske?

3. Utgör protokollet ett fast och definitivt åtagande för kommissionen att överta renoveringskostnaderna?
4. Vilka arrangemang har kommissionen utarbetat för att övervaka renoveringen och kostnaderna för den?
5. Kan ni förklara varför det skiljer 2,5 miljarder BEF mellan uppskattningarna från 1997 och dem som görs nu?
6. Enligt protokollet är kommissionens enda motpart i detta ärende den belgiska regeringen. Vilket förhållande har kommissionen med den belgiska fastighetsmyndigheten (Régie des Bâtiments) och SA Berlaymont 2000?

Svar från Neil Kinnock på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Kommissionen vill meddela följande:

1. Efter det att relevanta handlingar hade överlämnats till Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) inledde byrån en undersökning den 5 december 2000. Byrån är oberoende, och även om det är kommissionens övertygelse att OLAF genomför ett grundligt arbete kan kommissionen inte uttala sig om när resultaten av arbetet kommer att meddelas.
2. På kommissionens initiativ pågår förhandlingar om en uppföljning av villkoren i samförståndsavtalet med den belgiska regeringen och Berlaymont 2000. En överenskommelse om snarast möjliga tidpunkt är önskvärd, men naturligtvis måste alla parter vara nöjda med slutsatserna, och det är därför för närvarande inte möjligt att ange något datum.
3. Samförståndsavtalet utgör ett avtal mellan parter. Om någon av parterna inte uppfyller avtalet innebär detta under vissa omständigheter att övriga avtalslutande parters skyldigheter kan upphävas tillfälligt eller permanent. Avtalet innebär inte att kommissionen måste ta över Berlaymont till vilket pris som helst. Det bekräftar bara att det är kommissionens avsikt att ta byggnaden i bruk på nytt om arbetet slutförs på ett tillfredsställande sätt.
4. Enligt avtalet är SA Berlaymont 2000 det enda organ som ansvarar för att projektet skall slutföras på ett korrekt sätt. Kommissionen har förutom att ge i uppdrag åt sin interna förvaltning att göra en teknisk uppföljning av arbetet och tillhörande kostnader, slutit avtal om extern kvantitetsövervakning och tekniskt stöd med två företag, Ernst & Young/MDA och Coalpa.
5. Kommissionen granskar nu alla element som rör kostnaderna för renovering, vilket inbegriper en extern revision av alla underskrivna avtal. Kommissionen kan därför ännu inte göra en slutlig helhetsbedömning av SA Berlaymonts kostnadsberäkningar. Det står dock redan klart att en viktig orsak till fördröjningarna och de extrakostnader dessa har medfört är de avtalsproblem SA Berlaymont 2000 har med "4D"-konsortiet, som skulle ha installerat värme, ventilation och luftkonditionering.
6. Kommissionens förhållande till "Régie des bâtiments", särskilt SA Berlaymont 2000, begränsas till en teknisk och ekonomisk övervakning av renoveringen. Alla frågor av politisk betydelse diskuteras för närvarande med Rik DAEMS, den belgiske ministern med ansvar för telekommunikationer, offentliga arbeten och företag med statligt ägande.

(2001/C 187 E/145)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4107/00

från Luigi Cesaro (PPE-DE) till kommissionen

(20 december 2000)

Ämne: Småbrottslighet i norra Neapel

Under den senaste tiden har småbrottsligheten ökat i Neapels norra förorter, och oroväckande nog ökar behovet av "gör det själv-insatser" (tre rånare skjutna till döds i nödvärn under bara några få dagar i Villaricca, Grumo Nevano och Villa Literno).

Kan kommissionen besvara följande frågor:

1. Känner kommissionen till att våldet trappas upp och att antalet mord ökar i norra Neapel?
2. Känner kommissionen till att de flesta kranskommuner i Neapel – var och en med fler än 30 000 invånare i typiska förortsområden – fortfarande inte har någon karabinjär- eller polisstation, samtidigt som de i själva verket är i behov av särskilda åtgärder och tekniskt avancerade säkerhets-system för att kunna garantera en bättre övervakning?
3. Anser kommissionen fortfarande att de strategier som hittills tillämpats på gemenskapsnivå och i medlemsstaterna för att bekämpa småbrottsligheten i stadsområden är verkningsfulla?
4. Anser kommissionen att det finns anledning att stödja och föreslå ett system för utbyte av erfarenheter och god praxis när det gäller förebyggande insatser?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Kommissionen har inte fått information om de händelser som nämns i parlamentsledamotens fråga. Kommissionen är dock medveten om att situationen i vissa delar av den neapolitanska tätortsregionen, trots ansträngningar från såväl statliga som kommunala myndigheter, förblir oroväckande. Vid det senaste forumet för säkerhet och demokrati som hölls i Neapel den 7, 8 och 9 december 2000 påminde både den italienska säkerhetsministern, presidenten för regionen Kampanien och Neapels borgmästare om de svårigheter man stött på i kampen mot all form av brottslighet i den här delen av Italien.

Inte heller känner kommissionen i detalj till hur polisväsendet i de stadsdelar som parlamentsledamoten nämner är organiserat. Denna fråga omfattas inte av kommissionens behörighet utan av de italienska myndigheternas.

Vad beträffar kampen mot småbrottsligheten i stadsområden vill kommissionen påminna om att detta område numera är en av huvudfrågorna i unionens politik på området rättsliga och inrikes frågor. Som parlamentsledamoten redan vet, angav Europeiska rådet i Tammerfors i oktober 1999 brottsligheten i stadsområden, ungdomsbrottsligheten samt narkotikarelaterad brottslighet som speciellt viktiga för förebyggande åtgärder. Dessutom bestämde man sig för att uppmuntra såväl upprättandet av nätverk mellan aktörerna på det förebyggande området som utbytet av god praxis dem emellan. Sedan dess har det tagits flera initiativ för att dessa riktlinjer ska kunna förverkligas. Kommissionen presenterade i december 2000 ett meddelande om brottsförebyggande åtgärder⁽¹⁾ samt ett förslag till beslut beträffande upprättandet av ett finansieringsprogram – Hippokrates⁽¹⁾ – som syftar till att uppmuntra utbytet mellan medlemsländerna på det här området. Samtidigt har Frankrike och Sverige presenterat ett utkast till beslut som syftar till att skapa ett europeiskt nätverk för brottsförebyggande åtgärder vilket för närvarande behandlas av rådet. Samråd om dessa texter kommer att ske med Europaparlamentet i enlighet med artikel 39 i FEU.

⁽¹⁾ KOM(2000) 786 slutlig.

(2001/C 187 E/146)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4109/00 från Ilka Schröder (Verts/ALE) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Årsrapporten från Europeiska centret för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk/testning av tabletter

I årsrapporten från Europeiska centret för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk omnämns på sidan tio testning av tabletter. Detta förfarande är också känt som "drug checking". Det tillämpas bland annat i Österrike, Nederländerna och Tyskland. Enligt ECNN:s bedömning blir genomförandet av denna preventiva åtgärd allt mera professionellt.

Hur ser kommissionen på "drug checking"?

Har kommissionen samma uppfattning som EBDD? Vilken roll kommer sådana preventiva åtgärder, som innebär en acceptans av droger, att spela i kommissionens strategi för förebyggande av missbruk?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Det ska först och främst framhållas att "drug checking", dvs. toxikologiska tester av tableter på plats, hör till medlemsstaternas behörighet. Kommissionen har ingenting med genomförandet av dessa åtgärder att göra.

I Europeiska unionens handlingsplan för narkotikabekämpning (2000–2004)⁽¹⁾ uppmanas medlemsstaterna och kommissionen att hitta innovativa sätt att förebygga missbruket av syntetiska droger, och att beakta särdragen hos dem som missbrukar dessa droger. Även om det inte tas upp i handlingsplanen så kan tester av tableter på plats utgöra en del av ett sådant förebyggande arbetssätt, under förutsättning att det inte strider mot medlemsstatens lagstiftning.

Kommissionen är medveten om argument för, såväl som emot, att tester av detta slag bidrar till att minska riskerna och att öka användarnas ansvarsfulla beteende. För att uppnå bästa möjliga resultat är det viktigt att sådana tester kombineras med information och rådgivning på plats. Man bör alltså inrikta sig på riskerna med narkotikabruk i allmänhet, snarare än på att dra gränsen mellan ofarliga och farliga droger.

Testerna på plats kan snabbt ge en indikation på vilka ämnen och ingredienser som finns på svarta marknaden, samt i vilka specifika miljöer de används. Sådan information är värdefull för epidemiologiska syften och/eller som underlag för varningsåtgärder.

Forskningen är otillräcklig men Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk har beställt en studie om tester av tableter på plats inom gemenskapen. Denna forskning kommer att leda till en kartläggning av befintliga program för tester och granska deras mål, målgrupper, metoder och problem. Studien kommer att utvärdera hur åtgärder för förebyggande och riskminskning kan kopplas till testerna. Resultatet av denna studie väntas stå klart snart.

⁽¹⁾ KOM(1999) 239 slutlig.

(2001/C 187 E/147)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4115/00

från Laura González Álvarez (GUE/NGL) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Mord i Colombia

Förra sommaren uppgav den afrocolombianska befolkningen och särskilt invånarna i kommunen Buenaventura att de utsatts för hot från paramilitärer. Ingenting gjordes dock för att hindra eventuella mord och den 6 och 9 september 2000 mördade paramilitära grupper totalt 27 personer bland nämnda befolkning i Triana, Zaragoza och Las Palmas.

Nu närmar sig nya paramilitära ingripanden vid floden Yurumanguí och det intilliggande bondereservatet Calamar i Guaviare enligt uppgifter från stadens borgmästare José Germán Olarte Palomino.

Vad kan Europeiska kommissionen göra för att förhindra dessa blodbad med tanke på sakens brådskande karaktär och kommissionens relationer med Colombias regering?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Unionens företrädare har i samband med sina kontakter med den colombianska regeringen vid upprepade tillfällen poängterat att det är viktigt att det görs framsteg i människorättsfrågan, bland annat att det tas verkningfulla initiativ för att bemöta de paramilitära gruppernas verksamhet. De colombianska myndigheterna visar sig allt villigare att följa dessa uppmaningar. De första stegen har tagits av regeringen genom till exempel avskedande av arméofficerare som varit inblandade i brott mot de mänskliga rättigheterna och rättegångar mot militär personal i civila domstolar, men det är uppenbart att mycket fortfarande återstår att göra och det internationella samfundet måste fortsätta sin aktiva människorättspolitik.

Vad beträffar parlamentsledamotens fråga om förhindrande av mord är kommissionens och medlemsstaternas möjligheter endast begränsade. Det är upp till de colombianska myndigheterna att vidta nödvändiga säkerhetsåtgärder.

Kommissionen kommer givetvis att se till att alla uppgifter om eventuella hot mot civilbefolkningen omedelbart vidarebefordras till de colombianska myndigheterna.

(2001/C 187 E/148)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4120/00

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Luftkonditionering i bilar påverkar miljön negativt

1. Känner kommissionen till den artikel som ingick i den nederländska dagstidningen "De Volkskrant" den 4 november 2000 och där det stod att hälften av alla nya bilar i Nederländerna och 80 procent av alla nya bilar i Tyskland är utrustade med luftkonditionering och att luftkonditioneringen inte används bara för att kyla bilarna under heta dagar men i ökande grad också för att ta bort is och imma från rutor och speglar på vintern? Kan kommissionen bekräfta dessa sifferuppgifter och denna utveckling eller har kommissionen några data som motsäger dem?
2. Kan kommissionen bekräfta att bränsleförbrukningen ökar i takt med att det blir allt vanligare med luftkonditionering och att dessutom kylmedlet hfk-134a som använts i luftkonditioneringsutrustning sedan ungefär tio år tillbaka är ett fluorhaltigt kolväte (HFC) med en växthuseffekt som är 1 300 gånger starkare än koldioxidens, så att detta ämne kraftigt bidrar till en fortsatt uppvärmning av vår atmosfär, trots att det inte innehåller kloratomer och således inte har sådana konsekvenser för ozonskiktet som de beryktade klorfluorerade kolvätena (CFC) som tidigare användes som kylmedel?
3. Känner kommissionen till att HFC i kylskåp och vid blåsning av plastskum för isolering och polyuretanskumplast alltmer ersätts av sådana kolväten som hittills gått fria från misstankar, såsom butan, pentan och heptan, men att HFC fortsätter att användas i luftkonditioneringsutrustning i bilar och till följd av ett årligt läckage på 25 procent dessutom ständigt måste fyllas på, med den påföljd att HFC på längre sikt kommer att näst efter koldioxiden vara den mest betydande av de växthusgaser som framkallats på konstgjord väg?
4. Delar kommissionen min oro över de skadeverkningar det medför att HFC används alltmer som kylmedel, en oro som också föranleds av växthuseffekten och med tanke på de förpliktelser som medlemsstaterna påtagit sig som ett resultat av Kyotoprotokollet om klimatförändringar och som förefaller svåra att omsätta i praktiken?
5. Instämmer kommissionen med forskares och miljöaktivisters önskemål om att bilindustrin skall åläggas minska läckaget av kylmedel och därefter ta fram alternativ som inte ger upphov till någon växthusgas och begränsar bränsleförbrukningen? Anser kommissionen — med tanke på de konsekvenser som hotar drabba miljön — att inte allt hopp och all tillit bör ställas till marknadens självreglering?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

Kommissionen är medveten om att bilar utrustas med luftkonditionering i allt större omfattning men har emellertid inte några säkra uppgifter om hur stor andel av bilarna i gemenskapen som har denna utrustning. Bedömningar av den framtida utvecklingen visar i regel att bilar kommer att fortsätta att utrustas med luftkonditionering i ökande omfattning.

Användningen av luftkonditionering i fordon är förknippad med en ökad bränsleförbrukning. De exakta siffrorna är inte kända eftersom ökningen av bränsleförbrukningen beror på var bilen används. Det finns tecken på att den ökade bränsleförbrukning som beror på luftkonditioneringen i bilar är över tre gånger högre i de sydligare medlemsstaterna än i de norra. Bränsleförbrukningen beror också på andra saker som är förknippade med hur effektiv utrustningen är. Förfarandena vid bilprovning omfattar inte användningen av luftkonditionering. En studie som nyligen utfördes för kommissionen visade emellertid att normalfordonet i Europa under sin livstid sannolikt släpper ut ungefär 17 gram koldioxidekvivalenter per kilometer, framför allt beroende på de ökade utsläppen från luftkonditioneringen. I denna siffra ingår även CO₂-utsläpp som beror på ökad vikt, läckage av fluorerade kolväten (HFC)-134a under fordonets livstid, läckage av HFC-134a från uttjänta fordon och ökad bränsleförbrukning på grund av användningen. Denna bedömning tar hänsyn till att uppvärmningspotentialen för HFC-134a är 1300 jämfört med CO₂ (grundat på en global uppvärmningspotential på 100 år). Enligt en annan studie förväntas utsläppen som härrör från användningen av fluorerade kolväten i fordonens luftkonditioneringsanläggningar kunna öka från 1,4 miljoner ton CO₂ (1995) till 14,9 miljoner ton CO₂ 2010. Denna eventuella mycket starka ökning är bekymrande.

Kommissionen är medveten om att det finns alternativ till klorfluorkolföreningar (CFC) och halogenerade kolväten (HCFC) för många tillämpningar inom kyl- och formblåsningsektorerna som varken är ozonnedbrytande eller har någon uppvärmningspotential av betydelse. Då dessa alternativ är tekniskt möjliga att använda och även kostnadseffektiva (som t.ex. ammoniak och kolväten i många fasta kylanläggningar) används de också allt mer. Beträffande luftkonditionering i fordon har fluorerade kolväten (HFC) hittills varit det som främst använts som köldmedium. Säkerhetsaspekterna har varit viktiga i det sammanhanget. I det pågående arbetet med att begränsa utsläppen av HFC från luftkonditioneringsanläggningar i fordon i atmosfären har man pekat på flera olika åtgärder. Dessa omfattar bland annat annan utformning av systemen för luftkonditionering för att få ner behovet av köldmedium så långt som möjligt, minskat läckage och förbättrad uppsamling och återvinning av köldmedier. Tillgång på kvalificerad personal och upprättande av lämpliga förfaranden i medlemsstaterna är avgörande faktorer för att detta skall lyckas.

HFC används framför allt för att ersätta de ozonnedbrytande gaserna CFC och HCFC som regleras i Montrealprotokollet. I många sammanhang skulle andra gaser, som t.ex. ammoniak eller t.o.m. CO₂, kunna ersätta HFC och det är något som kommissionen uppmuntrar. Sedan några år har kommissionen inom Förenta nationernas ramkonvention om klimatförändringar och andra internationella fora drivit frågan om vilka återverkningar användningen av HFC har i samband med effekterna av växthusgaser. Inrättandet av ett program för minskning av HFC-utsläpp och andra fluorerade kolväten som regleras i Kyotoprotokollet ingår i det europeiska klimatförändringsprogrammet (European Climate Change Programme, ECCP). Miljökonsekvenserna av ökad efterfrågan av kylning och luftkonditionering i hushåll, kontorslokaler och bilar (av t.ex. ökade HFC-utsläpp och högre energiförbrukning) är ett problem som måste tas på allvar för att gemenskapen skall kunna nå sitt mål att minska utsläppen av växthusgaser med 8 % under 2008–2012 i jämförelse med 1990 års nivå.

Kommissionen är således medveten om de negativa direkta och indirekta effekter luftkonditionering i fordon har för den globala uppvärmningen. Utsläpp på grund av luftkonditioneringsanläggningar i fordon finns med på den preliminära listan över prioriterade åtgärder under det europeiska klimatförändringsprogrammet

och omnämndes i rådet (miljö) den 10 oktober 2000 som en fråga att ta upp till diskussion. Luftkonditionering i fordon är en fråga som är under behandling i expertgrupperna om fordonsteknik och fluorerade kolväten inom ramen för ECCP. Slutrapporten om ECCP kommer att innehålla rekommendationer till åtgärder.

(2001/C 187 E/149)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4123/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Antalet ålar och glasålar minskar i en stor del av Europa.

Antalet ålar och glasålar minskar i en stor del av Europa.

Har kommissionen vidtagit några åtgärder (eller avser den att vidta några åtgärder) för att bevara ålarna och reglera ålfisket?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(21 februari 2001)

Kommissionen känner väl till problemen med det europeiska ålbeståndet, men den har hittills inte föreslagit några åtgärder utöver dem som medlemsstaterna redan genomfört.

En förvaltningsplan för hela gemenskapens ålbestånd håller dock på att tas fram; tyvärr har den ursprungliga tidsplanen förskjutits på grund av att kommissionen ännu inte fått de uppgifter man begärt från Internationella havsforskningsrådet (ICES) om vilka åtgärder som skulle kunna vidtas. ICES har dock under tiden låtit undersöka situationen för amerikansk ål i USA och Kanada, där liknande farhågor för beståndet nyligen kommit upp. ICES rapport offentliggjordes i november 2000, och det framgår att de åtgärder som föreslagits för USA:s och Kanadas del sannolikt också skulle kunna tillämpas i Europa. Kommissionen kommer att ta ställning till dessa slutsatser innan förvaltningsplanen för den europeiska ålen slutgiltigt färdigställs.

(2001/C 187 E/150)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4125/00
från Glyn Ford (PSE) till kommissionen

(11 januari 2001)

Ämne: Vätebränsleceller

Kan kommissionen ange vad den anser om att ersätta förbränningsmotorn med vätebränsleceller och om den på allvar planerar att använda detta projekt i EU?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(2 mars 2001)

Såsom parlamentsledamoten helt riktigt påpekar diskuteras användningen av vätgas i kombination med bränsleceller som en framtida lösning för att ersätta förbränningsmotorn inom bilindustrin, för kraftproduktion eller för värme- och elektricitetsförsörjning privat och i näringslivet.

Kommissionen är medveten om att en användning av vätgas i kombination med bränsleceller skulle kunna medföra miljöfördelar och bidra till att trygga energiförsörjningen. Omfattningen av dessa fördelar beror emellertid i stor utsträckning på hur vätgasen produceras, distribueras, lagras och används. För närvarande genomför många utrustnings- och fordonstillverkare samt oljebolag forskningsprojekt inom detta område. Viss forskning är inriktad på utvecklingen av bränsleceller medan annan forskning är inriktad på användningen av vätgas som ett möjligt bränslealternativ.

Genom femte ramprogrammet för forskning och teknisk utveckling (1999–2002) utgörs en stor del av programmet för icke-nukleär energi (Energie) av stöd till forskning, teknisk utveckling och demonstration (FoTU) avseende vätgas, särskilt i kombination med bränsleceller. Hittills har gemenskapsstödet i femte ramprogrammet redan överskridit de 59 miljoner euro som anslagits för forskning, teknisk utveckling och demonstration avseende bränslecellsystem, bränslematrare, lagring av vätgas och vätgasdrivna fordon med bränsleceller, samt för stora projekt avseende värme- och kraftproduktion och miljövänlig stadstrafik, inbegripet användning av vätgas som ett möjligt bränsle i kombination med bränsleceller.

Genom ENERGI-programmet fortsätter man att aktivt främja FoTU-ansträngningarna när det gäller bränsleceller och vätgasteknik. Programmet omfattar även utbildning, socioekonomiska studier och standardförberedande forskning för att utveckla standarder och säkerhetsnormer. I handlingsprogrammet behandlas bränsleceller, reformerare och vätgasteknik som syftar till en kostnadsminskning med minskade utsläpp av koldioxid och förorenande ämnen. I FoTU-åtgärderna behandlas komponenter, system, möjlighet att använda flera olika bränslen och bränsleflexibilitet. När det gäller transporter behandlas bränsleval, bl.a. valet av vätgas, med hänsyn till kostnader, utsläpp, säkerhet och infrastrukturen för tankning.

För att fastställa en europeisk strategi inom området för alternativa, förnybara bränslen för transportsektorn ämnar kommissionen även inleda en undersökning av framtida möjliga idéer för fordonsteknik och -bränslen, för- och nackdelarna med dessa idéer, och möjliga strategier för marknadsintroduktion på lång och medellång sikt. Denna undersökning förväntas vara inriktad på användningen av vätgas och utvecklingen av bränslecelltekniken, även om den inte kommer att begränsas till denna bränsletyp. Diskussioner om möjliga åtgärder på gemenskapsnivå är planerade att äga rum med medlemsstaterna och med icke-statliga organisationer. Denna diskussion kommer naturligtvis att inbegripa möjligt stöd till pågående och ny lokal verksamhet.

(2001/C 187 E/151)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4131/00

från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen

(9 januari 2001)

Ämne: Luftföroreningar i Aten

Enligt den senaste rapporten från miljöstyrelsen inom det grekiska ministeriet för miljö, fysisk planering och offentliga arbeten överskred ozonnivåerna i området runt Aten de tillåtna värdena under sammanlagt 75 dagar, från april till oktober.

1. Vilka uppgifter förfogar kommissionen över i denna fråga (ozonvärden) och generellt när det gäller luftföroreningarna i området runt Aten?
2. I vilken utsträckning förekommer det problem när det gäller respekten av gemenskapslagstiftningen i fråga om luftföroreningar i Aten?
3. Vilka konsekvenser bedömer kommissionen att denna situation få för folkhälsan?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Grekland sänder regelbundet in uppgifter om luftföroreningar enligt rådets beslut 97/101/EG av den 27 januari 1997 om inrättande av ett ömsesidigt utbyte av information och uppgifter från nätverk och enskilda stationer som mäter luftförorening i medlemsstaterna ⁽¹⁾.

Kommissionen har också uppgifter från kortare kampanjer och modellberäkningar av luftkvaliteten. Beträffande svavelutsläpp (SO₂), svävande partiklar, bly och kvävedioxid (NO₂) överskrids inte de gällande gränsvärdena enligt rådets direktiv 80/779/EEG av den 15 juli 1980 om gränsvärden och vägledande värden för luftkvalitet med avseende på svaveldioxid och svävande partiklar ⁽²⁾, rådets direktiv 82/884/EEG av den 3 december 1982 om gränsvärde för bly i luften ⁽³⁾ och rådets direktiv 85/203/EEG av den 7 mars 1985 om luftkvalitetsnormer för kvävedioxid ⁽⁴⁾.

Rättsligt icke-bindande tröskelvärden för ozon fastställs i rådets direktiv 92/72/EEG av den 21 september 1992 om luftförorening genom ozon ⁽⁵⁾. Kommissionen är medveten om att dessa tröskelvärden ofta överskrids i Atenområdet. En ozonkoncentration som överskrider 120 µg/m³ kan leda till andningssvårigheter hos särskilt känsliga befolkningsgrupper. Befolkningen i allmänhet befanns uppleva sådana problem vid en ozonkoncentration över 240 µg/m³. Enligt senaste vetenskapliga rön kan hälsoproblem till följd av svaveldioxid, kvävedioxid, svävande partiklar och bly uppstå redan innan de nuvarande gränsvärdena överskrids.

Den senaste gemenskapslagstiftningen, rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten ⁽⁶⁾, dvs. ramdirektivet för luftkvalitet, samt befintliga rådets direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften ⁽⁷⁾, Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/69/EG av den 16 november 2000 om gränsvärden för bensen och koloxid i luften ⁽⁸⁾ och kommande särdirektiv, kommer att förbättra skyddet av människors hälsa genom att fastställa strängare gräns- och målvärden. Genom övervakningskrav som motsvarar dessa strängare värden kommer allmänheten och kommissionen att få tillgång till bättre information om luftkvaliteten. Utifrån undersökningar som gjordes under det andra fordons- och oljeprogrammet kan man förvänta sig att det behövs ytterligare, särskilt lokala, åtgärder för att nå dessa mål i Atenområdet.

⁽¹⁾ EGT L 35, 5.2.1997.

⁽²⁾ EGT L 229, 30.8.1980.

⁽³⁾ EGT L 378, 31.12.1982.

⁽⁴⁾ EGT L 87, 27.3.1985.

⁽⁵⁾ EGT L 297, 13.10.1992.

⁽⁶⁾ EGT L 296, 21.11.1996.

⁽⁷⁾ EGT L 163, 29.6.1999.

⁽⁸⁾ EGT L 313, 13.12.2000.

(2001/C 187 E/152)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4133/00

från Rainer Wieland (PPE-DE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: En israelisk medborgares rätt att spela i den tyska handbollsligan

Delar kommissionen uppfattningen att israeliska medborgare skall behandlas som EU-medborgare när det gäller deras möjligheter att spela i tyska handbollsligan, vilket leder till att deras spelarlegitimation inte skall förses med bokstaven A i enlighet med artikel 15 i tyska handbollsförbundets tävlingsbestämmelser?

Om inte, tänker då kommissionen

1. mot bakgrund av de nyligen inledda förhandlingarna med Israel om en aktualisering av associeringsavtalet av den 20 november 1995,
2. och med tanke på att de israeliska sportklubbarna sedan flera år tillbaka deltar i de europeiska fotbolls- och handbollsevenemangen och liknande evenemang och därmed utgör en fast beståndsdel i den europeiska "inre marknaden" för sport, vilket gör att det vore rimligt och konsekvent att inrätta ett gemensamt område för sportaktiviteter, vilket även omfattar Israel,

arbeta för att det nämnda associeringsavtalet ändras så att israeliska medborgare behandlas på samma sätt som EU-medborgare när det gäller fri rörlighet i enlighet med artikel 39 i EG-fördraget?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Detta är en fråga som faller inom medlemsstaternas behörighetsområde.

Europa-Medelhavsavtalet om upprättandet av en associering mellan gemenskapen och dess medlemsstater, å ena sidan, och staten Israel, å andra sidan, trädde i kraft den 1 juni 2000. Detta avtal innehåller inte någon bestämmelse om icke-diskriminering mellan israeliska medborgare och medborgare i en medlemsstat när det gäller arbetsvillkor. Avtalet innehåller inte heller några bestämmelser om idrott eller israeliska medborgares eller medborgares i en medlemsstat deltagande i handbollsmatcher.

Det planeras inte någon ändring av ett avtal som alldeles nyligen har trätt i kraft.

(2001/C 187 E/153)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4136/00

från Chris Davies (ELDR) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Anpassning till tekniska framsteg för tjuugoåttonde gången av direktivet om farliga ämnen (67/548/EEG)

I förslaget till anpassningen till tekniska framsteg för tjuugoåttonde gången av direktivet om farliga ämnen (67/548/EEG) ⁽¹⁾ föreslår man att trikloretylen skall klassificeras inom kategori 2 av carcinogena ämnen i stället för i den nuvarande kategori 3.

Är kommissionen, efter de omfattande undersökningar som genomförts på flera tusen personer, övertygad om att det finns ett orsakssamband mellan exponeringen för trikloretylen och ökningen av cancer?

Inom näringen säger man att villkoret i inledningen till EU:s föreskrifter för märkning, i vilket det anges att normala villkor för hantering och användning skall tillämpas, inte har respekterats och att den exponering som anses ha orsakat de tyska cancerfallen enligt de två epidemiologiska undersökningar som genomförts berodde på onormalt höga nivåer av trikloretylen, vilka långt överskred normerna för yrkesmässig exponering. Dessutom hävdas det inom näringen att förbättrade metoder där man håller sig inom exponeringsgränserna bör skydda arbetstagare från riskerna med trikloretylen.

Vad är kommissionens svar på dessa punkter?

⁽¹⁾ EGT L 196, 16.8.1967, s. 1.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

Klassificeringen av trikloretylen avgörs inom ramen för förordning (EEG) nr 793/93 om bedömning och kontroll av risker med existerande ämnen⁽¹⁾ och direktiv 67/548/EEG om tillnärmning av lagar och andra författningar om klassificering, förpackning och märkning av farliga ämnen. Europeiska kemikaliebyrån i Ispra i Italien tillhandahåller teknisk och vetenskaplig kompetens i samråd med medlemsstaterna och näringslivet via arbetsgruppen för karcinogenicitet, mutagenicitet och reproduktionstoxicitet (nedan kallad CMR-gruppen). Svåra fall (dit trikloretylen hör) utreds i en specialistgrupp bestående av oberoende vetenskapsmän från alla medlemsstater.

Specialistgruppen utreder förslagen till klassificering av kemikalier ur en strikt vetenskaplig synvinkel. I fallet trikloretylen rekommenderade specialistgruppen vid sitt möte den 30–31 mars 2000 att ämnet skulle klassificeras inom kategori 2 av karcinogena ämnen (R45). CMR-gruppen för medlemsstaternas experter stödde klassificeringen i stort sett enhälligt vid gruppens möte den 9–12 maj 2000. Klassificeringen är resultatet av flera års noggrann bedömning av all vetenskaplig fakta på området, vilket bl.a. inbegriper epidemiologiska undersökningar. Kommissionen vill understryka att klassificeringen i kategori 2 karcinogen (klassificering på grundval av djurförsök) ersätter en klassificering i kategori 1 karcinogen (klassificering på grundval av epidemiologiska uppgifter).

Kommissionen vill betona att klassificeringen inte leder till några automatiska begränsningar när det gäller utsläppande på marknaden eller användning av ett ämne. Kommissionen vill dock utreda möjligheten att vidta sådana begränsningar i enlighet med direktiv 76/769/EEG om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar)⁽²⁾. I enlighet med praxis för CMR-ämnen i kategori 1 och 2 kommer kommissionen att noga överväga ett förbud mot att sälja trikloretylen till konsumenter. Kommissionen gjorde också särskilda åtaganden beträffande trikloretylen och andra klorerade lösningsmedel vid antagandet av direktiv 94/60/EEG (om ändring för fjortonde gången av direktiv 76/769/EEG)⁽³⁾. Innan något lagstiftningsförslag läggs fram kommer dock kommissionen att överväga fördelar och nackdelar med att begränsa utsläppandet på marknaden och användningen; därvid kommer kommissionen att samråda med näringslivet och andra berörda parter.

⁽¹⁾ EGT L 84, 5.4.1993.

⁽²⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

⁽³⁾ EGT L 365, 31.12.1994.

(2001/C 187 E/154)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4140/00

från Avril Doyle (PPE-DE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Ordningen för fårkött

I november 2000 offentliggjordes en utvärdering av den gemensamma organisationen av marknaden inom får- och getköttsektorn. Därefter hölls en europeisk konferens i Bryssel den 20 november om resultaten och framtidsutsikterna för europeiska får- och getprodukter. Vid denna konferens höll kommissionsledamot Fischler och Mary Minch ett anförande. Den befintliga ordningen återspeglar inte marknadsförhållandena på ett tillfredsställande sätt, i synnerhet i de nordeuropeiska länderna (särskilt Förenade kungariket och Irland). Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående ange vilka förslag den har för att se över ordningen för fårkött i syfte att få till stånd ett rättvist och jämlikt system för pris- och marknadsstöd?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Utvärderingen av den gemensamma organisationen av marknaderna inom sektorn för får- och getkött har väckt många viktiga och intressanta frågor. Den generella slutsatsen var att stödsystemet har gjort det möjligt för får- och getproducenterna att behålla sin relativa marknadsposition, men att metoden för att beräkna stödet är bristfällig. Särskilt kvaliteten på tillgängliga data lämnar en del övrigt att önska. Detta gäller såväl insamlingen av prisuppgifter som beräkningen av den tekniska koefficienten.

I rapporten identifieras vissa alternativ som man föreslår skall övervägas. Sammanfattningsvis gäller det att välja mellan att antingen förbättra det gällande systemet så att man kan få fram de mer tillförlitliga data som behövs för att beräkna bidraget eller att förenkla systemet. Den första lösningen innebär att ett redan komplicerat system skulle bli ännu mer komplicerat. Kommissionen överväger därför möjligheten att förenkla systemet genom att ersätta kompensationsbidragen med ett fast stöd. Huvudsyftet med reformen skulle vara att införa ett rimligt system som låter producenterna utveckla sina företag med ett minimum av byråkratiskt krångel. Dessutom skulle en sådan förenkling stämma bättre överens med WTO:s strävanden än det nuvarande prisrelaterade systemet.

(2001/C 187 E/155)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4144/00

från Elizabeth Lynne (ELDR) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Behandling av ateister, agnostiker och humanister

I direktivet om likabehandling förbjuds diskriminering på grund av ålder, funktionshinder, religion eller övertygelse och sexuell läggning. Detta stämmer överens med artikel 13 i EG-fördraget. Finns det en allmän definition av begreppet "övertygelse" eller fastställs detta av varje medlemsstat? Hur behandlas ateister, agnostiker och humanister med utgångspunkt från direktivet om likabehandling?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 mars 2001)

I rådets direktiv nr 2000/78/EC av den 27 november 2000 om inrättande av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet⁽¹⁾ fastställs en allmän princip om förbud mot all direkt eller indirekt diskriminering på grund av bland annat religion eller övertygelse.

I direktivet finns ingen allmän definition av termen "övertygelse". Innebörden av skydd mot diskriminering på grund av övertygelse skulle kunna bli föremål för granskning av Europeiska gemenskapernas domstol.

Utan att detta inverkar på artikel 4.1 och 4.2 om yrkeskrav, gäller det allmänna förbudet mot diskriminering på grund av religion eller övertygelse även för ateister, agnostiker och humanister.

⁽¹⁾ EGT L 303, 2.12.2000.

(2001/C 187 E/156)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4148/00**från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen**

(9 januari 2001)

Ämne: Bestämmelser för finansiering av obligatoriska BSE-tester på djur som är äldre än 30 månader

Den 19 december lär rådet (jordbruk) ha beslutat att finansieringen av obligatoriska tester på all nötboskap äldre än 30 månader som ingår i näringskedjan, för att hindra att BSE-smittat kött kommer in i näringskedjan, inte till någon del skall ske med EU-medel. Samma sak gäller för de kostnader som uppstår genom förbudet att använda köttavfall i djurfoder.

Är inte kommissionen orolig för att skillnaderna mellan olika lösningar, när man utan vidare överlåter åt medlemsstaterna att besluta om finansieringen, skall bli en källa till konkurrensstörning och orsaka förskjutning av vissa handelsströmmar? Anser inte kommissionen därför att det är lämpligt att fastställa regler för detta som skall gälla för samtliga medlemsstater?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Kommissionens medfinansiering av test för bovin spongiform encefalopati (BSE) för nötkreatur faller inom den rättsliga ram som fastställs dels genom kommissionen beslut 2000/773/EG av den 30 november 2000 om godkännande av medlemsstaternas program för 2001 för övervakning av BSE och fastställande av gemenskapens finansiella bidrag⁽¹⁾, dels genom kommissionens förordning (EG) nr 2777/2000 av den 18 december 2000 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden⁽²⁾.

Om åtgärder för att bekämpa BSE skulle utgöra statligt stöd enligt artiklarna 87-88 (f.d. artiklarna 92-93) som kan snedvrída konkurrensen skulle åtgärderna bedömas av kommissionen på grundval av gemenskapens riktlinjer för statligt stöd inom jordbrukssektorn⁽³⁾, särskilt punkt 11.4 i dessa (stöd för att bekämpa växt- och djursjukdomar).

⁽¹⁾ EGT L 308, 8.12.2000.

⁽²⁾ EGT L 321, 19.12.2000.

⁽³⁾ EGT C 28, 1.2.2000.

(2001/C 187 E/157)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4150/00**från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(9 januari 2001)

Ämne: Omorganisation av generaldirektoratet för miljö

En genomgripande omorganisation planeras för kommissionens generaldirektorat för miljö där enheten för avfall och naturskyddsenheten, vilka gör mest för genomförandet av direktiven i medlemsstaterna, riskerar att avvecklas eller delas upp. Denna omorganisation får mycket kritik från icke-statliga organisationer och från berörda tjänstemän inom generaldirektoratet för miljö. Både när det gäller strukturen och de nya medarbetarna märker man en förskjutning som inte kan försvaras med allmänintresset, utan endast kan ses som en förskjutning till förmån för industrin.

Hur kan man samtidigt tala för ett maximalt genomförande av de gällande EU-riktlinjerna inom miljöområdet och samtidigt acceptera att de enheter som är mest aktiva i detta genomförande avvecklas (avfall) eller delas upp (natur)?

Vilken bakomliggande filosofi har lett till avskiljandet av det finansiella instrumentet (Life) från den övriga förvaltningen när det gäller genomförandet av riktlinjerna för Natura 2000?

Vilka skäl kan åberopas för att mot deras vilja förflytta två synnerligen kompetenta och uppskattade personer från deras enhet?

Bär kommissionen det politiska ansvaret för denna omorganisation?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Kommissionens har fem grundläggande verksamhetsmål för sin miljöpolitik: en hög miljöskyddsnivå, fortlöpande förbättring av livskvaliteten, bevarande av de kommande generationernas rätt till en sund miljö (dvs. hållbar utveckling), ökad miljöeffektivitet och slutligen en rättvis fördelning av våra gemensamma miljöresurser.

Alla kommissionens åtgärder och aktiviteter på miljöområdet syftar till att utveckla och främja dess mål.

Europeiska gemenskapens sjätte miljöhandlingsprogram, som förelades Europaparlamentet den 29 januari 2001 ⁽¹⁾, kommer att bli kommissionens arbetsprogram för de kommande tio åren. Andra riktlinjer som styr kommissionens beslut är bl.a. "Kommissionens strategiska mål för 2001–2005" och de organisatoriska konsekvenserna av vitboken om reformen av kommissionen ⁽²⁾.

Tjänstegrenarna skall organiseras så att de alltid återspeglar och främjar kommissionens verksamhetsmål. Deras arbete fokuseras därför i huvudsak på följande kärnverksamheter: hållbar utveckling, naturresursernas miljö kvalitet, miljö och hälsa, genomförande och kontroll av efterlevnaden (vilket kommer att innebära att de tre delarna av LIFE-programmet förs samman för att uppnå större enhetlighet och skalekonomi) samt globala och internationella uppgifter.

Syftet är att omorganisera arbetsuppgifter och funktioner så att de överensstämmer med dessa kärnverksamheter, och så att tjänstegrenarna kan genomföra lagstiftningen, utforma politiken och genomföra programmen så effektivt som möjligt. Vid organiseringen av arbetet tar man hänsyn till de bedömningar som gjorts, men man ser även till att de mycket duktiga och flexibla medarbetarnas hela kunnande kommer till sin rätt.

⁽¹⁾ KOM(2001) 31.

⁽²⁾ KOM(2000) 200 slutlig.

(2001/C 187 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4151/00

från Patricia McKenna (Verts/ALE) till rådet

(16 januari 2001)

Ämne: Kvinnors rättigheter i Saudiarabien

Vid det femtiosjätte sammanträdet av FN:s kommission för mänskliga rättigheter uttryckte EU sin djupa oro över de allvarliga förbrytelseerna mot kvinnors mänskliga rättigheter i Saudiarabien och uppmanade igen att kvinnors mänskliga rättigheter skall förbättras i lagstiftningen och praktiken.

Vilka nya initiativ har rådet främjat för att förbättra situationen av kvinnors mänskliga rättigheter i Saudiarabien sedan detta uttalande gjordes vid det femtiosjätte sammanträdet av FN:s kommission för mänskliga rättigheter?

EU förstärker för närvarande sina relationer till Golf-länderna. Hur utnyttjar rådet denna möjlighet för att verka för skyddet av de mänskliga rättigheterna i Saudiarabien? Främjar det utbildningen av tjänstemän inom den verkställande makten för att skydda kvinnor under förhör och fängenskap samt för att skydda kvinnor som gör en anmälan om misshandel i enlighet med internationella standarder om mänskliga rättigheter?

Hurudan påtryckning utövar rådet på Saudiarabien för att se till att dess lagförslag om kvinnlig arbetskraft är förenligt med ILO-konventionerna 100 och 111 som det ratificerat?

Svar

(24 april 2001)

Europeiska unionen tar upp frågan om de mänskliga rättigheterna och om kvinnors mänskliga rättigheter vid alla tillfällen där det är lämpligt att göra det, till exempel vid det tionde gemensamma mötet mellan rådet och ministrarna i GCC (Gulfstaternas samarbetsråd) den 22 maj 2000 och vid ett möte mellan EU:s trojka på ministernivå och GCC i samband med Förenta nationernas generalförsamling. Saudiarabien var ordförandeland i GCC under år 2000. Vid mötet den 22 maj 2000 föreslog Europeiska unionen att en dialog om de mänskliga rättigheterna skulle inledas. EU kommer att inom ramen för samarbetsavtalet mellan EU och GCC⁽¹⁾ och den politiska dialogen, fortsätta att uppmärksamma medlemmarna i GCC på behovet av att förbättra situationen i fråga om de mänskliga rättigheterna i deras länder och på behovet av att samarbeta med FN och de internationella organisationerna för mänskliga rättigheter. EU kommer också att gå vidare med frågan om en utökad dialog om de mänskliga rättigheterna.

EU och GCC förhandlar för närvarande om ett frihandelsavtal. I enlighet med EU:s politik i fråga om de mänskliga rättigheterna i dess överenskommelser med tredje land, utgör respekten för de mänskliga rättigheterna en väsentlig del i alla sådana överenskommelser.

⁽¹⁾ EGT L 54, 25.2.1989, s. 1.

(2001/C 187 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4155/00

från Brigitte Langenhagen (PPE-DE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Saluföring av nors. Hur EU:s hygienförfordning omsätts i praktiken

I EU:s hygienförfordning fastställs det att nors med en längd på över 15 centimeter får försälas endast i urtaget skick. Detta har lett till att det nästan blivit helt slut på saluföringen av denna lilla laxart eftersom priset på urtagen nors till följd av arbetskostnaderna är så höga att är nästan omöjligt att få varan såld på marknaden.

1. Känner kommissionen till att nors är en nationalrätt längsmed kusten och att därför i princip alla och envar vet att man måste ta ur fisken och lägga den i salt innan man äter den?
2. Känner kommissionen till att det till följd av den rigorösa tolkningen av bestämmelserna blivit hart när omöjligt att sälja nors i tyska hamnar och att fiskare som specialiserat sig på norsfiske fått sina utkomstmöjligheter hotade?
3. Känner kommissionen till att förordningen tillämpas mindre rigoröst i andra europeiska hamnar? Vad säger kommissionen om de snedvridningar av konkurrensen som kan uppstå till följd av detta?
4. Finns det förslag om hur de berörda fiskeföretagen med tillhörande försäljningsstrukturer skall kunna få sin existens tryggad?
5. Finns det förslag om hur de berörda fiskeföretagen med tillhörande försäljningsstrukturer skall kunna få ersättning?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Den viktigaste bestämmelsen i gemenskapens lagstiftning i fråga om att rensa fisk finns i rådets direktiv 91/493/EEG ⁽¹⁾. I artikel 3.2 i det direktivet sägs följande: "Om rensning är möjlig ur teknisk och kommersiell synpunkt skall den göras så fort som möjligt efter det att produkterna har fångats eller landats."

De krav som parlamentsledamoten hänvisar till ingår inte i gemenskapens lagstiftning.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/493/EEG av den 22 juli 1991 om fastställande av hygienkrav för produktionen och marknadsföringen av fiskprodukter, EGT L 268, 24.9.1991.

(2001/C 187 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4160/00

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Kvoter för bomull

Jordbruksministeriet i Grekland tillkännagav den 11 december 2000 att individuella kvoter skall tillämpas såväl när det gäller hur omfattande varje producents odlingsareal får vara under 2001, som den produktion som dessa kan erhålla stöd för. Den odlingsareal som varje producent får utnyttja minskas med 5 procent jämfört med genomsnittet de senaste fem åren och stödet för mängden bomull minskas med 5 procent jämfört med genomsnittet av de tre bästa avkastningarna de senaste fem åren.

I sitt svar på min fråga E-1952/00 ⁽¹⁾ meddelade kommissionen att gällande gemenskapslagstiftning inte innefattar några föreskrifter om hur stor odlingsarealen för bomull får vara. Det samma gäller naturligtvis även för stödberättigad produktion. Inte heller i kommissionens förslag ⁽²⁾ om ändring av stödsystemet för bomull, vilket inte är slutligt och inte kommer att antas före mitten av februari 2001, fastställs det att några allmänna individuella kvoter skall införas för odling och produktion av bomull. Förslaget medger endast och uteslutande möjlighet att på grundval av specifika kriterier och för vissa områden vidta arealbegränsande åtgärder.

1. På vilket sätt kommer kommissionen att agera för att i tid förbjuda åtgärder som strider mot de gemenskapsbestämmelser som gäller för bomull?

2. Hur skall kommissionen garantera producenternas rätt att i god tid, det vill säga under den period då de planerar sina odlingar för kommande år, få veta vilka bestämmelser som gäller för varje typ av odling så att de kan fatta beslut och genomföra de arbeten som krävs (välja gröda, arrendera åkermark, utföra odlingsarbeten, införskaffa säd, gödsla och så vidare)?

⁽¹⁾ EGT C 81 E, 13.3.2001, s. 117.

⁽²⁾ KOM(1999) 492.

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Såsom anges i svaret på parlamentsledamotens fråga E-1952/00 ⁽¹⁾ om arealer och produktion av bomull som berättigar eller inte berättigar till stöd kan det här bekräftas att den gällande gemenskapslagstiftningen varken begränsar den areal som får användas för bomullsodling eller den motsvarande produktionen av bomull som berättigar till stöd.

Efter en noggrann granskning av det grekiska ministerdecretet nr 35870 av den 10 februari 2000 som för sådden inför regleringsåret 2000/2001 reglerar de administrativa åtgärderna i samband med bomullssodling har kommissionen inlett ett överträdelseförfarande mot Grekland i enlighet med artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget.

När det gäller de nya åtgärder i samband med sådden inför nästa regleringsår, 2001/2002 som parlamentsledamoten tar upp vill kommissionen närmare granska de officiella juridiska texter som gäller ministerbeslutet av den 11 december 2000 och kan därför inte uttala sig om ärendet. Kommissionen förbehåller sig möjligheten att efter en detaljgranskning av dekretet inleda motsvarande förfarande som för sådden inför regleringsåret 2000/2001.

Förslaget om en revision av stödsystemet för bomull offentliggjordes den 13 december 1999⁽¹⁾. De bestämmelser som ingår i förslaget, bland annat möjligheten för medlemsstaterna att på grundval av objektiva kriterier begränsa de arealer som berättigar till stöd, har alltså varit kända flera månader före det normala datumet för den berörda sådden, vilket innebär att operatörerna har haft möjlighet att utnyttja den tillåtna medfinansieringen.

Under alla omständigheter gäller att bestämmelser som införs på nationell nivå aldrig kan förhindra tillämpningen av motsvarande gemenskapslagstiftning.

⁽¹⁾ EGT C 81 E, 13.3.2001.

⁽²⁾ KOM(1999) 492 slutlig.

(2001/C 187 E/161)

SKRIFTLIG FRÅGA E-4161/00
från Jeffrey Titford (EDD) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Det kemiska testningsprogram som Europeiska kommissionen föreslagit

Varje dag får jag brev från väljare som allt jämt visar sin oro över Europeiska kommissionens förslag att testa 70 000 existerande kemikalier, som enligt de uppgifter jag har fått kommer att leda till att ca 10 miljoner djur dör.

1. Var kan jag hitta en förteckning över de 70 000 kemikalier som kommissionen har föreslagit att skall testas?
2. Vilket utskott eller vilken grupp av personer inom Europeiska kommissionen beslutade om rekommendationen?
3. Vilka möjligheter har parlamentsledamöterna att diskutera, ändra och förkasta förslagen?
4. Håller Europeiska kommissionen med om att uppskattningsvis 10 miljoner djur måste dödas till följd av förslaget?
5. Vilka organisationer och enskilda personer har fram till dags dato kontaktat Europeiska kommissionen för att protestera mot förslaget?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(14 mars 2001)

Den 13 februari 2001 antog kommissionen en vitbok om en strategi för framtida kemikaliepolitik. Vitboken kommer att lämnas till parlamentet som kommer att beredas tillfälle att yttra sig.

Det går inte att, med hjälp av vitboken, sluta sig till hur många djur som krävs för kemikalietestning. Generellt kan sägas att två tredjedelar av ämnena bör kunna testas utan djur.

Kommissionen har fått omkring sex tusen meddelanden från enskilda och organisationer som rör detta ämne. Många av dem ger uttryck för oro när det gäller djurförsök. I andra meddelanden betonar man att det är viktigt att kemikalier testas riktigt. Kommissionen har inte undersökt fördelningen mellan olika åsikter och kan därför inte lämna några detaljerade uppgifter på den punkten. Men kommissionen kan försäkra frågeställaren att man kommer att ta hänsyn till kravet att begränsa djurförsöken så lång det praktiskt är möjligt, liksom även till krav på att använda alternativa testmetoder som inte kräver levande djur och på att utveckla nya sådana alternativa test.

(2001/C 187 E/162)

SKRIFTLIG FRÅGA P-4163/00

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(9 januari 2001)

Ämne: Strukturstöd till mål 1-regioner från och med 2006

I sitt svar på min fråga E-3283/00 ⁽¹⁾ uppger kommissionsledamoten med ansvar för regionalpolitik, Michel Barnier, att Europeiska kommissionen kommer att slutföra sin andra rapport om den ekonomiska och sociala sammanhållningen i januari 2001. Denna rapport behandlar den sociala sammanhållningen och dess utvecklingstendenser i de 15 medlemsstaterna samt gemenskapspolitikens bidrag till sammanhållningen. Kommissionen påpekar att nämnda rapport även inbegriper sammanhållningen i en utvidgad union.

Barnier tillägger att rapporten kommer att utgöra utgångspunkt för en översyn av den nuvarande strukturpolitiken inom EU och att man på grundval av denna rapport kommer att utarbeta riktlinjer och eventuella alternativ. Dessa riktlinjer och alternativ kommer senare att kompletteras på grundval av slutsatserna från de diskussioner som förs med berörda parter och övriga gemenskapsinstitutioner. En första diskussion kommer att föras i samband med det sammanhållningsforum som kommissionen anordnar under det första halvåret 2001.

Kan kommissionen informera om riktlinjerna för dessa alternativ som ingår i nämnda rapport när det gäller den framtida politiken för strukturstöd till de nuvarande mål 1-regionerna, från och med 2006, inom ramen för en utvidgad union?

Kan kommissionen uppge var sammanhållningsforumet 2001 kommer att äga rum?

⁽¹⁾ EGT C 163 E, 6.6.2001, s. 77.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Den andra rapporten om den ekonomiska och sociala sammanhållningen antogs av kommissionen den 31 januari 2001 ⁽¹⁾ och presenterades omgående vid parlamentets plenarsammanträde i Bryssel.

Sammanhållningsforumet kommer att anordnas i Bryssel den 21 och 22 maj 2001 i parlamentets lokaler. Parlamentets medlemmar kommer naturligtvis att inbjudas att delta i forumet.

⁽¹⁾ KOM(2001) 24 slutlig.

(2001/C 187 E/163)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0001/01**från Adriana Poli Bortone (UEN) till kommissionen**

(9 januari 2001)

Ämne: Löner till de italienska militärerna i Kosovo

Känner kommissionen till att de italienska soldaterna i Kosovo inte fått någon lön på tre månader och att de har stora svårigheter att kommunicera med Italien på grund av att alltför få telefonlinjer står till deras förfogande?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(12 februari 2001)

Nej. De frågor som frågeställaren tar upp faller inte under kommissionens behörighet, utan är en angelägenhet för de nationella myndigheterna.

Frågeställaren tillråds att ta upp dessa frågor med de relevanta italienska myndigheterna.

(2001/C 187 E/164)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0006/01**från Kathleen Van Brempt (PSE) till kommissionen**

(17 januari 2001)

Ämne: Utsläpp av flygfotogen över havet

Det är välkänt i fiskekretsar att flygplan ofta släpper ut flygfotogen i Nordsjön. Ett sådant utsläpp innehåller ofta tiotusentals liter flygfotogen. Under de senaste åren har stora framsteg gjorts vad gäller förbud mot utsläpp till sjöss från fartyg, förbud mot förbränning till sjöss o.s.v., men utsläppen av flygfotogen från flygplan har inte behandlats.

Känner man till omfattningen av detta problem beträffande Nordsjöns och Medelhavets ekosystem? Är det möjligt att vidta åtgärder för att begränsa eller förbjuda dessa utsläpp, eller så att dessa tillåts endast i yttersta nödfall, och varför har man hittills inte vidtagit sådana åtgärder?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(19 mars 2001)

Bränsleutsläpp från flygplan under flygningen är ett förfarande som tillämpas på långflygningar för att minska vikten i nödsituationer. Syftet är att komma under maximivikten för säker landning. Detta sker endast om flygrouten läggs om på grund av tekniska problem eller om en passagerare har blivit allvarligt sjuk. Förfarandet härrör från internationell standard JAR-OPS, enligt vilken en operatör är skyldig att se till att flygplanets maximala tillåtna landningsvikt inte överskrids. I sådana fall är dumpning av bränsle uttryckligen tillåtet om ett säkert förfarande tillämpas.

I sådana nödsituationer anvisas flygplanet vanligen ett särskilt luftrum, om möjligt över obebodda områden. Med tanke på flygplanets höjd och fart när dumpningen sker, men även med hänsyn till turbulensen bakom planet som omvandlar flygfotogenet till fin ånga, når endast en mycket liten del av den totala mängden flygfotogen marken. Kommissionen känner inte till några särskilda miljökonsekvensbedömningar på området, men enligt tillgänglig information skall koncentrationsnivån per kvadratkilometer land eller hav vara så låg att det är osannolikt att ekosystemen påverkas.

Eftersom dumpning av flygfotogen endast sker i nödsituationer där människoliv står på spel, och med tanke på de obetydliga effekterna för ekosystemen, torde det inte vara realistiskt att införa förbud mot dumpning av flygfotogen.

Dumpning av flygfotogen innebär dessutom en stor ekonomisk förlust för flygbolaget, och det kan därför förutsättas att åtgärden endast används som en sista utväg.

(2001/C 187 E/165)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0008/01
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Europeisk försvars- och säkerhetspolitik och Nato

Kommer de beslut som fattats i Nice vad gäller den gemensamma försvars- och säkerhetspolitiken att utan problem passa ihop med den vidare ram för försvars- och säkerhetspolitik som redan föreligger genom medlemskap i Nato?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(21 februari 2001)

Kommissionen välkomnar besluten i Nice om den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken och anser dem vara helt förenliga med den mer omfattande försvars- och säkerhetspolitik som redan finns som en del av Natosamarbetet.

Bsluten i Nice gäller unionens möjlighet att agera när Nato som sådant inte medverkar i situationer som omfattas av de s.k. Petersberguppgifterna. Dessa gäller krishantering och fredsbevarande, men omfattar inte försvar av medlemsstaternas territorium.

Natotoppmötet i Washington betonade att krishantering fått en mer framträdande roll vid sidan av de rent försvarspolitiska frågorna. De nya strukturerna och resurserna inom den europeiska säkerhets- och försvarspolitiken bör ses som kompletteringar av Natos strukturer och resurser.

Kommissionens uppfattning är att både Natomedlemmar och medlemsstater i unionen är redo att till fullo delta i operationer av detta slag, inom ramen för Nato eller unionen och inom ramen för den dialog och det samarbete som håller på att utvecklas mellan dessa två organisationer.

Naturligtvis måste arbetet med att utveckla rutinerna för detta samarbete fortsätta. Detta arbete pågår inom de fyra gemensamma arbetsgrupper mellan unionen och Nato som har sammanträtt regelbundet de senaste månaderna.

(2001/C 187 E/166)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0009/01
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(9 januari 2001)

Ämne: Fallet Lernout&Hauspie: subventionering av polisprojektet Sensus

Projektet Sensus, som är efterföljaren till Aventinus, syftar till att utveckla ett program för informationsutbyte mellan polis- och underrättelsetjänsterna i Europa. Strävan efter att utveckla en intressant språkteknik bildar en viktig del av detta projekt.

Sensus subventioneras av Europeiska kommissionen. Efter vad som framkommit av uppgifter på Internet (<http://www.sensus-int.de>) handhas samordningen av en viss Stephan Bodenkamp. Officiellt arbetar denna person för ämbetsverket Amt für Auslandsfragen i München. Av en dom som avkunnats av en domstol i München (den 20 december 2000) framgår det att Stephan Bodenkamp i verkligheten heter Christoph Kionowski och arbetar för den tyska säkerhetstjänsten Bundesnachrichtendienst.

Projektet Sensus har sitt officiella säte i samma fastighet som det tyska företaget Radial Sprachtechnologie GmbH. Detta företag utgör en del av ett europeiskt nätverk där också en rad så kallade Language Development Companies från språkteknikföretaget Lernout&Hauspie medverkar, via Radial Belgium (Schoolstraat 1 A, 2370 Arendonk).

För Lernout&Hauspie var dessa Language Development Companies ett sätt att få in pengar. Den amerikanska affärstidningen Wall Street Journal antydde att detta sätt att arbeta är högst tvivelaktigt ur bokföringssynvinkel och därigenom ligger till grund för de pågående rättsliga undersökningarna av Lernout&Hauspie. En av hypoteserna går ut på att Language Development Company var en konstruktion som tillkommit för att tvätta svarta pengar.

1. När har kommissionen beslutat att subventionera projekten Aventinus och Sensus?

Varför har kommissionen beslutat att subventionera projekten Aventinus och Sensus?

2. Vem har tagit initiativet till att subventionera projekten Aventinus och Sensus?

3. Har kommissionen fattat beslutet på begäran av tredje part (personer, företag eller organisationer) och, om så är fallet, vilka var dessa tredje parter?

4. Under vilken budgetpost faller subventionerna till projekten Aventinus och Sensus?

5. Vilka subventioner (uttryckta i euro) har hittills betalats till projekten Aventinus och Sensus?

6. Känner kommissionen till att den tyska statssäkerhetstjänsten Bundesnachrichtendienst medverkar? Om så är fallet: varför har kommissionen trots detta beslutat att subventionera projekten Aventinus och Sensus? Om så inte är fallet: ämnar kommissionen kräva tillbaka de subventioner som betalats ut, eftersom väsentliga upplysningar om projekten Aventinus och Sensus inte delgivits kommissionen?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(2 mars 2001)

1. Kommissionen beslutade att finansiera Sensus och Aventinus (forsknings- och teknikutvecklingsprojekt med kostnadsdelning) efter att ha utvärderat förslag inlämnade vid olika ansökningsomgångar inom ramen för programmet för telematikillämpningar under det fjärde ramprogrammet för gemenskapens verksamhet inom området forskning, teknisk utveckling och demonstration (1994-1998)⁽¹⁾. Kommissionen godkände finansieringen av Aventinus-I genom beslut E/1389/95 av den 26 juli 1995. Kommissionen godkände finansieringen av Aventinus-II och Sensus genom beslut E/1791/97 av den 3 september 1997. Det ursprungliga Sensus-beslutet ändrades den 25 maj 1999 (genom beslut E/696/99) för att Europol skulle kunna delta i projektet.

2. Kommissionen, biträdd av oberoende experter, utvärderade förslagen i enlighet med de regler och förfaranden som gällde för det fjärde ramprogrammet. Utvärderingen visade att förslagen var viktiga och ur teknisk synvinkel av mycket god kvalitet; de kunde därmed bli aktuella för finansiering.

3. Efter utvärderingen beviljade kommissionen efter samråd med programkommittén gemenskapsfinansiering (via det program som anges i punkt 1) för förslagen.

4. Projekten har alltså sin grund i förslag som lämnats in vid öppna ansökningsomgångar offentliggjorda i EGT. Kommissionens beslut i ärendena fattades i enlighet med gällande regler och förfaranden.

5. Sensus och Aventinus-I och -II finansierades via budgetpost B6-6121 113 för programmet för telematiktillämpningar (1994–1998).

6. För Aventinus-I godkändes finansiering upp till 2 500 000 euro; sammanlagt begärdes och utbetalades 2 341 190 euro. För Aventinus-II godkändes finansiering upp till 550 000 euro; sammanlagt begärdes och utbetalades 513 777 euro.

För Sensus godkändes finansiering upp till 2 250 000 euro; fram till den 31 december har 478 753 euro betalats ut (ytterligare kostnader kommer att finansieras).

7. Projektens syfte var att utveckla tekniker som kan underlätta gränsöverskridande samarbete mellan polis- och underrättelsetjänster. Kommissionen känner till att AfA (Amt für Auslandsfragen), som deltar i både Aventinus och Sensus via sitt provcentrum för språkteknik, är ett statligt organ underställt det tyska Bundeskanzleramt. AfA har alltså all anledning att engagera sig i de forskningsområden som projekten gäller.

Kommissionen anser inte att den blivit vilseledd när det gäller projektens mål och resultat. Alla de verksamheter som anges i projektens arbetsprogram har fullbordats med framgång, och kommissionen ser i dagsläget ingen anledning att begära att utbetalda medel skall återbetalas. Kommissionen kommer dock att utreda vissa uppgifter som nyligen bragts till dess kännedom för att bedöma om denna ståndpunkt bör omprövas. I sådana fall kan kommissionen i enlighet med avtalsvillkoren komma att genomföra t.ex. en revision.

(¹) EGT C 230, 26.8.1993.

(2001/C187E/167)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0012/01

från Luis Berenguer Fuster (PSE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Beslut om statsstöd i Spanien

Kommissionen har vid flera tillfällen förklarat att det inte finns några juridiska hinder för vice ordförande de Palacios ingripanden i ärendet gällande de statsstöd som ges till spanska elbolag för att de skall kunna klara kostnaderna för konkurrensutsättningen.

Nyligen har den spanska pressen rapporterat om de Palacios oförvägna försök att ta kontroll över ärendet, för att förhindra alltför kraftiga angrepp mot den spanska regeringen – samma regering som hon själv tidigare tillhörde. Den spanska pressen har även påtalat att den vice ordförandens strategi varit framgångsrik, eftersom man skjutit upp förfarandena mot Spanien, ett ärende som egentligen skulle ha behandlats på kommissionens sammanträde den 21 december 2000.

Anser kommissionen fortfarande att vice ordförande de Palacio inte försöker försvara den spanska regeringens intressen i detta ärende om statsstöden till de spanska elbolagen?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 mars 2001)

Normalt kommenterar kommissionen inte tidningsartiklar, eftersom de åsikter som framförs i dessa är författarnas egna. Dessutom finns det flera olika tolkningar i den spanska pressen av detta ärende.

Kommissionens vice ordförande har, i sin dubbla egenskap av ledamot av kollegiet och ledamot med ansvar bland annat för energi, bidragit till undersökningen av ärendet om kostnader för övergång till konkurrens inom elsektorn i Spanien, och även vad gäller andra länder, även om ärendet handläggs av generaldirektoratet för konkurrens och därför i sinom tid kommer att bli föremål för ett förslag från ledamoten med ansvar för konkurrens till kollegiet. Det är på detta sätt som vice ordföranden har varit inblandad i ärendet hittills.

Slutligen hänvisar kommissionen parlamentsledamoten till svaren på hans tidigare skriftliga frågor E-1761/99⁽¹⁾ och E-3178/00⁽²⁾ som behandlar samma ärende.

⁽¹⁾ EGT C 170 E, 20.6.2000.

⁽²⁾ Ännu inte offentliggjord.

(2001/C 187 E/168)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0014/01

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Musselodlingar i EU

Musselodlingarna är mycket viktiga för kustområdena i Galicien. De ger upphov till omkring 11 500 direkta arbetstillfällen, varav 8 500 är fasta jobb, och innebär dessutom 7 000 indirekta arbetstillfällen. Inte minst viktigt är detta om man betänker att de resurser som produktionen ger fördelas över en bred social bas, och återinvesteras i samma område, eftersom besluten fattas lokalt. Detta har en multiplikatoreffekt på den lokala ekonomin och medverkar till samhällsekonomisk stabilitet.

Vad gäller vattenbruket i allmänhet är blåmusselodlingarna själva grundstenen. I Galicien odlas årligen mellan 250 och 300 miljoner kilo musslor. Detta gör Galicien till världens näst största producent av blåmusslor, efter Kina, och Europas största med ungefär femtio procent av Europeiska unionens totala produktion, varav omkring trettiofem procent säljs som färskvaror, fyrtioen procent går till traditionell konservering och tjugofyra procent till alternativa bearbetningsmetoder, vilka ständigt ökar.

Skulle kommissionen kunna informera om vilka kontroller EU genomför av musselimporten från länder utanför EU, särskilt gällande kraven att dessa musslor håller samma hälso- och kvalitetsnivå som de gemenskapsproducerade musslorna?

Skulle kommissionen kunna säga om den inte anser att musslorna borde betraktas som en känslig produkt i avtalen om frihandelsområden med länder utanför EU?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Kommissionen har berört detta ämne också i sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-0529/99⁽¹⁾, som behandlar de hygienbestämmelser som gäller vid import av fiskeriprodukter från tredje land.

Dessutom gäller att import av fiskeriprodukter i allmänhet för närvarande är tillåten från 101 länder och territorier (varav 54 är helt harmoniserade och 47 finns upptagna i den preliminära förteckningen). Import av olika arter av musslor är för närvarande tillåten från 14 länder (varav åtta är helt harmoniserade och sex finns upptagna i den preliminära förteckningen), vilket ger en uppfattning om hur stränga bestämmelserna är.

När musslor av släktet *Mytilus* spp. Importeras till gemenskapen betalas en tull för mest gynnade nation (MGN) på 10 % och en tull enligt det allmänna preferenssystemet (GSP) på 7 %. För musslor av släktet *Perna* spp. betalas en MGN-tull på 8 % och en GSP-tull på 2,8 %. För beredda och konserverade musslor betalas för båda släktena en MGN-tull på 20 % och en GSP-tull på 7 %. Denna tariffstruktur visar att icke beredda musslor inte är lika känsliga som beredda, och att de åtnjuter en medelhög skyddsnivå, även när

de importeras från områden som inte omfattas av preferenssystemet eller frihandelsavtal. Gemenskapens import av dessa produkter är mycket blygsam; den utgör bara 1 % av gemenskapens produktion. När det gäller musslor är gemenskapen dock nettoexportör.

Med tanke på dessa omständigheter planerar kommissionen inte att utesluta musslor eller att begränsa den fria handeln med musslor i framtida förhandlingar om frihandelsavtal. Kommissionen kommer dock att ta hänsyn till medlemsstaternas oro när det gäller musslors tänkbara känslighet i sådana förhandlingar.

(¹) EGT C 370, 21.12.1999.

(2001/C 187 E/169)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0015/01

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Musselodlingar i EU

Musselodlingarna är mycket viktiga för kustområdena i Galicien. De ger upphov till omkring 11 500 direkta arbetstillfällen, varav 8 500 är fasta jobb, och innebär dessutom 7 000 indirekta arbetstillfällen. Inte minst viktigt är detta om man betänker att de resurser som produktionen ger fördelas över en bred social bas, och återinvesteras i samma område, eftersom besluten fattas lokalt. Detta har en multiplikatoreffekt på den lokala ekonomin och medverkar till samhällsekonomisk stabilitet.

Vad gäller vattenbruket i allmänhet är blåmusselodlingarna själva grundstenen. I Galicien odlas årligen mellan 250 och 300 miljoner kilo musslor. Detta gör Galicien till världens näst största producent av blåmusslor, efter Kina, och Europas största med ungefär femtio procent av Europeiska unionens totala produktion, varav omkring trettiofem procent säljs som färskvaror, fyrtioen procent går till traditionell konservering och tjugofyra procent till alternativa bearbetningsmetoder, vilka ständigt ökar.

Vattenbrukets och i synnerhet i musselodlingarnas stora utvecklingspotential har erkänts och ofta setts som en lösning på det överskott av ledig arbetskraft som orsakats av nedgången i andra sektorer, samt naturligtvis som ett sätt att möta efterfrågan på havsprodukter. Man måste i detta sammanhang betona de positiva effekterna av EU:s strukturstöd på sektorn under perioden 1994–1999, då produktionen och anläggningarnas lönsamhet ökade, samtidigt som riskerna och olyckorna i arbetet kraftigt minskade, så att odlarnas livskvalitet förbättrades.

Kan kommissionen lämna upplysningar om hur stort EU:s totala stödbelopp till musselodlingsbranschen varit mellan 1994 och 1999, fördelat per medlemsstat? Kan kommissionen ange det totala stödbelopp musselodlingsbranschen i Spanien erhållit mellan 1994 och 1999, fördelat per region? Kommer kommissionen att upprätthålla samma nivå på strukturstöden, eller kommer dessa att ökas för musselodlingarna under perioden 2000–2006, och, konkret uttryckt, vilka slags stöd kan sektorn beviljas under denna period?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(15 februari 2001)

Kommissionen förfogar inte över uppgifter om det totala stödbelopp som beviljats musselodlingar under perioden 1994–1999 fördelat per medlemsstat eftersom vissa medlemsstater inte har lämnat in så detaljerade tekniska uppgifter för de projekt som fått bidrag.

Sådana uppgifter föreligger emellertid för Spaniens räkning.

Under perioden 1994–1999 bidrog Fonden för fiskets utveckling inte till finansiering av projekt som innebar en ökning av produktionskapaciteten för musslor i Spanien. Däremot bidrog Fonden för fiskets utveckling i stor omfattning till moderniseringen av befintliga vattenbruksenheter, utan ökning av produktionskapaciteten. Fonden för fiskets utveckling finansierade 820 projekt i Spanien och investerade totalt ungefär 41 miljoner euro varav ungefär 20 miljoner euro var EU-bidrag.

Nästan samtliga musselprojekt som medfinansierats av Fonden för fiskets utveckling ligger i Galicien. Ett knappt dussintal projekt har finansierats i Katalonien och Valencia med EU-bidrag på ungefär 1 miljon euro.

När det gäller programperioden 2000–2006 kommer de strukturella investeringarna från Fonden för fiskets utveckling främst att inriktas på att modernisera de befintliga musselodlingarna och på att diversifiera produktionen genom att nya produktionsenheter anläggs offshore vilket kommer att bidra till att minska miljöpåverkan i "rías gallegas", där "bateas" traditionellt placeras.

Kommissionen kan inte uttala sig om den planerade nivån för stödet till musselsektorn eftersom den ekonomiska planeringen inte är uppdelad efter art. Enligt tillgängliga uppgifter kommer emellertid stödet till musselsektorn under programperioden 2000–2006 att bibehållas på samma nivå som under föregående programperiod.

(2001/C 187 E/170)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0017/01

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Blåmusselindustrin i EU

Musselodlingarna är mycket viktiga för kustområdena i Galicien. De ger upphov till omkring 11 500 direkta arbetstillfällen, varav 8 500 är fasta jobb, och innebär dessutom 7 000 indirekta arbetstillfällen. Inte minst viktigt är detta om man betänker att de resurser som produktionen ger fördelas över en bred social bas, och återinvesteras i samma område, eftersom besluten fattas lokalt. Detta har en multiplikatoreffekt på den lokala ekonomin och medverkar till samhällsekonomisk stabilitet.

Vad gäller vattenbruket i allmänhet är blåmusselodlingarna själva grundstenen. I Galicien odlas årligen mellan 250 och 300 miljoner kilo musslor. Detta gör Galicien till världens näst största producent av blåmusslor, efter Kina, och Europas största med ungefär femtio procent av Europeiska unionens totala produktion, varav omkring trettiofyra procent säljs som färskvaror, fyrtioen procent går till traditionell konservering och tjugofyra procent till alternativa bearbetningsmetoder, vilka ständigt ökar.

Kan kommissionen, i detta skede då förhandlingarna med kandidatländerna och särskilt med länderna i Luxemburggruppen är ganska långt framskridna, säga om den är medveten om de ansträngningar som medlemsstaterna gjort för att rationalisera branschen, och om man tar eller kommer att ta hänsyn till detta under förhandlingarna, i syfte att undvika att musselodlingsbranschen i unionen destabiliseras?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Utvidgningen av gemenskapen bör inte få några negativa konsekvenser för gemenskapens musselodlingsbransch, eftersom kandidatländerna inte producerar några större mängder av dessa blötdjur.

(2001/C 187 E/171)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0021/01**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(17 januari 2001)

Ämne: ICCAT:s tolfte extrasammanträde

Med all respekt för medlemsstaternas rätt att vara dubbelt representerade inom regionala fiskeorganisationer, dels i egenskap av EU-medlemsstat, dels i egenskap av avtalspart i de fiskeorganisationer som företräder särskilda utomeuropeiska territorier, framgick det tydligt vid det tolfte extra sammanträdet för ICCAT (Internationella kommissionen för bevarandet av tonfiskbeståndet i Atlanten) i Marrakech den 13–20 november 2000, att medlemmar av Förenade kungarikets delegation på samma gång deltog i sammanträden för gemenskapssamordning och sammanträden för ICCAT:s avtalsparter, som företrädde Bermuda. Denna dubbla roll gjorde det möjligt för Förenade kungarikets representant att medverka vid interna möten för samordning av gemenskapens intressen, samtidigt som han på Bermudas vägnar kunde försvara ståndpunkter som stred mot EU:s intressen.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit, eller kommer kommissionen att vidta, för att förhindra att liknande situationer inträffar vid kommande möten inom ICCAT eller andra fiskeorganisationer?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Frågan om tillvaratagande av intressen för vissa medlemsstaters utomeuropeiska territorier behandlas i en särskild förklaring som bifogas Fördraget om Europeiska unionen.

Det framgår av denna förklaring att det i undantagsfall kan uppstå intressekonflikter mellan unionen och de utomeuropeiska länderna och territorierna. När så sker skall rådet söka nå lösningar som överensstämmer med unionens ståndpunkt. Om detta visar sig omöjligt får den berörda medlemsstaten agera självständigt för att tillvarata de nämnda utomeuropeiska ländernas och territoriernas intressen, dock utan att detta får skada gemenskapens intressen.

Den berörda medlemsstaten skall underrätta rådet och kommissionen om en sådan intressekonflikt kan tänkas uppstå och, om självständiga åtgärder är oundvikliga, göra klart att den handlar i syfte att tillvarata ett sådant utomeuropeiskt territoriums intressen.

Samordningen mellan de olika ståndpunkterna bör göras inom lämpliga rådsorgan, t.ex. vid de samordningsmöten som hålls i anslutning till de regionala fiskeriorganisationernas sammanträden. Medlemsstaterna ansvarar själva, under överinseende av ordförandelandet, för hur deras respektive rådsdelegationer är sammansatta. Kommissionen skall i egenskap av fördragets väktare se till att medlemsstaterna på ett korrekt sätt underrättar kommissionen och rådet om de ståndpunkter som de har för avsikt att driva på sina utomeuropeiska territoriers vägnar.

(2001/C 187 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0024/01**från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen**

(17 januari 2001)

Ämne: Slopade tullavgifter på tonfiskfiléer

Förra året lade kommissionen fram ett förslag till rådet om en gemensam organisation av marknaden för fiskesektorn. Enligt förslaget skulle tullavgifterna på tonfiskfiléer tas bort. Denna tanke mötte motstånd hos gemenskapens tonfiskfiléindustri och hos vissa medlemsstater. Inom rådet gjorde man då en överenskommelse i enlighet med innehållet i en oberoende rapport som utarbetats på begäran av kommissionen, och som uppgav att marknads behov var tillgodosedda, och att produktionsbortfallet kunde beräknas till

4 000 ton. Kommissionen har aldrig förklarat varför den utsatte en hel fiske- och industrisektor för en sådan risk, genom att lägga fram detta så skadliga förslag om att avskaffa tullavgiften på tonfiskfiléer, särskilt som man dittills alltid följt den strategi som gemenskapen främjat om förstärkt integration.

Kan kommissionen förklara vilka de verkliga motiven till förslaget var, och vilka intressen kommissionen försvarade vid detta tillfälle?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(15 februari 2001)

Kommissionen gav redan i sitt svar på den skriftliga frågan E-0756/00⁽¹⁾ från parlamentsledamoten exempel på några av de faktorer som påverkat beslutet att lägga fram förslaget.

Den ökande efterfrågan på tonfiskfilé har till en del tillgodosetts genom ständigt ökande import från tredje land. Kommissionen sluter sig av detta till att den påtagliga tendens som råder på gemenskapsmarknaden för fiskprodukter mot ett allt större beroende av tredje land för råvaruförsörjningen, också gäller på marknaden för tonfisk.

Studien bekräftar också att gemenskapsföretagens utnyttjande av tonfiskfilé som råvara vid konservproduktion bidrar till att förbättra konkurrenskraften för konserverna såväl på det interna planet som på den internationella marknaden. I studien framförs, och kommissionen delar denna åsikt, att denna förbättring av konkurrenskraften är desto mer nödvändig som vissa gemenskapsindustrier inom sektorn för tonfiskkonserver borde genomföra strukturanpassningsåtgärder för att säkerställa sin långsiktiga livskraft.

Slutligen erinrar kommissionen om att det finns ett begränsat men reellt försörjningsunderskott som kan inträda säsongsmässigt på gemenskapsmarknaden för denna produkt.

Kommissionen lade för år 2000 liksom för föregående år fram förslag om öppnande av en begränsad tullkvot för tonfiskfilé. Rådet beslutade i sin tur att öppna dessa kvoter.

Rådet och kommissionen gjorde den 17 september 1999 en gemensam deklaration på medellång sikt enligt vilken en flerårig kvot på 4 000 ton till 6% tull öppnas för perioden 2001–2003. Genom denna kvot blir det möjligt för gemenskapsindustrin att klara av det underskott som avses ovan. Den kommer också att underlätta övergången till en ökad konkurrenskraft på gemenskapsmarknaden och den internationella marknaden för de gemenskapsföretag som måste genomföra strukturanpassning.

⁽¹⁾ EGT C 26 E, 26.1.2001.

(2001/C 187 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0026/01

från Marianne Thyssen (PPE-DE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Elektroniska betalningssystem skall läggas om så de fungerar med euro

För 2001 har det planerats brett upplagda kampanjer med information till allmänheten för att övergången från mynt och sedlar i nationell valuta till mynt och sedlar i euro skall gå så bra som möjligt.

Det råder inget tvivel om att konsumenterna behöver uppmuntras att i ökad grad och i görligaste mån använda elektroniska betalningssystem så att omläggningen skall gå smidigare.

Känner kommissionen till att det inte är gratis att betala på elektronisk väg och att det är distributionssektorn och konsumenterna som får stå för kostnaderna? I vissa medlemsstater, bland dem Belgien, förefaller det i själva verket råda en monopolsituation på marknaden för elektroniska betalningssystem. Har kommissionen fått ta emot några klagomål om detta? Håller kommissionen själv på med några undersökningar av detta? Om så är fallet: hurdan är den aktuella situationen? Vilka konkreta åtgärder planerar kommissionen vidta under den period som föregår den egentliga övergången från mynt och sedlar i nationell valuta till mynt och sedlar i euro för att det skall kunna uteslutas att sådana som innehar en maktposition i samband med denna övergång missbrukar denna ställning?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(1 mars 2001)

Kommissionen är medveten om att elektroniska betalningar, som alla andra betalningssätt, inklusive kontant betalning, är förenade med kostnader och att dessa kostnader kan belasta användarna av elektroniska betalningssystem, dvs. handlare och kunder.

Kommissionen har mottagit ett klagomål från Unizo (f.d. NCMV), en belgisk sammanslutning av detaljhandlare, mot Banksys, som handhar det belgiska elektroniska betalningssystemet BanContact/MisterCash. Enligt Unizo missbrukar Banksys sin dominerande ställning på den belgiska marknaden för elektroniska betalningssystem genom att ta ut överdrivna och diskriminerande avgifter av mindre handlare. Kommissionen håller på att undersöka klagomålet och planerar att avsluta undersökningen under detta år.

Ett möjligt missbruk av dominerande ställning i enlighet med gemenskapsrätten kan inte uteslutas vid första påseende, men naturligtvis kan kommissionen påbörja en undersökning om det finns konkreta indikationer på att ett företag missbrukar sin dominerande ställning på en viss marknad. En sådan undersökning kan påbörjas antingen efter ett klagomål eller på eget initiativ.

(2001/C 187 E/174)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0027/01 från Paulo Casaca (PSE) till kommissionen

(17 januari 2001)

Ämne: Leverans av kärnmjölk

I punkt 36 i revisionsrättens särskilda rapport nr 1/99 om stödet till skummjölk och skummjölkspulver avsett för djurfoder⁽¹⁾ sägs följande: "I Nederländerna konstaterades att den främsta stödmottagaren (98 % 1996) levererade den egna kärnmjölken i odenaturerat skick till ett jordbruksföretag i Tyskland. De nederländska myndigheterna hade dock varken kontrollerat huruvida kärnmjölken i fråga faktiskt använts i djurfoder eller anmodat de tyska myndigheterna att utföra sådana kontroller."

Kommissionens svar, som finns med i rapporten, lyder: "Vad gäller det fall i Nederländerna som revisionsrätten hänvisar till (punkt 36) har kommissionen inlett förfarandet för de nödvändiga uppföljande undersökningarna på plats."

Kan kommissionen klargöra följande:

- Vilket eller vilka företag är inblandade?
- Vilka åtgärder har kommissionen respektive de lokala myndigheterna vidtagit?
- Vilken uppföljande kontroll på plats har skett eller kommer att ske?
- Vilken är situationen i dagsläget?

⁽¹⁾ EGT C 147, 27.5.1999.

Svar från Michaele Schreyer på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Kommissionen kan bekräfta att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF), efter revisionsrättens särskilda rapport nr 1/99, utförde de uppföljande undersökningar som parlamentsledamoten nämner.

Kommissionen önskar ge följande svar på parlamentsledamotens specifika frågor:

- a) Av sekretesskäl kan företagens namn inte röjas.
- b) och c) Två kontroller utfördes av OLAF. Den första i Nederländerna i juni 1999 hos den kärnmjölksproducent som mottog stödet. Den andra i Tyskland i juli 1999 hos det företag som mottog kärnmjölken. I båda fallen utfördes kontrollerna tillsammans med medlemsstaternas myndigheter enligt rådets förordning (EEG) nr 595/91 av den 4 mars 1991 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitikens och om organisationen av ett informationssystem på detta område och om upphävande av förordning (EEG) nr 283/72⁽¹⁾.
- d) OLAF fann, efter att ha avslutat kontrollerna på plats och klargjort vissa juridiska aspekter på åtgärden, att det saknades grund för misstanke om oegentligheter. De båda berörda medlemsstaterna underrättades om resultatet i maj 2000, varpå ärendet avslutades.

Parlamentsledamoten bör också notera att själva stödordningen, kommissionens förordning (EEG) nr 1105/68 av den 27 juli 1968 om närmare bestämmelser om beviljande av stöd för skummjolk som används som foder,⁽²⁾ som föreskrev stöd för kärnmjolk som direkt används som djurfoder, upphävdes den 31 december 1999. Detta var ett led i översynen och ändringarna av den gemensamma jordbrukspolitikens stödåtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 67, 14.3.1991.

⁽²⁾ EGT L 184, 29.7.1968.

(2001/C 187 E/175)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0034/01

från Erik Meijer (GUE/NGL) till rådet

(18 januari 2001)

Ämne: Amerikanskt gift mot växtodlingar avfolkar glesbygd i Colombia

1. Kan rådet bekräfta att flygbesprutningen med bekämpningsmedlet "Round Up" inom ramen för "Plan Colombia" inte inskränker sig till att bekämpa odlingen av kokabuskar utan enligt vad som framgått i Nederländernas TV också riktar sig mot orörda urskogar högt uppe i bergen, varvid det inte råder något som helst samband med kampen mot narkotikaråvaror?
2. Hur ser rådet på det intryck som man under tiden fått, nämligen att bekämpningsmedlen i allt högre grad används för att förgifta vattendrag så att bosättningsområdena nedströms blir obeboeliga och därigenom avfolkas, vilket innebär att man alltså inte slår till mot odlingen av narkotikaråvaror utan mot upproriska bönders levebröd?
3. Delar rådet mina farhågor för att människor som fördrivs och berövas sitt levebröd kan drivas in i ett beroende av att medverka vid handeln med och produktionen av narkotika, eftersom detta är det lättaste sättet att förvärva nya inkomster och att man således åstadkommer raka motsatsen till det man förebär som orsak när man vill rättfärdiga att människors livsmiljö förstörs?

4. Hur ser rådet på en sådan strävan att avfolka avlägsna områden och fördriva deras invånare? Det får en ju att tänka på det drama som utspelade sig i Vietnam där det under sextio- och sjuttiotalen, också som en följd av amerikansk intervention, gjordes försök att med hjälp av bekämpningsmedel (det beryktade "Agent Orange") göra omstridda områden obeboeliga för människor genom att förstöra växtlivet.
5. Är rådet berett att göra allt för att bidra till att sätta stopp för att ett sådant drama upprepas och såsom ett första steg i denna riktning motverka att Europeiska unionen och dess medlemsstater dras in i en situation där de kommer att bli medansvariga för att ett sådant drama utspelar sig?

Svar

(24 april 2001)

Som den ärade parlamentsledamoten känner till har rådet haft tillfälle att informera Europaparlamentet om sin ståndpunkt när det gäller verksamheten i Colombia vid flera tillfällen, senast den 31 januari 2001 under parlamentets debatt med kommissionär Poul Nielson och den svenske statssekreteraren Lars Danielsson om "Plan Colombia".

Rådet följer med största uppmärksamhet de komplicerade och mångfacetterade problem som Colombia står inför och har förklarat att man är fast besluten att stödja fredsprocessen på lämpligaste sätt.

När det gäller flygbesprutning av olagliga grödor har Europeiska unionen haft tillfälle att delge de colombianska myndigheterna sin ståndpunkt, och särskilt att uttrycka tvivel om åtgärdens effektivitet. Europeiska unionen har uppmuntrat colombianska initiativ till oberoende internationell övervakning av flygbesprutningen på grundval av förfaranden som fastställts av de colombianska myndigheterna. EU har även påpekat för de colombianska myndigheterna att det finns en risk att flygbesprutningen kan få negativa följder för befintliga och framtida samarbetsprojekt med EU. Slutligen har EU haft anledning att uttrycka sin övertygelse om att alternativa odlingar är det effektivaste sättet att bekämpa framställningen av illegala grödor.

Europeiska unionen håller på att utarbeta ett ensidigt "Europa-paket" för att stödja fredsprocessen i Colombia. Paketet kommer att var inriktat på att modernisera den colombianska förvaltningen, förstärka rättsstatsprincipen, utveckla alternativa grödor och skydda miljön.

För närvarande befinner sig en expertgrupp i Colombia för att fastställa konkreta samarbetsprojekt. "Europa-paketet" kommer att presenteras vid det internationella mötet om fredsprocessen i Colombia som ska äga rum i Bryssel i april i år.

Slutligen har Europeiska unionen bidragit med 6,5 miljoner euro till projekt för fördrivna befolkningsgrupper och bidrar på olika sätt till kampen mot framställning av narkotika.

(2001/C 187 E/176)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0035/01 från María Izquierdo Rojo (PSE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Diskriminering av manliga pensionärer i fråga om pensionsrätt för barnår

Den franska lagstiftningen om mäns pensionsrätt för barnår är diskriminerande och orättvis, eftersom pensionsgrundande belopp för barnår enligt de nationella bestämmelserna om civila och militära pensioner endast kan tillgodoräknas av kvinnor eller under diskriminerande villkor. I Tyskland finns det däremot korrekta bestämmelser om denna pensionsrätt, då både män och kvinnor kan tillgodoräkna sig ett lika stort pensionsgrundande belopp för barnår utan särbehandling.

Frankrikes diskriminering av män innebär en överträdelse av EU:s fördrag. Varken principen om jämställdhet mellan kvinnor och män inom socialförsäkringen eller principen om lika lön efterlevs. Mot bakgrund av att det är kommissionens uppgift att sörja för att jämställdhetsprincipen efterlevs och att även männen inom EU kan dra nytta av jämställdhetspolitiken ställs följande fråga: Anser inte Europeiska kommissionen att denna särbehandling bör åtgärdas?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

När det gäller parlamentsledamotens fråga kan kommissionen upplysa om att man redan den 5 april 2000 anmälde de franska myndigheterna för underlåtenhet att tillämpa artikel 141 (f.d. artikel 119) i EG-fördraget i överensstämmelse med EG-domstolens tolkning av artikeln, bland annat i mål C-7/93 (Bestuur van het Algemeen burgerlijk pensioenfonds mot G.A. Beune)⁽¹⁾ och i mål C-147/95 (DEI mot Efthimios Evrenopoulos)⁽²⁾, samt för underlåtenhet att tillämpa rådets direktiv 96/97/EG av den 20 december 1996, som är en ändring av direktiv 86/378/EEG av den 24 juli 1986 om genomförandet av principen om likabehandling av kvinnor och män i fråga om företags- eller yrkesbaserade system för social trygghet,⁽³⁾ med hänsyn till denna rättspraxis. Det bör noteras att Frankrike redan i EG-domstolens dom av den 8 juli 1999 i mål C-354/98 (Europeiska gemenskapernas kommission mot Franska republiken)⁽⁴⁾ dömdes för underlåtenhet att anmäla bestämmelser för införlivande av direktiv 96/97/EG.

När det gäller den särskilda frågan om civila och militära pensioner finns dessutom redan två ärenden för förhandsavgörande i EG-domstolen från de franska domstolarna (C-366/99 Criesmar och C-206/00 Moufflin).

⁽¹⁾ REG 1994 I-4471.

⁽²⁾ REG 1997 I-2057.

⁽³⁾ EGT L 46, 17.2.1997.

⁽⁴⁾ REG 1999 I-4927.

(2001/C 187 E/177)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0036/01

från Joaquim Miranda (GUE/NGL) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Ansökan om anslag ur Sammanhållningsfonden för ett system för vattenförsörjning och rening av avfallsvatten för flera kommuner i norra Alentejo

En företrädare för det statliga portugisiska bolaget "Águas de Portugal" bekräftade nyligen vid ett fullmäktigesammanträde i Portalegre (där frågeställaren är ledamot av kommunfullmäktige) att man hos kommissionen anhållit om anslag ur strukturfonderna/Sammanhållningsfonden för ovan nämnda system.

Följande fakta bör emellertid framhållas:

- a) Det nämnda systemet, som skulle kräva stora insatser av de 15 kommunerna i Portalegredistriktet, inrättades genom en förordning antagen av den portugisiska regeringens miljöministerium (förordning nr 128/2000) utan att dessa kommuner hade hörts på förhand.
- b) För närvarande undersöker dessa kommuner om de skall ansluta sig till systemet och diskuterar frågan om att skapa ett aktiebolag för förvaltning av projektet. Det är därför uppenbart att dessa kommuner ännu inte vid den tidpunkt då ansökningsansöknings lades fram hade tagit ställning till dessa två frågor, och ännu mindre till nämnda ansökan, även om stora tillgångar som de (ännu) förfogar över står på spel.
- c) En av de berörda kommunerna, Portalegre, har faktiskt redan uttryckt en önskan om att inte ansluta sig till systemet och det finns andra kommuner som kanske också kommer att inta en liknande ståndpunkt.
- d) Under tiden har diskussionen om förslaget till lag nr 257/VIII inletts i den portugisiska nationalförsamlingen. Om denna lag antas kommer den att ifrågasätta förordningen och följaktligen det nämnda systemet i den form det har definierats.

Mot denna bakgrund väcker en ansökan om anslag ur strukturfonderna/Sammanhållningsfonden följande frågor:

1. Vilket organ figurerade som ansvarigt organ i ansökningshandlingarna och under hurdana villkor lades ansökan fram?
2. Vilka projekt omfattas av ansökan och hur stora investeringsbelopp är det frågan om?
3. I vilken utsträckning kommer kommissionen att skydda de berörda kommunernas egendom och de olika investeringsprojekten, i synnerhet med hänsyn till de kommuner som redan uppgett eller kommer att uppgå att de inte ansluter sig till systemet?
4. Hur har kommissionen för avsikt att behandla denna ansökan om det nämnda systemet inte genomförs, framför allt om det inte genomförs på det sätt som fastställts av den portugisiska regeringen?

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

De portugisiska myndigheterna har ännu inte lämnat in någon ansökan till Sammanhållningsfonden för detta projekt, trots att det interkommunala systemet i Alentejo du Nord finns med bland de projekt som kan medfinansieras via Sammanhållningsfonden och tas upp i referensramen för denna. Systemet ingår i ett avrinningsområde, såsom förespråkas i Europaparlamentets och Rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område⁽¹⁾.

Projekt för vilka finansiering söks från Sammanhållningsfonden presenteras alltid av Generaldirektoratet för regional utveckling, som sorterar under den portugisiske ministern med ansvar för fysisk planering.

Kommissionen granskar projekten så som de läggs fram av den stödmottagande medlemsstaten. Förvaltningen av kommunernas tillgångar regleras av nationella lagar.

Då ett system som medfinansieras av Sammanhållningsfonden inte genomförs enligt de villkor som gäller för beviljande av stöd kan kommissionen normalt avbryta, minska eller dra in det beviljade stödet i enlighet med gällande bestämmelser⁽²⁾.

Om vissa delar av det berörda systemet finansieras via strukturfonderna inom ramen för ett befintligt partnerskap för förvaltning av medlen och enligt gällande bestämmelser⁽³⁾ ansvarar de portugisiska myndigheterna för granskning och godkännande av de projekt för vilka ansökan lämnas. Myndigheterna bör särskilt kontrollera att tillämplig gemenskapslagstiftning efterlevs och att projektet uppfyller urvalskriterierna i det operativa programmet och i programkomplementet. Insatser som medfinansieras av gemenskapen bör normalt ha så stor hävstångseffekt som möjligt i förhållande till de allmänna medel som satsas och bör innebära att de mål som eftersträvas i form av fördelar för medborgarna uppnås till lägsta möjliga kostnad.

Ordföranden för den regionala samordningskommissionen för Alentejo, som administrerar det operativa programmet för Alentejo, kan stå till tjänst med upplysningar om eventuella ansökningar om projekt som omfattas av programmet.

⁽¹⁾ EGT L 327, 22.12.2000.

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1265/1999 av den 21 juni 1999 om ändring av bilaga II till förordning (EG) nr 1164/94 om inrättandet av en sammanhållningsfond, EGT L 161, 26.6.1999.

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna, EGT L 161, 26.6.1999.

(2001/C 187 E/178)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0044/01**från Antonios Trakatellis (PPE-DE) till kommissionen**

(16 januari 2001)

Ämne: Privatisering av Olympic Airways

Den grekiska regeringen planerar att privatisera Olympic Airways genom att konkursförklara flygbolaget och dela upp det i två företag, ett aktivt och ett passivt. I sitt svar på min föregående fråga informerade mig kommissionen om att den håller på att undersöka det omstruktureringsprogram för O.A. som de grekiska myndigheterna har lagt fram mot bakgrund av de bestämmelser som gäller för statligt stöd i enlighet med artikel 88 i Amsterdamfördraget.

1. Blev kommissionen i god tid före godkännandet informerad om privatiseringsplanerna och det därmed sammanhängande programmet för att sanera och omorganisera O.A. såsom ett bolag i ekonomiskt trångmål i enlighet med bestämmelserna om statligt stöd?
2. I vilken utsträckning är följande åtgärder, som den grekiska regeringen föreslår i sin plan, förenliga med bestämmelserna om den inre marknaden: omstruktureringsstöd, tillskjutning av kapital, avskrivning av skulder, lån, skattelättnader eller minskade socialförsäkringsbidrag och lånegarantier?
3. Den grekiska staten kommer i egenskap av aktieägare att under O.A:s försäljning avyttra sina aktier. Vilka villkor måste försäljningen mot denna bakgrund uppfylla för att det inte skall vara fråga om statligt stöd enligt de särskilda reglerna och riktlinjerna om lufttransport i EU⁽¹⁾ och har företaget värderats av någon oberoende expert som under normala förhållanden skall göra en värdering för kommissionen av bolagets värde när det ännu är i drift och, om kommissionen anser detta viktigt, efter en konkurs?
4. Har kommissionen fått löfte om någon rapport där försäljningsvärdet eller försäljningsvärdena skall specificeras så att kommissionen kan fastställa den verkliga stödnivån?
5. Begär kommissionen att förfallna skulder skall betalas tillbaka och hur mycket uppgår dessa till?
6. Vad anser kommissionen om det lån på 16 miljarder drakmer till bolaget för dess flytt till flygplatsen i Spata om man ser till att misstankarna ökar om att O.A. inte kommer att kunna betala för denna flytt och för de arbeten som genomförts?

⁽¹⁾ Kommissionens meddelande, EGT C 350, 10.12.1994.

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Privatiseringen av företaget Olympic Airways befinner sig för närvarande endast i en preliminär fas och har inte anmälts till kommissionen. Kommissionen har emellertid täta kontakter med de grekiska myndigheterna vad gäller denna fråga. Eftersom varken resultatet av anbudsinfordran eller de exakta förhållandena vad gäller företagens privatisering för närvarande är kända, är det för tidigt att bedöma om det eventuellt är frågan om statligt stöd och om detta i så fall är oförenligt med bestämmelserna om den gemensamma marknaden. Kommissionen kommer dock att tillämpa de bestämmelser om statligt stöd som frågeställaren refererar till.

Vad gäller överföringen av företagens verksamhet till flygplatsen i Spata har kommissionen genom en skrivelse av den 10 november 2000 meddelat de grekiska myndigheterna sitt beslut om att tillåta användningen av statliga garantier för att genom lån finansiera en del av överföringen.

(2001/C 187 E/179)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0045/01**från Christos Zacharakis (PPE-DE) till kommissionen**

(16 januari 2001)

Ämne: Grekcypriot bortförd av turkcyprioter

Den 13 december bortfördes den grekcypriotiske byggnadsentreprenören Panikos Dziakurmas då han befann sig på de brittiska basernas område. Enligt rapporten från polisen vid de brittiska baserna på Cypern genomfördes bortföringen av en grupp okända turkcypriotiska män. Därefter fördes Dziakurmas med våld till det område som Turkiet ockuperar och övergavs tillsammans med ett halvt kilo indisk cannabis. Omedelbart därpå infann sig den så kallade "turkcypriotiska polisen" på platsen och grep honom för narkotikainnehav. Dziakurmas är tidigare inte på något sätt straffad och har under de senaste tio åren sysselsatt turkcypriotiska arbetare.

Bortföringen och det olagliga kvarhållandet av Dziakurmas är ett terrordåd, ett gisslantagande och i denna bemärkelse en överträdelse av internationell rätt och Europakonventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Turkiet förband sig dessutom nyligen inför Europeiska unionen att demokratisera landet och respektera de mänskliga rättigheterna, gemenskapens regelverk och rättsstatsprinciperna. Kan kommissionen mot denna bakgrund svara på följande frågor:

1. Vilka åtgärder har kommissionen för avsikt att vidta för att utöva tryck på Turkiet att omedelbart släppa Panikos Dziakurmas?
2. Vilka konsekvenser kommer denna kontroversiella handling att få för processen för Turkiets anslutning till Europeiska unionen och för det ekonomiska stöd som Europeiska unionen skall tillhandahålla i detta syfte?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Kommissionen är medveten om omständigheterna kring gripandet av den grekcypriotiske byggnadsentreprenören Panikos Tziakourmas den 13 december 2000. Tziakourmas förefaller att ha förts bort från ett område som övervakas av soldater från Förenade kungariket, Eastern British Sovereign Base Area. Den brittiska regeringen har till följd därav tagit upp denna incident med ledaren för den turkcypriotiska befolkningsgruppen och med myndigheterna i Ankara. Kommissionen kommer att fortsätta att noga följa utvecklingen i detta ärende.

De kriterier för medlemskap som fastställdes av Europeiska rådet vid dess möte i Köpenhamn 1993 omfattar tryggheten och av de mänskliga rättigheterna. I detta sammanhang är Turkiets fullgörande av de skyldigheter landet har som medlem av Europarådet en viktig faktor. Kommissionen övervakar att samtliga kandidatländer iakttar dessa åtaganden och avlägger regelbundet rapport till parlamentet och medlemsstaterna om utvecklingen på dessa områden.

(2001/C 187 E/180)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0046/01**från Ursula Schleicher (PPE-DE) till kommissionen**

(22 januari 2001)

Ämne: L-cystein av människohår

I Europeiska kommissionens svar av den 28 november 2000 på min fråga P-3343/00⁽¹⁾ förklaras att man för närvarande överväger "möjligheten att, med hjälp av ett kommissionsdirektiv om anpassning av direktiv 76/768/EEG⁽²⁾ till tekniska framsteg, ändra nummer 416 i bilaga II". Svaret innehöll också ett formuleringsförslag. Kommissionen skall ha tack för det utförliga svaret, men tyvärr besvarades inte min första fråga. Denna hade följande lydelse: Har kommissionen vid behandlingen av detta undantag utöver vetenskapliga synpunkter även beaktat etiska sådana?

Mot bakgrund av kommissionens svar skulle jag vilja formulera om frågan på följande sätt:

- Inbegriper kommissionen etiska synpunkter vid sina aktuella överväganden om huruvida man kan göra en anpassning av det befintliga direktivet?
- Det nuvarande förbudet att framställa L-cystein av människohår motiveras bland annat av risken för överföring av Creutzfeldt-Jakobs sjukdom och vissa virussjukdomar.
- Anser kommissionen att en uppluckring av förbudet verkligen är försvarbar också mot bakgrund av de senaste vetenskapliga rönen om BSE och den fortsatta osäkerheten om överföringsvägar för Creutzfeldt-Jakobs sjukdom?

(¹) EGT C 136 E, 8.5.2001, s. 224.

(²) EGT L 262, 27.9.1976, s. 169.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(19 mars 2001)

I enlighet med rådets direktiv 76/768/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kosmetiska produkter (kosmetikadirektivet) måste skyddet av folkhälsan ligga till grund för lagstiftningsarbetet inom gemenskapen inom kosmetikaområdet. Ekonomiska och tekniska krav måste dock också beaktas i strävandena att uppnå detta mål. På grund av teknikens framsteg krävs snabba anpassningar av de tekniska bestämmelserna i direktivet, så att endast säkra kosmetiska produkter släpps ut på marknaden. Därför har Vetenskapliga kommittén för kosmetiska produkter och icke-livsmedelsprodukter i uppdrag att avge utlåtanden om konsumentskydd och -säkerhet på kosmetikaområdet, på grundval av vetenskapliga uppgifter och med hänsyn tagen till etiska överväganden såsom användning av frivilliga försökspersoner för provningsändamål.

När kommissionen lägger fram förslag till tekniska anpassningar av direktivet tar den därför hänsyn till både de vetenskapliga och de etiska aspekter som kommittén fört fram i sina utlåtanden.

Vetenskapliga kommittén för kosmetiska produkter och icke-livsmedelsprodukter och Vetenskapliga styrkommittén har gjort en riskbedömning av aminosyror, t.ex. L-cystein, som erhålls genom hydrolys av människohår.

Bedömningen har visat att sådana aminosyror är säkra, av följande skäl:

- Hittills har inte prioner med anknytning till transmissibla spongiforma encefalopatier (TSE) påvisats i hår.
- Dessa hydrolysater används endast i kosmetika för utvärtes bruk, och det finns inget som tyder på att TSE kan överföras genom utvärtes bruk.
- Den mycket strikta processen för borttagning av peptider kan leda till att det vållande prionet utesluts.
- Aminosyror kan genom sina egenskaper inte överföra TSE.

Sammanfattningsvis stöder det samlade vetenskapliga kunnandet helt och fullt ändringen av nummer 416 i bilaga 2 till kosmetikadirektivet.

(2001/C 187 E/181)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0050/01

från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(22 januari 2001)

Ämne: Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken och initiativet NMD

Förenta staternas president George W. Bush är en uttalad förespråkare för den så kallade antirobotskölden (National Missile Defense).

Antirobotskölden är avsedd att skydda Förenta staterna mot ett raketanfall. Projektet innebär dock snarare ett hot mot säkerheten på den europeiska kontinenten. Den ryska regeringen påpekar att projektet NMD är oförenligt med antirobotfördraget av 1972. Den brittiske utrikesministern Robin Cook befarar en ny kapprustning.

Om den amerikanska regeringen vill omsätta planerna på en antirobotsköld i praktiken måste den få stöd av den brittiska regeringen. En del av skölden måste nämligen förläggas till North Yorkshire.

1. Vad anser kommissionen om antirobotskölden (National Missile Defense)?
2. Anser kommissionen att antirobotskölden (National Missile Defense) är förenlig med antirobotfördraget av 1972? Om så är fallet: vilka argument vill kommissionen förebära för att hävda att antirobotskölden (National Missile Defense) är förenlig med antirobotfördraget av 1972?
3. Delar kommissionen den brittiske utrikesministern Robin Cooks farhågor för en ny kapprustning om Förenta staterna utvecklar antirobotskölden? Om inte: vilka argument vill kommissionen förebära för att avvisa den brittiske utrikesministern Robin Cooks ståndpunkt?
4. Med beaktande av kommissionens svar på frågorna 1, 2 och 3: är kommissionen för eller emot att en del av antirobotskölden förläggs till North Yorkshire?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(30 mars 2001)

Detta är en försvarsfråga som ligger utanför gemenskapens behörighetsområde.

(2001/C 187 E/182)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0053/01

från Giuseppe Pisicchio (PPE-DE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Situationen för gruppen Carime

Kan kommissionsledamoten med ansvar för konkurrensfrågor besvara följande: Under 1990-talet hade centralbanken Banca d'Italia gett bankkoncernen Cariplo tillstånd att genom dess dotterbolag köpa upp några viktiga kreditinstitut i södra Italien, såsom Carical, Caripuglia, Carisalerno och Mediocredito Sud, vilka var allvarligt skuldsatta. Uppköpet kostade endast ett par hundra miljarder lire för ett nät med 400 filialer och över 4 000 anställda.

Uppköpet innebar två fördelar. Dels en skattemässig fördel eftersom de övertagna skulderna togs upp i den konsoliderade balansräkningen, dels gjordes ett skatteavdrag, varefter ett nytt aktiekapital byggdes upp. De gamla aktier som inte omvandlats till nya värderades på ett kraftigt missgynnande sätt, vilket ledde till att gruppen fick tillbaka det kapital som betalats för bankerna.

De institut som köptes upp av Cariplo slogs samman till en grupp med namnet Carime. Dess aktieinnehav på 66 procent, vilket gjorde den till majoritetsägare, såldes i november 2000 för 2 300 miljarder lire till Banca Popolare Commercio e Industria i Venetien, vilken var betydligt mindre än Carime.

Vid tidpunkten för uppköpet hade Carime 20 000 miljarder lire i tillgångar och 6 000 miljarder lire som investerats, huvudsakligen till förmån för den lokala utvecklingen i en tid då det fanns ett särskilt behov av detta.

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta för att i överensstämmelse med Europeiska kommissionens politik för avskaffandet av obalanser vad avser konkurrensvillkoren och tillgången till kredit i mål 1-områden, komma till rätta med problemet med utarmningen av de lokala instrumenten för tillgång till kredit, vilket förhindrar en jämn utveckling av regionerna i södra Italien?

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(2 mars 2001)

Alla de företagsuppköp som parlamentsledamoten talar om granskades och godkändes av den nationella myndigheten, eftersom de inte uppfyllde villkoren för prövning i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer⁽¹⁾.

Det bör dock erinras om att ett avgörande kriterium för att EG-fördragets konkurrensregler skall bli tillämpliga är att handeln mellan medlemsstaterna påverkas negativt. Det är alltså tänkbart att en fråga som rör nationella eller lokala förhållanden inte omfattas av de ovannämnda bestämmelserna.

Parlamentsledamotens beskrivning tyder på att det rör sig om en nationell fråga, eller rentav regional, och det är därför osannolikt att den märkbart skulle påverka handeln mellan medlemsstaterna.

Under dessa omständigheter är kommissionen inte behörig att vidta åtgärder i det aktuella fallet.

⁽¹⁾ EGT L 395, 30.12.1989 (svensk specialutgåva, tillägg, s. 16), omtryckt i EGT L 257, 21.9.1990.

(2001/C 187 E/183)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0055/01
från Dorette Corbey (PSE) till kommissionen

(16 januari 2001)

Ämne: Brandskyddsmedel

Både i Förenade kungariket och i Irland är användning av brandskyddsmedel obligatorisk för sittmöbler. Detta har lett till en minskning av antalet dödsoffer till följd av husbränder (se "Effectiveness of the Furniture and Furnishings, Government consumer safety research, DTI"). Nackdelen med brandskyddsmedel är dock eventuella miljöskador: brandskyddsmedel kan orsaka hormonstörningar. I svaren på tidigare frågor (van de Whitecad, Watson och Sterckz) har kommissionen meddelat att man planerar att låta utvärdera existerande regler för brandsäkerhet och om nödvändigt upprätta en ny standardiseringsnorm.

1. När kommer kommissionen att göra brandskyddsmedel obligatoriska i sittmöbler?
2. Vilka brandskyddsmedel kommer kommissionen, med tanke på dessa medels hormonstörande effekter, att undanta från obligatorisk användning eller rent av förbjuda?

Under de senaste månaderna har två tragiska olyckor inträffat i Österrike respektive Nederländerna där kläders brandfarlighet har spelat en roll.

3. Anser kommissionen att behandling med brandskyddsmedel skall vara obligatorisk för bland annat sport- och ytterkläder? Om så är fallet, vilka initiativ kan man förvänta sig och när?
4. Anser kommissionen att varningsetiketter skulle vara en bra åtgärd?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Kläders och stoppade möblers allmänna säkerhet och brandsäkerhet regleras inte särskilt på gemenskapsnivå. De omfattas dock av det allmänna säkerhetskravet i rådets direktiv 92/59/EEG av den 29 juni 1992 om allmän produktssäkerhet⁽¹⁾. Enligt den nya version av direktivet som håller på att utarbetas kan man förutsätta att det allmänna säkerhetskravet är uppfyllt om tillämplig Europastandard följs.

Kommissionen anser att det är mot denna juridiska bakgrund som frågan bör ses, vilket den också framfört i svaren på de muntliga frågorna H-147/00 från Graham Watson vid frågestunden i parlamentet i mars 2000⁽²⁾ och H-303/00 från Dirk Sterckx vid frågestunden i parlamentet i april 2000⁽³⁾, samt på den skriftliga frågan E-1212/00 från Phillip Whitehead⁽⁴⁾.

Kommissionen gav därför i december 2000 CEN, det europeiska standardiseringsorganet, i uppdrag att utarbeta Europastandarder om brandegenskaper hos nattkläder, och kommissionen överväger nya uppdrag beträffande andra slag av kläder.

När det gäller stoppade möbler rådfrågade kommissionen under 2000 medlemsstaterna i den kommitté som inrättats genom produktssäkerhetsdirektivet och inledde i december samma år ett samråd med de europeiska konsumentorganisationerna för att ta reda på om det behövdes ett standardiseringsuppdrag om de ovannämnda frågorna.

Under alla omständigheter skall rådets direktiv 76/769/EEG av den 27 juli 1976 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om begränsning av användning och utsläppande på marknaden av vissa farliga ämnen och preparat (beredningar)⁽⁵⁾ följas. Vissa hälsovådliga brandskyddsmedel, t.ex. tris(2,3-dibromopropyl)fosfat, trisaziridinylfosfinoxid och polybromerade bifenyler, har redan förbjudits enligt direktiv 76/769/EEG om de används i textilvaror som kommer i kontakt med huden. Dessutom har kommissionen lagt fram förslag om förbud mot pentadibromdifenyleter, då den innebär en miljörisk och har påvisats i stigande halter i modersmjölk.

Kommissionen har inte för avsikt att göra brandskyddsmedel obligatoriska i sittmöbler för privat bruk.

När det däremot gäller säkerhet i offentliga miljöer i vid bemärkelse håller CEN på att utarbeta Europastandarder om klassificering efter brandsäkerhet av tyger och material i offentliga miljöer, med tillhörande provningsmetoder. När standarderna är färdiga kommer kommissionen att uppmantra medlemsstaterna att använda dem i sin nationella normgivning.

När det gäller varningsetiketter anser kommissionen att de kan komplettera tillgängliga tekniska lösningar om dessa inte gör det möjligt att helt undanröja riskerna. Lagstiftaren kan föreskriva sådana varningar om det inte finns andra tillfredsställande tekniska lösningar.

⁽¹⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

⁽²⁾ Europaparlamentets debatter (mars 2000).

⁽³⁾ Europaparlamentets debatter (april 2000).

⁽⁴⁾ EGT C 46 E, 13.2.2001.

⁽⁵⁾ EGT L 262, 27.9.1976.

(2001/C 187 E/184)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0069/01**från Alexander de Roo (Verts/ALE) till kommissionen**

(18 januari 2001)

Ämne: Kollektiva överenskommelser mellan tillverkare om återvinningskostnaderna för elektriska och elektroniska produkter och uttjänta bilar och dessa överenskommelsers förenlighet med gemenskapens konkurrensregler

I sitt förslag till direktiv om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska och elektroniska produkter av den 13 juni 2000 (KOM(2000) 347) ⁽¹⁾ ålägger kommissionen tillverkarna och importörerna att upprätta ett system för återvinning av elektriska och elektroniska produkter och att även fullt ut stå för kostnaderna för detta.

I förslaget till direktiv står det inte på vilket sätt finansieringen av systemet skall organiseras. Valet står mellan ett system där återvinningskostnaderna tas från en gemensam fond (ett kollektivt system) eller ett individuellt system där tillverkarna endast står för kostnaderna för återvinning av de egna produkterna. Det kollektiva systemet erbjuder inte de enskilda företagen några finansiella incitament för att (genom ekologisk utformning eller rationell organisation) minimera kostnaderna för återtagandet. Det individuella systemet erbjuder mycket väl finansiella incitament och är därmed att föredra vad gäller både ekonomi och miljö.

Hittills är Nederländerna det enda land där det finns kollektiva system av detta slag. Såväl för återvinning av elektriska och elektroniska produkter som för återvinning av uttjänta bilar betalar konsumenten ett fast belopp per produkt. Den nederländska konkurrensmyndigheten undersöker just nu om systemet för elektriska och elektroniska produkter är förenligt med konkurrensreglerna. Ty inom ramen för det kollektiva systemet träffar företagen inbördes överenskommelser om en del av priset. Prisöverenskommelser är i princip förbjudna. Tidigare har således den tyska federala kartellmyndigheten förbjudit den så kallade synliga avgiften ("visible fee") med argumentet att det här rör sig om en normal kostnadsfaktor och att överenskommelser om denna därför utgör förbjudna prisöverenskommelser. Det är att vänta att även den nederländska kartellmyndigheten inom kort kommer att uttala sig negativt om detta kollektiva system. Trots att båda dessa kartellmyndigheter nära samarbetar med kommissionens generaldirektorat för konkurrens har kommissionen själv ännu inte yttrat sig om huruvida det nederländska kollektiva systemet är förenligt med gemenskapens konkurrensregler.

Anser kommissionen som jag att det nederländska kollektiva systemet för finansiering av återvinningen av elektriska och elektroniska produkter och uttjänta bilar inte är förenligt med gemenskapens konkurrensregler?

⁽¹⁾ EGT C 365 E, 19.12.2000, s. 184.

Svar från Mario Monti på kommissionens vägnar

(20 februari 2001)

Strävan efter förbättrat miljöskydd — såsom i det förslag till direktiv om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter vilket parlamentsledamoten hänvisar till — leder ofta till att ny ekonomisk verksamhet och nya marknader uppstår. Gemenskapens konkurrenspolitik har som främsta mål att se till att dessa nya marknader förblir öppna och att konkurrens råder. Rent konkret innebär detta att kommissionen försöker säkerställa att företag som omfattas av miljörestriktioner i praktiken har flera alternativ att välja mellan för att uppfylla sina skyldigheter, så att konsumenternas pris inte blir alltför högt. Kommissionen har närmare angivit principerna för bedömningen av horisontella miljösamarbetsavtal i tillkännagivandet Riktlinjer för tillämpningen av artikel 81 i EG-fördraget på horisontella samarbetsavtal ⁽¹⁾. Det bör framhållas att konkurrensreglerna bara gäller snedvridning av konkurrensen som påverkar handeln mellan medlemsstaterna. I praktiken måste frågan bedömas från fall till fall.

Parlamentsledamoten tar upp två nederländska kollektiva överenskommelser. Den som gäller elektriska och elektroniska produkter har endast anmälts till den nederländska konkurrensmyndigheten och kommissionen handlägger därför inte ärendet. Konkurrensmyndigheten är behörig att tillämpa artikel 81.1 och 82 (tidigare artiklarna 85.1 och 86) i EG-fördraget. Vad beträffar systemet för bortscaffande av uttjänta fordon

har den nederländska konkurrensmyndigheten och kommissionen mottagit likalydande anmälningar, vilka för närvarande granskas. Vid bedömningen av anmälan tillämpar kommissionen ovannämnda principer. Eftersom kommissionen handläggning av ärendet fortfarande pågår, kan den troliga utgången inte förutses. Kommissionen kommer att underrätta parlamentsledamoten så snart handläggningen av ärendet är avslutad.

(¹) EGT C 3, 6.1.2001.

(2001/C 187 E/185)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0074/01
från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(22 januari 2001)

Ämne: Kreditföretag

Känner kommissionen till om det genomförts några jämförande studier, eller har den själv genomfört några, om kreditföretag (credit unions) i EU?

Erfarenheter visar på att kreditföretag tillhandahåller en ovärderlig tjänst genom att erbjuda lån och sparkonton till små företag och privatpersoner, vilka annars kanske hade vägrats sådana tjänster av traditionella banker och kreditinstitut.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Kommissionen är fullt medveten om hur viktiga kreditföreningarna (credit unions) är i EU. Man talar då dels om sådana organisationer som främst är organiserade lokalt och som bedriver inlånings- och utlåningsrörelse för privatpersoner som är medlemmar i föreningen (kreditföreningar i egentlig mening), dels om kreditgarantibolag som ger småföretag som är medlemmar i dessa bolag tillgång till krediter. Kreditföreningarna är i regel organiserade på kooperativ basis, vilket ofta även gäller för kreditgarantibolagen. I båda fallen är det främsta syftet att underlätta medlemmarnas tillgång till krediter. Lån från kreditföreningar är normalt avsedda att användas för privat konsumtion, medan lån från kreditgarantibolag är avsedda för investeringar i rörelsen. I vissa fall kan samma organisation stå för båda dessa funktioner.

Lagstiftningen för kreditföreningar och kreditgarantibolag, traditioner samt vad begreppet riskdelning generellt omfattar varierar avsevärt mellan de olika EU-länderna. De medel som anslås från det offentliga sida för utveckling av dessa verksamheter varierar också stort.

Kreditföreningar är vanliga i t.ex. Storbritannien, där de omfattas av lagen om kreditföreningar från 1979 (Credit Unions Act). Dessa föreningar är specialiserade på att tillhandahålla lån till låginkomsttagare och deras mål skall enligt lagen bl.a. vara att främja sparande bland medlemmarna, ge medlemmarna möjlighet att ta lån till en rimlig ränta, använda medlemmarnas sparmedel till ömsesidig nytta, lära medlemmarna hur de skall förvalta sina pengar på bästa sätt och hantera sin privatekonomi. Det finns ännu inga EU-direktiv som omfattar dessa institut. Kreditföreningarna i Irland och Storbritannien är undantagna från de tillsynsregler som gäller för andra kreditinstitut som får ta emot inlåning från allmänheten. I båda dessa länder finns emellertid nationella tillsynsregler som är tillämpliga.

Kreditgarantibolag bildas ibland av småföretag eller av deras representanter tillsammans med finansförmedlare, t.ex. banker. Dessa bolag underlättar tillgången till lånefinansiering genom att erbjuda långivarna garantier. På så sätt bidrar de till att lösa de problem som många småföretag ställs inför på grund av att de är underkapitaliserade och bankerna kan vara obenägna att ge dem lån, vilket ett flertal mindre, jämförande studier som genomfördes för några år sedan har visat.

För att öka medvetenheten om olika system för ömsesidiga garantier har kommissionen efter en inbjudan att lämna förslag valt ut AECM (Association Européenne de Cautionnement Mutuel) för att organisera ett flertal konferenser i medlemsstaterna, även i medlemsstater där sådana system fortfarande inte är utvecklade i någon större utsträckning.

Kommissionen har även inom ramen för det tredje fleråriga programmet för små och medelstora företag i Europeiska unionen (1997–2000) ⁽¹⁾ inlett en pilotåtgärd där medel har anslagits både till genomförbarhetsstudier och till etablering och utveckling av ett litet antal kreditgarantibolag (även i Irland och Storbritannien).

Inom ramen för initiativet för tillväxt och sysselsättning (1998–2000) och det nya fleråriga programmet och företaggaranda, särskilt för små och medelstora företag (2001–2005), som rådet antog den 20 december 2000, kommer gemenskapsmedel i syfte att stärka kreditgarantisystem och kreditgarantibolag att ställas till förfogande och förvaltas av Europeiska investeringsbanken.

I slutrapporten från den tredje rundabordskonferensen med banker och små och medelstora företag nämns också den viktiga roll som kreditgarantibolag spelar och man framhåller där ett antal föredömliga exempel i Europa ⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(1999) 319 slutlig.

⁽²⁾ Se: http://europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/financing/round_table.htm#3roundtable.

(2001/C 187 E/186)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0078/01

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: "Uppköp för destruktion" av nötkreatur som är äldre än 30 månader för att undvika eventuell konsumtion av kött från djur som är smittade av galna ko-sjukan, och tillämpningen av denna bestämmelse i Galicien

Vilken räckvidd har den bestämmelse om "uppköp för destruktion" av nötkreatur som är äldre än 30 månader som godkändes av rådet (jordbruk) vid dess möte den 4 december 2000 för att undvika risken för eventuell konsumtion av kött från BSE-smittade djur? När och hur skall denna bestämmelse tillämpas i unionen? Hur kommer denna bestämmelse att tillämpas i Galicien? Hur många djur kan komma att beröras och vilka tekniska och ekonomiska medel kommer att användas?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(20 mars 2001)

Det system med uppköp och destruktion som fastställdes genom förordning (EG) nr 2777/2000 av 18 december 2000 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden ⁽¹⁾ har antagits av kommissionen och trädde i kraft den 1 januari 2001. Syftet med denna undantagsåtgärd för stöd till marknaden är att dra tillbaka nötkött från marknaden fram till den 30 juni 2001, då det blir obligatoriskt med BSE-test för alla slaktade djur som är äldre än 30 månader.

Fram tills dess är det enligt samma förordning, när det gäller djur som är äldre än 30 månader, endast djur som vid BSE-test uppvisat negativt resultat som kan säljas som livsmedel medan djur som inte har testats skall köpas upp av medlemsstaterna för att permanent dras tillbaka från marknaden genom destruktion.

Fastän förordningen i fråga är tillämplig i alla medlemsstater tillåter den dock vissa undantag. Danmark, Nederländerna, Österrike, Finland och Sverige deltar inte aktivt i systemet, och Tyskland och Luxemburg köper upp djur som är äldre än 30 månader trots att dessa länder har full kapacitet för att testa alla djur som är äldre än 30 månader och som lämnas till slakt.

Spanien tillämpar förordningen fullt ut men interna problem när det gäller teknisk kapacitet, utbildning av personal, logistik etc. har försenat den praktiska tillämpningen.

Det har inte fastställts någon övre gräns för hur många djur som kan omfattas av systemet. 700 miljoner euro har emellertid öronmärkts för gemenskapens medfinansiering av sådana uppköp (70 % av kostnaderna för uppköpspriset).

Bortsett från medfinansieringen är det medlemsstaterna som har ansvaret för att tillhandahålla de ekonomiska resurser och den tekniska kapacitet som krävs för att systemet skall fungera.

(¹) EGT L 321, 19.12.2000.

(2001/C 187 E/187)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0082/01

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: Obligatoriska test för att upptäcka eventuella fall av BSE hos djur som är äldre än 30 månader som har slaktats i slakterier i Galicien

I vilken utsträckning har dessa obligatoriska test tillämpats i Galicien sedan början av 2001?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(20 mars 2001)

Efter den senaste händelseutvecklingen vad gäller BSE-epidemin inom gemenskapen mot slutet av förra året infördes från och med den 1 januari 2001 en systematisk testning av alla nötkreatur äldre än 30 månader vars kött skulle användas som livsmedel. Denna åtgärd vidtogs för att ytterligare förstärka konsumentskyddet när det gäller BSE.

I början av året ombads medlemsstaterna att sända in en rapport till kommissionen om hur de genomfört de nya åtgärder som gemenskapen vidtagit för att komma tillrätta med BSE-epidemin. Spanien bekräftade att man hade genomfört kravet att testa alla nötkreatur som var äldre än 30 månader och som slaktats för att användas som livsmedel.

Kommissionen planerar att genomföra en inspektion för att kontrollera att detta stämmer. Denna inspektion utgör en del av en serie nya inspektioner som skall påbörjas under mars 2001.

(2001/C 187 E/188)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0085/01

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till rådet

(1 februari 2001)

Ämne: Frekventa dödsfall längs Spaniens sydkust orsakade av de förhållanden under vilka unga afrikanska invandrare tar sig till Spanien

Varje veckan tillfångatas hundratals av de unga afrikaner som försöker ta sig in i Europeiska unionen, i det här fallet i Spanien, på jakt efter det arbete och det välstånd som de inte finner i sina egna länder, som ofta styrs av korrupta ledare understödda av europeiska länder. Många av dem dör på grund av de beklagansvärda förhållanden under vilka de tvingas korsa Gibraltar sund och på grund av de spanska myndigheternas negativa inställning till invandringen, vilken inte minst kommer till uttryck i den nyligen antagna utlänningslagen som ibland ger uttryck för offentliga åsikter som kan liknas vid främlingsfientlighet. För bara några år sedan var det många som indignerat kritiserade de amerikanska myndigheterna som fick skulden för de fall där latinamerikaner dog när de försökte korsa Rio Grande, men i dag kan man med fasa konstatera ett identiskt eller till och med värre fenomen längs den spanska kust som skiljer Europa från Afrika utan att gemenskapens myndigheter reagerar för att göra något åt det. I dag den 5 januari

2000 driver två små båtar omkring på havet mellan Marocko och Andalusien och de 48 respektive 16 personerna ombord befinner sig i stor fara. Vilka politiska åtgärder vidtar rådet mot den spanska regeringen för att försöka undvika den skandal med dödlig utgång som utspelar sig dagligen i södra Spanien och som drabbar så många unga afrikaner som vill arbeta i Europa?

Svar

(24 april 2001)

Den ärade parlamentsledamoten erinras om att rådet har besvarat och tagit ställning till denna fråga ett flertal gånger. Rådet hänvisar den ärade parlamentsledamoten till sina svar på skriftliga frågor P-1391/00 från Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, E-2878/00 från Camilo Nogueira Román, E-1013/00 från André Brie och P-3308/00 från Carlos Bautista Ojeda.

(2001/C 187 E/189)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0086/01

från Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: Tolv ecuadorianska invandrare omkomna i en olycka i Murcia i Spanien

Påkörda av ett tåg vid en obehövad järnvägsövergång omkom den 3 januari i år tolv ecuadorianska invandrare i den autonoma regionen Murcia i Spanien då de var på väg till arbetet i en buss som hade alltför många passagerare. Alla tolv var illegalt anställda på ett jordbruksföretag och saknade ett värdigt boende, en regelbunden inkomst, socialförsäkring och vederbörliga fackföreningsrättigheter och civila rättigheter. Dessa personers tragiska död fungerade som en signal för att belysa att det i denna Medelhavsregion bor 20 000 invandrare från Latinamerika som försörjer sig som ackordsarbetare inom jordbruket och som enligt utlänningslagen, som godkändes av den spanska regeringen med tillämpning av gemenskapens bestämmelser, uppehåller sig olagligt i landet. Allt detta om den spanska regeringens uppgifter är korrekta. Kan den spanska regeringen utgå från gemenskapens lagstiftning för att upprätthålla sådana arbets-, bostads- och levnadsvillkor för invandrare från Ecuador eller från andra länder?

Svar från António Vitorino på kommissionens vägnar

(22 mars 2001)

Kommissionen har hört talas om den tragiska olyckshändelsen, där tolv olagliga invandrare dog på väg till arbetet när deras överfulla buss kördes på vid en järnvägsövergång. Denna och liknande tragiska händelser visar tyvärr att människor som arbetar svart ofta inte behandlas på samma sätt som laglig arbetskraft. Det är därför av yttersta vikt att man skapar en politik inom EU för att hantera olaglig invandring och arbetskraft. Unionen är behörig att göra detta enligt artikel 63.3 b (tidigare artikel 73k) i EG-fördraget.

Ännu har inga bindande regler antagits. Kommissionen tänker snart lägga fram ett meddelande om en gemensam politik mot olaglig invandring.

Kommissionen antog ett meddelande om odeklarerat arbete 1998 i syfte att inleda en debatt i medlemsstaterna och bland arbetsmarknadens parter om hur man lämpligast motarbetar svartarbete. En undersökning om medlemsstaternas åtgärder efter meddelandet har just färdigställts.

I kommissionens aktuella meddelande om en invandringspolitik för gemenskapen⁽¹⁾ påpekas det att det finns ett behov av invandring inom vissa delar av ekonomin och att invandring är ett sätt att komma till rätta med den demografiska utvecklingen. En ny inställning till invandring skulle därför också kunna minska antalet olagliga invandrare.

(¹) KOM(2000) 757 slutlig.

(2001/C 187 E/190)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0090/01
från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: Samfinansiering av åtgärder för bekämpning av BSE

De beslut som EU:s ministerråd antagit med avseende på planen för att utrota BSE och bekämpa överföringen av denna sjukdom till människan håller på att verkställas, mer eller mindre framgångsrikt, i de 15 medlemsstaterna. Eftersom kostnaden för vissa av dessa åtgärder, t.ex. transporten av döda djurkroppar och destruktionen av riskmaterial, drabbar uppfödarna, medför det i vissa spanska regioner en utarmning av en sektor som redan tidigare var fattig på grund av att gårdarna drivs som familjeföretag. Centralregeringen och de regionala regeringarna tycks nämligen oförmögna att hantera de kostnader det innebär att tillämpa de åtgärder som vidtagits av Europeiska unionen.

Avser kommissionen att ställa tilläggsanslag till förfogande för att samfinansiera åtgärder såsom förbränning, transport, analys och anskaffning av test, uppförande av nya referenslaboratorier och förbränningsanläggningar så att dessa kostnader inte direkt drabbar sektorn, vilket sker i vissa fall, och för att tillse att dessa åtgärder verkligen tillämpas och kan återupprätta förtroendet hos de europeiska konsumenterna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

Kommissionen bidrar redan nu med ansevärd belopp till kostnaderna för krisen, bl.a. via ett särskilt uppköpssystem som inrättades genom kommissionens förordning (EG) 2777/2000 av den 18 december 2000 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden⁽¹⁾, genom att finansiera anskaffning av test för att snabbt upptäcka bovin spongiform encefalopati (BSE) och genom att tillämpa ett allmänt interventions-system inom ramen för den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött.

Det ekonomiska bidraget till dessa åtgärder uppgår för tillfället till nästan 1 miljard euro.

Inom ramen för en första ändrings- och tilläggsbudget för räkenskapsåret 2001 har kommissionen begärt att budgetmyndigheten skall ställa till förfogande de medel som avsatts som reserv (60 miljoner euro) för att kunna bekosta ytterligare undersökningar.

Den nuvarande budget- och rättsramen gör det inte möjligt för kommissionen att finansiera nya åtgärder, t.ex. förbränning och transport av djurkroppar.

⁽¹⁾ EGT L 321, 19.12.2000.

(2001/C 187 E/191)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0091/01
från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: BSE: massgrav för nötkreatur och djurfoder i Mesía (Galicien)

Upptäckten av en öppen avstjälpningsplats för kokadaver i Galicien har fått till följd att konsumenterna i allmänhet misstror de åtgärder som vidtagits på EU-nivå för att bekämpa BSE. En än värre effekt av denna upptäckt är utarmningen av en sektor, boskapssektorn, som redan tidigare var fattig på grund av att praktiskt taget samtliga gårdar i Galicien är familjeföretag och på grund av att den är dåligt förberedd inför den allvarliga kris som följde på uppdagandet av BSE-smittade djur.

Förutom denna avstjälpningsplats, som endast har behandlats med osläckt kalk, finns det en till av tidigare datum som består av mer än 50 ton animaliskt djurfoder.

Med ledning av de förklaringar som avgivits av de ansvariga för avstjälpningsplatserna skulle man kunna tro att det hela har skett i enlighet med gemenskapsrätten. Kan kommissionen således besvara följande frågor:

Finns det någon EU-bestämmelse som anger hur man skall gå tillväga för att eliminera köttmjöl avsett för djurfoder? Från vilket datum gäller i så fall dessa bestämmelser? Kan kommissionen ange om dessa bestämmelser innehåller anvisningar om hur detta djurmjöl skall elimineras och vilka anvisningar det i så fall rör sig om?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 mars 2001)

I enlighet med rådets direktiv 90/667/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av veterinära bestämmelser om bortskaffande och bearbetning av animaliskt avfall och dess utsläppande på marknaden samt om förhindrande av sjukdomsalstrande organismer i foder av animaliskt ursprung samt om ändring av direktiv 90/425/EEG ⁽¹⁾ skall djurkadaver bearbetas i godkända anläggningar under officiell veterinärkontroll. I undantagsfall får de bortskaffas genom förbränning eller begravning.

Fr.o.m. den 1 april 1997 krävs enligt rådets beslut 1999/534/EG av den 19 juli 1999 om åtgärder för bearbetning av visst animaliskt avfall till skydd mot transmissibel spongiform encefalopati och om ändring av kommissionens beslut 97/735/EG ⁽²⁾ att allt daggdjursavfall skall bearbetas i enlighet med vissa minimikrav som anses som de mest verkningsfulla metoderna för att inaktivera de ämnen som överför scrapie och bovin spongiform encefalopati (BSE).

Medlemsstaterna får tillåta bearbetning av sådant djuravfall med en metod som inte uppfyller dessa krav om det resulterande materialet destrueras genom nedgrävning, förbränning, förbränning som bränsle eller en liknande metod som garanterar ett säkert bortskaffande.

De ytterligare krav som anges i gemenskapslagstiftningen rörande omhändertagande av animaliskt material som utgör en BSE-risk har redan lämnats till frågeställaren som svar på hennes skriftliga fråga P-0052/01 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 363, 27.12.1990, s. 51, senast ändrat genom Österrikes, Finlands och Sveriges anslutningsakt.

⁽²⁾ EGT L 204, 4.8.1999.

⁽³⁾ EGT C 174 E, 19.6.2001, s. 247.

(2001/C 187 E/192)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0092/01

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: BSE: Åtgärder som skall vidtas av medlemsstaterna

Den 4 december 2000 fattade EU:s ministerråd ett antal beslut med koppling till BSE, bl.a. genomförandet av en kampanj för testning av nötkreatur äldre än 30 månader och ett tillfälligt förbud mot köttmjöl i samtliga 15 medlemsstater.

Alla medlemsstater inledde förfaranden för att verkställa dessa beslut, men för närvarande har medlemsstaterna kommit mycket olika långt och de resurser som står till förfogande för att uppnå målen varierar stort. Fallet med Frankrike får tjäna som exempel. Den franska regeringen tillämpar redan åtgärder som inte blir obligatoriska förrän den 1 juli och som bland annat innebär att det skall inrättas 26 referenslaboratorier, utöver de 13 som redan finns, samt att det skall genomföras 100 000 test i veckan. I Italien har man medgivit att man inte har kapacitet att ta sig an uppgiften och i Spanien finns det bara ett referenslaboratorium och antalet test motsvarar inte rådande efterfrågan. Denna kontrast mellan medlemsstaterna skapar frustration hos konsumenterna och i sektorn själv över skillnaderna mellan de åtgärder som vidtagits av de olika nationella och regionala regeringarna.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor: BSE, som berör hela unionen, har sitt ursprung i importen av förorenat brittiskt djurfoder. Mot bakgrund av detta och mot bakgrund av att problemet hanteras olika i de 15 medlemsstaterna, avser kommissionen att utfärda riktlinjer om det antal prover som måste genomföras på hela nötkreatursbeståndet, om hur många referenslaboratorier som krävs för att genomföra dessa prover samt om hur många anläggningar för behandling, destruktion och eliminering av avfallet som krävs för att uppnå bästa möjliga resultat? Kommer den att föreslå andra åtgärder för att återupprätta konsumenternas förtroende och för att möjliggöra en återhämtning i nötkreaturssektorn?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Efter det att epidemin med bovin spongiform encefalopati (BSE) i gemenskapen ändrade karaktär i slutet av 2000 antogs ett antal gemenskapsåtgärder för att ytterligare stärka konsumenternas skydd mot BSE och för att hindra spridningen av BSE. Åtgärderna inbegriper systematisk testning av alla nötkreatur äldre än 30 månader som kommer in i livsmedelskedjan och ett tillfälligt förbud mot användning av bearbetat animaliskt protein som foder för husdjur.

Närmare regler om kontroll av BSE hos nötkreatur finns i kommissionens beslut 98/272/EEG av den 23 april 1998 om epidemiologisk övervakning av transmissibel spongiform encefalopati⁽¹⁾, senast ändrat genom kommissionens beslut 2001/8/EG av den 29 december 2000⁽²⁾, och i kommissionens beslut 2000/764/EG av den 29 november 2000 om testning av nötkreatur för att upptäcka bovin spongiform encefalopati⁽³⁾, i dess ändrade lydelse enligt beslut 2001/8/EG. Enligt dessa regler skall man fr.o.m. den 1 januari 2001 BSE-testa alla nötkreatur som är äldre än 30 månader som slaktas för att bli människoföda och som är föremål för särskild nödslakt eller visar kliniska symtom på någon sjukdom vid inspektionen före slakt. Nötkreatur som är äldre än 30 månader och som dör på en bondgård eller under transport skall testas slumpmässigt och en minsta urvalsstorlek anges för varje medlemsstat baserat på kreatursbesättnings storlek. Fr.o.m. den 1 juli 2001 skall alla nötkreatur som är äldre än 30 månader och som slaktas för att bli människoföda BSE-testas.

I kommissionens förordning (EG) nr 2777/2000 av den 18 december 2000 om undantagsåtgärder till stöd för nötköttsmarknaden⁽⁴⁾ sägs vidare att alla nötkreatur som är äldre än 30 månader och som slaktas för att bli människoföda skall BSE-testas fr.o.m. den 1 januari 2001. Alternativt kan nötkreatur som är äldre än 30 månader erbjudas till ett system med inköp för destruering i stället för att slaktas för att bli människoföda.

I början av detta år ombads medlemsstaterna lämna en rapport till kommissionen om hur långt de hunnit med genomförandet av de nya gemenskapsåtgärderna mot BSE. Alla medlemsstater rapporterade att de hade genomfört bestämmelserna om BSE-test i sin nationella lagstiftning. Några medlemsstater kommer dock inte att nå full testkapacitet förrän i slutet av mars, men under tiden kan nötkreatur som är äldre än 30 månader köpas in för destruktion. Det är inte påkallat att utfärda riktlinjer för hur många laboratorier som krävs för testningen i varje enskild medlemsstat, eftersom testkapaciteten varierar mellan olika laboratorier.

Dessutom kan kapaciteten hos djurdestruktionsanläggningarna variera betydligt. Antalet anläggningar är därför inte nödvändigtvis ett bra mått på kapaciteten. Kommissionen känner dock till problemen i flera medlemsstater med bortskaffande av djuravfall och foder som innehåller sådant avfall.

Kommissionen kommer även fortsättningsvis att övervaka situationen noga, bl.a. genom inspektioner utförda av Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor.

⁽¹⁾ EGT L 122, 24.4.1998.

⁽²⁾ EGT L 2, 5.1.2001.

⁽³⁾ EGT L 305, 6.12.2000.

⁽⁴⁾ EGT L 321, 19.12.2000.

(2001/C 187 E/193)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0093/01**från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen**

(29 januari 2001)

Ämne: Avstjälpningsplats för kokadaver i Mesía (Galicien, Spanien)

I Galicien upptäckte man under årets första dagar i det fria i en f.d. kvartsgruva över 300 nötkreatur som förts dit i hemlighet. De ansvariga för denna avstjälpning var de anställda vid det företag som av den regionala regeringen fått i uppdrag att bränna dessa kadaver som inte var tjänliga som livsmedel.

Kan kommissionen mot bakgrund av de skäl som anförts av de spanska och galiciska myndigheterna för att rättfärdiga detta agerande besvara följande frågor:

Kontrollerar kommissionen att medlemsstaterna tillämpar de åtgärder som godkänts av rådet för att utrota BSE och skydda de europeiska konsumenternas hälsa? Vilka mekanismer använder den i så fall?

Hur avser kommissionen att straffa de ansvariga för händelser av detta slag?

Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta i det konkreta fallet med avstjälpningsplatsen för kadaver i Galicien?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

Vad gäller djur- och folkhälsa upprätthåller kommissionen stor vaksamhet för att kunna säkerställa att medlemsstaterna till fullo uppfyller sina skyldigheter enligt gemenskapslagstiftningen.

Kommissionens experter utför regelbundna kontroller på plats i alla medlemsstater för att bekräfta att gemenskapslagstiftningen gällande BSE (bovin spongiform encefalopati) och liknande ärenden tillämpas på rätt sätt.

Det ärende som parlamentsledamoten hänvisar till undersöks för närvarande av kommissionen.

I de fall där kommissionen misstänker att Spanien inte uppfyller sina skyldigheter, är kommissionen beredd att vidta alla nödvändiga åtgärder som står i dess makt för att garantera respekten för gemenskapslagstiftningen. När så är lämpligt skulle detta kunna innebära underlåtenhetsförfarande enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget.

(2001/C 187 E/194)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0096/01**från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen**

(29 januari 2001)

Ämne: BSE: blodgivning

I samband med BSE-krisen har de 15 medlemsstaternas regeringar, förutom de åtgärder som EU:s ministerråd fattat beslut om på gemenskapsnivå, även vidtagit en del ytterligare åtgärder som endast gäller respektive medlemsstat. Bland annat har den franska regeringen vidtagit en åtgärd med särskilt iögonfallande resultat. Det rör sig om ett förbud mot att ta emot blod från personer som bodde i Förenade kungariket under de år då BSE-krisen rådde i Förenade kungariket.

Därför tillfrågas kommissionen följande: Anser kommissionen att det finns någon teknisk eller vetenskaplig grund för ett förbud mot blodgivning från personer som bodde i Förenade kungariket under BSE-krisen?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(14 mars 2001)

Vetenskapliga styrkommittén har nyligen underrättat kommissionen⁽¹⁾ om att det inte finns några avgörande vetenskapliga belägg för att den nya varianten av Creutzfeldt-Jacobs sjukdom (v-CJD) är överförbar via blod. Kommissionen är dock väl medveten om att en sådan överföring är teoretiskt möjlig, och de berörda vetenskapliga kommittéerna följer löpande upp de vetenskapliga uppgifterna, i den takt de tillkommer.

Med kommitténs resultat som underlag kommer kommissionen att vid behov föreslå förebyggande åtgärder. Kommissionen beaktar även rekommendationen från Vetenskapliga kommittén för läkemedel och medicintekniska produkter⁽²⁾, att man noggrant skall överväga huruvida ett förbud mot att ta emot blod från personer som under en begränsad tid bott i områden med förhöjd risk för exponering för smittoämnet för bovin spongiform encefalopati (BSE), bidrar till ökad säkerhet. Detta ska sedan vägas mot förbudets negativa inverkan på tillgången av blod och på antalet blodgivare.

Enligt Vetenskapliga kommittén för läkemedel och medicintekniska produkter medför uteslutningskriterierna för blodgivare, förutom en risk till underskott av blod, även andra negativa effekter. Uteslutna blodgivare måste ersättas med nya, mest sannolikt med personer som lämnar blod för första gången. Detta skifte skapar ytterligare en risk eftersom infektionssjukdomar som överförs via blod är betydligt vanligare hos personer som lämnar blod för första gången än hos personer som lämnat blod upprepade gånger. Nya uteslutningsåtgärder måste därför vägas mot den beräknade risken för överföring av humant immunbristvirus (HIV), hepatit B-virus (HBV) och hepatit C-virus (HCV) i samband med blodgivning från någon som lämnar blod för första gången.

⁽¹⁾ Vetenskapliga styrkommitténs yttrande av den 26–27 oktober 2000 om dokumentet Houston et al. i Lancet av den 16 september 2000 om överföring av BSE genom blodtransfusion hos får.

⁽²⁾ Uppdatering av yttrandet från Vetenskapliga kommittén för läkemedel och medicintekniska produkter av den 15 februari 2000 om riskkvantifiering för överföring av CJD via ämnen av mänskligt ursprung.

(2001/C 187 E/195)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0098/01

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: BSE: förbränningsanläggningar

Till följd av de åtgärder som EU vidtagit i samband med de nya fallen av BSE i flera europeiska länder (varav vissa drabbats för första gången), har myndigheterna sett sig tvungna att åtgärda detta allvarliga problem med hjälp av radikala åtgärder för att bevara konsumenthälsan och hindra smittan från att spridas.

En av de åtgärder som vidtagits och som visats sig vara svår att genomföra är borttransporten och det följande brännandet av riskmaterialet, framför allt i de medlemsstater som drabbats för första gången.

Ministerrådets senaste beslut medför att det rör sig om ett stort antal kreatur som skall avlivas och brännas, många fler än förbränningsanläggningarna klarar av. Det tycks inte heller finnas några enkla lösningar när det gäller djurens transport till förbränningsanläggningarna.

Denna fråga har väckt stor oro bland såväl konsumenter som boskapsuppfödare, som i många fall, förutom förlusten av kreaturen, måste bära kostnaderna för transporten och brännandet av dem. Därför tillfrågas kommissionen följande: Vilka mekanismer förespråkar kommissionen för att uppfylla gemensapsbestämmelserna beträffande kraven på hur riskavfallet skall transporteras och brännas?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(13 mars 2001)

I enlighet med kommissionens beslut 2000/418/EG av den 29 juni 2000 om användning av material som utgör en risk när det gäller transmissibel spongiform encefalopati och om ändring av beslut 94/474/EG ⁽¹⁾, skall specificerat riskmaterial destrueras fullständigt genom följande åtgärder:

- Förbränning med eller utan förbehandling.
- Samförbränning med förbehandling.
- Nedgrävning i godkänd avfallsdeponi efter förbehandling vid minst 133°C under 20 minuter vid ett tryck av 3 bar.

I punkt 4 i bilaga I till detta beslut fastställs att medlemsstaterna får tillåta nedgrävning av specificerat riskmaterial vid de omständigheter som anges i artikel 3.2 i rådets direktiv 90/667/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av veterinära bestämmelser om bortskaffande och bearbetning av animaliskt avfall och dess utsläppande på marknaden samt om förhindrande av sjukdomsalstrande organismer i foder av animaliskt ursprung samt om ändring av direktiv 90/425/EEG ⁽²⁾, och genom en metod som garanterar att TSE inte överförs och som har godkänts av de behöriga myndigheterna och är föremål för övervakning från deras sida.

Kommissionens experter utför regelbundna kontroller på plats i alla medlemsstater för att kontrollera det korrekta genomförandet av gemenskapens lagstiftning om BSE och därmed besläktade frågor, inklusive den ovannämnda lagstiftningen om specificerat riskmaterial.

I de fall där kommissionen har kunnat konstatera att en medlemsstat inte uppfyller sina förpliktelser, är kommissionen beredd att vidta alla nödvändiga åtgärder som står till dess förfogande för att garantera att gemenskapsrätten följs. I tillämpliga fall kan dessa åtgärder innebära att kommissionen inleder överträdelseförfaranden enligt artikel 226 (f.d. artikel 169) i EG-fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 158, 30.6.2000. Beslutet senast ändrat genom kommissionens beslut 2001/2/EG av den 27 december 2000 (EGT L 1, 4.1.2001).

⁽²⁾ EGT L 363, 27.12.1990.

(2001/C 187 E/196)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0100/01

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: Oväder i Galicien: konsekvenser för fiskesektorn och skaldjursfisket

De omfattande ovädren på den europeiska Atlantkusten sedan oktober förra året har fått och får fortfarande allvarliga konsekvenser för ekonomin i regioner såsom Galicien i Spanien och andra portugisiska och franska regioner som ligger på Atlantkusten. Dessa regioner är starkt beroende av primärsektorn (jordbruk och fiske) och drabbas hårt eftersom vädret slår mot deras produktion.

I Galicien beräknas förlusterna inom skaldjursfisket uppgå till 7 000 miljoner pesetas på grund av att den sänkta salthalten i vattnet lett till massdöd bland musslorna. Dödligheten, som hos vissa arter har uppgått till 100 procent, har även spridit sig till larverna. Det betyder att det inte bara är årets skörd som gått förlorad, utan även nästa års utsäde.

Jordbruket och fisket har gjort större förluster än någonsin tidigare på grund av ovädret. Jordbrukarna har bett de behöriga myndigheterna att sätta in en rad stödåtgärder, bland annat i form av krediter med förmånliga villkor och direkta bidrag som kompensation för inkomstförlusterna.

Fiskarna talar om "katastrof, tragedi och hopplöshet". Ofta handlar det om små båtar som används för fiske i liten skala, vilket utgör den enda inkomstkällan för många familjer som tvingas leva på en inkomst på mindre än 30 000 pesetas i månaden. Efter tre månaders förtöjning är situationen så svår att många tvingats ta lån eller be om socialbidrag för att klara sig. Vissa fiskarsammanslutningar, exempelvis i Cedeira (Coruña) har tagit till banklån för att genast kunna ge sina medlemmar ekonomisk hjälp.

Hittills har en relativt liten del av resurserna i Fonden för fiskets utveckling använts. Kan kommissionen tänka sig att samfinansiera stöd åtgärder för fisket och skaldjursfisket i de europeiska regioner som drabbats värst av ovädren, exempelvis Galicien? Har den spanska regeringen lagt fram något förslag om detta?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(16 februari 2001)

Kommissionen delar parlamentsledamotens oro för den situation i vilken såväl fiskarna som ostron- och musselodlarna i regioner som Galicien befinner sig efter att ha drabbats av ovädren de senaste månaderna.

Kommissionen vill påpeka att medlemsstaterna kan ge fiskarna ersättning, som medfinansieras av FFU, för att de tillfälligt måste avbryta sitt fiske på grund av oförutsedda händelser med framför allt biologiska orsaker. Detta får ske på villkor som fastställs i artikel 16 i rådets förordning (EG) nr 2792/1999 av den 17 december 1999 om föreskrifter och villkor för gemenskapens strukturstöd inom fiskerisektorn⁽¹⁾. Under programperioden 2000–2006 får ersättningarna uppgå till högst 1 miljon euro, eller 4 % av gemenskapens stöd till sektorn i den berörda medlemsstaten.

Det är alltså den spanska regeringen som skall fatta beslut om att bevilja ersättningar.

När det gäller genomförandet av FFU-åtgärder i Spanien vill kommissionen framhålla att dessa genomfördes till nästan 100 % under perioden 1994–1999. Under den innevarande perioden 2000–2006 genomför programmen hittills enligt planerna.

⁽¹⁾ EGT L 337, 30.12.1999.

(2001/C 187 E/197)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0102/01

från Brice Hortefeux (PPE-DE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: Valet av nyckelperiod för övergången till euron

Den 11 oktober 2000 antog Europeiska kommissionen en rekommendation om hur man kan underlätta för de ekonomiska aktörerna att förbereda övergången till euron. I detta meddelande föreslår man att de ekonomiska aktörerna skall mobiliseras under en nyckelperiod, dvs. tredje kvartalet 2001.

Denna nyckelperiod som löper från juni till september sammanfaller med den tid då den största delen av den årliga semestern tas ut, även inom EU-institutionerna. Det är således inte troligt att man under denna period kan mobilisera de ekonomiska aktörerna och de europeiska medborgarna.

1. Vilka orsaker ligger bakom valet av tredje kvartalet 2001 som nyckelperiod för övergången till euro?
2. Är kommissionen inte orolig att den ger upphov till onödigt förvirring genom att föreslå att kapital på bankkonton skall omräknas till euro under tredje kvartalet 2001 då en stor del av de europeiska medborgarna är på semester?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Valet av tredje kvartalet 2001 har två orsaker: att vänja de ekonomiska aktörerna vid en aktiv användning av euron under en tillräckligt lång tid och att skapa större spridning och förbättrad hantering av övergången genom att man undviker att den sammanfaller med det konkreta införandet av mynt och sedlar (förhandsdistributionen äger rum mellan september och december 2001).

Konverteringen av konton till euro kommer att åtföljas av en massiv informationskampanj från bankernas sida, för att undvika all förvirring och för att övergången skall ske helt öppet.

(2001/C 187 E/198)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0106/01

från Dana Scallon (PPE-DE) till kommissionen

(1 februari 2001)

Ämne: Stöd till Honduras efter orkanen

Efter orkanen lovade Europeiska unionen att anslå flera miljoner euro till uppbyggandet av skolor och sjukhus. Det verkar dock som om inte en enda euro hittills har utbetalats. Varför?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

I syfte att tillgodose de mest akuta behoven genomförde Europeiska gemenskapens kontor för humanitärt bistånd (ECHO) katastrofbiståndsåtgärder i Honduras på sammanlagt 15 miljoner euro mellan 1998 och 1999 och gjorde åtaganden för ytterligare 1,5 miljoner euro 2000. ECHO:s insatser inriktades på tre huvudområden, nämligen vatten och sanitet, hälso- och sjukvård och upprustning av byggnader. Biståndet för att trygga livsmedelsförsörjningen i området uppgick till sammanlagt 30 miljoner euro 1999, varav merparten anslogs till Honduras. Allt livsmedelsbistånd och bistånd från ECHO till Honduras under månaderna efter orkanen betalades ut genom europeiska och lokala icke-statliga organisationer över hela landet.

Utöver detta omfattande katastrofbistånd är gemenskapen dessutom mycket mån om att bidra till programmet för återuppbyggnad och omstrukturering av de länder i Centralamerika som drabbats av orkanen Mitch. Detta program är en långsiktig insats som noggrant måste förberedas och samordnas med de nationella utvecklingsstrategierna och med andra givares åtgärder. I detta sammanhang har kommissionen börjat genomföra det regionala programmet för återuppbyggnad i Centralamerika. I syfte att garantera att offentliga medel används på ett korrekt sätt har förvaltningen av programmet decentraliserats till en grupp tjänstemän och lokalanställda vid delegationen i Nicaragua.

Det regionala programmet för återuppbyggnad i Centralamerika, som sammanlagt uppgår till 250 miljoner euro, omfattar folkhälsa, vatten, sanitet, bostäder och utbildning i de fyra mottagarländerna (El Salvador, Guatemala, Honduras och Nicaragua) och har till syfte att fullfölja och förstärka de åtgärder som tidigare vidtagits av andra avdelningar inom kommissionen. I december 1999 gjorde kommissionen det första finansiella åtagandet inom ramen för programmet, vilket uppgick till 82,5 miljoner euro. Den 22 december 2000 gjorde kommissionen det andra åtagandet inom ramen för programmet, vilket uppgick till sammanlagt 44,15 miljoner euro, varav ungefär 22 miljoner euro avser Honduras.

Inom ramen för det regionala programmet för återuppbyggnad i Centralamerika har åtaganden på 52,7 miljoner euro gjorts för Honduras genom delprogrammet för detta land. Detta belopp betalas ut under perioden 1999–2002. Dessutom anslogs 1998 8,2 miljoner euro inom ramen för programmets projekt för undersökningar och tekniskt bistånd.

Utöver dessa program kommer kommissionen även att bidra med ungefär 15 miljoner euro till Honduras inom ramen för initiativet för skuldlättnad för djupt skuldsatta fattiga länder (HIPC). Detta belopp kommer att utbetalas när Internationella valutafonden (IMF) beslutar att Honduras är i stånd att ta emot det.

Kommissionen genomför även flera projekt, bland annat program på utbildnings- och hälsovårdsområdet, inom ramen för det traditionella bilaterala utvecklingssamarbetet med Honduras. I mars 1999 höll gemenskapen på att genomföra ungefär 40 projekt på sammanlagt 60 miljoner euro.

(2001/C 187 E/199)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0109/01
från Heidi Hautala (Verts/ALE) till kommissionen

(1 februari 2001)

Ämne: Bättre utformning av fordon för boskapstransport

Som bekant offentliggjorde kommissionen i juli 1997, efter mycket hårt arbete och samråd med de berörda parterna, ett förslag till ändring av direktiv 70/156/EEG⁽¹⁾ om typgodkännande av motorfordon och släpvagnar för transport av boskap. Parlamentet ställde sig positivt till förslaget och lade i sitt betänkande, vilket antogs i juli 1998, fram flera ändringsförslag. Många av dessa godkändes av kommissionen och ett ändrat förslag offentliggjordes i april 1999.

Instämmer kommissionen med att förslaget till direktiv om bestämmelser om bättre utformning av fordon för boskapstransport bör prioriteras, med tanke på kommissionens nya rapport, i vilken det betonas att problemen vad avser djurens välfärd vid transport kvarstår och att vissa av dessa problem orsakas av dåligt utformade fordon? Kan kommissionen ange vilka åtgärder den avser att vidta för att en gemensam ståndpunkt omgående skall nås med rådet och för att framsteg skall göras på området för denna viktiga lagstiftning?

⁽¹⁾ EGT L 42, 23.2.1970, s. 1.

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Kommissionen delar frågeställarens åsikt att det är viktigt att förbättra transportvillkoren för levande boskap. I juli 1997 lades därför fram ett förslag till direktiv om typgodkännande för motorfordon och tillhörande släpvagnar som transporterar vissa djur⁽¹⁾.

Direktivet skall medverka till att skapa materiella förutsättningar för djurs välbefinnande under transporter.

Förslaget innehåller krav baserade på artikel 95 (f.d. artikel 100A) i EG-fördraget och innebär totalharmosering av de relevanta tekniska föreskrifterna för fordon som skall användas till att transportera vissa typer av djur. Detta angreppssätt är i linje med det generella angreppssätt som tillämpas inom sektorn för motorfordon och som fastställs i ramdirektivet om typgodkännande för motorfordon i gemenskapen (Rådets direktiv 70/156/EEG av den 6 februari 1970, senast ändrat genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/40/EG av den 26 juni 2000⁽²⁾).

Efter den första behandlingen den 16 juli 1998 antog parlamentet den 2 mars 1999⁽³⁾ ett ändrat förslag som lämnades till rådet.

Sverige avser att åstadkomma en gemensam ståndpunkt under sin orförandeperiod.

⁽¹⁾ EGT C 290, 24.9.1997.

⁽²⁾ EGT L 203, 10.8.2000.

⁽³⁾ EGT C 110, 21.4.1999.

(2001/C 187 E/200)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0115/01**från Philip Bradbourn (PPE-DE) till kommissionen**

(18 januari 2001)

Ämne: Begränsad användning av Linate flygplats i Milano

Kan kommissionen bekräfta att dess beslut av den 21 december 2000 om användningen av Linate flygplats i Milano av icke-italienska flygbolag är laglig med tanke på kravet på fri konkurrens mellan flygbolag?

Instämmer den dessutom med att detta förorsakar besvär för passagerare som nu måste använda Malpensas flygplats?

Instämmer den även med att detta hotar den interregionala lufttrafikens framtida utveckling eftersom det kommer att bli allt svårare för operatörerna inom denna sektor att bibehålla sina tjänster med tanke på det begränsade antalet flygningar de gör till Milano?

Kan kommissionen lägga fram sin översyn av beslutet senast den 30 juni 2001?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(27 februari 2001)

Principen om friheten att tillhandahålla luftfartstjänster i gemenskapen fastställs i artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen⁽¹⁾ och innebär att lufttrafikföretag i gemenskapen har rätt att välja flygplats inom ett och samma flygplatssystem. Medlemsstaterna kan dock i enlighet med artikel 8.1 i samma förordning begränsa denna rätt:

"Denna förordning påverkar inte medlemsstaternas rätt att reglera fördelningen av trafiken mellan flygplatserna inom ett flygplatssystem, om detta sker utan särbehandling på grundval av lufttrafikföretagets nationalitet eller identitet".

I sitt beslut av den 21 december 2000⁽²⁾ fastställde kommissionen att de regler för trafikfördelning mellan flygplatserna Linate och Malpensa, som anges i ett italienskt dekret av den 3 mars 2000, är förenliga med bestämmelserna i artikel 8.1 om reglerna ändras på det sätt som anges i de italienska myndigheterna skrivelse av den 4 december 2000 till kommissionen. Dessa ändringar trädde i kraft den 5 januari 2001 efter ett beslut från kommissionen.

I ovannämnda beslut anges att den av kommissionen utsedda oberoende experten understryker att de allmänna kommunikationerna till Linate är dåliga, och att Malpensas läge i förhållande till Milanos centrum inte längre är en anledning för de resande att hellre använda Linate, med tanke på de stora förbättringar som gjorts av transportinfrastrukturen till Malpensa-flygplatsen.

I rådets förordning (EEG) nr 2408/92 fastställs inte något förfarande med hänsyn till översyn av de beslut som fattas med tillämpning av artikel 8.3. Kommissionen noterar dock i sitt beslut av den 21 december 2000 Italiens åtagande att se över situationen före utgången av 2001.

(¹) EGT L 240, 24.8.1992.

(²) TREN/AMA/12/00.

(2001/C 187 E/201)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0116/01
från Roberta Angelilli (UEN) till kommissionen

(18 januari 2001)

Ämne: Privatiseringar och priserna på allmännyttiga tjänster

I Italien råder i praktiken fortfarande monopol på allmännyttiga tjänster. Monopolen utgör en av de främsta orsakerna till prishöjningar på tjänsterna som drabbar familjer och företag, vilket allvarligt påverkar konkurrensläget och utgör ett hinder för tillväxt i ett i realiteten konkurrensbaserat ekonomiskt system.

Under 2001 höjs priserna ordentligt: gas + 3,7 %, vatten + 0,5 %, motorvägar + 1,79 %, järnvägar + 5,2 %, TV-licensen + 3 000 lire, telefonabonnemang + 140,4 % för familjer och + 9,3 % för företag. Dessutom höjs vissa portoavgifter.

Bakom allt detta ligger den misslyckade privatiseringspolitiken, som gjort att finansministeriet nu kontrollerar stora aktieposter, till exempel i det statliga elbolaget Enel, eller att privatiserade bolag fått fördelaktiga villkor jämfört med konkurrenterna, såsom är fallet när det gäller telebolaget Telecom.

Jag vill därför ställa följande frågor till kommissionen:

1. Kan kommissionen tillhandahålla jämförande studier mellan EU:s länder om privatiseringar och priser på allmännyttiga tjänster?
2. Anser inte kommissionen att privatiseringsstrategierna i stället för en simpel omvandling från offentlig till privat verksamhet bör syfta till att skapa en verklig liberalisering och största möjligt konkurrens till förmån för användarna, både när det gäller kostnader och kvaliteten på tjänsterna?
3. Anser inte kommissionen att det behövs kraftfulla insatser inom sektorn för allmännyttiga tjänster för att bekämpa både offentliga och privata monopol?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionen känner inte till några jämförande studier om hur privatiseringar påverkar priserna på allmännyttiga tjänster. Kommissionen övervakar dock prisutvecklingen inom de sektorer som liberaliseras, i enlighet med gemenskapslagstiftningen. Kommissionens sjätte rapport om genomförandet av EU:s lagstiftning på telekommunikationsområdet⁽¹⁾ visar att priserna överlag har sjunkit sedan liberaliseringen inleddes.

Kommissionen håller med om att det i första hand är graden av konkurrens på marknaden som avgör priserna och kvaliteten på dessa tjänster. Att öppna marknaderna för konkurrens är ett viktigt mål med gemenskapslagstiftningen på dessa områden.

Gemenskapslagstiftningen inom områdena transport, telekommunikationer, elektricitet, gas och posttjänster leder till att monopolen avskaffas eller åtminstone begränsas till vissa typer av infrastruktur där konkurrens skulle vara ekonomiskt ofördelaktig (naturliga monopol). Dessutom tillåts begränsade monopol inom postsektorn i den utsträckning som det behövs för att finansiera en heltäckande service. Kommissionen har dock föreslagit en ändring av direktiv 97/67/EG för att ytterligare öka konkurrensen inom postsektorn i gemenskapen⁽²⁾. Syftet är att minska omfattningen av detta monopolsegment. Vidare tillhandahåller sektorslagstiftningen och artikel 82 (f.d. artikel 86) i EG-fördraget en rad möjligheter att bekämpa missbruk av monopolställningar. Utöver de egna insatserna för att genomdriva lagstiftningen, uppmanar kommissionen nationella reglerings- och konkurrensmyndigheter att tillämpa dessa bestämmelser med kraft.

⁽¹⁾ KOM(2000) 814 slutlig.

⁽²⁾ EGT C 337 E, 28.11.2000.

(2001/C 187 E/202)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0117/01**från Marit Paulsen (ELDR) till kommissionen**

(18 januari 2001)

Ämne: Djurskyddslagstiftningen i Europa

Återigen skildrar massmedia hur djuren far illa inom EU:s medlemsländer (denna gång Belgien). Återigen rasar Europas medborgare över denna ofattbara grymhet. Och återigen ekar kommissionens svar om att detta skall stoppas.

Kommissionens egna rapport från den 6 december 2000 om förhållandena på djurskyddsområdet⁽¹⁾, visar med skrämmande tydlighet hur djuren i ett flertal länder utsätts för ett omänskligt lidande och hur de behöriga myndigheterna ideligen brister i sin kontroll. I rapporten anges även ett antal möjliga åtgärder för att förbättra situationen, dock utan angivande av någon tidsplan.

När avser därför kommissionen att genom ett samlat grepp föreslå en enhetlig och heltäckande djurskyddsförordning – samt erforderliga mekanismer för att kontrollera dess efterlevnad – till gagn för såväl djur- som folkhälsan i Europa?

Eller anser inte kommissionen att en sådan lagstiftning behövs?

⁽¹⁾ KOM(2000) 809

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

Kommission är väl medveten om sin nyckelroll när det gäller att förbättra villkoren för uppfödning, transport och slakt av djur.

Den rapport från kommissionen om skydd av djur under transport som parlamentsledamoten hänvisar till, syftar till att analysera hur medlemsstaterna har tillämpat gemenskapslagstiftningen inom detta område och rekommendera åtgärder inför framtiden. I denna rapport överväger kommissionen att lägga fram ytterligare lagförslag som krävs för att förbättra den nuvarande situationen.

Flera initiativ har redan tagits eller håller på att tas inom området djurtransporter, och detta med beaktande av problemets internationella dimension. Av detta skäl har samarbete inletts med kandidatländerna i fråga om skydd av djur under transport. I april 2000 begärde kommissionen dessutom mandat från rådet för att förhandla om gemenskapens anslutning till den ändrade Europeiska konventionen om skydd av djur under internationella transporter. Förslaget har redan diskuterats under tre expertmöten i rådet och det svenska ordförandeskapet har angivit att ärendet är prioriterat.

I januari 2001 diskuterade Ständiga veterinärkommittén ett utkast till kommissionens beslut om ändring av veterinärintyg för handel med boskap inom gemenskapen, för att föra in en hänvisning till hälsotillståndet för djur som skall transporteras.

I enlighet med rekommendationerna i rapporten förbereder kommissionen dessutom flera lagförslag.

Under den första halvan av 2001 kommer ett förslag om ändring av förordning (EG) nr 411/98⁽¹⁾ beträffande bättre ventilation under långa vägtransporter att läggas fram för rådet. Detta kommer att skydda djuren från de extrema växlingar i fråga om temperatur och fuktighetsgrad som är viktiga orsaker till lidande för djuren.

Ytterligare ett förslag kommer att presenteras för rådet om ändring av rådets direktiv 91/628/EEG av den 19 november 1991 om skydd av djur vid transport och om ändring av direktiv 90/425/EEG och 91/496/EEG⁽¹⁾, som syftar till att förbättra färdplanen, införa ett harmoniserat system för tillstånd för transportörer i gemenskapen och fastställa en exakt definition av djur som är olämpliga för transport. Ytterligare åtgärder för skydd av hästar kommer att vidtas. Efter det att Vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande lagt fram ett nytt yttrande (vilket beräknas ske i slutet av 2001) är det, med hänsyn till nya vetenskapliga rön, möjligt att omdefiniera restider och beläggningsgrad.

För att detta skall lyckas är det av yttersta vikt att medlemsstaterna följer gemenskapens direktiv. Kommissionen kommer noggrant att följa situationen och vid behov reagera om efterlevnaden av gemenskapens lagstiftning inte förbättras. Det måste dock betonas att medlemsstaterna är tvungna att acceptera sina skyldigheter att se till att djuren behandlas på ett humant sätt. Sådan acceptans skulle utgöra den mest positiva enskilda åtgärd som leder till bättre normer.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 411/98 av den 16 februari 1998 om tilläggsnormer avseende skydd av djur vilka skall tillämpas på vägfordon som används för djurtransporter som överskrider åtta timmar, EGT L 52, 21.2.1998.

(²) EGT L 340, 11.12.1991.

(2001/C 187 E/203)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0118/01

från Mauro Nobilia (UEN) till kommissionen

(18 januari 2001)

Ämne: Rätten till återbetalning av felaktigt erlagda låneräntor i Italien

I lag nr 108 av den 7 mars 1996 fastställs en gräns för hur höga låneräntor får vara innan de skall betraktas som ockerräntor. I samma lag fastställs också hur denna gräns skall beräknas. Principen är att man för varje kvartal fastställer en generell effektiv genomsnittsränta, som beräknas på grundval av ett antal uppgifter från det föregående kvartalet.

Det förefaller som om kreditinstituten inte har följt detta när de fastställt räntorna på lån som tagits efter det att denna lag trädde i kraft.

Den 17 november 2000 förklarade Italiens kassationsdomstol att alla lån med högre ränta än den som fastställs i ovannämnda lag är ogiltiga, oavsett när de tagits, alltså gäller detta även lån som tagits innan lagen trädde i kraft.

Därefter har Italiens regering lagt fram ett dekret där man slår fast att den räntesats som skall gälla är den som fastställdes då lånet tecknades. Detta innebär att det inte finns någon möjlighet till återbetalning av för höga räntor som erlagts innan ovannämnda lag trädde i kraft. I dekretet slås också fast att olagliga räntor som erlagts efter april 1997, då lagen om ockerräntor trädde i kraft, inte behöver återbetalas av bankerna.

Dessutom fastställs att alla lån med fast ränta som ännu inte är avbetalda den 2 januari 2001 och som har en ränta som ligger över gränsen för ocker automatiskt skall omförhandlas och ges en ränta som beräknas på grundval av den genomsnittliga årsräntan på de statliga BTP-obligationerna under de senaste 25 åren.

Jag vill med anledning av detta ställa följande frågor till kommissionen:

1. Är det som beskrivs ovan sant?
2. Skall inte regeringens agerande i så fall betraktas som skyddande av en kartell?
3. Kan inte regeringens dekret vara ett brott mot EG-bestämmelserna för konsumentskydd och för tillgång till konsumentkrediter?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(19 februari 2001)

Kommissionen har redan upplyst parlamentsledamoten om de åtgärder som vidtagits i fråga om den italienska lagen nr 108/96 om ocker (svar på den skriftliga frågan P-4157/00) ⁽¹⁾. Som en del av samma ärende begärde kommissionen i en skrivelse av den 16 januari 2001 att den italienska regeringen skulle lämna alla de uppgifter som är nödvändiga för att utifrån gemenskapsrätten bedöma regeringsförordning nr 304 av den 29 december 2000.

⁽¹⁾ EGT C 174 E, 19.6.2001, s. 241.

(2001/C 187 E/204)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0119/01

från Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) till kommissionen

(1 februari 2001)

Ämne: Eventuella hälsorisker med de smakförstärkande tillsatserna E621 och E632 (glutamat)

I medierna förekommer tämligen regelbundet rapporter om allvarliga hälsoproblem (huvudvärk, utslag, yrsel och sömnlöshet) som eventuellt har ett samband med intag av livsmedel som innehåller smakförhöjande ämnen. I detta sammanhang har bland annat följande smakförstärkande ämnen nämnts E621, E631 och E632 (monosodiumglutamat).

Känner kommissionen till dessa rapporter?

Har de ovannämnda biverkningarna beträffande dessa ämnen beaktats vid beslutet om att tillåta dessa? Vilka slutsatser har man dragit beträffande dessa biverkningar?

Har kommissionen för avsikt att undersöka de eventuella skadliga effekterna av dessa ämnen och sedan vidta åtgärder? Om detta är fallet, inom vilken tidsram? Om inte, varför?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Natriumglutamat (E 621) får enligt gemenskapslagstiftningen användas i livsmedel med en högsta halt av 10 gram per kilo (g/kg). Dinatrium- och dikaliuminosinat (E 631 och E 632) får användas i kryddor enligt god tillverkningssed. För att bli godkända har dessa ämnen, liksom alla livsmedelstillsatser, utvärderats av Vetenskapliga kommittén för livsmedel med avseende på säkerheten.

Natriumglutamat och det s.k. "kinarestaurangsyndromet" har behandlats i rapporten om biverkningar av livsmedel och livsmedelsingredienser, som utarbetades av Vetenskapliga kommittén för livsmedel 1995.

I rapporten konstateras att man vid tester utförda på individer som anser sig lida av detta "syndrom" ofta inte har lyckats fastställa att det är just natriumglutamat som är orsaken till symptomen. Dessa ämnen är också allmänt förekommande i alla djur- och växtvävnader.

Därför anser kommissionen att det idag inte finns någon anledning att ompröva gällande lagstiftning i fråga om glutamater och inosinater. Kommissionen kommer dock givetvis att följa utvecklingen och beakta nya vetenskapliga rön även på detta område.

(2001/C 187 E/205)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0127/01**från Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) till kommissionen**

(1 februari 2001)

Ämne: Grekcypriot olagligt gripen av den turkcypriotiska regimen

För ungefär en månad sedan fördes den cypriotiske medborgaren Panikos Dziakurmas bort från de suveräna brittiska basernas territorium på Cypern och greps senare. Syftet var att få till stånd ett utbyte mellan denne och den turkcypriotiske narkotikahandlare som gripits några dagar tidigare på Republiken Cyperns territorium för innehav av stora mängder narkotika.

De turkiska ockupationsstyrkorna använder sig av utpressning för att likställa en person som är häktad enligt den allmänna strafflagen med en oskyldig medborgare som inte har gjort något fel. Har kommissionen mot denna bakgrund för avsikt att inom ramen för sina befogenheter vidta åtgärder för att denne oskyldige grekcypriot skall släppas som i strid med lagen hålls fängslad av den turkcypriotiska regimen?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Günter Verheugen

(22 mars 2001)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-0045/01 från Christos Zacharakis⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 168.

(2001/C 187 E/206)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0135/01**från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen**

(31 januari 2001)

Ämne: Arbetskraftens rörlighet

Kan kommissionen tillhandahålla information om arbetskraftens rörlighet i Europeiska unionen (både mellan regioner inom medlemsstaterna och mellan medlemsstaterna) i förhållande till arbetskraftens rörlighet i Förenta staterna och Japan?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(28 mars 2001)

Enligt statistiken var knappt 4 % av EU:s befolkning över 15 år icke-medborgare i den medlemsstat där de var bosatta 1999. Nettoinvandringen till EU utgör 0,2 % av den totala befolkningen. Motsvarande siffra för USA är 0,35 %. Nettoinvandringen till Japan är försumbar (12 000 med en befolkning på 126 miljoner).

Omkring en fjärdedel av migrationen utgjordes 1997 av personer som återvände till det egna landet, medan 17 % var medborgare i andra medlemsstater och 57 % i länder utanför EU.

När det gäller USA flyttade omkring 1,4 miljoner människor (ca 3 % av det totala antalet flyttningar) in från utlandet mellan 1998 och 1999.

När det gäller Europa beräknas var sjätte arbetstagare ha bytt arbete 1996, medan drygt 1,5 % av befolkningen i arbetsför ålder flyttade mellan NUTS2-regioner⁽¹⁾. Den inomregionala migrationen är mycket större i de norra medlemsstaterna (minst 2 % i genomsnitt) än i de södra (under 1 %). Ungdomar i tjugoårsåldern flyttar mest (åldersgruppen 15-24 i Nederländerna och Förenade kungariket), och rörligheten minskar avsevärt med stigande ålder.

United States Census Bureau rapporterar att 43 miljoner personer (15,9 % av USA:s befolkning) bytte bostad 1999. Det är den lägsta siffran sedan dessa uppgifter började samlas in. Av dessa flyttade 59 % inom samma county, 20 % till ett annat county i samma delstat, och 18 % till en annan delstat.

Det japanska statistikkontoret rapporterar att antalet personer som flyttade inom Japan var 6,1 miljoner 1999, vilket motsvarar ett inrikes migrationstal på 4,93 %. Detta innebär en minskning med 1,4 % jämfört med tidigare år. Det är det fjärde året i rad som andelen minskar sedan datainsamlingen inleddes 1954.

⁽¹⁾ NUTS (Nomenclature des Unités Territoriales et Statistiques).

(2001/C 187 E/207)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0137/01

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2001)

Ämne: Lagstiftningsdiskussioner

Kan kommissionen i egenskap av deltagare vid ministerrådets möten ange om den ställer sig positiv till att dessa möten öppnas upp för pressen och allmänheten när man diskuterar lagstiftningsärenden?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

För ett mer utförligt svar hänvisas parlamentsledamoten till svaret på sin skriftliga fråga E-0134/01⁽¹⁾. Det bör påpekas att kommissionen inbjuds att delta i rådets möten (artikel 5 i rådets arbetsordning), men inte som deltagare.

⁽¹⁾ EGT C 174 E, 19.6.2001, s. 255.

(2001/C 187 E/208)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0138/01

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2001)

Ämne: Den ekonomiska statistikens punktlighet

Med tanke på de långa tidsfrister som går innan vissa medlemsstater offentliggör kvartalsberäkningar över sina nationalräkenskaper — se svaret av den 22 december till den skriftliga frågan E-3426/00⁽¹⁾ — hur stor del av EU-ländernas och euroländernas BNP är det som tas med i beräkningen när Eurostat offentliggör sina första beräkningar för BNP-tillväxten för ett kvartal?

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 22.5.2001.

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Eurostat sammanställer kvartalsberäkningar över BNP i euroområdet och i de 15 medlemsstaterna tre gånger per kvartal enligt följande:

- En första beräkning görs 70 dagar efter referenskvartalets slut med en täckning på minst 75 % av BNP.
- En andra beräkning görs efter 100 dagar med en täckning på 90 %.
- En tredje beräkning görs efter 120 dagar med en täckning på 95 %.

(2001/C 187 E/209)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0139/01

från Christopher Huhne (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2001)

Ämne: Den ekonomiska statistikens punktlighet

Med tanke på att valutamarknaden i stor utsträckning beaktar euroområdets statistik om BNP, sysselsättning och produktivitet för att värdera euron gentemot dollarn och yenen och med tanke på att euroländerna då måste konkurrera med statistiken från andra områden, kan kommissionen ange hur lång tid det går mellan den period som beaktas och offentliggörandet av uppgifter om produktionsvolymen, sysselsättningen, produktiviteten och inkomsterna i Förenta staterna, Kanada och Japan? Kan kommissionen även ange hur ofta dessa uppgifter offentliggörs?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(3 april 2001)

En tabell av vilken de datum framgår då Förenta staterna, Kanada och Japan offentliggör den statistik som parlamentsledamoten efterfrågar översänds direkt till parlamentsledamoten och Europaparlamentets sekretariat.

Kommissionen är medveten om den vikt valutamarknaderna fäster vid statistik över t.ex. BNP, sysselsättning och produktivitet och är därför bekymrad över det faktum att statistik från euroområdet i de flesta fall publiceras senare än motsvarande statistik i Förenta staterna, Kanada och Japan. Kommissionen har av denna anledning, tillsammans med Europeiska centralbanken, lagt fram ett förslag till handlingsplan som sedermera antagits av rådet (Ekofin). Handlingsplanen skall leda till förbättringar av insamlingen och sammanställningen av data i medlemsstaternas statistikkontor samt även hos Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat). Dessa förbättringar kommer att göra det möjligt att snabbare offentliggöra dessa nyckeltal.

(2001/C 187 E/210)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0145/01

från Toine Manders (ELDR) och Jules Maaten (ELDR) till kommissionen

(31 januari 2001)

Ämne: Brandfarliga kläder

I en nöjeslokal i Volendam (Nederländerna) inträffade nyligen en fruktansvärd brand som kostade tio människor livet och försatte tiotals andra i livsfara eller gav dem men för livet. En av orsakerna till branden var att det där fanns farliga lättantändliga produkter, bland annat kläder. Med anledning av detta har den nederländska konfektionsindustrin meddelat att man på frivillig basis skall låta det framgå på klädernas etiketter hur pass brandfarliga de använda materialen är.

1. Skulle kommissionen kunna studera om det är möjligt och önskvärt att genom EU-lagstiftning göra det obligatoriskt inom hela EU att uppge hur pass brandfarliga kläder är, för att göra konsumenten medveten om risken?
2. Skulle kommissionen vidare kunna undersöka om det är möjligt och önskvärt att förse alla konsumentprodukter som kan vara brandfarliga med en sådan varningsetikett för konsumenten?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

Kläder och deras brandfarlighet omfattas inte av någon specifik gemenskapsbestämmelse. De ingår i tillämpningsområdet för rådets direktiv 92/59/EEG av den 29 juni 1992 om allmän produktsäkerhet⁽¹⁾, som fastställer en allmän säkerhetsföreskrift. I direktivet hänvisas det till europeiska standarder som om de efterlevs överensstämmer med den allmänna säkerhetsföreskriften i den nya versionen av direktivet, som för närvarande håller på att ses över.

Kommissionen gav i december 2000 Europeiska standardiseringskommittén i uppdrag att utarbeta europeiska standarder för nattlinnens brandfarlighet, eftersom tillgänglig statistik visat att kläder av denna typ är särskilt brandfarliga. Kommissionen skall nu undersöka behovet av ett nytt uppdrag gällande brandfarligheten hos andra typer av kläder. Kommissionen skall inleda samråd med medlemsstaterna och andra berörda parter, såsom konsumentorganisationer och industriförbund. Syftet är att beakta deras synpunkter på området, samt att samla fakta och statistik om olyckor som inträffat de senaste åren.

Kommissionen anser att varningsetiketter skulle kunna vara ett komplement till de tekniska lösningar som finns tillgängliga, om dessa lösningar inte till fullo eliminerar risken för brand. Finns det inga tillfredsställande tekniska lösningar att tillgå, kan standardiseringsorganet införa dessa varningsetiketter.

⁽¹⁾ EGT L 228, 11.8.1992.

(2001/C 187 E/211)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0147/01

från Vincenzo Lavarra (PSE) till kommissionen

(23 januari 2001)

Ämne: Risker i samband med förekomsten av asbest (Fibronitfabriken) i Bari

EU fäster stor betydelse vid politik för att främja en bättre livskvalitet i städerna och, i allmänhet, miljöskydd, försvar av medborgarnas hälsa och skydd för arbetstagare på arbetsplatserna.

Bari kommun avser att göra det möjligt att bebygga ett område som upptas av industrianläggningen Fibronit, numera nedlagd, bland annat på grund av de mycket höga halterna av asbest i de befintliga byggnaderna och av förekomsten av förorenande material i marken i det tidigare industriområdet.

Att riva den Fibronits tidigare industrilokaler, som ligger i centrum av staden mellan de tätbefolkade kvarteren San Pasquale och Japigia, och att därefter bebygga detta område skulle orsaka en mycket farlig spridning i miljön av asbeststoff, vilket skulle få skadliga konsekvenser för de närboendes hälsa och för de arbetstagare som skall utföra arbetena i fråga.

Många har tagit ställning mot detta initiativ, inte bara personer i politiska kretsar och boendekommittéer, utan även företrädare för universitetsvärlden samt för hälso- och miljövården, som anser det vara mindre farligt – och därför att föredra – att området görs om till en offentlig park och att byggnaderna görs säkra på platsen och den resterande asbesten således inte flyttas.

Kan kommissionen med anledning av det ovanstående besvara följande frågor:

1. Vilka initiativ har EU tagit eller avser EU att ta med avseende på övervakning och sanering av industriområden med stora kvantiteter asbest?
2. Vilka riktlinjer anser EU bör antas med avseende på asbestsanering av industrianläggningar i stadsbebyggelse som den ifrågavarande?
3. Är det med hänsyn till rådande erfarenheter bättre att undvika att avlägsna och förflytta stora kvantiteter asbest?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(6 mars 2001)

I gemenskapslagstiftningen upptas de risker som är förbundna med asbest utifrån olika aspekter.

Bestämmelser om skydd för arbetstagare som i sitt arbete exponeras för asbeststoff eller material som innehåller asbest infördes redan genom rådets direktiv 83/477/EEG av den 19 september 1983 om skydd för arbetstagare mot risker vid exponering för asbest i arbetet⁽¹⁾. Genom rådets direktiv 87/217/EEG av den 19 mars 1987 om att hindra och minska asbestförorening i miljön⁽²⁾ infördes allmänna bestämmelser avseende användningen av asbest och bortskaffandet därav. Asbestavfall skall behandlas i enlighet med rådets direktiv 78/319/EEG av den 20 mars 1978 om giftigt och annat farligt avfall⁽³⁾. Detta direktiv har upphävts och ersatts av rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽⁴⁾. Denna lagstiftning innehåller allmänna bestämmelser avseende en säker hantering av farligt avfall. Dessutom har medlemsstaterna – genom rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall, ändrat genom direktiv 91/156/EEG⁽⁵⁾ – påförts en skyldighet att vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att processer eller metoder används som kan skada miljön.

I artikel 3 i rådets direktiv 96/61/EG av den 24 september 1996 om samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar⁽⁶⁾ stipuleras att "nödvändiga åtgärder vidtas när verksamheten definitivt upphör, för att undvika alla föroreningsrisker och för att återställa platsen i ett tillfredsställande skick". Det är tillämpligt på vissa kategorier av industriell verksamhet som kännetecknas av en betydande föroreningspotential, bland annat anläggningar för produktion av asbest och för tillverkning av asbestbaserade produkter. Anläggningar som har tillåtits före oktober 1999 måste drivas i enlighet med direktivet från och med oktober 2007. En anläggning som redan lagts ned, som exempelvis Fibronitanläggningen, omfattas inte av detta rättsliga instrument.

Det finns dock inte någon gemenskapslagstiftning som specifikt avser sanering av industriområden med höga halter av asbest eller beslut om att ta bort asbest ur byggnader eller ej. Det är upp till medlemsstaterna att inom ramen för ovan nämnda gemenskapslagstiftning lösa problemet med asbest i befintliga byggnadsstrukturer.

⁽¹⁾ EGT L 263, 24.9.1983.

⁽²⁾ EGT L 85, 28.3.1987.

⁽³⁾ EGT L 84, 31.3.1978.

⁽⁴⁾ EGT L 377, 31.12.1991.

⁽⁵⁾ EGT L 78, 26.3.1991.

⁽⁶⁾ EGT L 257, 10.10.1996.

(2001/C 187 E/212)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0165/01**från Nelly Maes (Verts/ALE) och Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(31 januari 2001)

Ämne: Tillkännagivanden inom ramen för habitatdirektivet

Habitatdirektivet gör det möjligt för EU:s medlemsstater att genomföra projekt av samhällligt intresse om de strider mot miljöbestämmelser. Artikel 6.4 i direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ lyder: "Om en plan eller ett projekt, på grund av att alternativa lösningar saknas, trots en negativ bedömning av konsekvenserna för området måste genomföras av tvingande orsaker som har ett väsentligt allmänintresse, inbegripet orsaker av social eller ekonomisk karaktär, skall medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Medlemsstaten skall underrätta kommissionen om de kompensationsåtgärder som vidtagits."

Kan kommissionen ge en fullständig och detaljerad sammanställning över de tillkännagivanden som den mottagit sedan habitatdirektivet trädde i kraft?

⁽¹⁾ EGT L 206, 22.7.1992, s. 7.

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(14 mars 2001)

Habitatdirektivet, dvs. rådets direktiv 92/43/EEG av den 21 maj 1992 om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, trädde i kraft den 5 juni 1994. Efter ikraftträdandet har kommissionen, på begäran av medlemsstaterna, avgett två yttranden som rör tillämpningen av artikel 6.4 andra stycket.

Dessa yttranden rörde följande fall i Tyskland:

- Genomskärning av "Naturschutzgebiet Mecklenburgische Schweiz, Recknitz- und Trebeltal" och "Peenetal vom Kummerower See bis Schadefahre" genom anläggning av motorvägen A20 i delstaten Mecklenburg-Vorpommern. (Det gäller här särskilda skyddsområden/områden som föreslagits som område av gemenskapsbetydelse). Detta fall var föremål för två klagomålsförfaranden: 94/4764 och 97/4967. Kommissionen offentliggjorde ett yttrande i detta ärende den 18 december 1995 (96/15/EG)⁽¹⁾.
- Utbyggnad av flygplansfabriken DASA så att den inkräktar på området "Muehlenberger Loch", Hamburg (ett särskilt skyddsområde/område som föreslagits som område av gemenskapsbetydelse). I detta projekt skulle "Muehlenberger Loch", en grund lagun som påverkas av tidvatten, delvis förstöras av en deponi som var nödvändig för den industriella utbyggnaden. Ärendet var föremål för klagomålsförfarande 96/4181, till vilket sju andra klagomål bifogades. Kommissionen avgav sitt yttrande i ärendet den 19 april 2000. En kopia av yttrandet har skickats till frågeställaren och till Europaparlamentets sekretariat.

Kommissionen har fått flera anmälningar från medlemsstater om verksamheter på platser som inte (ännu) har klassats som naturområden för Natura 2000. Kommissionen har inte reagerat officiellt på dessa anmälningar, med tanke på att utpekande av naturområdena bör vara det första steget i tillämpningen av artikel 6 i habitatdirektivet.

⁽¹⁾ EGT L 6, 9.1.1996.

(2001/C 187 E/213)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0167/01**från Ioannis Marinos (PPE-DE) till kommissionen**

(1 februari 2001)

Ämne: Turkiet verkar för att annektera den ockuperade delen av Cypern

Den 13 december 2000 greps Panikos Tsiakourmas, medborgare i Republiken Cypern, av "myndigheterna" i pseudostaten på norra Cypern när han befann sig på en av de brittiska basernas territorium. Tsiakourmas, som är flyktning efter den turkiska arméns invasion på norra Cypern 1974, lider av diabetes, men han hålls

ändå fortfarande i fängsligt förvar trots att det är ett uppenbart hot mot hans hälsa. I rapporten från polisen på de brittiska baserna sägs det att medborgaren i Republiken Cypern med våld fördes bort till det område som är ockuperat av de turkiska styrkorna. Det understryks även att det inte existerar några som helst uppgifter om att han skulle vara inblandad i narkotikahandel, vilket visar att dessa påståenden från ockupationsmaktens sida är fullständigt grundlösa.

Dessa senaste handlingar från den turkiska armén på Cypern är en fortsättning på tidigare provokationer i området Strovilia, där man intagit en del av buffertzonen som tidigare kontrollerades av FN, och grävningen av diken i buffertzonen vid byn Pyla. Noteras bör även det faktum att Turkiet uppträder allt mer hotfullt på Cypern samtidigt som landet har fått status som "kandidatland". Dessutom visar det sig i en artikel i den turkiska tidningen "Sabah" – som inte har dementerats av den turkiska regeringen – att Turkiet håller på att utreda en plan för att annektera den ockuperade delen av Cypern som det "82 vilayeti" (länet) i Turkiet.

Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit för att se till att Tsiakourmas omedelbart släpps fri samt för att Turkiet skall upphöra med sina hotfulla attacker mot Republiken Cypern (ett land med vilket EU för inträdesförhandlingar) och för att landet skall uppträda på ett sätt som är förenligt med det som gäller i ett europeiskt land? Vilken inställning har kommissionen till Turkiets planer på att annektera en ockuperad del av en självständig FN-medlemsstat?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(23 mars 2001)

Kommissionen är medveten om omständigheterna kring gripandet av den grekcypriotiske byggnadsentreprenören Panikos Tsiakourmas den 13 december 2000. Panikos Tsiakourmas blev tydligen bortförd från Förenade kungarikets östra självständiga basområde. Den brittiska regeringen har därför tagit upp händelsen med turkcyprioternas ledare och med myndigheterna i Ankara. Kommissionen kommer även fortsättningsvis att följa situationen noggrant.

De kriterier för medlemskap som Europeiska rådet i Köpenhamn enades om 1993 inbegriper att rättsstatsprincipen och de mänskliga rättigheterna garanteras. I det sammanhanget är det en viktig faktor att Turkiet uppfyller sina åtaganden till följd av medlemskap i Europeiska rådet. Kommissionen övervakar samtliga kandidatländers respekt för dessa åtaganden och rapporterar regelbundet till Europaparlamentet och medlemsstaterna om utvecklingen på dessa områden.

Den utvidgade politiska dialogen mellan unionen och Turkiet, som nämns i Europeiska rådets slutsatser från Helsingfors, ger möjlighet till ytterligare diskussioner om dessa frågor. Gängse diplomatiska kanaler kommer också att utnyttjas i detta syfte.

(2001/C 187 E/214)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0170/01

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(1 februari 2001)

Ämne: Bildande av ett vänortsnätverk

Ett antal kommuner i Grekland, Cypern och Frankrike samt andra regioner, som har blivit vänorter genom "vänortsprogrammet" och på så sätt försöker skapa bättre förutsättningar för att utveckla sitt samarbete, har tagit ytterligare ett steg genom att bilda ett nätverk för vänorter vid Medelhavet. Syftet med nätverket är å ena sidan att skapa gemensam verksamhet och samarbete med olika typer av lokala självstyren i länderna vid Medelhavet, med forskningscentrum och forskningsinstitut samt med EU:s institutioner och internationella organisationer, och å andra sidan att söka en kulturell identitet hos folken vid Medelhavet.

Mot bakgrund av att man i EU:s politik eftersträvar ett mellanstatligt och decentraliserat samarbete vill jag fråga kommissionen:

1. Har EU:s institutioner godkänt en rättslig grund för ett nätverk av vänorter vid Medelhavet? Vilka förutsättningar och villkor gäller för att inrätta det?
2. Vilka möjligheter finns det för nätverket att delta i EU:s olika program (vänortsprogrammet, Meda, Euromed-Heritage m.fl.)?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Kommissionen erkänner nätverk av vänorter, och är mycket glad över att de upprättas, eftersom själva syftet med denna verksamhet, nämligen närmandet av europeiska medborgare till varandra och deras ömsesidiga förståelse, främjas på ett mycket bättre sätt genom multilateralt samarbete mellan lokala myndigheter.

För att verksamheten inom dessa nätverk ska kunna få bidrag från kommissionen krävs det emellertid att alla deltagande orter har vänortsförbindelser med varandra och att ansökan om bidrag lämnas enligt förfarandet som anges i den aktuella inbjudan att lämna projektförslag.

Orternas deltagande i andra EU-program är i princip möjligt enligt de villkor som gäller för respektive program och under förutsättning att detta inte leder till dubbelfinansiering av verksamheten i fråga.

(2001/C 187 E/215)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0188/01

från Toine Manders (ELDR) till kommissionen

(1 februari 2001)

Ämne: Barnarbete och unga fotbollsspelare

I pressen har vi nyligen fått kännedom om att flera kända fotbollsklubbar i Europa via mer eller mindre pålitliga fotbollsmäklare utanför Europa har bundit till sig ett stort antal ofta mycket unga barn till osedvanligt låga belopp och för lång tid. Enligt artikeln kommer ett stort antal av dessa tusentals pojkar även till Europa för att spela fotboll. Många av dessa pojkar kommer med europeiska pass som förmodligen är falska, vilket de klubbar där de skall spela (till exempel Leonardo vid Feijenoord i Rotterdam) kanske känner till, eftersom det är svårt eller omöjligt för dem att få arbetstillstånd utan ett sådant pass. Om dessa unga pojkar lyckas som fotbollsspelare får de ett anställningsavtal, om de inte lyckas är de mer eller mindre utlämnade till sig själva.

Jag har fått reda på att nationella fotbollsförbund inte har någon möjlighet eller befogenhet att ingripa mot detta.

1. Känner kommissionen till denna praxis?
2. Delar kommissionen min uppfattning att detta strider mot Europarådets konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och ILO-konventionen?
3. Delar kommissionen min uppfattning att detta strider mot EU:s konkurrensbestämmelser om fri rörlighet för arbetstagare, då rika klubbar utanför Europa utnyttjar olagliga och oönskade metoder för att sedan på EU:s inre marknad kunna skaffa med europeiska mått mätt väldigt billiga arbetstagare, medan anständiga klubbar måste hyra in arbetstagare på den dyra europeiska marknaden?
4. Har kommissionen möjlighet att ingripa mot den ovannämnda praxis och i så fall hur? Är den beredd att göra det?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(26 mars 2001)

Parlamentsledamoten tar upp flera känsliga frågor som förekommit i europeisk press de senaste månaderna, nämligen spelaragenternas roll och status, handeln med unga spelare och falska pass.

Då det gäller spelaragenter pågår hos kommissionen ett förfarande grundat på konkurrensreglerna. I sammanhanget har det internationella fotbollsförbundet (Fifa) visat sig angeläget att vilja ändra på villkoren för att etablera sig i yrket och att utforma etiska regler för att bedriva det. Förfarandet har gjort det möjligt att ändra Fifas bestämmelser om spelaragenter. Ändringen trädde i kraft den 1 januari 2001. Vissa medlemsstater har till och med valt att tillgripa lagstiftning för att skapa snävare ramar för spelaragenternas verksamhet.

Då det gäller handeln med unga spelare fick kommissionen nyligen tillfälle att uttrycka sin oro. Det skedde i Helsingforsrapporten om idrott⁽¹⁾ och i samband med det europeiska forumet för idrott den 26–27 oktober 2000 i Lille, där en workshop ägnades åt frågan om att skydda ungdomen.

Kommissionen följer uppmärksamt frågan om falska pass. Det bör dock noteras att det är medlemsstaternas uppgift att fastställa reglerna för att utfärda pass, att upptäcka falska pass samt att vidta sanktioner i samband med falska pass.

Parlamentsledamotens samtliga frågor är föremål för behandling. I sin deklaration från Nice i december 2000⁽²⁾ uttrycker Europeiska rådet "sin oro för kommersiella avtal som rör minderåriga idrottsutövare, bl.a. dem som kommer från tredje land, om de inte följer gällande arbetslagstiftning eller äventyrar de unga idrottsutövarnas hälsa och välbefinnande. Europeiska rådet uppmanar idrottsorganisationerna och medlemsstaterna att utreda sådan verksamhet, kontrollera den och, i förekommande fall, planera lämpliga åtgärder." Härvid bör medlemsstaterna också beakta rådets direktiv 94/33/EG av den 22 juni 1994 om skydd av minderåriga i arbetslivet⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rapport från kommissionen till Europeiska rådet om hur man kan bevara den nuvarande uppbyggnaden av idrotten och upprätthålla idrottens sociala funktion inom gemenskapen — Helsingforsrapporten om idrott — KOM(1999) 644 slutlig.

⁽²⁾ Ordförandeskapets slutsatser — Europeiska rådet i Nice den 7, 8 och 9 december 2000 — Bilaga IV: uttalande om de särskilda kännetecken för idrott och idrottens sociala funktion i Europa som bör beaktas.

⁽³⁾ EGT L 216, 20.8.1994.

(2001/C 187 E/216)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0198/01

från Neil MacCormick (Verts/ALE) till kommissionen

(29 januari 2001)

Ämne: lokalisering av minor och minröjning

Med hänsyn till det trängande behovet av att utveckla system för röjning av minfält i områden som varit krigshärjade, undrar jag vilka medel kommissionen ställt till förfogande för att utveckla:

- a) metoder för att med hög tillförlitlighet upptäcka dolda minor?
- b) metoder för att på ett tillförlitligt sätt röja minfält och förstöra minor utan att berörd personal skadas?

Svar från Philippe Busquin på kommissionens vägnar

(7 mars 2001)

Kommissionen har, utifrån en systematisk bedömning av kunskaperna om hur landminor upptäcks och identifieras, kommit fram till att det snabbt behövs bättre metoder för minröjning enligt humanitära normer för att det skall kunna ske på ett säkrare, snabbare och mer kostnadseffektivt sätt.

Kommissionen lyckades, med stor hjälp från Europaparlamentet, höja det särskilda FoTU-stödet för minröjningsmetoder med 15 miljoner euro genom ett rådsbeslut 1997. En rad projekt startades och resultaten kommer snart att offentliggöras.

Det nu löpande ramprogrammet (FP5) ger särskilt FoTU-stöd till åtgärder mot landminor. Under 1999 startades sju nya projekt med en total budget på 13 miljoner euro. Syftet med projekten är att förbättra befintliga metoder så att hastigheten, säkerheten och effektiviteten i samband med minröjning enligt humanitära normer kan öka kraftigt och till en rimlig kostnad, i synnerhet med avseende på undersökningar av minerade områden samt upptäckt och röjning av enskilda landminor.

Med tanke på behovet av att utvärdera hur säkra och effektiva metoderna för minröjning är grundade kommissionen förra året tillsammans med USA, Kanada, Nederländerna, Belgien, Förenade kungariket och Sverige ett internationellt program för test och utvärdering – ITEP (International Test and Evaluation Program). Sekretariatet finns på kommissionens GFC i Ispra, Italien. Sedan starten har ITEP gett stöd för tester av metalldetektorer i Afghanistan, Cambodja och sydöstra Europa samt genomfört en konsumentundersökning av alla metalldetektorer som finns. För närvarande håller ett nätverk på att upprättas mellan de test- och utvärderingsresurser som finns i sydöstra Europa. Huvudsyftet kommer att vara att förbättra säkerheten i samband med minröjning i regionen.

(2001/C 187 E/217)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0201/01

från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen

(2 februari 2001)

Ämne: Bränsletankar vid bensinstationer i Grekland

Enligt resultaten från de kontroller som utvecklingsministeriet har genomfört används sju av tio bränsletankar vid bensinstationer i Grekland utan att de uppfyller säkerhetsreglerna. De flesta bensinstationer i Grekland men också i andra medlemsstater ligger dessutom i bebyggda områden och ofta på bottenplanet i våningshus med allt vad detta innebär för de boendes säkerhet och hälsa. Har det fastställts några säkerhetsstandarder för ovannämnda verksamheter? Vilka regler gäller i övriga medlemsstater?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Margot Wallström

(17 april 2001)

Det ligger utanför kommissionens behörighet att behandla denna fråga, som handläggs uteslutande av berörda nationella myndigheter.

(2001/C 187 E/218)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0219/01**från Glenys Kinnock (PSE) till kommissionen**

(5 februari 2001)

Ämne: Förfaranden för förbränning av BSE-smittade slaktkroppar i alla medlemsstater

Kommer kommissionen att undersöka förfaranden för att på ett säkert sätt omhänderta BSE-smittade slaktkroppar i alla 15 medlemsstaterna?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Kommissionen kan försäkra parlamentsledamoten att de olika metoderna för att omhänderta BSE-smittade slaktkroppar, däribland förbränning, håller på att undersökas i medlemsstaterna. Kommissionens experter från Kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor utför med regelbundna mellanrum kontroller på plats i samtliga medlemsstater för att undersöka hur gemenskapens lagstiftning om BSE och frågor som hänger ihop därmed har genomförts.

(2001/C 187 E/219)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0221/01**från Jules Maaten (ELDR) till kommissionen**

(5 februari 2001)

Ämne: Oljebälte vid Galapagosöarna

1. Känner Europeiska kommissionen till att Ecuadors miljöminister Rendon har begärt ytterligare internationell hjälp med att sanera det stora oljebältet runt Galapagosöarna?
2. Vilka möjligheter ser Europeiska kommissionen att tillmötesgå denna begäran, så att den unika floran och faunan i detta område kan skyddas?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(26 mars 2001)

Den 23 januari 2001 mottog kommissionen en begäran om brådskande hjälp från Equadors myndigheter för att sanera oljeföreningen vid Galapagosöarna.

Den 24 januari 2001 meddelade kommissionen att den hade beslutat sända en europeisk grupp bestående av tre experter⁽¹⁾. Detta beslut hade fattats i enlighet med bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets beslut nr 2850/2000/EG av den 20 december 2000 om upprättande av en gemenskapsram för samarbete om oavsiktlig eller avsiktlig förorening av havet⁽²⁾. Experternas uppdrag bestod i att hjälpa Equadors myndigheter att bestämma hur man bäst kunde minska effekterna av oljeföreningen och underlätta återställandet av de berörda områdena.

⁽¹⁾ IP/01/104.

⁽²⁾ EGT L 332, 28.12.2000.

(2001/C 187 E/220)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0229/01
från Roberto Bigliardo (TDI) till kommissionen

(5 februari 2001)

Ämne: Turkiets ansökan om medlemskap i EU

Kan kommissionen ange om den tänker vidta några förpliktande åtgärder till följd av att det franska parlamentet den 18 januari 2001 enhälligt erkände det obestridliga armeniska folkmordet, och i så fall ange vilka åtgärder den tänker vidta?

Turkiet har vidtagit ett antal handelsmässiga och politiska straffåtgärder gentemot Frankrike.

Hur kan kommissionen acceptera och motivera att Turkiets ansökan om medlemskap i EU får stå kvar?

Man skall även komma ihåg att Turkiet än idag är uppenbart fientligt mot armenerna. Nyligen var det franska landslaget tvunget att avstå från att låta sin spelare Djorkaeff, som är av armeniskt ursprung, spela i en match mot det turkiska landslaget.

Jag anser inte att så uppenbar och demonstrativ förföljelsepolitik är förenlig med de grundläggande kraven för ett land som av många olika orsaker vill bli medlem i Europeiska unionen.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(23 mars 2001)

I egenskap av övervakare av associeringsavtalet och tullunionen mellan gemenskapen och Turkiet följer kommissionen uppmärksamt den turkiska reaktionen på den lag om erkännande av den turkiska arméns folkmord på armenierna mellan 1915 och 1917 som antagits av det franska parlamentet. Kommissionen kommer att överväga huruvida det kommer att behöva fattas beslut om några åtgärder mot bakgrund av denna reaktion.

Turkiets förberedelser för ett medlemskap i unionen bedöms regelbundet av kommissionen enligt samma kriterier som för alla andra kandidatländer. Eventuella beslut om att inleda anslutningsförhandlingar med Turkiet kommer att vara beroende av om landet uppfyller de politiska kriterier för medlemskap som fastställdes av Europeiska rådet vid dess möte i Köpenhamn 1993.

(2001/C 187 E/221)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0231/01
från Michael Cashman (PSE) till kommissionen

(30 januari 2001)

Ämne: Bankavgifter för utlänningar

Skulle kommissionen kunna meddela oss om ett avgiftsbeläggande av en överföring av pengar inom Spanien och av en insättning gjord i Förenade kungariket på ett konto i Spanien av en typ som tillhör utländska kontoinnehavare är korrekt i enlighet med EG-rätten?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(2 mars 2001)

Den fria rörligheten för kapital föreskrivs i artikel 56 (tidigare artikel 73b) i EG-fördraget och är en av den inre marknadens hörnstenar. I artikel 58 (tidigare artikel 73d) i EG-fördraget sägs dock uttryckligen att medlemsstaterna får behålla eller vidta vissa åtgärder av skatteskal (olika behandling av personer som är bosatta och som inte är bosatta i landet) eller statistiska och administrativa skäl. Sådana åtgärder får emellertid inte vara diskriminerande.

Spanien föreskriver vissa rapporteringsbestämmelser för banker och finansiella institut för att samla statistiska uppgifter om deras betalningsbalans. Vissa transaktioner från eller till personer utan hemvist i Spanien samt alla transaktioner med utlandet skall anmälas till myndigheterna.

Man får inte glömma bort skatteaspekten: personer med hemvist i Spanien skall betala spansk inkomstskatt på räntan på sina bankkonton. Personer som saknar hemvist i Spanien skall däremot normalt inte betala spansk inkomstskatt på sådana inkomster, utan är skattskyldiga i hemviststaten.

Att hantera ett konto för en person utan hemvist i Spanien medför alltså ytterligare administration för kreditinstituten enligt spansk lag. Om en bank därför beslutar att ta ut ytterligare avgifter för att täcka den manuella hanteringskostnaden, är detta ett affärsmässigt beslut och inte olaglig diskriminering. Kommissionen beklagar detta förhållande och att avgifter tas ut, men kan inte blanda sig i bankernas prissättning.

(2001/C 187 E/222)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0237/01

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2001)

Ämne: Uppdrivna priser på ägarlägenheter i Belgien på grund av skatteavdrag i Nederländerna för räntor på hypotekslån

1. Känner kommissionen till att en av följderna av den genomgripande skattereformen i Nederländerna från den 1 januari 2001 är att den möjlighet som sedan länge finns i Nederländerna att i inkomstdeklarationen dra av räntan på ett högst 30-årigt hypotekslån för en enda bostad kommer att utsträckas till lägenheter i andra länder om den som äger och bor i lägenheten arbetar och betalar skatt i Nederländerna?
2. Känner kommissionen även till att den skatteregel som nämns i fråga 1 bidrar till att kraftigt driva upp priserna på ägarlägenheter i gränsområdet i norra Belgien, det vill säga i de delar av de flamländska provinserna Antwerpen och Limburg som ligger inom räckhåll från de nederländska städerna Tilburg, Eindhoven och Maastricht, då nederländare kan köpa lägenheter där med avsevärt lägre kostnader än belgare och så att belgiska lägenhetsköpare måste ta sin tillflykt till lägenheter som de har råd med i kommuner som ligger längre bort från gränsen?
3. Hur bedömer kommissionen en skatteregel som verkar vara till fördel för köpare av lägenheter för eget bruk men som i praktiken leder till att säljarna höjer priset eftersom de vet att köparen tack vare skattelättnaden kan betala avsevärt mer än vad som annars varit fallet?
4. Vad tänker kommissionen göra för att bidra till att lösa detta gränsöverskridande problem och skydda invånare i gränsområdet i norra Belgien mot uppdrivna priser och utdrivning till följd av utländska skatteregler?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

1. Kommissionen känner till ändringen i den nederländska skattelagstiftningen enligt vilken den skattemässiga fördelen med avdrag för räntan på hypotekslån, som före den 1 januari 2001 inte omfattade bostäder utanför Nederländerna, utvidgades till att även omfatta bostäder i andra länder om den som äger och bor i bostaden arbetar i Nederländerna och betalar skatt där.
2. Kommissionen förstår att nederländare beaktar denna nya skatteregel när de beslutar sig för att köpa en bostad i Belgien. Kommissionen förstår också att ökningen i efterfrågan på hus i gränsområdet mot Nederländerna, som beror på att antalet nederländska köpare har ökat, främjar en prisstegring på bostäderna i området. Utvecklingen är fördelaktig för säljarna.

3. Kommissionen anser att Nederländernas nya skattelag är förenlig med gemenskapens lagstiftning, som just förbjuder medlemsstaterna att införa begränsningar (skattemässiga eller andra) i den fria rörligheten och i medborgarnas möjlighet att slå sig ner utanför de nationella gränserna.
4. Därför anser kommissionen inte att gemenskapen behöver vidta några särskilda åtgärder för att åtgärda den situation som beskrivs i frågan.

(2001/C 187 E/223)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0243/01

från Erik Meijer (GUE/NGL) till kommissionen

(7 februari 2001)

Ämne: Beslutsprocessens avslutande i fråga om anklagelserna för bedrägeri med medel till linodling i Spanien och andra anklagelser mot ledamöter av kommissionen

1. Känner kommissionen till rapporten i den nederländska tidningen "Financieel Dagblad" av den 23 januari 2001 med titeln "Europeiska folkpartiet hotas av kris", där det refereras till den uppseendeväckande ökningen i slutet av 1990-talet av arealen i Spanien där lin odlas från 186 till 91 000 hektar och den kraftiga minskningen av linodlingsarealen till 20 000 hektar sedan dess, till stödet från Europeiska unionen som givits till förmån för linodling samt till medansvaret från den dåvarande spanska jordbruksministerns sida?
2. Kan ni bekräfta att bedrägeribekämpningsbyrån OLAF har inlett en undersökning om lagligheten och ändamålsenligheten i beviljandet av stödet som omnämns i fråga 1, och vem som bär politiskt medansvar för ett missbruk av dessa medel? Kan ni bekräfta att denna undersökning nu har slutförts?
3. Vilka är kommissionens slutsatser på grundval av OLAF-undersökningen? När kan ni, om ni för närvarande inte kan dra några slutsatser, komma med några sådana?
4. Är kommissionen beredd att göra slutsatserna från OLAF-undersökningen offentliga och lägga fram dem inför Europaparlamentet?
5. Enligt vilket förfarande och när kommer enligt er uppfattning att de slutgiltiga slutsatserna i detta ärende att fastställas?
6. Delar ni min uppfattning att om det verkligen är fråga om bedrägeri måste de utbetalda stödmedlen krävas tillbaka, såsom fallet bland annat var i Nederländerna med de ESF-medel som tilldelats på ett regelvidrigt sätt?
7. Delar ni min uppfattning att en av de lärdomar som man måste dra av den tidigare kommissionens avgång 1999 är att fullständig öppenhet måste visas och att man måste förebygga att de berördas prestige åter igen ges företräde framför intresset av en öppen och redbar hållning från Europas politiska ledares sida, eftersom Europeiska unionens anseende annars åter igen kan tillfogas allvarlig skada? Är ni med tanke på den växande uppståndelsen beredd att vidta åtgärder som så snart som möjligt främjar öppenheten och integriteten?
8. Vad är er reaktion på de rapporter om att en Europaparlamentariker från det spanska Partido Popular vid det här laget anser sig ha tillräckligt med material för att kunna avsätta sex ledamöter av kommissionen, bland annat den tidigare spanska jordbruksministern? Delar ni min uppfattning att åtminstone misstanken väcks om att ledamöter av kommissionen skulle ha gjort sig skyldiga till otilbörligt handlande som skulle leda till avgång ifall det avslöjades?
9. Delar ni min uppfattning att de anklagelser som avses i fråga 8 med tanke på förvaltningens integritet så snart som möjligt måste bevisas eller på ett övertygande sätt vederläggas? Är ni beredd att ta initiativ till detta?
10. Vad tänker kommissionen göra att för undanröja varje grund till de anklagelser som ledamöter av Europaparlamentet riktar mot ledamöter av Europeiska kommissionen till följd av deras möjliga sårbarhet på grund av bedrägeri?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

1. Ja, kommissionen känner till den artikel som parlamentsledamoten hänvisar till. Vad beträffar ökningen av linodlingsarealen hänvisar vi till svaret på den skriftliga frågan P-1382/99 från Joan Colom i Naval⁽¹⁾ och till kommissionens svar till parlamentet den 5 februari 2001 inom ramen för debatten om ansvarsfrihet för budgetåret 1999.
2. Ja, som angavs i ett pressmeddelande från Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) den 9 februari 2001 har byrån inlett en undersökning i flera medlemsstater för att avgöra det berättigade och lämpliga i stödet till linodling. Det är inte OLAF som avgör det politiska ansvaret. Byrån lämnade sin hemligstämplade rapport till parlamentet och kommissionen först den 19 mars 2001.
3. och 5. Kommissionen gör en djupgående analys av OLAF:s rapport och kommer att vidta de åtgärder som behövs.
4. Frågan är inte längre aktuell, eftersom OLAF nu lämnat sin rapport till parlamentet.
6. Ja.
7. Kommissionen anser att det nu råder större öppenhet mellan parlamentet och kommissionen. Det var också avsikten med det ramavtal som ingicks mellan de båda institutionerna den 5 juli 2000.

Vad beträffar EU:s anseende är kommissionen av den uppfattningen att detta är en fråga för alla som deltar i EU-arbetet. Kommissionen fäster avgörande vikt vid att alla diskussioner om sakfrågor, till exempel den som parlamentsledamoten tar upp, grundar sig på objektiva, sakliga uppgifter.

8. och 9. Kommissionen saknar anledning att känna sig hotad.

Sedan det nya parlamentet och den nya kommissionen tillträdde sker samarbetet, enligt kommissionens mening, i en anda av lojalitet och ömsesidigt förtroende. Kommissionen anser att man måste ta vara på denna anda, så att institutionerna fullt ut kan bidra till EU-arbetet. Vi är övertygade om att parlamentet delar denna åsikt.

10. Om det visar sig att det finns grund för bedrägerianklagelser i ett enskilt fall, anser kommissionen att man måste ta reda på vem som är ansvarig för att ta itu med bedrägeriet och handla därefter.

⁽¹⁾ EGT C 27 E, 29.1.2000.

(2001/C 187 E/224)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0246/01
från Monica Frassoni (Verts/ALE) till kommissionen

(31 januari 2001)

Ämne: Internmeddelande från kommissionen av den 12 oktober 1990 om BSE

De senaste dagarna har i olika pressorgan angivits citat ur ett internmeddelande från kommissionen av den 12 oktober 1990, i vilka återges den ständiga veterinärkommitténs diskussioner av den 9 och 10 oktober samma år. Detta meddelande figurerade för övrigt under Europaparlamentets undersökningskommittés arbete år 1996.

Av meddelandet framgår tydligt att kommissionen genom herr Mansito, som återgav sin direkte överordnades åsikt, dåvarande generaldirektören för jordbruk Guy Legras, beslutade att inte framkalla negativa reaktioner på marknaderna och således inte längre tala om BSE, att be Förenade kungariket att inte offentliggöra sina forskningsresultat och att minimera BSE-affären genom desinformation.

I meddelandet omnämns även herrarna Barlero-Larsen, P Prendergast (nuvarande direktören för kontoret för livsmedels- och veterinärfrågor) samt D Jimenez-Beltran (numera verkställande direktör för Europeiska miljöbyrån) bland dem som fått en kopia av meddelandet.

I Europaparlamentets tillfälliga undersökningskommittés slutbetänkande avseende BSE framgår tydligt hur höga tjänstemän inom dåvarande GD VI var ansvariga för att genomföra en desinformationspolitik som gick utöver området för den allmänna opinionen och rentav begränsade gemenskapens förmåga att lagstifta.

Det medges att kommissionen sedan år 1996 har vidtagit många åtgärder för att genomföra en intern omorganisation i syfte att åtgärda de mekanismer som lett till så allvarliga funktionella brister.

Kan kommissionen icke desto mindre förklara följande:

- Vilka följder har ovannämnda "desinformationsstrategi" fått?
- Deltog de ovannämnda tjänstemän som erhöll kopia av meddelandet faktiskt i mötet och utarbetandet av den desinformationsstrategi som kommissionen tillämpade mellan år 1990 och år 1996?
- Vilka åtgärder har kommissionen vidtagit gentemot de höga tjänstemän som var ansvariga för att BSE-problemet vansköttes mellan år 1990 och år 1996, med hänsyn till att den ende tjänsteman som friställts var Mansito, medan andra inblandade idag är ansvariga för betydande områden som faller inom kommissionens befogenhetsområde?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(12 mars 2001)

Parlamentet tillsatte i juli 1996 en tillfällig undersökningskommitté för bovin spongiform encefalopati (BSE). Undersökningens resultat och rekommendationer inför framtiden lades fram i februari 1997. Kommissionens ansvar vad gäller kontrollen av BSE utreddes ingående av undersökningskommittén. Kommissionen lämnade in omfattande information till kommittén som offentliggjorde mycket av den (se parlamentets betänkande A4-0020/97 med bilagor). Tjänstemän från kommissionen avgav även muntliga vittnesmål inför kommittén. Alla som medverkade i undersökningen kände till innehållet i det meddelande som parlamentsledamoten hänvisar till och det fick även heltäckande behandling i såväl det muntliga som i det skriftliga förfarandet.

Parlamentet tillsatte därefter en tillfällig kommitté med syftet att följa upp parlamentets rekommendationer vad gäller BSE. Kommissionen lämnade regelbundet in rapporter till denna kommitté om hur rekommendationerna följdes upp.

Kommissionen har därför ingenting att tillägga i fråga om den information som lämnats till undersökningskommittén och den tillfälliga kommittén vad gäller de händelser i början av 1990-talet, som parlamentsledamoten berör i sin fråga. Slutligen bör det påpekas att Fernando Mansito inte friställdes av kommissionen.

(2001/C 187 E/225)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0250/01

från Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Kurdistan och separatism

I likhet med vad kommissionen anger i svaret på min skriftliga fråga E-3319/00⁽¹⁾ anges det i de två regelbundna rapporterna om Turkiet från 1998 och 1999 att en civil lösning för Kurdistan skulle kunna inbegripa erkännandet av vissa former av kurdisk kulturell identitet och en större tolerans mot formerna för att uttrycka denna identitet, förutsatt att separatism och terrorism inte förespråkas.

Oberoende av vem som utövar den är terrorismen ett gissel som angriper de mänskliga rättigheterna och som därför är otillåtlig. Varför ställer kommissionen emellertid som villkor för att uppnå "vissa former av kulturell identitet" (jag vet inte varför inte alla former) att separatism inte förespråkas? Har kommissionen något emot att rätten till självbestämmande utövas om det sker med fredliga och demokratiska medel?

(¹) EGT C 163 E, 6.6.2001, s. 85.

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(19 mars 2001)

Unionens mål är, så som fastställs i det föreslagna anslutningspartnerskapet med Turkiet, att säkerställa kulturell mångfald och garantera kulturella rättigheter för alla medborgare oavsett ursprung. Alla rättsliga bestämmelser som hindrar medborgarna att åtnjuta dessa rättigheter bör avskaffas, även på utbildningsområdet.

De regelbundna rapporter från kommissionen som parlamentsledamoten hänvisar till utformades på grundval av en objektiv och saklig analys av samtliga aspekter på situationen i Turkiet.

(2001/C 187 E/226)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0251/01

från Astrid Lulling (PPE-DE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Kommissionens ståndpunkt när det gäller "den europeiska huvudstaden"

Enligt en artikel i den franska pressen, med titeln "Europaparlamentets ledamöter överger Strasbourg", skall kommissionsordförande Romano Prodi ha meddelat Strasbourg att det är oundvikligt att Bryssel blir den europeiska huvudstaden.

Kan kommissionen bekräfta sin ståndpunkt vad avser EU:s säte och om den har fattat beslut om detta för att ordföranden skulle kunna meddela Strasbourg denna ståndpunkt?

Är kommissionen beredd att erkänna att den inte är behörig att fastställa sätena för Europeiska unionens institutioner och organ och att den därför i viss utsträckning är skyldig att visa diskretion och återhållsamhet samt bokstavligen respektera, och även följa andemeningen i, de beslut som fattats av Europeiska rådet i Edinburgh?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(5 mars 2001)

Sätena för unionens institutioner och organ bestäms i "Protokoll om lokalisering av säten för Europeiska gemenskapernas institutioner och vissa av deras organ och enheter samt för Europol" som är fogat till Fördraget om Europeiska unionen och fördragen om upprättandet av de tre gemenskaperna. Protokollat antogs när Amsterdamfördraget undertecknades. Fördraget som nyligen undertecknades i Nice innehåller en bilaga med en förklaring om var Europeiska rådet skall hålla sina möten. De uttalanden som kommissionens ordförande har gjort grundar sig på hans bedömning om räckvidden för denna bestämmelse och kan således inte tolkas annorlunda utanför dess sammanhang.

(2001/C 187 E/227)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0254/01**från Ilda Figueiredo (GUE/NGL) till kommissionen**

(8 februari 2001)

Ämne: Uppsägning av arbetstagare

Företaget "C & J. Clark — fábrica de calçado, Lda" i Arouca i Portugal avser att säga upp 368 arbetstagare med argumentet att orderboken har minskat.

Enligt fackföreningen för arbetstagare inom sko- och väskindustrin i distriktet Aveiro och Coimbra har företaget emellertid flyttat över flera moderna maskiner till andra fabriksanläggningar som det äger i Castelo de Paiva.

Det har emellertid visat sig att företaget har erhållit stöd och bidrag från Portugal och från gemenskapen för att modernisera företaget, skapa sysselsättning och anordna yrkesutbildning. Detta stöd bör och också ha bidragit till underhållet en annan av företagets fabriksenheter i Indien.

Kan kommissionen mot bakgrund av detta besvara följande frågor:

1. Vilken typ av gemenskapsstöd har företaget erhållit?
2. Om det utgick stöd i syfte att skapa och/eller trygga arbetstillfällen, vilken typ av åtgärder kommer att vidtas för att skydda anställningarna för arbetstagarna vid företaget "C & J. Clark — fábrica de calçado, Lda" i Arouca i Portugal?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 mars 2001)

Parlamentsledamotens fråga rör förvaltningen av de projekt som samfinansieras av strukturfonderna Enligt gemenskapslagstiftningen och i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen har medlemsstaterna ansvar för förvaltningen av projekt.

Kommissionen har för närvarande inte tillräckliga uppgifter för att kunna ge ett svar. Kommissionen kommer att be de portugisiska myndigheterna att lämna över de nödvändiga uppgifterna och kommer att sända dessa direkt till parlamentsledamoten så snart den har fått dem.

(2001/C 187 E/228)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0256/01**från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen**

(8 februari 2001)

Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning

Överväger kommissionen att inrätta ett centraliserat europeiskt register över alla behöriga konstnärer och deras arvingar enligt förslaget till direktiv? Om så inte är fallet, hur förväntas de fysiska eller juridiska personer som avses i artikel 9 kunna avgöra om de har rätt till ersättning för ett verk vid anspråk från två eller flera personer utanför den berörda medlemsstatens jurisdiktion?

(2001/C 187 E/229)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0260/01
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning

Wilka åtgärder kommer de fysiska eller juridiska personer som nämns i artikel 9 i förslaget till direktiv om rätt till ersättning vid vidareförsäljning, att bli tvungna att vidta för att den eventuella ersättningen skall utbetalas vid okända fordringar?

(2001/C 187 E/230)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0262/01
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning

Omfattar nettoförsäljningspriset, som ersättningen skall baseras på enligt förslaget till direktiv, skatt på realisationsvinst eller motsvarande och hur skall detta beräknas vid en vidareförsäljning där flera olika nationella skattelagstiftningar är inblandade?

(2001/C 187 E/231)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0264/01
från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Rätt till ersättning vid vidareförsäljning

Hur skall nettoförsäljningspriset beräknas enligt förslaget till direktiv om rätt till ersättning vid vidareförsäljning, vid en vidareförsäljning där personer som ingår i två eller flera nationella system för moms och/eller försäljningsskatt är inblandade? Hur kommer ersättningen att beräknas om bestämmelser om moms eller försäljningsskatt ännu inte antagits?

Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna E-0256/01, E-0260/01, E-0262/01 och E-0264/01
ingivet av Frederik Bolkestein för kommissionen

(26 mars 2001)

Den 13 december 2000 tillstyrkte parlamentet flera ändringar av rådets gemensamma ståndpunkt av den 19 juni 2000 om upphovsmannens rätt till ersättning vid vidareförsäljning av originalkonstverk (följerätt)⁽¹⁾. I enlighet med artikel 251.3 i EG-fördraget (f.d. artikel 189b) har rådet rätt att yttra sig om ändringarna. När kommissionen svarar på frågorna om vissa enskilda bestämmelser kommer den att utgå från den gemensamma ståndpunkten i dess ändrade lydelse enligt parlamentets version.

Frågeställaren oroar sig för de krav som direktivet kommer att innebära för de personer som nämns i artikel 9, vilka i enlighet med artikel 1.4 ofta kommer att bli ersättningsskyldiga för följerätten, om flera personer anser sig ha rätt till ersättning eller om ingen gör anspråk på ersättningen.

Formerna för ersättning beror på vilket system för förvaltning som används. Enligt ståndpunkten i dess ändrade lydelse skall det bli medlemsstaternas sak att besluta vilken lösning som skall användas. Om en medlemsstat t.ex. väljer obligatorisk kollektiv förvaltning, blir det en sak för bolaget för kollektiv förvaltning att behandla denna typ av frågor.

Under alla omständigheter finns det anledning att besvara frågan om betalning när det är osäkert vem som är betalningsskyldig i många andra fall än sådana som rör följerätt, varför medlemsstaterna har väletablerade rättsliga regler på detta område. De personer som avses i artikel 9 behöver alltså bara följa de rutiner som anges i nationell rätt för sådana fall.

Mot denna bakgrund vore ett centralt europeiskt register över alla ersättningsberättigade konstnärer och efterträdande rättshavare en administrativ överloppsgärning. Kommissionen planerar alltså inte att inrätta ett sådant register.

Parlamentsledamoten frågar också om räckvidden för artikel 5. Här kan kommissionen bekräfta att det i det försäljningspris som följerätten skall beräknas på inte ingår några skatter och avgifter som läggs till nettopriset, t.ex. moms. Direktivet påverkar alltså inte medlemsstaternas skatteregler.

(¹) EGT C 300, 20.10.2000.

(2001/C 187 E/232)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0275/01

från Charles Tannock (PPE-DE) till kommissionen

(2 februari 2001)

Ämne: Bestämmelser avseende buller i Europeiska unionen

Kan kommissionen ange om det finns några EU-bestämmelser avseende buller i bostadsfastigheter, vilket skulle skydda de personer som är bosatta i dessa fastigheter från orimligt buller som orsakas av deras grannar?

Svar från Margot Wallström på kommissionens vägnar

(9 mars 2001)

Det finns för närvarande inga förordningar på gemenskapsnivå om buller i bostadsfastigheter, vilket frågeställaren tar upp.

Medlemsstaterna tillämpar inte harmoniserade bullerindikatorer för så kallat omgivningsbuller eller buller orsakat av människor. Denna aspekt ingår i förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om bedömning och hantering av omgivningsbuller (¹) som antogs av kommissionen den 26 juli 2000.

Detta lagförslag diskuteras för närvarande i parlamentet och rådet.

(¹) EGT C 337 E, 28.11.2000.

(2001/C 187 E/233)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0278/01

från Jean-Charles Marchiani (UEN) till kommissionen

(2 februari 2001)

Ämne: Europeiska unionens subventioner till vänortskommuner

Europaparlamentet tog 1989 initiativet till att skapa en budgetpost för stöd till vänortskommuner i Europa. EU-stöden som främjar förbindelserna mellan medborgarna i unionens medlemsstater är idag av största vikt såväl för de dagliga insatserna på lokal nivå som för utbytena mellan medborgare från olika länder, regioner och kulturer.

I ett meddelande från slutet av sommaren 2000 meddelade kommissionen att programmet för 2000 skulle avslutas tidigare än planerat på grund av bristen på anslag. Det förefaller dessutom som om man infört ett mer selektivt och avskräckande förfarande för att minska antalet ärenden som behandlas av kommissionen.

Med tanke på att de vittomfattande vänortsarrangemangen mellan europeiska kommuner har krönts med stor framgång, anser inte kommissionen att det i stället är nödvändigt att inom ramen för det kommande preliminära budgetförslaget för 2002 avsevärt öka anslagen till förmån för vänortsarrangemang mellan europeiska städer?

Kan kommissionen dessutom bekräfta sin avsikt att skrupulöst se till att förfarandet för att lämna in en ansökan förblir tillgängligt för ett så stort antal kommuner som möjligt, och framför allt för de minsta kommunerna, och att i detta hänseende ge sig tillräckliga medel för att kunna förbättra och påskynda detta förfarande samt göra det mer flexibelt?

Kan kommissionen slutligen ange vilka kriterier som framstår så relevanta att den föreslagit åtgärder som uppenbarligen inte främjar vänortsarrangemangen mellan de europeiska kommunerna?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(28 mars 2001)

Kommissionen är medveten om att det är viktigt att främja vänortsverksamhet och anser att en effektiv och öppen förvaltning av detta förfarande är avgörande för dess framgång.

På grund av att ansökningarna ökat avsevärt de senaste åren har även behandlingstiden ökat betydligt och volymen av sökta bidrag har nu överstigit de tillgängliga budgetmedlen.

För att detta initiativ ska förvaltas bättre på alla nivåer, det vill säga vad gäller urval, fördelning av bidragen under året och snabb granskning av ansökningar, har kommissionen efter samråd med de organisationer som arbetar med att främja vänortsverksamhet beslutat att år 2001 införa ett förfarande genom inbjudan att lämna projektförslag, vilket är ett vanligt förfarande för att hantera kommissionens bidrag. I detta tar man hänsyn till vänortsverksamhetens specifika karaktär. Förfarandet har utformats för att ge så bred tillgång som möjligt för alla kommuner, oavsett storlek, samt en rättvis fördelning av de tillgängliga medlen under hela året. Under 2001 planeras ett möte med representativa organisationer för utvärdering av det nya förfarandet.

Kommissionen inser vikten av vänortsverksamhet för framväxten av ett aktivt europeiskt medborgarskap. I uppskattningen av anslagen för vänortsverksamhet i det preliminära budgetförslaget för 2002 kommer man att ta hänsyn till den pågående bedömningen av de allmänna begränsningar som kommer att finnas i samband med att kommissionen fastställer det preliminära budgetförslaget.

(2001/C 187 E/234)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0287/01 från Mark Watts (PSE) till kommissionen

(9 februari 2001)

Ämne: Skydd av slaktkycklingar

Den 21 mars 2000 antog den vetenskapliga kommittén för djurs hälsa och välbefinnande en rapport om skydd av kycklingar som föds upp för köttproduktion (broilers), i vilken man kom fram till att broilerindustrins strävan att uppnå en snabb tillväxttakt leder till att många slaktkycklingar lider av underutvecklade ben och dör av hjärtsvikt. Den vetenskapliga kommittén menade vidare att djurtäthetsnivån får vara högst 25 kg/m² för att man skall kunna undvika allvarliga problem med slaktkycklingarnas välbefinnande, och att över 30 kg/m² även med mycket effektiva miljökontrollsystem ökar antalet allvarliga

problem avsevärt. Kommittén drog även slutsatsen att de stränga foderrestriktioner som ruvhörona underkastas leder till oacceptabla trivselproblem, och att ruvhöronas välbefinnandet måste förbättras.

Vid rådets (jordbruk) möte i november 2000 uppmanade dessutom flera delegationer kommissionen att snarast möjligt utarbeta ett förslag till direktiv om skydd av slaktkycklingar.

Mot denna bakgrund undrar jag när kommissionen ämnar utarbeta ett förslag till rådets direktiv om slaktkycklingarnas hälso- och välfärdsproblem, vilka behandlades i den vetenskapliga kommitténs rapport?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionen hänvisar parlamentsledamoten till det gemensamma svaret på frågorna E-1809/00 och E-1848/00 som ställts av McAvan⁽¹⁾ i samma ämne.

⁽¹⁾ EGT C 89 E, 20.3.2001, s. 89.

(2001/C 187 E/235)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0299/01

från Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) till kommissionen

(9 februari 2001)

Ämne: Barnarbete

Kommissionen har inte exakt besvarat min fråga E-3639/00⁽¹⁾. Kan kommissionen ytterligare exakt ange vilka medlemsstater och vilka AVS-länder som ännu inte ratificerat ILO:s konvention nr 182 om förbud mot barnarbete och omedelbara insatser för att avskaffa de grävsta formerna av sådant arbete?

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 22.5.2001.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(29 mars 2001)

Vad gäller parlamentsledamotens fråga beträffande vilka medlemsstater som ännu inte ratificerat Internationella arbetsorganisationens (ILO:s) konvention nr 182 om de värsta formerna av barnarbete, om vilken kommissionen antog en rekommendation till medlemsstaterna den 15 september 2000⁽¹⁾, hade följande medlemsstater inte ratificerat konventionen per den 8 februari 2001: Belgien, Tyskland, Grekland, Spanien, Frankrike, Luxemburg, Nederländerna, Österrike och Sverige.

Beträffande parlamentsledamotens fråga om vilka AVS-länder som inte ratificerat ILO:s konvention nr 182: en förteckning över de länder som ratificerat konventionen (däribland AVS-länder) per den 8 februari 2001, enligt ILO:s offentliga informationssystem ILOLEX, översänds direkt till parlamentsledamoten och till parlamentets sekretariat.

⁽¹⁾ EGT L 243, 28.9.2000.

(2001/C 187 E/236)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0303/01**från Carlos Carnero González (PSE) till kommissionen**

(2 februari 2001)

Ämne: Information om användandet av EU-medel för utbildning och sysselsättning som förvaltas av IMEFE i Madrid

I sin upplaga av den 29 januari publicerade den spanska dagstidningen "El País" en artikel med titeln "Företagsnät bestående av personer kopplade till Partido Popular (PP) erhåller 1,4 miljoner för att utbilda arbetslösa i Madrid. Företagen gör rent bord vid tilldelningen av kurser finansierade av EU". I artikeln uppges det att Isabel Vilallonga, socialistisk kommunfullmäktigeledamot, efter noggranna studier av alla kontrakt som upprättats på detta område av det kommunala sysselsättningsinstitutet (Instituto Municipal de Empleo – IMEFE) hävdar att dessa företag har gynnats framför andra. Det förekommer även en allvarlig misstanke om att alla planerade kurser i själva verket inte har delats ut.

Allmänhetens oro i Madrid är en logisk följd av vetskapen om dessa händelser och av att det rör sig om verksamhet som finansierats med gemenskapsmedel. Kan kommissionen mot bakgrund av detta ange vilka EU-medel för utbildning och sysselsättning som har förvaltats av IMEFE sedan 1995 och för vilka program? Avser kommissionen att via ändamålsenliga mekanismer engagera i de extrema uppgifter som citeras ovan för att garantera ett sunt användande av de gemenskapsmedel för utbildning och sysselsättning som förvaltats av IMEFE sedan 1995? Kommer kommissionen att vända sig till berörda eller behöriga spanska myndigheter? Vilka åtgärder kommer att vidtas om det visar sig ha skett ett regelbrott?

(2001/C 187 E/237)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0355/01**från Carlos Carnero González (PSE) till kommissionen**

(6 februari 2001)

Ämne: Ny och allvarlig information om felaktig användning av de gemenskapsmedel för utbildning och sysselsättning som förvaltas av IMEFE vid Madrids kommun

Som en fortsättning på det som publicerats sedan den 29 januari i år, meddelar i dag spanska medier att Ricardo Peydró, ansvarig för det kommunala sysselsättningsinstitutet (IMEFE) vid Madrids kommun, i går tillkännagav att det organ han leder kommer att lägga fram en brottsanmälan mot företaget Ifomar för misstänkt bedrägeri och dokumentförfalskning. Han meddelade vidare att han hade "tillräckliga indicier" på att detta företag påstod sig bedriva kurser i fångelser, som i själva verket aldrig genomfördes, men som ändå betalades med kommunala och europeiska medel.

Dessa fakta bekräftar allvaret i de nyheter som dök upp i medierna i veckan och som gav upphov till att jag ställde en prioriterad skriftlig fråga i ärendet måndagen den 29 januari.

Jag anser det absolut nödvändigt att kommissionen handlar så snabbt och effektivt som möjligt för att både de företag som arbetar på ett korrekt sätt med de medel som förvaltas av IMEFE – och som på ett positivt sätt genomför ett mycket viktigt socialt arbete till förmån för utbildning och sysselsättning – och deras elever inte skall skadas av vissa samvetslösa individers handlande.

Vilka åtgärder tänker Europeiska kommissionen mot denna bakgrund vidta i enlighet med unionens gällande regelverk för att i detalj få kännedom om de anmälda händelserna och till fullo garantera god användning av EU-skattebetalarnas pengar, samt på detta sätt säkerställa att utbildnings- och sysselsättningsprogrammen kan fortsätta trots de eventuella bedrägerier som kan ha begåtts? Har kommissionen redan vänt sig till de behöriga eller berörda spanska myndigheterna, det vill säga till Madrids kommun, eller har dessa tagit kontakt med kommissionen?

**Gemensamt svar
på de skriftliga frågorna P-0303/01 och P-0355/01
ingivet av Anna Diamantopoulou för kommissionen**

(26 mars 2001)

I enlighet med det sjätte skälet i rådets förordning (EEG) nr 2082/93 av den 20 juli 1993 om ändring av förordning (EEG) nr 4253/88 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om samordningen av de olika strukturfondernas verksamheter dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamheter⁽¹⁾ och artikel 8.3 i rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna⁽²⁾ för programperioden 2000–2006 ansvarar medlemsstaterna för genomförandet av stödåtgärderna.

På grund av detta har kommissionen, som inte förvaltar fonden direkt, genom en skrivelse av den 1 februari 2001 begärt att den spanska myndighet som ansvarar för verkställandet av Europeiska socialfonden på lämpligt skall kontrollera de uppgifter som publicerades i dagstidningen *El País* den 29, 30 och 31 januari.

Genom ett fax daterat den 1 februari 2001 underrättade det spanska arbetsministeriet kommissionen om att dess avdelningar den 31 januari 2001 hade bett Instituto Municipal de Empleo de Madrid ge information om huruvida Europeiska socialfonden deltar i finansieringen av utbildning, vilket påstås i dagspressen.

Efter att det spanska arbetsministeriet har gett kommissionen ett officiellt svar och ifall det skulle visa sig att Europeiska socialfonden har utnyttjats på ett oriktigt sätt, kommer Spanien och kommissionen att göra relevanta finansiella justeringar i enlighet med de gällande gemenskapsbestämmelserna och de nationella bestämmelserna.

Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) har meddelat att den har underrättats om tidningsartiklarna och att den kommer att kontakta de nationella myndigheter som ansvarar för anmälandet av oriktigheter i enlighet med kommissionens förordning (EG) nr 1681/94 av den 11 juli 1994 om oriktigheter och återvinning av belopp som felaktigt har utbetalats i samband med finansieringen av strukturpolitiken och om organisationen av ett informationssystem på detta område⁽³⁾.

⁽¹⁾ EGT L 193, 31.7.1993.

⁽²⁾ EGT L 161, 21.6.1999.

⁽³⁾ EGT L 178, 12.7.1994.

(2001/C 187 E/238)

**SKRIFTLIG FRÅGA P-0306/01
från Giorgio Celli (Verts/ALE) till kommissionen**

(2 februari 2001)

Ämne: Överföring av BSE

En av smittvägarna för BSE skulle tydligen kunna vara att en ko som bär på sjukdomen överför prionerna till sin egen kalv, som redan är smittad vid födseln.

Kan kommissionen mot bakgrund av ovanstående besvara följande:

1. Vilken säkerhet ger det oss om kalvar över 20 eller 30 månader testas?
2. Hur stor andel av de testade djur som är smittade klarar sig genom kontrollnätet?
3. Kan den artikel som offentliggjordes i Times förra sommaren om ett barn som föddes med BSE, som hade överförts från modern under graviditeten, anses vara tillförlitlig?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar

(22 mars 2001)

Enligt den vetenskapligt underbyggda information som kommissionen fått visar epidemiologiska undersökningar att risken för bovin spongiform encefalopati (BSE) är ca 10 % större hos kalvar som föds av BSE-smittade kor inom 12 månader efter det att de kliniska tecknen på BSE har visat sig. Hur smittan överförs är emellertid inte känt och det är fortfarande oklart om BSE hos nötkreatur överförs från modern i traditionell mening. Även om smittan skulle överföras från modern, tycks det vara mindre vanligt än överföring genom födan.

De nuvarande BSE-testen används för att spåra kliniska fall av BSE och BSE-smittade djur nära den kliniska fasen. Eftersom det genom testen inte går att spåra smitta under inkubationsperiodens tidiga skede, är ett negativt resultat ingen garanti för att djuret inte har blivit smittat. Den viktigaste direkta åtgärden för att skydda folkhälsan är därför att avlägsna allt specificerat BSE-riskmaterial vid slakten. För närvarande går det inte att fastställa hur stor procentandel av djuren som testats negativa som i själva verket varit smittade.

Kommissionen har inte den information som behövs för att kunna besvara parlamentsledamotens tredje fråga. Hittills har dock inget fall av transmissibel spongiform encefalopati (TSE) från moder till barn kunnat påvisas.

(2001/C 187 E/239)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0318/01

från Graham Watson (ELDR) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Upphörandet med Europartnerskapprogrammet

Skulle kommissionen kunna förklara varför man beslöt att avsluta Europartnerskapprogrammet innan man kände till resultatet av utvärderingen av programmet?

Svar från Erkki Liikanen på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

Kommissionen har sett över sina prioriteringar och de resurser den har för att utföra sitt arbete. Efter beredning i en särskild arbetsgrupp i enlighet med kommissionens meddelande "Matching the Commission's activities with its human resources" ⁽¹⁾ av den 26 juli 2000, har kommissionen därför beslutat att den inte längre kommer att vara direkt involverad i administrationen av Europartnerskapsevenemang.

Den utvärdering av Europartnerskap som pågår har som syfte att granska resultaten av programmet Europartnerskap under det dryga årtionde det existerat och att föreslå förbättringar i utformningen av det. Kommissionens beslut att inte fortsätta att anslå egna resurser till administrationen av programmet hindrar inte att de metoder som utvecklats med åren används av andra berörda parter, särskilt dem som haft nytta av de tidigare programmen. Utvärderingen kommer att bli ett användbart underlag för sådana berörda parter. Kommissionen är beredd att tillhandahålla de administrationsverktyg den tagit fram, t.ex. organiseringshandboken och mjukvarupaketet, till nya organisationer.

⁽¹⁾ SEC(2000) 2000.

(2001/C 187 E/240)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0323/01
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Europeiska språkåret och den planerade nedläggningen av avdelningen för frisiskt språk och frisisk litteratur vid Amsterdamuniversitetets humanistiska fakultet

Unionen har officiellt utlyst 2001 till Europeiska språkåret (Europaparlamentets och rådets beslut nr 1934/2000/EG⁽¹⁾). Under tolv månader kommer uppmärksamheten att inriktas på den rikedom som språken innebär. De utgör ett viktigt inslag i Europas kulturarv och är av stor betydelse för Europas framtid (se Europeiska språkåret. På denna webbplats används på svenska också benämningen "Europeiska året för språk", vid sidan om "Europeiska språkåret". Övers. anm.) på <http://europa.eu.int/comm/education/languages/sv/actions/year2001.html#1>).

Alla europeiska språk kommer att få den uppmärksamhet de behöver, inberäknat så kallade regionala språk, minoritetsspråk och teckenspråk. Det huvudsakliga budskapet i informationskampanjen kring Europeiska språkåret är att språkinläring öppnar dörrar och att ingen är för gammal eller för ung för det och detta budskap är neutralt och inriktat sig inte på något visst språk eller någon viss språkgrupp.

Den 30 oktober 1987 antog Europaparlamentet Kuijpers resolution om främjande av minoritetsspråk i undervisning, massmedier och vid kommunikationen med myndigheterna. Denna resolution innebar ett stort framsteg för att så kallade mindre använda språk, till exempel frisiskan, skulle få erkänsla.

Amsterdamuniversitetets planer på att lägga ner avdelningen för frisiskt språk och frisisk litteratur går stick i stäv mot de målsättningar som uttalats i Europeiska språkåret och Kuijpers resolution. Amsterdamuniversitetet är den enda inrättning på universitetsnivå i hela det tätbefolkade storstadsområdet Randstad där det undervisas i frisiskt språk och frisisk litteratur. Detta förslag från de akademiska myndigheternas sida har redan givit upphov till starka protester.

Anser kommissionen att Amsterdamuniversitetets planer på att lägga ner avdelningen för frisiskt språk och frisisk litteratur går stick i stäv mot de ambitiösa och vittomfattande målsättningarna med Europeiska språkåret och Kuijpers resolution?

- a) Om så är fallet: vad tänker kommissionen göra för att:
- 1) påpeka för Amsterdamuniversitetet hur viktigt det är med tanke på målsättningarna för Europeiska språkåret att universitetet har kvar sin doktorandundervisning i frisiskt språk och frisisk litteratur?
 - 2) vädja till Amsterdamuniversitetet att denna undervisning oförändrad skall få kvarstå?
 - 3) påpeka för de nederländska myndigheterna hur viktigt det är med tanke på målsättningarna för Europeiska språkåret att Amsterdamuniversitetet har kvar sin doktorandundervisning i frisiskt språk och frisisk litteratur?
 - 4) vädja till de nederländska myndigheterna att denna undervisning oförändrad skall få kvarstå?
- b) Om så inte är fallet: vilka argument vill kommissionen anföra till förmån för att Amsterdamuniversitetets planer på att lägga ner avdelningen för frisiskt språk och frisisk litteratur går att förena med de ambitiösa och vittomfattande målsättningarna för Europeiska språkåret?

⁽¹⁾ EGT L 232, 14.9.2000, s. 1.

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(5 april 2001)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt skriftliga svar på muntlig fråga nr H-0254/01 ställd av Staes under frågetiden vid parlamentets möte den april 2001⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Svar 3.4.2001.

(2001/C 187 E/241)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0344/01**från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen**

(6 februari 2001)

Ämne: Förlängning av Atens tunnelbana

Den grekiska regeringen har beslutat att förlänga den linje som Atens tunnelbana för närvarande har från dagens ändstation "Ethniki Amyini" till "Stavro Agias Paraskevis" för att underlätta en förbindelse med Atens nya flygplats. Regeringen har även beslutat att, som den hävdar, av snabbhetsskäl och ekonomiska skäl dra in fyra av de fem stationer som inledningsvis planerades för den nya förlängningen och som skulle ligga i områdena Cholargo, Agia Paraskevi osv.

Utöver detta verkar det som att man, vad gäller finansieringen av denna förlängning, skall utnyttja gemenskapsmedel vilka redan har öronmärkts för en förlängning av tunnelbanan mot Egaleo, ett framför allt folkligt område i Aten vars sammanlänkning med tunnelbanan då skjuts upp till långt senare. Detta innebär att man offrar en sammanlänkning med de mest missgynnade områdena i staden i ett försök att få en linje till flygplatsen. Det skall emellertid betonas att denna linjes betydelse är tvivelaktig eftersom den station som planeras, Stavro, ligger flera kilometer från flygplatsen.

Har kommissionen informerats om dessa betydelsefulla ändringar och hur bedömer den dem?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Michel Barnier

(19 april 2001)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans skriftliga fråga E-3658/00 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 25.

(2001/C 187 E/242)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0346/01**från Helena Torres Marques (PSE) till kommissionen**

(6 februari 2001)

Ämne: Distribution av euror före januari 2002

I Europeiska kommissionens månatliga rapport om förberedelserna inför övergången till euro (Preparation for the changeover to the euro) sägs i avslutningen att man skall förse detaljhandeln med euromynt och eurosedlar i förväg, mellan den 1 september 2001 och den 17 december 2001.

Jag skulle vilja att kommissionen bekräftade denna uppgift, och dessutom skulle jag vilja veta hur kommissionen ställer sig till förslaget att man från och med den 1 december 2001 även skall ge allmänheten tillgång till sedlar i valörerna fem och tio euro?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Tabellen i slutet av kommissionens månadsrapport om förberedelserna för övergången till euron (Preparation for the changeover to the euro) har sammanställts av kommissionen på grundval av de deltagande medlemsstaternas uppgifter.

Medlemsstaterna i EMU har kommit överens om att begränsa perioden med två valutor i omlopp 2002 så mycket som möjligt. Avsikten är att minska risken för förvirring hos allmänheten och problemet för detaljhandeln att hantera två valutor.

Att i förväg distribuera sedlar till allmänheten skulle kunna förlänga perioden med två valutor och därigenom motverka syftet med att den förkortades. Dessutom skulle det finnas risk för att sedlar kommer i omlopp före den 1 januari 2002. Därför delar finansministrarna och kommissionen Europeiska centralbankens uppfattning att det är lämpligt att undvika förhandsdistribution av sedlar till allmänheten.

(2001/C 187 E/243)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0348/01

från Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) till kommissionen

(6 februari 2001)

Ämne: Upphandling av bygg- och anläggningsarbeten i Messina avseende en spårväg som finansieras med europeiska medel

Till följd av min fråga E-1243/00 ⁽¹⁾ av den 14 april 2000 svarade kommissionen den 6 juni 2000 att den "kommer (...) att fatta beslut om den eventuella finansieringen av projektet ifråga", underförstått att beslutet ännu inte hade fattats.

Enligt de lokala informationsorganen utfärdade ordföranden i regionstyrelsen för Sicilien, Vincenzo Leanza, i oktober 2000 officiellt garantier för finansieringen.

Kan kommissionen klargöra om det har fattats några beslut och i så fall vilka när det gäller finansieringen av projektet för spårvägen i fråga?

⁽¹⁾ EGT C 72 E, 6.3.2001, s. 30.

Svar från Michel Barnier på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Kommissionen har inte kunnat fatta något formellt beslut om medfinansieringen av projektet i fråga via struktrufonderna, eftersom regionen Sicilien ännu inte har lämnat de begärda uppgifterna om miljökonsekvensbedömningen.

(2001/C 187 E/244)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0354/01

från Rosa Miguélez Ramos (PSE) till kommissionen

(6 februari 2001)

Ämne: Förhandlingar om fiskeavtalet med Marocko

Enligt förstahandsinformation som jag erhållit från de högsta marockanska myndigheterna avbröts på fredagen, utan att något nytt förhandlingsdatum meddelades, den förhandlingsrunda som hade inletts på torsdagen mellan Europeiska kommissionen och företrädare för den marockanska regeringen i syfte att ingå ett nytt avtal. Förhandlingarna avbröts då kommissionens generaldirektör för fiske, Smidt, meddelade att han avsåg att återvända till Bryssel för att där tillbringa veckoslutet.

Detta uppträdande verkar visa på att Smidt inte är den mest lämpliga personen för att fortsätta nästa förhandlingsrunda. Hans agerande ställer inte bara kommissionsledamoten för fiske, Fischler, som är en stark anhängare av avtalet, i en besvärlig situation, utan även kommissionens ordförande Prodi, som försäkrade de marockanska myndigheterna och gav sitt ord på att kommissionen till fullo skulle engagera sig i förhandlingarna.

Är Fischler medveten om dessa fakta och har han erhållit någon protest från de spanska myndigheterna angående de ovan nämnda händelserna?

Avser kommissionen att genomföra förändringar i förhandlingsgruppen i avsikt att uppnå ett avtal efter att fartygen tvingats ligga i hamn i 14 månader?

Svar från Franz Fischler på kommissionens vägnar

(28 februari 2001)

Kommissionen och de marockanska myndigheterna enades om att hålla ett endagssammanträde den 25 januari 2001 för att kunna fortsätta förhandlingarna om ett nytt fiskeavtal. Föregående förhandlingsomgång avslutades den 9 januari 2001.

Under sammanträdet den 25 januari 2001 gjordes vissa framsteg, och från marockansk sida lade man fram nya förslag som kommissionen ansåg sig behöva analysera. Därför enades parterna om att ha ytterligare ett sammanträde på teknisk nivå veckan därpå. Det var därför som kommissionens företrädare återvände till Bryssel.

Diskussionerna pågår, och de båda delegationerna fortsätter sina ansträngningar att minska skillnaderna mellan sina respektive ståndpunkter i nyckelfrågorna.

(2001/C 187 E/245)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0359/01 från Eryl McNally (PSE) till kommissionen

(8 februari 2001)

Ämne: Handeln med katt- och hundskinn

Känner kommissionen till att vi kanske står inför en pinsam situation som nyligen upptäckts av utredare som agerar under täckmantel, och undersöker handeln med katt- och hundskinn från Asien?

Utredarna rapporterade att det i en asiatisk visningslokal fanns tigrar i naturlig storlek som tillverkats av hundskinn; "groupee" som asiatiska handlare kallar det. De asiatiska representanterna berättade för utredarna, vilka uppträdde som affärsmän, att dessa stora statyer säljs till hotell och museer i Europa för 5 000 USD per styck.

Skulle våra turister uppskatta att få veta att hund- och kattsinn används i våra anläggningar? Kan kommissionen vara så vänlig och kommentera om den tänker stoppa denna handel innan den ger våra företag och vår turism ett skamfilat rykte?

Svar från Pascal Lamy på kommissionens vägnar

(8 mars 2001)

Kommissionen har för närvarande varken några officiella uppgifter eller några andra uppgifter om importen till gemenskapen av katt- och hundskinn.

När det gäller frågan om huruvida kommissionen avser att stoppa denna handel bör det erinras om att handelspolitiken endast är en återspeglning av den inre politiken inom EU. Enligt tillgängliga uppgifter är kommersiellt bruk av sådana skinn inte förbjudet i någon medlemsstat och av detta skäl avser kommissionen för närvarande inte att föreslå ett förbud mot import av katt- och hundskinn. Ett sådant beslut skulle kunna anses vara diskriminerande och stå i strid med principen om nationell behandling.

Med hänsyn till allmänhetens oro över det kommersiella bruket av katt- och hundskinn, även i den internationella handeln, kommer kommissionen dock att följa upp denna fråga för att fastställa om den bör föreslå åtgärder på europeisk nivå, med tanke på subsidiaritetsprincipen. Kommissionen kommer att hålla parlamentet underrättad om denna fråga.

(2001/C 187 E/246)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0380/01**från Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) till kommissionen**

(15 februari 2001)

Ämne: Etableringsfrihet i Nederländerna

En tysk kylanläggningsproducent ville etablera sig i Nederländerna. I samband med detta gjorde han en ansökan om att bli undantagen från den så kallade CFK-examen som är obligatorisk i Nederländerna. Denna ansökan avslogs med hänvisning till de "särskilda kraven" i den nederländska utbildningen. Hans hantverksexamen erkändes inte ens efter anmodan från den tyska branschorganisationen LGH.

1. Vad anser kommissionen om det beskrivna fallet med tanke på etableringsfriheten?
2. Vilka åtgärder avser kommissionen att vidta om det kan fastställas att de nederländska myndigheterna har brutit mot principen om etableringsfrihet?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(26 mars 2001)

När det gäller ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer regleras yrket installatör av kylsystem i Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/42/EG av den 7 juni 1999 om införande av en ordning för erkännande av kvalifikationer för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktiven om liberalisering och övergångsåtgärder samt om komplettering av den allmänna ordningen för erkännande av kvalifikationer⁽¹⁾, i den mån yrket omfattar konstruktion av maskiner och leverans av elektrisk utrustning.

Enligt artikel 4 i direktivet, som är identisk med motsvarande bestämmelser i det numera upphävda rådsdirektivet 64/427/EEG av den 7 juli 1964 med detaljbestämmelser om övergångsåtgärder för egenföretagare inom tillverknings- och processindustrin tillhörande ISIC-huvudgrupperna 23-40 (industri och hantverk)⁽²⁾, skall de medlemsstater som kräver allmän eller särskild kunskap eller förmåga för utövandet av en viss verksamhet godta faktiskt utövande av denna verksamhet i en annan medlemsstat som tillräckligt bevis på att sådan kunskap eller förmåga föreligger. Den sökande skall ha utövat verksamheten en viss tid (vanligen sex år) som egenföretagare eller företagsledare.

Efter det att direktivet genomförts fullständigt (det skall vara införlivat senast den 31 juli 2001) kan de sökande som inte uppfyller kraven på yrkeserfarenhet i artikel 4 även ansöka om att få examensbevis, behörighetsbevis eller andra handlingar erkända i enlighet med artikel 3 i direktivet.

Av det som ovan anges framgår att direktiv 1999/42/EG inte för närvarande möjliggör ansökan om erkännande av behörighetsbevis. Dock skall medlemsstaterna, i enlighet med artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget (f.d. artiklarna 52 och 59) och domstolens tolkning av artiklarna (Vlassopoulou-målet), redan nu ta hänsyn till alla behörighetsbevis som förvärvats i en annan medlemsstat och jämföra den behörighet som den sökande har i sitt ursprungsland med den behörighet som krävs i den mottagande medlemsstaten. Visserligen är all diskriminering enbart på grundval av behörighetsbevisets ursprung förbjuden enligt artiklarna 43 och 49 i EG-fördraget, men artiklarna innebär inte, till skillnad från direktivet, någon exakt skyldighet beträffande resultatet av denna jämförelse.

Då det saknas mer utförliga uppgifter om den berörda medborgarens yrkeserfarenhet och grunderna för avslag på ansökan, kan kommissionen inte bedöma huruvida det beslut de nederländska myndigheterna fattat i detta enskilda fall överensstämmer med gemenskapsrätten.

Beträffande de åtgärder kommissionen planerar bör det påpekas att det underlåtelseförfarande som avses i artikel 226 i EG-fördraget (f.d. artikel 169) äger tillämpning när den nationella lagstiftningen i en medlemsstat inte är förenlig med gemenskapsrätten eller när det kan konstateras att det finns en fast förvaltningspraxis som, även om lagstiftningen är korrekt, strider mot gemenskapsrätten. Kommissionen

kan däremot inte ingripa direkt i enskilda fall. Varken kommissionen eller domstolen har behörighet att upphäva ett beslut av en nationell myndighet eller behörighet att förelägga en medlemsstat att betala skadestånd till enskilda. Endast de nationella domstolarna har den behörigheten. För att underlätta det informella lösandet av enskilda fall har ett nätverk med nationella kontaktpunkter byggts upp.

(¹) EGT L 201, 31.7.1999.

(²) EGT 117, 23.7.1964.

(2001/C 187 E/247)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0387/01
från Nicholas Clegg (ELDR) till kommissionen

(15 februari 2001)

Ämne: Galapagosöarna

Vad för slags EU-stöd står eventuellt till den ecuadorianska regeringens förfogande som hjälp för att skydda de känsliga ekosystemen på de av Galapagosöarna (San Cristobal, Espanola, Santa Fe) som drabbats mest av det oljeutsläpp som nyligen inträffade?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(28 mars 2001)

Kommissionen har sedan 1994 stött Charles Darwin-stiftelsen (ett oberoende organ med ansvar för forskning, utbildning och undervisning för ögruppens bevarande) inom ramen för ett projekt som syftar till att förstärka dess vetenskaps- och utbildningsprogram (projektreferens ECU/RELEX/1994/0046, projektbelopp på 862 000 euro). Stiftelsen är för närvarande knuten till ett år 1998 finansierat forskningsprojekt i gemenskapen rörande "förvaltning av havets resurser och lösning på konflikterna när det gäller öarnas ekosystem" (ref. IC18-CT98-0297, 550 000 euro).

Den 23 januari 2001 kom det in en ansökan till kommissionen om nödhjälp från de ecuadorianska myndigheterna beträffande oljebältet vid Galapagosöarna. Den 24 januari 2001 tillkännagav kommissionen att den skulle skicka en europeisk arbetsgrupp bestående av tre experter (¹). Detta beslut fattades inom ramen för Europaparlamentets och rådets beslut nr 2850/2000/EG av den 20 december 2000 om upprättande av en gemenskapsram för samarbete om oavsiktlig eller avsiktlig förorening av havet (²). Experternas uppdrag bestod i att hjälpa de ecuadorianska myndigheterna att hitta det bästa sättet att lindra verkningarna av föroreningarna och underlätta återställandet av skadade områden.

Den ansökningsomgång som för närvarande pågår beträffande "miljön i utvecklingsländerna" (ref. SCRE/111699/C/G) står öppen för alla behöriga organisationer med nödvändig kompetens för att delta i bevarandet av ögruppens ekosystem.

(¹) Pressmeddelande IP/01/104.

(²) EGT L 332, 28.12.2000.

(2001/C 187 E/248)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0417/01
från Jillian Evans (Verts/ALE) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Förlust av arbetsplatser vid Corus fabriker i Förenade kungariket

Ståltillverkaren Corus tillkännagav förra veckan att 6 000 arbetstagare kommer att förlora sina arbeten vid företagets anläggningar i Förenade kungariket. Cirka 3 000 av dessa avskedanden kommer att ske vid företagets anläggningar i Wales.

Kommer kommissionen nu att undersöka de förfaranden och åtgärder som Corus vidtagit och som har lett till deras tillkännagivande, i syfte att se till företaget till fullo har efterlevt all relevant gällande EG-lagstiftning? Vilka åtgärder kan kommissionen vidta om denna undersökning visar att Corus har brutit mot EG-lagstiftningen?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(26 mars 2001)

I artikel 2 i rådets direktiv 98/59/EG av den 20 juli 1998 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar⁽¹⁾ föreskrivs det att den arbetsgivare som avser att vidta kollektiva uppsägningar måste inleda överläggningar med arbetstagarrepresentanterna i god tid för att söka nå en överenskommelse.

Dessa överläggningar skall åtminstone omfatta olika möjligheter att undvika kollektiva uppsägningar eller att begränsa antalet berörda arbetstagare samt att lindra konsekvenserna av uppsägningarna med hjälp av åtföljande sociala åtgärder som bland annat syftar till att stödja omplacering eller omskolning av arbetstagare som har blivit uppsagda.

I direktivet föreskrivs också att medlemsstaterna skall säkerställa att arbetstagarrepresentanterna eller arbetstagarna förfogar över administrativa eller rättsliga förfaranden i syfte att se till att de skyldigheter som fastställs i gemenskapslagstiftningen respekteras.

Med hänsyn till dessa argument och till att Förenade kungariket har införlivat direktivet i sin nationella lagstiftning, är det de nationella domstolarna eller myndigheterna som skall handlägga och lösa alla eventuella tvister som följer av detta fall.

⁽¹⁾ EGT L 225, 12.8.1998.

(2001/C 187 E/249)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0418/01

från Francesco Speroni (TDI) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Avsaknaden av sakregister i traktatsamlingen

Varför finns det inget sakregister i traktatsamlingen? Varför finns inte protokollen, förklaringarna, akterna och de institutionella texterna med i den traktatsamling som finns på Internet? Och varför finns traktatsamlingen inte tillgänglig i det vanliga Word-formatet?

Svar från Viviane Reding på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

Då den institution som är ansvarig för denna publikation är rådet, kan inte kommissionen besvara parlamentsledamotens fråga.

Byrån för Europeiska gemenskapernas officiella publikationer betjänar alla EU:s institutioner och organ, och den har följt rådets instruktioner både för pappersutgåvan av detta verk och för Internetutgåvan av det.

(2001/C 187 E/250)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0443/01
från Georges Berthu (NI) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Racines verksamhet

Den franska civilrättsorganisationen Racine (en förkortning för Nätverket för stöd till och förverkligande av europeiska uppfinningar) som verkar inom arbetsmarknad och utbildning har som mål att, med deras egna ord, "bidra till att på ett konkret sätt förverkliga EU-tankens i Frankrike" genom att bidra med teknisk hjälp till eldsjälar som startar olika projekt. Racine får starkt stöd från Europeiska socialfonden som lär bidra med mer än 90 procent av organisationens verksamhetsbudget.

Jag undrar om kommissionen kan bedöma Racines konkreta insatser vilka framstår som mycket under-skattade av samhället? Jag skulle också vilja veta om användningen av organisationens medel liksom dess räkenskaper är offentliga?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Racine (förening enligt 1901 års lag om ideella föreningar) bidrar aktivt till genomförandet av olika program inom sysselsättning och socialpolitik.

Följande uppdrag kan nämnas:

- Komplettering av EU-initiativen Adapt och Sysselsättning.
- Intervention inom ramen för mål 3 och 4 i strukturfonderna.
- Området "undersökning och analys" i första etappen av programmet Leonardo da Vinci (1995 – 1999).
- För franska statens räkning: organisationen av studiebesök inom programmet Leonardo da Vinci som administreras av Europeiskt centrum för utveckling av yrkesutbildning (Cedefop).
- Strategisk övervakning av nya bestämmelser.
- För Délégation interministérielle de la ville: särskilda arbeten inom stadsdelsförvaltning.
- Racine är aktivt även inom Phare.

Eftersom Racine har till uppgift att övervaka projekten är organisationen i ständig kontakt med samhällsoperatörer. Dessa företräds inom ett av de tre kollegier som ingår i styrelsen (offentliga institutioner, arbetsmarknadens parter och personligheter med meriter) i Racine.

Eftersom Racine är en förening enligt "lagen från 1901", omfattas organisationen av kontroll av en revisor som ska godkänna bokföringen.

Dessutom säkerställs den offentliga kontrollen av föreningen genom att en styrekonom, utsedd av franska budgetministeriet, kontrollerar finanserna och deltar i styrelsens möten.

(2001/C 187 E/251)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0449/01
från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Partnerskapet mellan EU och Turkiet

Den franska nationalförsamlingen antog nyligen en resolution i vilken den erkänner folkmordet på armenier. Turkiet reagerade med vedergällningsåtgärder av i huvudsak ekonomisk natur och upphävde en rad avtal med franska företag. Den 13 december 1999 föreslog Europeiska rådet i Helsingfors att Turkiet skulle godkännas som kandidatland för anslutning till EU och att partnerskap för anslutning skulle ingås och gemensamma finansiella ramar fastställas för att stödja Turkiet på dess väg mot anslutning.

Anser kommissionen att Turkiets "ekonomiska vedergällning" gentemot Frankrike och ensidiga upphävande av avtal ur politisk och juridisk synvinkel är förenliga med tullunionen mellan Turkiet och EU och att detta handlande sker i överensstämmelse med de villkor som fastställdes av Europeiska rådet i Köpenhamn?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Kommissionen följer uppmärksamt Turkiets reaktion på det franska parlamentets erkännande av att armenierna verkligen utsattes för folkmord av den turkiska armén mellan 1915 och 1917. Mot bakgrund av denna reaktion kommer kommissionen att överväga om några åtgärder bör vidtas och i så fall vilka.

(2001/C 187 E/252)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0480/01

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(13 februari 2001)

Ämne: Kommissionens tjänstemän till förfogande för svenskt rättsväsende

Den före detta chefen vid kommissionens informationskontor i Stockholm är numera stationerad vid kommissionen i Bryssel. Åklagarmyndigheten i Stockholm önskar förhöra tjänstemannen angående de oegentligheter vid Stockholms informationskontor som nu rullats upp i massmedia i Sverige i mer än ett år.

Den tidigare chefen har dock meddelat att hon inte har tid att åka till Stockholm och därmed inte kan inställa sig till förhöret. Åklagaren i Stockholm önskar då åka till Bryssel för att förhöra tjänstemannen. Men för det krävs tillstånd från det belgiska rättsväsendet och det tar tid att utverka ett sådant.

För de svenska medborgarna ter det sig absurt att kommissionens tjänstemän på detta vis kan gömma sig för rättsväsendets utredning.

Kan kommissionen beordra den tidigare chefen för Stockholmskontoret att vara behjälplig under den svenska åklagarmyndighetens utredning av oegentligheterna vid Stockholmskontoret så att vi en gång för alla kan få hela affären klarlagd och avslutad?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(22 mars 2001)

Kommissionen hävde tjänstemannens immunitet mot rättsliga förfaranden på begäran från svenska myndigheter. Därefter vände sig åklagarmyndigheten direkt till henne och begärde att få hålla förhör som ett led i ärendet om kommissionens representation i Sverige. Det har inte riktats någon formell framställan till kommissionen i detta avseende.

Parlamentsledamotens uppgifter gäller alltså enbart tjänstemannens personliga beslut, som institutionen inte kan hållas ansvarig för.

Det saknas en gemensam politik på det straffrättsliga området inom unionen. Det är därför fullt normalt att det svenska rättsväsendet måste begära tillstånd från de belgiska myndigheterna för att bedriva en utredning i Belgien. Under alla omständigheter beror detta inte på att det rör sig om en tjänsteman vid kommissionen, utan enbart på de regler om straffrättsligt samarbete som gäller mellan medlemsstaterna.

(2001/C 187 E/253)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0483/01**från Alexandros Alavanos (GUE/NGL) till kommissionen**

(21 februari 2001)

Ämne: Den turkcypriotiska regimens olagliga arrestering av en grekcypriot

Den 13 december 2000 blev turkcyprioten Panikos Tsiakourmas kidnappad av en grupp turkcyprioter då han befann sig på ett område där de brittiska militärbaserna är belägna. Kidnapparna förde honom med våld till ett område som ockuperas av turkarna och lämnade honom där, tillsammans med ett och ett halvt kilo cannabis som placerades bredvid honom. Efter några sekunder dök "turkisk polis" upp och arresterade honom för narkotikainnehav.

Sedan dess har den olagliga turkcypriotiska regimen hållit kvar Panikos Tsiakourmas i häkte. Förhållandena där är omänskliga och han har inte tillgång till någon form av läkar- eller hälsovård fastän han lider av diabetes.

Ett utdrag ur brottsregistret visar att Tsiakourmas aldrig gjort sig skyldig till några brott eller förseelser, och i en rapport från polisen vid de brittiska baserna intygas att han aldrig varit inblandad i några narkotikaaffärer. Det är uppenbart att kidnappningen av honom var en terroraktion och lika uppenbart att den olagliga turkcypriotiska regimens kvarhållande av honom i häkte är att likställa med kvarhållande av gisslan.

Vad tänker kommissionen göra för att se till att Tsiakourmas frigivning sker omedelbart och villkorslöst? Vilka påtryckningar ämnar den utöva gentemot Turkiet som ensamt bär ansvar för det som sker i dess olagliga vasall- och ockupationsstat på Cypern?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Verheugen

(27 mars 2001)

Kommissionen hänvisar ledamoten till svar på skriftlig fråga P-0045/01 från Zacharakis⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se s. 168.

(2001/C 187 E/254)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0505/01**från Gerard Collins (UEN) till kommissionen**

(14 februari 2001)

Ämne: Den fria rörligheten för arbetstagare

Den europeiska föreningen för geologer (European Federation of Geologists, EFG) är en sammanslutning som består av tjugo nationella geologförbund, bland vilka man finner förbunden från Europeiska unionens samtliga medlemsstater.

Den geologiska vetenskapen är ett område i snabb förändring. Geovetenskaparnas verksamhet påverkar den allmänna säkerheten i allt högre grad. Den utbildning och praktik som erbjuds måste anpassas till detta för att svara mot förändringarna. Ett professionellt organ med legitimeringsrätt måste vara uppmarksamt när det gäller att bestämma kvalifikationskrav inom sitt eget område. På europeisk nivå är det EFG som är detta organ.

I enlighet med direktiv 89/48/EEG⁽¹⁾ och direktiv 92/51/EEG⁽²⁾ har EFG antagit ett system för multilateralt erkännande mellan de anslutna medlemsorganisationerna. Enskilda medlemmar som uppfyller kraven tilldelas yrkestiteln "European Geologist" (EurGeol). Genom att dela ut denna legitimation visar EFG sin beredskap att garantera kvalifikationerna hos dem som är verksamma på de högsta nivåerna inom alla geovetenskaper. Innehavare av titeln måste följa EFG:s yrkesetiska regler.

En kandidat till titeln måste tillfredsställande ha fullbordat en universitetsutbildning och skaffat sig tillräckligt kvalificerad yrkeserfarenhet under sammantaget minst åtta år. Kraven är således högre än de som föreskrivs genom det generella direktivet. De som ansöker måste ha en rekommendation från sitt nationella förbund och bli godkända av EFG:s utvärderingskommitté innan de får titeln EurGeol.

Syftet med titeln EurGeol är att:

- a) ge ett erkännande åt geovetenskaplig verksamhet på hög nivå,
- b) ställa otvetydigt tydliga och höga krav som kan kännas igen både av regeringar, tillsynsmyndigheter och allmänheten, samt
- c) underlätta geologers fria rörlighet inom Europeiska unionen genom ömsesidigt erkännande av yrkeskvalifikationer.

Stöder kommissionen dylika initiativ som ett sätt att underlätta högutbildade personers fria rörlighet i EU-länderna?

I vilken utsträckning skulle titeln EurGeol kunna göra det lättare för medlemsstaterna att ömsesidigt erkänna varandras nationella kvalifikationer?

(¹) EGT L 9, 24.1.1989, s. 16.

(²) EGT L 209, 24.7.1992, s. 25.

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(16 mars 2001)

Kommissionen känner till att den europeiska föreningen för geologer (EFG) inrättat yrkestiteln "europeisk geolog".

Titeln utgör inte ett examensbevis i den bemärkelse som avses i rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (¹) eller i rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG. Trots det stöder kommissionen detta initiativ från EFG:s sida eftersom det underlättar den fria rörligheten för geologer i gemenskapen.

För det första kan titeln "europeisk geolog" vara användbar för nationella myndigheter som har ansvar för att granska ansökningar om erkännande av kvalifikationer och examensbevis från en annan medlemsstat och för arbetsgivare som vill bedöma kvalifikationerna hos sökande med utländska examensbevis.

För det andra är titeln, mot bakgrund av de krav för tilldelning av den, ett bevis på hög kompetens oavsett vilken grundläggande högskoleutbildning geologen genomgått. I några fall är det enligt domstolens rättspraxis (²) medlemsstaternas sak att bedöma en migrants yrkeserfarenhet efter examen i samband med en bedömning av en ansökan om erkännande. Kommissionen anser att i sådana fall skall en geolog som erhållit titeln europeisk geolog normalt inte vara tvungen att klara av ett lämplighetstest eller en anpassningsperiod i enlighet med artikel 4 i direktiv 89/48/EEG eller artikel 7 i direktiv 92/51/EEG.

Slutligen tillkännagav kommissionen i sitt meddelande av den 7 februari 2001, "Att förverkliga Europeiska unionens möjligheter: befästa och utvidga Lissabonstrategin" (³), att man under 2002 skall lägga fram förslag för att göra reglerna om erkännande av yrkeskvalifikationer mer enhetliga, öppna och flexibla. Reglerna skall bygga på den nuvarande generella ordningen, men med hjälp av ett mer systematiskt

deltagande från yrkesorganisationerna och med hjälp av gemensamma plattformar i likhet med den som EFG tagit fram skall automatiskt erkännande av yrkeskvalifikationer kunna ske i större omfattning i gemenskapen.

(¹) EGT L 19, 24.1.1989.

(²) Mål C-340/89, Vlassopoulou, Rec. I-2357, svensk specialutgåva 1991 s. 189.

(³) KOM(2001) 79, följt av ett andra meddelande från kommissionen antaget den 28 februari 2001: "Nya europeiska arbetsmarknader, öppna och tillgängliga för alla", tillgänglig på engelska på kommissionens webbplats på följande adress: http://europa.eu.int/comm/employment_social/empl&est/news/labour.pdf.

(2001/C 187 E/255)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0522/01

från Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) till kommissionen

(22 februari 2001)

Ämne: Sänkta arbetsgivaravgifter

Ett politiskt parti har i Sverige föreslagit att sänkta arbetsgivaravgifter skulle kunna införas för alla över 57 år i Sverige. Arbetsgivaravgifterna för personer över 57 år skulle kunna sänkas med 10 procentenheter för att uppmuntra arbetsgivarna att anställa äldre arbetskraft.

Med tanke på tidigare debatt i Sverige då arbetsgivarna i norra Sverige fick sin rabatt på arbetsgivaravgiften indragen då det ansågs missgynna konkurrensen på den inre marknaden så önskar jag fråga kommissionen; är det möjligt för ett medlemsland att ensidigt sänka arbetsgivaravgiften för en viss åldersgrupp på sin nationella arbetsmarknad?

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(3 april 2001)

Kommissionen ställer sig positiv till målet att öka deltagandet på arbetsmarknaden för så kallade "äldre arbetstagare" och till främjandet av aktivt åldrande. Detta mål har också bekräftats i rådets beslut 2001/63/EG av den 19 januari 2001 om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik 2001 (¹), där det i riktlinje 3 föreskrivs att medlemsstaterna skall utveckla politiska riktlinjer för aktivt åldrande, med målet att förbättra möjligheterna och incitamenten för äldre arbetstagare att stanna kvar i arbetskraften så länge som möjligt, särskilt genom att se över skatte- och bidragssystemen för att minska negativa incitament och göra det mer tilltalande för äldre arbetstagare att fortsätta att delta på arbetsmarknaden. Vidare anges det i riktlinje 12 att medlemsstaterna skall minska lönebikostnaderna för vissa målgrupper. Den åtgärd som parlamentsledamoten beskriver verkar överensstämma med dessa mål om den genomförs i alla sektorer av näringslivet och inte gynnar vissa sektorer eller företag.

I sitt tillkännagivande om kontroll av statligt stöd och sänkning av arbetskraftskostnaderna (²), klargör kommissionen att åtgärder till förmån för vissa kategorier av arbetstagare inte utgör statligt stöd enligt artikel 87.1 (tidigare artikel 92) i EG-fördraget, under förutsättning att stödet tillämpas automatiskt i hela medlemsstaten utan åtskillnad mellan företag. Enligt de sistnämnda villkoren skulle minskningen av arbetsgivaravgiften för äldre arbetstagare inte omfattas av bestämmelserna om statligt stöd.

Till slut vill kommissionen påminna om att ansvaret för utformning och finansiering av systemen för social trygghet ligger inom medlemsstaternas behörighet (rådets rekommendation 92/442/EEG av den 27 juli 1992 om överensstämmelser mellan mål och åtgärder inom de sociala trygghetssystemen) (³).

(¹) EGT L 22, 24.1.2001.

(²) EGT C 1, 3.1.1997.

(³) EGT L 245, 26.8.1992.

(2001/C 187 E/256)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0532/01
från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen

(23 februari 2001)

Ämne: Färöarnas självständighetssträvanden

Danmarks regering har hotat att omedelbart skära ner de tillskott landet betalar till Färöarna om Färöarnas befolkning ställer sig bakom sin regerings planer på självständighet. Med detta vill Danmark kullkasta det färiska landsstyrets planer på att grunda en självständig stat 2012.

Lördagen den 26 maj skall befolkningen i folkomröstning ta ställning till ett förslag från landsstyret under Kallsberg. Förslaget handlar om en successiv övergång till självständighet, kopplad till en systematiskt minskning av Danmarks bidrag. 2012 skall det slutgiltiga beslutet fattas om Färöarna skall bli självständiga eller inte efter 600 år under dansk överhöghet.

1. Vad anser kommissionen om hotet från den danska regeringen att omedelbart skära ner de tillskott Danmark betalar till Färöarna om Färöarnas befolkning ställer sig bakom sin regerings planer på självständighet?
2. Tycker kommissionen att sådana hot stämmer överens med principerna för god förvaltning (good governance)? Om så är fallet: vilka argument vill kommissionen anföra till förmån för att detta hot skulle gå ihop med principerna för god förvaltning (good governance)?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(15 mars 2001)

Parlamentsledamotens fråga omfattas inte av unionens behörighet, utan är en sak för medlemsstatens exklusiva behörighet. Kommissionen vill därför inte kommentera ämnet.

(2001/C 187 E/257)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0536/01
från Wolfgang Ilgenfritz (NI) till kommissionen

(16 februari 2001)

Ämne: EU-stöd till Ungern

1. Ges det från EU:s sida stöd till gastronomiprojekt i Ungern och då särskilt till uppförandet av ett kurortshotell (Komitat Sopron) med en uppskattad investering på 3 miljarder forint?
2. Om så är fallet, vem skall man vända sig till för att ansöka om sådant stöd?

Svar från Günter Verheugen på kommissionens vägnar

(21 mars 2001)

Kommissionen kan bekräfta att något stöd för det projekt som beskrivs inte har utbetalats av Phare, vare sig i Győr-Moson-Sopron-regionen eller någon annanstans i Ungern. Stöd för ett individuellt projekt av denna storlek (3 miljarder forint = 11,2 miljoner euro) har överhuvud taget inte betalats ut av Phare. Vissa projekt för att stödja infrastrukturen runt kurbad har funnits, mestadels genom att tillhandahålla terapeutisk utrustning och i mycket mindre omfattning, däremot inte för en del av ett hotell och inte i landet ifråga.

(2001/C 187 E/258)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0578/01**från Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) till kommissionen**

(1 mars 2001)

Ämne: Stöd från Europeiska unionen till en tunnel under Gibraltar sund

Det nyligen ingångna avtalet mellan Frankrike och Italien om att bygga en 52 kilometer lång tunnel genom Alperna för en järnvägsförbindelse mellan Turin och Lyon har återigen visat att ett av de lämpligaste sätten att gynna kommunikation mellan svårförbundna områden är att använda sig av infrastruktur för kommunikation via tunnel.

Det skall i det avseendet erinras om de gamla planerna på att bygga en tunnel under Gibraltar sund för att få till stånd en permanent förbindelse mellan Afrika och Europa i syfte att gynna det ekonomiska utbyte som kan följa av bättre kommunikationer mellan Maghreb och södra EU.

Anser kommissionen att den bör föreslå att göra relevanta undersökningar kring konsekvenserna av en tunnel under Gibraltar sund, däribland avseende fördelarna av att föra Maghreb närmare gemenskapens södra del?

Svar från Christopher Patten på kommissionens vägnar

(27 mars 2001)

Det vägledande Meda-programmet 2000–2002 för Marocko antogs av kommissionen i december 2000 efter samråd med den marockanska regeringen och medlemsstaterna.

Kommissionen har hittills inte tagit emot någon ansökan från den marockanska regeringen beträffande finansiering av kostnads- eller genomförbarhetsstudier för tunneln under Gibraltarsund.

(2001/C 187 E/259)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0586/01**från Sebastiano Musumeci (UEN) till kommissionen**

(21 februari 2001)

Ämne: Missbildningar hos nyfödda barn på Sicilien

Pediatrika kliniken på sjukhuset Muscatello i Augusta har offentliggjort uppgifterna för 2000 om missbildningar hos nyfödda barn på Sicilien. Situationen i industritriangeln Augusta-Melilli-Priolo är mycket oroväckande, eftersom andelen av missbildningar hos nyfödda närmar sig 6 %, medan Världshälsoorganisationen betraktar en andel på 2 % som gränsen för alarmerande.

Har man på gemenskapsnivå infört bestämmelser och/eller vidtagit åtgärder för att skydda hälsan hos befolkningen i kraftigt industrialiserade områden? Finns det gemenskapsinsatser för att förebygga och behandla missbildningar hos nyfödda?

Kan kommissionen ingripa i syfte att åtgärda den allvarliga situation som beskrivs ovan?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av David Byrne

(4 april 2001)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.

(2001/C 187 E/260)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0618/01**från Lord Inglewood (PPE-DE) till kommissionen**

(1 mars 2001)

Ämne: De europeiska Nato-ländernas försvarsbudgetar

Hur stora är de europeiska Nato-ländernas nationella försvarsbudgetar för 1998, 1999, 2000 och 2001?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Chris Patten

(30 mars 2001)

Denna fråga ligger utanför kommissionens behörighet.

(2001/C 187 E/261)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0655/01**från Bart Staes (Verts/ALE) till kommissionen**

(6 mars 2001)

Ämne: Tyska kemiska vapen i Turkiet

Tysklands försvarsministerium har i december 1999 gått med på att hjälpa till med att anlägga ett militärt kemiskt laboratorium i Turkiet. Projektet skall ha en "rent defensiv funktion". Likväl har ZDF-programmet "Kennzeichen D" citerat militära källor som hävdar att den turkiska armén den 11 maj 1999 satte in kemiska vapen mot den kurdiska PKK-rörelsen. Av undersökningar vid Münchens universitet framgår det att stridsspetsarna i de kemiska granater som användes av den turkiska armén hade levererats av de tyska företagen Buck och Depyfag. Redan för fjorton månader sedan ställdes frågor kring detta till kommissionen. I svaret på fråga E-3876/00⁽¹⁾ påpekade kommissionen att det kommer an på medlemsstaterna att tillämpa förordning EG 1334/2000⁽²⁾. Därför är det enligt kommissionsledamoten Chris Patten en uppgift för den medlemsstat där exportören har sitt säte att besluta om ansökningar om tillstånd och se till att dessa genomförs.

Av svaret framgår det på inget sätt att det skulle finnas något hinder för initiativ från kommissionen i enlighet med artikel 22 i FEU. Tvärtom står det uttryckligen i denna artikel: "Varje medlemsstat eller kommissionen får hänskjuta frågor om den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken till rådet och lägga fram förslag för rådet." Därför skulle jag gärna vilja få svar på följande frågor:

1. Tänker kommissionen enligt artikel 22 i FEU "lägga fram förslag för rådet" om efterforskningar hos Münchens universitet om att de granatstridsspetsar som den turkiska armén använde den 11 maj 1999 vid ett kemiskt anfall mot den kurdiska PKK-rörelsen var av tyskt ursprung (Buck och Depyfag)? Om inte: varför vägrar kommissionen att lägga fram ett förslag enligt artikel 22 i FEU?

2. Tänker kommissionen enligt artikel 22 i FEU "lägga fram förslag för rådet" om efterforskningar hos Tysklands försvarsministerium om det bistånd som detta ministerium givit till byggandet av ett nytt kemiskt laboratorium i Turkiet? Om inte: varför vägrar kommissionen att lägga fram ett förslag enligt artikel 22 i FEU?

⁽¹⁾ Se s. 75.

⁽²⁾ EGT L 159, 30.6.2000, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Christopher Patten

(19 april 2001)

Kommissionen hänvisar ledamoten till sitt svar på hans skriftliga fråga E-3876/00 ⁽¹⁾.

Svaret är fortfarande giltigt.

⁽¹⁾ Se s. 75.

(2001/C 187 E/262)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0675/01

från Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) till kommissionen

(6 mars 2001)

Ämne: Avgifter för fiskelicenser i EU:s internationella fiskeavtal

1. Kan kommissionen ange hur stort belopp som är avsett för utvecklingssamarbete i vart och ett av EU:s nu gällande fiskeavtal med tredje land?
2. Kan kommissionen dessutom ange hur mycket pengar gemenskapens redare betalar i avgifter för fiskelicenser i vart och ett av EU:s nu gällande fiskeavtal med tredje land?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(27 april 2001)

Kommissionen sänder direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat en tabell som innehåller de efterfrågade upplysningarna.

(2001/C 187 E/263)

SKRIFTLIG FRÅGA P-0750/01

från Hiltrud Breyer (Verts/ALE) till kommissionen

(7 mars 2001)

Ämne: Stödköp av nötkött – BSE-krisen

Hur ser kommissionen på det faktum att endast skattebetalarna måste stå för de kostnader som uppkommit på grund av BSE-krisen, trots att det bevisligen förekommit grov försumlighet i samband med produktionen av kött- och benmjöl samt djurfoder?

Har kommissionen undersökt möjligheterna lägga fram krav på skadestånd eller ansvarsskyldighet gentemot dessa eller andra företag? Om inte, varför?

Kommer kommissionen att åtminstone i de fall där det uppenbarligen förekommit lagbrott, exempelvis i Bayern där framställningen skedde vid för låg temperatur att rekommendera medlemsstaterna att i dessa fall göra anspråk på ansvarsskyldighet?

Svar från David Byrne på kommissionens vägnar*(3 april 2001)*

Dessa frågor har nyligen behandlats i flera olika sammanhang, bland annat i rapporten från undersökningskommissionen om BSE och i samband med uppföljningen av denna rapport. Kommissionen håller återigen på att granska dessa uppgifter och kommer att meddela vad den kommit fram till så snart som möjligt.

(2001/C 187 E/264)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0944/01**från John McCartin (PPE-DE) till kommissionen***(28 mars 2001)*

Ämne: Import av fjäderfän till EU

Kan kommissionen ange hur mycket fjäderfäkött som årligen importeras till EU och från vilka länder importerna sker?

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler*(27 april 2001)*

På grund av svarets längd, inräknat ett antal tabeller, sänder kommissionen det direkt till ledamoten och till parlamentets generalsekretariat.

(2001/C 187 E/265)

SKRIFTLIG FRÅGA P-1157/01**från Francesco Speroni (TDI) till kommissionen***(3 april 2001)*

Ämne: Skyddad ursprungsbeteckning — tillsatser och konserveringsmedel vid ostframställning

Med beaktande av att:

- Framställningsstandarden för den ursprungsskyddade osten Grana Padano tillåter inte några konserveringsmedel, och särskilt inte tillsatsen E 1105 (lysozym).
- Direktiven 94/34/EG⁽¹⁾, 94/35/EG⁽²⁾, 94/36/EG⁽³⁾, 95/2/EG⁽⁴⁾ och 95/31/EG⁽⁵⁾ har i Italien genomförts genom ministerdekret nr 209/1996 om livsmedelstillsatser. I punkt 2 d i detta dekret anges att tillsatser får användas förutsatt att de inte används för att dölja defekta råvaror eller oönskade processer och metoder (inbegripet bristande hygien).
- Konserveringsmedlet E 1105 (lysozym) används vid framställningen av osten Grana Padano, så att man skall kunna använda mjölk som inte uppfyller hygienkraven i bilaga A kapitel IV i direktiv 92/46/EEG⁽⁶⁾.
- Italiens hälsovårdsminister uppgav i en skrivelse av den 18 juni 1999 till kommissionens GD XXIV att nästan all mjölk i Italien som inte uppfyller hygienkraven används till framställningen av ostarna Grana Padano och Parmigiano Reggiano, som båda har skyddade ursprungsbeteckningar.
- Det enda organ som auktoriserats av italienska staten för certifiering av Grana Padano, CSQA, tillåter i sitt kontrollprogram tillsats av konserveringsmedlet lysozym, trots att det inte är tillåtet enligt framställningsstandarden.

Kan kommissionen svara på följande:

- Är det verkligen tillåtet att tillsätta konserveringsmedlet E 1105, trots att det inte uttryckligen föreskrivs i framställningsstandarden för Grana padano? Eller har kommissionen eventuellt beviljat särskilda undantag?
- Är inte användningen av lysozym att betrakta som veritabelt fiffel i syfte att kunna tillverka Grana Padano med mjölk som inte uppfyller kraven i direktiv 92/46/EEG?
- Anser kommissionen att lysozym är helt ofarligt för konsumenternas hälsa?

(¹) EGT L 237, 10.9.1994, s. 1.

(²) EGT L 237, 10.9.1994, s. 3.

(³) EGT L 237, 10.9.1994, s. 13.

(⁴) EGT L 61, 18.3.1995, s. 1.

(⁵) EGT L 178, 28.7.1995, s. 1.

(⁶) EGT L 268, 14.9.1992, s. 1.

Svar avgivet på kommissionens vägnar av Franz Fischler

(25 april 2001)

Kommissionen håller på att inhämta de upplysningar som behövs för att kunna besvara frågan. Den kommer att vidarebefordra dessa så snart som möjligt.
